

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

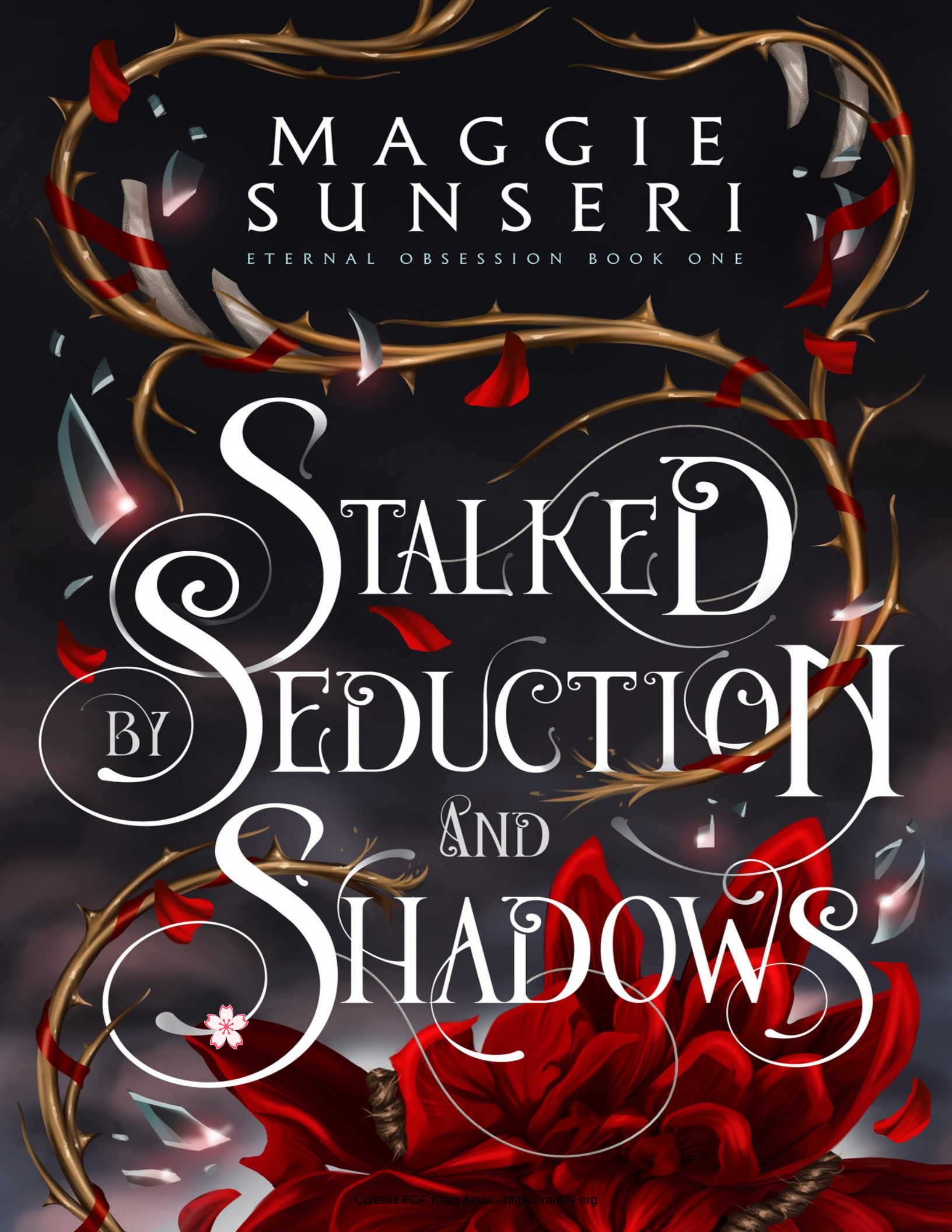
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAGGIE
SUNSERI

ETERNAL OBSESSION BOOK ONE

STALKED
BY SEDUCTION
AND
SHADOWS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BAŞTAN ÇIKARMA VE GÖLGELERİN PEŞİNDE

MAGGIE SUNSERI

[MAGGİ'NİN HABER BÜLTENİNE KATILIN](#)

Baştan Çıkarma ve Gölgelelerin Peşinde
Maggie Sunseri <https://maggiesunseri.com>

Telif Hakkı © 2024 Maggie Sunseri E-kitap
Baskısı

Kapak Tasarımı [Story Wrappers](#)

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya şu anda bilinen veya gelecekte icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Ancak, bir inceleme veya makale ile bağlantılı olarak kısa alıntılar yapmak isteyen eleştirmenler bu kuralın dışındadır.

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarıları 1 -

<u>2</u>	<i>Rune</i>
<u>3</u>	<i>Scarlett</i>
<u>4</u>	<i>Rune</i>
<u>5</u>	<i>Scarlett</i>
<u>6</u>	<i>Rune</i>
<u>7</u>	<i>Rune</i>
<u>8</u>	<i>Scarlett</i>
<u>9</u>	<i>Scarlett</i>
<u>10</u>	<i>Scarlett</i>
<u>11</u>	<i>Scarlett</i>
<u>12</u>	<i>Scarlett</i>
<u>13</u>	<i>Rune</i>
<u>14</u>	

Scarlett

15

Rune

16

Scarlett

17

Scarlett

18

Scarlett

19

Rune

20

Scarlett

21

Scarlett

22

Scarlett

23

Rune

24

Scarlett

25

Scarlett

26

Scarlett

27

Scarlett

28

Rune

29

Scarlett

30

Scarlett

31

Scarlett

32

Rune

33

Scarlett

34

Rune

35

Scarlett

36

Scarlett

37

Scarlett

38

Scarlett

39

Rune

40

Scarlett

41

Rune

42

Scarlett

43

Scarlett

44

Scarlett

45

Scarlett

46

Scarlett

47

Rune

48

Rune

49

Scarlett

50

Scarlett

51

Scarlett

52

Scarlett

53

Scarlett

54

Rune

55

Scarlett

56

Scarlett

57

Scarlett

58

Scarlett

59

Scarlett

60

Rune

61

Scarlett

62

Scarlett

63

Scarlett

64

Rune

65

Rune

66

Scarlett

67

Rune

68

Scarlett

Maggie'nin notu —

Maggie Sunseri'nin diğ er  erleri

Maggie Sunseri hakkında

İÇERİK UYARILARI

İçerik uyarılarının listesi için lütfen Maggie Sunseri'nin web sitesini ziyaret edin:
maggiesunseri.com.

Ruh ikizi aşkı için — ne kadar karanlık, güçlü ve her şeyi tüketen olursa olsun.

RUNE

Geçmiş

Little Flame adını verdiğim kızı ilk kez gördüğümde, Crescent Haven'ın eteklerindeki bir koruda çiçek topluyordu. Koyu kahverengi saçları dağınık ve kontrolsüzdü, neredeyse boyu kadar uzun dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Vampir koruma duvarlarına ve muhafızlara çok yakındı — benim gibi büyük kötü canavarları kırılgan ölümlülerden ve onların savunmasız, geçici kalplerinden uzak tutmakla görevli büyücüler ve avcılardan.

Bu güvenlik önlemleri genellikle işe yarıyordu. En azından ortalama bir vampire karşı. Benim gibi doğaüstü güçlere sahip bir vampire karşı değil.

Dilimi sol köpek dişime, sonra sağ köpek dişime sürttüm. Normalde bilinçsiz bir tikti, ama birkaç metre ötedeki bir insan çocuğu varken bunun çok farkındaydım. Bu uykulu ölümlü kasabaya döndüğümde sık sık olduğu gibi, derinliklerden gömülü bir şeyin acısı yüzeye çıktı.

Belki utanç. Ya da onun hayaleti, çünkü bu tür duyguları uyandırma yeteneğim, köpek dişlerim uzayıp keskinleştiği zaman ortadan kalkmıştı. Ancak Crescent Haven'da bu hayali duygular beklenen, hatta hoş karşılanan duygulardı.

Mason, benim zihinsel bir mazoşist olduğum konusunda haklı olabilir. Ve bu ironiyi ben de fark etmiştim.

Küçük kız, sanki bir böcek ışığa çekilir gibi karanlığa çekiliyormuşçasına, bu toprağın en tehlikeli kısmına giderek yaklaşıyordu. Birkaç adım ötesinde duran kabus gibi varlığı umursamıyor gibiydi.

Onu izlerken beni göremiyordu, ama başka herhangi bir insanın ensesindeki tüyler diken diken olur, içgüdüsel korku onları yüksek alarm durumuna geçirirdi. Özellikle de doğuştan hassas ve enerjik çevrelerindeki değişikliklere duyarlı olan çocuklar. Çoktan evine, ailesinin yanına koşmuş olmalıydı.

Ama o öyle yapmadı, sanki korku reseptörleri doğru şekilde bağlanmamış gibiydi. Bu, onu bu dünyada başını belaya sokardı. *Benim* varlığını hissedip, küçük bacaklarının taşıyabileceği kadar hızlı kaçamazsa, yürüyen bir ölü olacaktı.

Ağaçların ve gölgelerin arasında, uzun bir kaya parçasının etrafına bakarak, kız çiçekten çiçeğe atlarken kaşlarımı çattım. Onları bin altın değerindeymiş gibi nazikçe koparıp eline aldı.

Benden güvendeydi, ama bunu sezmiş olmamalıydı. Sadece korku hissetmesi gerekirdi.

Boynumu bir yandan diğer yana çevirerek çenemi gevşettim. Çocuk şarkı söylemeye başladığında gözlerim tekrar ona döndü.

Küçük sesi mükemmel bir tonda, lirik ve melek gibiydi, daha önce hiç duymadığım bir şeydi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, yavaş, ölümsüz kalbim daha hızlı atmaya başladı, damarlarımda buz gibi bir korku dolaştı.

Nazik sabah güneşi koruya sızarak onu sıcaklıkla kapladığında, beni ormana, tam da bu zamanda, tam da bu noktaya getiren sorunun cevabını bulmuştum.

Avcının tuzağına yakalanmış bir tavşanla karşılaştı ve ben, onun hayvanın çırpınan vücudunu demir kelepçelerden çıkarmaya çalışıp başarısız olmasını izledim. O anda, daha derin, uzun zamandır cevabını aradığım sorunun cevabı zihnime giriverdi. Mason'ın, şehirden her ayrıldığında, kimse duymaması için sessizce ve alçak sesle bana sorduğu soru.

Bunca yıl sonra neden Crescent Haven'a geri dönmeye devam ediyordum?

Kız, panik içindeki yaralı hayvanı küçük kollarıyla tutarken, ölümün acı tatlılığıyla gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Ne güzellik, ne ıstırap. Ne aşk, ne de tam bir yıkım. Bu çocuk hepsini hissediyordu.

Kısa bir an için, onun delici mavi gözlerinden ben de hissettim. O soru kafamda yankılanıp dururken, onun beni görmemesi için mesafemi korudum, hıçkırıkları bir şeyi serbest bırakıyordu.

Sonunda omuzları çökmüş halde zavallı yarattığı geride bıraktığında, sessizce tuzağa doğru yürüdüm ve onu serbest bıraktım. O topallayarak uzaklaşırken, annemin bana öğrettiği, on yıllardır söylemediğim bir duayı ettim. Güneş ve insanlık tanrıçası Helia'ya şifa için bir dua. Onun yaratıklarından biri için söylense bile, bir canavarın duasını kabul edip etmeyeceğinden emin değildim.

Cevap vermezse onu suçlamazdım. Ben dileklerin yerine getirilmesini veya merhamet gösterilmesini hak eden bir adam değildim.

Ben bir insan bile değildim.

Crescent Haven, köpek dişlerim ilk kez eti parçaladığından beri her zaman hayaletlerin ve ruhların yeri olmuştu. Burası ilk kez yaşam kıvılcımının olduğu bir yer olmuştu. Bir kıvılcım değil... Bu, deniz kadar derin duygularını ve tanrılar kadar başka dünyadan gelen sesini haklı çıkarmazdı. O bir alevdi, insanları çabalamaya, özlemeye, tüm karmaşık ve tehlikeli ihtişamıyla yaşamaya, ölümle yüzleşirken bile güzelliği aramaya iten saf ölümlülük ateşi.

Su kırmızısı rengin geniş ellerimden toprağa kaymasını izledim.

Bunca yıl ve memleketime yaptığım onca ziyaret, açıklayamadığım bir şeyi ararken, sonunda onu bulmuştum.

Ben bir erkek değildim, ama avuçlarımda tavşan kanı ve bir çocuğun gözyaşları varken, erkek olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayabiliyordum.

SCARLETT

Kasaba meydanındaki pazar tezgahlarının arasında dolaşarak taze çiçeklerin, sıcak ekmeğin, tatlı hamur işlerinin ve cadı otlarının kokusunu içime çektim. Adanın her yerinden tüccarlar buradaydı, hatta vampirlerin şehri Aristelle'den bile.

"Yeni elbise mi?" diye sordu Isabella, Theresa'nın Hanı'ndaki vardiyasından sonra nihayet bana katılarak, zengin gezginlere hizmet ediyordu. Genellikle sıkıcı, sessiz köyümüzden sadece geçiyorlardı. Kız kardeşimin sesi meraklı kulakları için yeterince tatlı olsa da, gözleri küçümseyerek kısılmıştı.

Yumruğumu sıkarak başımı salladım, gülümsemem hızla kayboldu. O beni baştan aşağı süzerken, sebze ve kurutulmuş et sepetimi düzelttim.

"Çok kısa," diye azarladı.

Parmaklarımın eteğimin kenarına uzanıp çekmesini engellemek zorunda kaldım. Hiçbir şey söylemedim, bu da onu daha da öfkeliendirdi. Hiçbir şey söylememek onu öfkeliendirdiğini öğrenmişim, ama öfkesi genellikle alevlendiği kadar çabuk sönüyordu. Karşılık vermek onu daha da öfkeliendirecek, öfkesi uzayıp gidecek ve beni içten içe tüketecekti.

Isabella ve ben hiç benzemiyorduk. Benim saçlarım koyu ve dalgalıydı, açık mavi gözlerimle büyük bir kontrast oluşturuyordu, onun saçları ise sarıydı ve gözleri sıcak kestane rengiydi. O uzundu, ben ise ortalamadan kısaydım. O doğal olarak zayıftı, ben ise minyon yapıma rağmen kaslıydım ve göğüslerim ve kalçalarım kıvrımlıydı.

"Bunun parasını ödedin mi?" diye tükürdü. "Yoksa iğrenç yaşlı müşterilerinden biri, kucağına oturduğun için sana ödül olarak mı verdi?"

Geri çekildim. "Ben... ben... yapmam..." Yine ağzımı sıkıca kapattım.

Onun ne dediği ya da ne düşündüğü önemli değil.

Kendimi savunma dürtüsünü bastırana kadar bu düşüncayı tekrar tekrar tekrarladım. Bana bu kadar soğuk bakmasına rağmen,

onun onayını arzuluyordum, sanki bu, ulaşamayacağım bir yerde asılı duran, hayatımda istediğim her şey gibiydi.

Sessizliğe geri dönmeme rağmen, yüzümün düşmesini engelleyemedim.

O, benden uzaklaşmadan önce memnuniyetle sırtıttı. "Tabii ki yapmazsın." Bir an durdu, etrafına bakındı ve sonra küçük bir iç çekişle, "Eminim alışverişin geri kalanını halledebilirsin. Ben Phillip'i bulmaya gidiyorum. Bu sefer pirinci unutma."

Önümüzdeki birkaç hafta için gerekli malzemeleri toplamaya devam ederken, hayal kırıklığımı bir kenara bıraktım ve eski mantramı yenisiyle değiştirdim.

Onu terk ediyorum.

Yakında.

Sonunda Crescent Haven'ı terk edip, Ravenia Krallığı'na bağlı olan ama onun tarafından yönetilmeyen özerk ada Valentin'i keşfetmeye gidiyordum. Valentin, birkaç özerk ölümlü köy, kasaba ve küçük şehirden oluşuyordu ve adanın merkezinde, geniş bir vampir şehri olan Aristelle bulunuyordu. Orası, keşfetmekten asla memnun olmayacağım tek yerdi.

Yirmi üç yaşında bir kadındım. Artık *kendim* için yaşamamanın zamanı gelmişti.

Ve bir planım vardı. Isabella'ya, gelecek hafta işinden kovulsa bile birkaç ay rahatça yaşayabileceği kadar birikimimi bırakacaktım. O adam hakkında ne hissettiğim bir yana, Phillip'in onunla evlenmeye niyetli olduğu açıktı. Ona iyi bakılacaktı. Phillip ile bir aile kurmak, onun her zaman istediği tek şeydi. Phillip, buradaki tezgahlarda kaliteli silahlar satan, ölümlülerin şehirdeki vampirlerden duydukları korkuyu sömüren zengin bir tüccardı.

Sanırım bu korku tamamen temelsiz değildi. Vampirler ara sıra ölümlülerin dünyasına sızıyordu, ama bu her gün olan bir şey değildi. Özellikle Crescent Haven'da. Diğer ölümlüler bile bizi ziyaret etmeye pek ilgi göstermiyordu. Neden gösterebilirler ki? Kıyıda değildik, kendi başımıza kazançlı bir işimiz yoktu, muhteşem manzaralarımız ya da tarihi veya dini yerlerimiz yoktu. Günler, haftalar ve yıllar Crescent Haven'da birbirine karışıyordu, farklı karakterler aynı sıkıcı hikayeleri oynuyordu.

Yeni bir hikaye, yeni karakterler düşüncesi midemde heyecan dalgaları yarattı. Nefes kesici manzaralar ve ilgi çekici olay örgüleri; cadılar, şekil değiştirenler ve bu hayattan sessiz bir kırsal yaşamdan daha fazlasını isteyen insanlar; sanat yapan, büyü yapan ve

ve sevdiklerini seçen ölümlüler.

Tanıdık bir karıncalanma hissi cildimde yayılırken hayallerimden sıyrıldım. Birkaç metre ötede, bir sebze tezgahının yanında, bir adam bana doğru döndü. Bakışları uyluklarım üzerinde çok uzun süre kaldı, sonbahar kırmızısı uzun kollu elbisemin üzerinden gözlerime doğru kaydı. Gülümsedi, çarpık, sarı dişleri ortaya çıktı. Hızla bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Yürümeye devam ederken, midemde bir suçluluk duygusu belirdi. Aklımda Isabella'nın görüntüsü belirdi, anne babamızın ölümünden sonra bana gösterdiği şefkat ve ilgiyi hatırladım. O adım atıp benim için bir anne figürü haline geldiğinde, ne pahasına olursa olsun başımızı sokacak bir evimiz olmasını sağladı, bu bedel benim kendi bedenimden koparılsa bile.

Bu, benden artık hoşlanmadığını karar vermeden önceydi.

Seni seviyorum, Scarlett. Ama seni sevmek zorunda değilim, derdi bana.

Buna karşı çıkamazdım. Sanırım aileler bazen böyledir.

Belki de beni hiç sevmemişti ve sadece son yıllarda benim onun küçümsemesini tam olarak kaldırabilecek yaşta olduğuma karar vermişti. İlk başta, onun nefretinden dolayı onun onayını ve rahatlığını geri kazanmak için çok daha fazla çalışıyordum. Bazen hala o içgüdüye geri dönüyordum. Ama çoğunlukla hissizdim, onun ruh halindeki dalgalı değişimlere ve aralıklı takviyelere karşı çaresizdim. Bu benim kazanamayacağım bir oyundu, bu yüzden atasözündeki gibi tahtayı katlayıp uzaklaşmaya karar verdim.

Yine de heyecan kadar suçluluk da duyuyordum.

Koruma büyülerimizin dışında kalan dünyadan korkmak üzere yetiştirilmiştim, çünkü köyün vampir avcıları beni artık koruyamazlardı. Vampirler çoğunlukla Aristelle'de kalıyor olsalar da, çevredeki ölümlülerin yaşadığı topraklara girmeye pek çok nedenleri vardı. Heyecan için. Avlanmak için. *Yapabilecekleri* için.

Korkmak için yetiştirilmiştim. Ama korkmuyordum. Belki de gençliğim ve saflığımdan dolayıydı, ya da vampirlerin acımasızlığı henüz bana ya da sevdiklerime dokunmamıştı. Benim için vampirler, geceleri ara sıra ortaya çıkıp, hiçbir şeyden habersiz insanları, cadıları ya da şekil değiştirenleri öldüren ya da çalan öcülerden ibaretti. İki ay önce ormanda içini boşaltılan ben olsaydım, muhtemelen farklı hissederdim.

Aslında, hiçbir şey hissetmezdim herhalde. Çünkü ölmüş olurdum.

Yüzümü buruşturarak bu düşünceyi kafamdan silmeye çalıştım. Kalabalık tezgahları ve utanmadan durup bana bakan adamları geçerek uzağa baktım. Hepsini geçip, uzaktaki dağlara ve yavaşça batan güneşe baktım.

Bazen içim ölü gibi hissediyordum, ama aslında hayattaydım — çok canlıydım —ve hayatım *dışarıdaydı*. Henüz başlamamıştı bile. Gelecek, avucumdaki şeftali kadar zengin ve lezzetliydi, sadece dişlerimin kabuğunu delip canlılığını çenemden aşağı akıtmasını bekliyordu.

"Um, bu evin ikramı, hanımefendi," meyve satıcısı kekeledi, ben ona döndüğümde başını eğdi, dudaklarında utangaç bir gülümseme vardı.

Yakışıklıydı ve yaşıtımdı, biraz daha büyüktü. Onda beni şaşırtan bir iyilik ve saflık okuyabiliyordum.

Boğazımı temizledim, onun meyvesini okşarken sebepsiz yere deli gibi sırtmış olduğumu fark ettim. "Teşekkür ederim," dedim, yanaklarım kızardı. Normalde onun gibi birine ödeme yapmakta ısrar ederdim, ama artık değil. Artık kaçışım için para biriktiriyordum.

Onu burada daha önce hiç görmemiştim. "Pazara yeni mi geldin?"

Ela gözleri benimkilerle buluştu, gevşek, bal sarısı saçları alnına düşmüştü. Kendisi iyi kalpli, çiftçi bir görünüşe sahipti. Henüz gerçekleşmeden geleceği net bir şekilde görebiliyordum. Dizlerinin üzerine çöküp, benden çocuk sahibi olmamı, çiftlikte sakın bir hayat sürmemi isteyecekti, içimdeki boşluk ise çürümeye, sızmaya, onu yakalamaya ve benimle birlikte dibe çekmeye devam edecekti.

"Evet, hanımefendi," dedi. Terbiyeli. Bu hoşuma gitti.

Kafasını salladı, hareketi çok hızlı ve sarsıntılıydı. "Şey, hayır. Genelde babam bu tezgahı işletir, ama yaşılanıyor, anlarsınız ya. Biz Spring Vale'deniz, buraya çok sık gelmiyoruz."

"Bu akşamki şeftalilerin parasını ödeyeyim," dedim, birkaç tane daha alıp sepetime koydum.

Kaşları havaya kalktı ve ben gülümsemeyi zor tuttum. Onunla böyle oynamamalıydım, ama yanakları kiraz domatesleri gibi kızardığında çok sevimli olduğunu düşündüm. Damarlarımda elektriksel ve ham bir heyecan dalgası yayıldı.

"Noel's adlı yerel tavernada çalışıyorum," dedim yavaşça, sanki yaptığım imadan hiç habersizmişim gibi. "Sana bedava bir içki hazırlayayım."

Kalbinin hızla atışının birkaç adımda düzeldiğini izledim. "Oh, tabii, elbette. Teşekkürler. Ben Tanner," dedi çabucak.

"Scarlett," dedim. "Görüşürüz o zaman."

Onun tatlı gamzeli gülümsemesi ve özlem dolu köpek yavrusu gözlerinden aldığı tatmin, midemde oluşan suçluluk ve beklenti arasındaki kafa karıştırıcı ikilemden dikkatimi neredeyse tamamen uzaklaştırmaya yetti.

O başını salladı, ben de arkanı döndüm. Güneş biraz daha parlak, hamur işlerinin kokusu biraz daha tatlıydı ve ben, zihnimde dolaşan kız kardeşimin acımasız sesine değil, bu basit zevklere tutundum.

Eteğimin kenarını çektim.

NOEL'S bu gece kasabaya gelen çok sayıda tüccar nedeniyle oldukça kalabalıktı. Bunun bir bedeli olsa da, bu heyecanı memnuniyetle karşıladım. En azından bahşişlere boğulacak ve özgürlüğüme bir adım daha yaklaşıacaktım.

"Ne çekici bir kızsın," dedi bir adam barın arkasından

Ona sırtımı dönerek gözlerimi devirdim, ama döndüğümde dudaklarıma kocaman sahte bir gülümseme yapıştırmıştım.

"Gözlerin," diye haykırdı, sarhoş bir şekilde yanındaki adamın omzuna elini koydu. İkisi de yaşlı ve sakallıydı ve onları yerli olarak tanımadım. "Hiç bu kadar mavi gözler görmemiştim. Lanet olsun, büyüleyici."

Stacia, yöneticim, gözlerini devirmesini saklamadı. Hayatta kalan tek aile üyem gibi, o da beni umursamıyordu. Çok az kadın umursuyordu.

Zihnimin derinliklerindeki o soğuk boşluktan karanlık bir şey kaçmaya çalıştı. Dilimde toprak, yağmur ve yalnızlık tadı vardı. Onu bastırdım.

"Teşekkürler. Ne alırsınız?" diye sordum.

Bahşişler. Amaç bahşişlerdi. Müşterilerin nasıl baktıkları, benimle nasıl konuştukları ya da eşleri veya kız arkadaşlarının bu konuda ne düşündükleri önemli değildi. Önemli olan tek şey hayatta kalmamdı. Geleceğim. Ve Isabella'ya borçlu olduğum gelecek, çünkü o beni nefret etse bile bunca yıl bana bakmıştı.

Bir saat sonra, taverna ağzına kadar dolmuştu. Ellerin uzanmasını önlemek gittikçe zorlaşıyordu, özellikle de zengin erkeklerin. Bana fahiş miktarda para vermekle beni sahipsizlendiklerini,

artık bir insan değil, sadece bir beden parçaları topluluğu olduğumu düşündüler. Onların sınırsız arzuları benim amaçlarıma yararlıydı, ama aynı zamanda değişken bir güçtü. Noel'in kendisinin arka taraftan çıkıp erkekleri ön kapıdan dışarı atması nadir bir durum değildi.

Jaxon ön kapıdan içeri girdi ve ben rahat bir nefes aldım. Çocukluğumuzdan beri arkadaştık. O benim tek arkadaşım sayılırdı.

Kıvırcık kahverengi saçlarını salladı. Sağ kulağında gümüş bir küpe vardı ve üst pazısında bir sürü dövmesi vardı.

Jaxon benimle geliyordu. Bu çürüyen köyden kaçıp kendi başımıza bir hayat kuracaktık. Kulaklarımdan kulaklarıma kadar sıırıttım.

"Tanrıça, şu gülümseme," dedi bir adam, içki kadehlerinin tıkırtıları, gürültülü kahkahalar ve sarhoşların yüksek sesli sohbetleri arasında.

Gözlerim kalabalık mekanı taradı ve meyve tezgahındaki adamın, Tanner'ın üzerinde durdu. Duvara yaslanmış, terk edilmiş iki kişilik bir masada yer buldu. O tatlı ela gözleriyle beni izledi, büyüü kan dolaşıma doğrudan giren bir cadı iksiri gibiydi. Alkolün aksine, iksirin kökeni büyüüydü. Güçlü ve son derece zevkliydi ve insanları en çok etkileyen şeydi. Ayrıca kötü bir düşünüşle de biliniyordu.

"Merhaba," dedim, bütün gece ilk kez bir müşteriye içten bir gülümsemeyle. "Size o içkiyi getireyim."

Kokteyli hazırlarken Jaxon kulağıma, "Ne kadar da çekici," dedi. Geri çekilip bana koyu kirpiklerini kırıştırdı.

"Çekil," dedim, dudaklarım kıvrıldı.

O da ciddi bir ifadeyle, "Bunu her söylediğinde daha komik oluyor," dedi. Jaxon, Crescent Haven'daki diğer neredeyse tüm şekil değiştirenler gibi bir kurt şekil değiştireniydi.

"Barın arkasında dolaşmakla ilgili ne demiştin, köpek?" diye bağırdı Stacia. "Kör müsün, aptal mısın? Kapasitemiz doldu. Ya yardım et ya da git."

Jaxon'ın ağzı seğirdi. "Sefil yaşlı kaltak," diye mırıldandı. Stacia yüksek sesle homurdanıp uzaklaşana kadar ona boş boş baktı. "Lütfen bana hala bu dolunayı terk edeceğimizi söyle, kızım. Bu yerden çıkmam lazım, *dün* çıkmam lazım."

Ben Tanner'a kırmızı şarap dolu bardağı götürürken, sarhoş müşterileri atlatıp kalabalığın arasından geçerek Jaxon da peşimden geldi. Jaxon'a sabırlı olmasını işaret etmek için parmağımı kaldırdım. Pek olası değil.

Tanner yutkunup yüzünü benden Jaxon'a çevirip hayal kırıklığına uğradığında, bardağı onun önüne koydum.

"İçinde şeftali var," dedim gülümseyerek ve o hemen tekrar neşelendi. "Ve başka şeyler de var." Elimi salladım. "Beğeneceksin."

"Eminim seveceğim," diye mırıldandı Tanner. Ayaklarını bir çocuk gibi yere vurarak bekleyen Jaxon'a dönmek üzereydim ki, Tanner'ın sesi beni durdurdu. "Sana bir şey getirdim."

"Onu bu akşamki hediye yığınınına koy," dedi Jaxon fısıldayarak ve ben de onun bacağına tekme attım. "Hey!"

Tanner, Jaxon'ın ilk sözünü duymamış gibi görünüyordu, Jaxon'ın acı içindeki tıslamasına sadece kısa bir şaşkınlıkla karşılık verdi, sonra gözleri tekrar benimkilere kilitlendi.

Kutudan parlak bir akuamarin kolye çıkardı, gümüş zincir üzerinde inci şeklinde bir mücevher vardı.

"Bana gözlerini hatırlattı," dedi, yanakları yine kızardı —içkisinin rengi, ki bu tamamen kasıtlıydı.

İç geçirdim. O kolye muhtemelen bugünkü kazancının onda birine mal olmuştu. "Bunu kabul edemem," dedim nazikçe.

"Lütfen," dedi çabucak. "Zaten satın aldım. Başka birinin boynunda boşa gider."

Bu mantıklı argümana karşı çıkamazdım.

"Teşekkürler, Tanner. Çok nazıksın." Bu onun aptallığıydı. Ben sadece onun kalbini kıracaktım. Neredeyse hiç tanımadığı bir kadına bu kadar para harcamamalıydı. Bu dünyada hayatta kalmanın yolu bu değildi.

Bana kutuyu uzattı, kolye bir bezin içine özenle sarılmıştı. Veda edercesine gülümsayarak kabul ettim ve hikayemizin burada bitmesi gerektiğini biliyordum. Ona kendimden daha fazlasını verirsem, o da sınırını aşabilirdi. Tatlılığı takıntıya, sonra da sahiplenme ve öfkeye dönüşebilirdi. Bunu defalarca görmüştüm.

Kalbimdeki boşluk genişledi ve hızla dönüp Jaxon'ı da yanıma alarak uzaklaştım.

"Evet, bu dolunayda. Buradan gidiyoruz."

Jaxon gülümsedi ve bir an için kendi acımı onun gözlerinde gördüm. Ailesini geride bırakıp, ait olduğunu hissettiği yeni bir aile aramaya çıkmanın suçluluğu. Sürüsünden bazı üyeleri bulmaya gideceğini söylediğini zar zor duydum. Kendi düşüncelerime dalmıştım.

Crescent Haven'a ait değildim. Bunu biliyordum. Ama içimde, kız kardeşim gibi ses çıkaran, en acımasız sözleri fısıldayan bir ses vardı.

Sen hiçbir yere ait değilsin. Ve bunu biliyorsun. Gerçeklerden kaçabilirsin, ama gerçekler her zaman seni yakalar. Boşluk her zaman orada olacak ve giderek büyüyecek.

Yıllardır hissetmediğim garip bir his omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Sanki izleniyormuşum gibi.

Etrafıma baktım. Tabii ki izleniyordum. Birçok kişi tarafından, arzuları havada yoğun ve zengin bir şekilde.

Hayır. Bu farklı bir tür izlemeydi. Neredeyse korku gibiydi, ama tam olarak değil — daha çok tanıma ve başka bir şey gibiydi, ufka bakarken hissettiğim coşkuyu yansıtan bir şey. Bir vaat gibiydi — *daha fazlası* için bir yemin. Bu köye ait olmayan bir heyecan.

Birkaç müşteri beni çağırdığında, ilk başta yavaş hareket ettim, sahte gülümsemem sonunda sersemliğimi bozdu.

"Merhaba beyler," dedim, onların lüks kıyafetlerini baştan aşağı süzerken çok bariz olmamaya çalışarak.

İkisi de çekiciydi, belki benden on yaş kadar büyüktüler. Şık siyah ayakkabılar, kusursuz resmi ceketler, pantolonlar ve hemen tanıdığım bir tarzda düğmeli gömlekler. Aristelle'den gelen ölümlüler *burada* ne arıyordu? Kesinlikle tüccar değillerdi; onları pazarda görmemiştım ve tüccarların sahip olduğu servetten çok daha fazlasını giyiyorlardı. Belki de dolandırıcıydılar. Ama onlarda, benim düşündüğümün aksini düşündüren bir hava vardı; sanki benden çok daha fazla dünya görmüşlerdi ve bu da onlara sessiz bir özgüven katıyordu.

"Merhaba, bebeğim," dedi içlerinden biri, gözleri vücudumu ve sonra yüzümü tararken öne doğru eğildi. Saçları kısa ve sarıydı, gözleri yeşildi. Yüzünde memnuniyetle tembelce arkasına yaslandı. Bu beni anında gerginleştirdi. "Burada çalışmanı izliyorduk. Etkileyici."

Sahte gülümsemem bozuldu, tüylerim diken diken oldu. "Sadece işimi yapıyorum." "Uh-huh," dedi diğer adam, geniş elini siyah saçlarını taradı.

"Bu ücra köyde bu kadar iyi iş çıkarıyorsan, Aristelle'de garson olarak ne kadar daha fazla kazanabileceğini tahmin edebiliyor musun?"

Solumdan gelen buz gibi bir hava esintisiyle Isabella'nın geldiğini anladım. "Kanını akıtıp onu bir çukura terk edersen ne faydası olur ki?" diye

Adamlar ona neredeyse hiç bakmadılar, gözleri hala bana kilitliydi.

Phillip, Isabella'nın yanında durdu, bana göz kırptıktan sonra, ortama hiç uymayan müşterilere bakışlarını dikti.

"Ailelerin size yatmadan önce anlattıkları masalarda Aristelle hakkında ne diyorlar bilmiyorum," dedi sivri sarı saçlı adam. "Ama şehir hiç bu kadar güvenli olmamıştı. Her yerde şiddet var. Şehirde daha fazla şiddet var çünkü daha fazla insan var."

"İnsanlar mı?" Phillip alaycı bir şekilde güldü. "Bu, vampirlerin şehrine ilginç bir yorum
vampirler hakkında ilginç bir yorum."

"Aristelle'de vampirlerden daha fazla ölümlü var," dedi sarışın adam, gözleri hala benimkilerden ayrılmadan. "Biz korunuyoruz. Kurallar ve yasalar var. Kanlarını özgürce veren ölümlüler var, bu yüzden gereksiz şiddete gerek yok. Kurtizanlar, seks işçileri, kan merkezi gönüllüleri, ama aynı zamanda sevgililer, arkadaşlar ve geçici bir heyecan arayanlar."

Isabella çok yüksek ve tiz bir sesle güldü. "Valentin'in iyi, çalışkan insanlarına bu saçmalıkları anlatman için sana ne kadar ödüyorlar? Sanki o şeytani yaratıklar kanun ve düzeni umursuyormuş gibi. Sadece beyni yıkanmış fahişeler vampirlerin kanını verir. Bu yaz, senin küçük şehirli *arkadaşların* bir kızı paramparça etti. Ve eğer kan içme hırsının ateşinde seni öldürmezlerse, dönüştürülmüş ve doğuştan kan emiciler birbirlerine saldırdığında çapraz ateşte kalırsın."

"Savaş yıllar önce bitti. Buralarda haberlerin yavaş yayıldığını biliyorum," dedi sarışın adam, sözlerinde Isabella'yı öfkeliendiren bir küçümseme vardı.

Parmağını salladı ve ağzını açtı, ama Phillip inleyerek onu durdurdu. Elini onun elinin üzerine kapattı. "Hadi ama Izzy. Bu çok sıkıcı." Bana bir bakış attı. "Scarlett'in bu şehirli insanlarla gayet iyi başa çıkabileceğinden şüphem yok, vampirlerin oyuncağı olmak için kaçmasına gerek yok."

Phillip'in sözleri ve beni izlerken dudaklarından çıkan sözler beni öfkeliendirdi. Isabella ona, sonra bana baktı ve hızla uzaklaşarak onu da peşinden sürükledi.

Dikkatim tekrar erkeklere döndü.

"Sen onlardan farklısın," dedi siyah saçlı olan. "Kendi fikirlerin var. İnsanlar üzerinde yarattığın etkiyi biliyorsun, ama bunu kendi çıkarın için kullanırken hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davranıyorsun. Bu sana

sana çok yarar sağlayacak. Sen buraya ait değilsin. Sen çok daha iyi bir yere aitsin; hayat, macera, lüks ve zevkle dolu bir yere."

Boş bardaklarına uzandım, gülümsemem genişledi ama gözlerim keskinleşti ve daraldı. Yavaş ve yumuşak bir sesle konuştum, böylece her kelimeyi duymak için öne eğilmeleri gerekti. "Beni manipüle etmek istiyorsanız, daha fazla çaba sarf etmeniz iyi olur."

İki adamın yüzünde de şaşkınlık belirdi, ama ben onların ilgisini daha da çekmiş olduğumu hissettim.

Onlar cevap veremeden arkanı döndüm. Bu adamlar, vampir şehirleri gibi tehlikeliydi.

Ama boynumun arkasındaki kaşıntılı, sıcak his ve omurgamdaki titreme kadar tehlikeli miydiler? Her yıl ya da iki yılda bir, aynı zamanda, sonbaharın başlarında aynı yanma hissini duyuyordum. Bu yıl, her zamankinden daha netti.

Tavernadaki gölgeler daha koyu, yüksek sesler daha ürkütücü, adamların bakışları daha sinsî hale geldi. Vücudum, sanki birdenbire kurtların pençelerinden kaçan bir tavşan, avcılarının denizinde bir av gibi, sıcaktan kızardı.

Gözetleniyordum. Sadece Aristelle'den gelen insan erkekler tarafından değil. Daha güçlü, daha karanlık ve daha acımasız bir şey tarafından, gömülü parçalarımı uyandıran ve onları ortaya çıkararak herkesin görmesine neden olacak bir şey tarafından.

RUNE

Geçmiş

Crescent Haven'a bir sonraki dönüşümde, düşünmek, yas tutmak ve eski hayaletleri ortaya çıkarmak için her zamanki yerlerime gitmedim. *Zihinsel mazoşizmim*, tabiri caizse. Bu benim ilk uyarı olmalıydı. Bir şeylerin çok ters gittiğine dair ilk sezgim.

Hayır, Little Flame'i aramaya gittim. Ateşinin hala parlak bir şekilde yandığını görmek istedim. Sanki gerçeklik ve kendime dair tüm algım onun amansız canlılığına bağlıymış gibi, bunu görmem *gerekiyordu*.

O benim kanımı içmemiştii, bu yüzden büyü kullanmadan onu bulmamın bir yolu yoktu. Sadece yaz yağmuru ve tatlı, koyu renkli meyveler gibi kanının eşsiz kokusunun hatırasına güvenmek zorundaydım.

Onun ruhumu delen melek gibi sesini ilk kez duyduğumdan bu yana üç yıl geçmişti. Onu bulmam uzun sürmedi, çünkü kokusu köyün her yerindeydi. Sıkıcı gri binalara, çatlak kaldırım taşlarına ve işten eve dönen, aşırı çalıştırılan ve takdir edilmeyen ölümlülere canlılık katıyordu.

Bu çocukta farklı bir şey vardı. Sanki kendini dışarıya yayıyor, ben onu ararken o da beni kendine çekiyordu.

Görünmemek için dikkatli bir şekilde gölgelerle hareket ettim. Sonunda, bir avcı

—ya da beş tanesi—beni hissedip diğerlerine haber verdi, bu yüzden uzun süre kalamadım. Onlarca insanı yok etmek istemedim. Şehirden uzakta geçireceğim bir akşamı böyle geçirmek istemiyordum. Öncelikle, bu çok karmaşık ve zahmetli olurdu. Bir de etik kaygılar vardı.

İlk başta, kızın evde olacağından endişelendim. Orada olması *gerekiyordu*, ailesiyle akşam yemeği yiyor, gizlenen canavarlardan uzakta güvende olmalıydı. Ama değildi. Gecenin karanlığında, ormanın kenarında

, ilk gördüğümde olduğu gibi karanlığa çekilmişti.

Bu sefer, yukarıdaki kalın bir dala bağlı tahta salıncakta isteksizce sallanıyordu. Evi yakın olmalıydı, kasabanın eteklerinde toplanan küçük kulübelerden biri. O bölgeyi iyi tanıyordum. Sokaklar, evler ve ölümlüler hepsi aynı görünüyordu, sonsuza dek tekrarlanan aynı hikayenin farklı karakterleri.

Hiçbir şey değişmemişti. Crescent Haven'da değil. Valentin'de değil. Ravenia'da değil. Tanrıların yarattığı hiçbir yerde.

Ama bu kız... O, karanlık ormanda sonbahar yapraklarının kırmızı ve turuncu rengiydi. O, sonsuza dek yanan yaşamın aleviydi, bir daha asla hissedemeyeceğim sıcaklıktı, sonsuza dek buz ve ölüm için insanlığımı terk ettiğimde sönmüş olan közlerdi.

Onu karanlıktan izledim. Yüksek alarımda olmalı, avlanan sinsi cadıları ve şekil değiştirenleri taramalı ve dinlemeliydim, ama sonunda toprağa çöktüm ve onu yerden izledim.

İlk başta somurtkandı. Havaya yükseldi, bacaklarını sallayarak ileri geri hareket etti. Küçük Alev düşünüyordu. Kaşları birleştiği yerde alnında bir kırışıklık oluştu ve dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

Bu çocuk neyi bu kadar yoğun bir şekilde düşünüyordu? Ona, Crescent Haven'da olduğum sürece, ikimizden sadece birinin zihinsel olarak kendini acı verici, titiz ayrıntılarla işkence edebileceğini söz vermek istedim.

Ama o bunların hiçbirini anlamazdı.

Sonra sanki beni görmüş gibi, başını bir santim yana eğerek dümdüz önüne baktı. Nefesimi tutarak, doğal olmayan, insanlık dışı bir şekilde hareketsiz kaldım.

İnanılmaz derecede berrak mavi gözlerinde meydan okuma gördüm. Sanki bana, *"Hayatta anlamazsın"* der gibi.

Anlıyorum.

Gözlerini kaçırdı ve o an geçti. Sadece deli gibi hissetmekle kalmadım, aynı zamanda dünyanın en büyük sapığı gibi hissettim. Hiçbir şeyden habersiz bir insan çocuğunun sessiz bir varoluş krizi yaşamasına tanık oluyordum, kokusunu takip ederek onu takip ediyordum.

Bana ne oluyordu böyle?

Bu, kendime uyguladığım psikolojik işkence seansları için kesinlikle mükemmel bir malzemeydi. Avcılar şu anda peşimden gelseydiler, savaşırmıydım, emin değildim.

Aslında, direnirdim. Ama bunun için biraz suçluluk duyardım.

Küçük Alev şarkı söylemeye başladığında bu düşünce sis gibi dağıldı. Sanki üç yıl boyunca bekleyip, savaşıp, öldürüp, zorlu bir hayat sürmüşüm gibi hissettim, sırf buraya gelip, ölü yapraklar ve çamurların üzerinde oturup bu sesi tekrar duyabilmek için. Rüyalarımda gördüğüm, şimdi dokuz yaşında olan bu kızın sesini.

Şarkısı orman hayvanları ve güneş ışığı hakkında değildi. Bu sefer yalnızlık hakkındaydı. Bir insan çocuğunun anlamaması gereken türden bir yalnızlık, ama ben de onun yaşındayken hissetmişim ve hala hissediyordum. Sonsuza dek uzanan yalnızlık, tamamen farklı bir canavardı, buz bloğunda donmuş dikenli bir gül gibi, bir zamanlar toprağa ait olan, şimdi ise kopuk ve yaşam ile ölüm arasında bir yerde sıkışmış.

Kolumu kaldırdım, karanlığı delip geçen bakışlarımla ön kolumdan pazıma doğru uzanan simsiyah sarmaşıkları gördüm. Güçle titreşiyor ve vızıldıyorlardı, dikenlerin sivri uçları kalbimin sert ve yavaş atışlarıyla keskinleşip körelerek.

Küçük Alev'in şarkısı yine nefesimi kesmişti ve gözlerim tekrar ona döndüğünde, sanki ortadan ikiye kesilmiş gibi hissettim. Sanki bir hançer göğüs kaslarımın tendonlarını kesmiş ve ellerim göğüs kafesimin çubuklarını açmış gibi.

Belki de beni rahatsız eden oydu, ben değil, bu durum üzerindeki kontrolüm sadece bir yanılsamaydı.

Sanki sözsüz bir bulmacayı çözmüş gibi, şarkısı bir dönüş yaptı, kanamadan yavaşça kendini toparlamaya başladı. Bulutlar dağıldı ve yükselen alevi bir kez daha ortaya çıktı, sıcaklığı ve ışıyla beni kör etti.

Dudakları yukarı kıvrıldı ve kıkırdadı, sesi beni derinden eritti. Trans halinden çıktı, şarkı uğultuya dönüştü ve şimdi daha şiddetli sallanmaya başladı. Sanki gökyüzüne, hatta gökyüzünün üstüne, doğrudan cennete uzanıyormuş gibi, bacakları onu taşıyabilecek kanatlara dönüşmek için çabalıyor ve özlem duyuyordu.

Onu ilk gördüğümde olduğu gibi, kaybolan insanlığımın kısa, geçici bir an için geri döndüğünü hissettim, zamansız, sonsuz varlığımda rahatlatıcı bir mola.

Sonunda tekrar nefes alabiliyordum, nemli, topraksı havayı ciğerlerime olabildiğince çekiyordum.

Her şey bir anda geri geldiğinde gülümsedim, tüm acı, korku ve hayatta kalmak için çaresizce çabalarken, ufukta sonsuza dek süren küçük zevkler ve hayallerle bölünmüş

sonsuzu kadar ufukta.

Little Flame sayesinde, bir zamanlar kozmosun uçsuz bucaksız genişliğine bakıp uzanmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım.

SCARLETT

Gece sonunda tavernadan eve yürürken, izlendiğimi hissetme duygusu geçmemiştir. Bu benim için alışılmadık bir şey değildi, ama yine de bu sezgi *farklıydı*. Bu, bir çanın çalması ile düzinelerce saat kulesinin aynı anda çınlaması arasındaki fark gibiydi.

Adımlarımı hızlandırdım, arkama baktım ama olağan dışı bir şey fark etmedim. Ancak yedinci kez arkama baktığımda, birkaç sallanan silüet belirdi.

"Scarlett!" dedi içlerinden biri. "Adının Scarlett olduğunu söylemiştin, değil mi değil mi?"

"Bu gece biraz ekstra para kazanmaya ne dersin?" diğeri bağırdı.

Öfke kanımda kaynarken ilerlemeye devam ettim. Bu çok aşağılayıcıydı. Ben, *biraz fazla paradan* çok daha değerliydim.

"Scarlett, o güzel yüzün boşaldığında aldığı renk mi? Bu gece seni gerçekten çok iyi hissettireceğiz. İlk, ikinci ve üçüncü kez boşalacaksın. Çünkü biz terbiyeli ve falanız."

İçlerinden biri kahkaha attı ve ben hızımı artırmış olsam da, lanet olası kısa bacaklarımla onlara yetiştiğimi hissedebiliyordum.

Asıl sorun buydu. Erkeklerin beni istemesi ve kadınların benden nefret etmesine neden olan sorun, hedefime ulaştığımda ortadan kalkmıyordu. Kolumdaki küçük deri çanta, bozuk paralar ve özel bir akuamarin kolyeyle ağırlaşmıştı. Her zaman yaptığım gibi, benden istenen şeyi yapmıştım. Önce ailem için, sonra Isabella için. Ve şimdi, *kendim* için yapıyordum. Sonunda. Çünkü son birkaç yıldır ölmekte olan bir yıldız gibi sönüyorduk ve dünyanın çok büyük ve bilinmez olduğunu, sessizce boşluğa teslim olamayacağımı karar vermiştim.

Hayatı seçmiştim.

Belki de bencilliğim, içimdeki açgözlülük ve arzuyla titreyen karanlık yüzünden sonsuza kadar cehennemde cezalandırılacaktım. Ama o zamana kadar yaşayacaktım. Yanacaktım.

Isabella'nın, bu adamların ve bu köyün kalbimde uyandırdığı boşluğa karşı savaşıyordum — sadece deri ve et olarak görülmenin yalnızlığına, zihni, sesi, büyük maceralar ve daha da büyük aşklar hayal etmeyen güzel bir nesne olarak görülmenin yalnızlığına.

"O saçlar yumruğuma dolanırsa çok güzel olur, bebeğim. Sert seviyorsun, değil mi? Masum görünenler hep öyle sever."

Ağzını açma. Ağzını açma. Onları görmezden gel. Neredeyse eve vardın.

Sonra kız kardeşimin sesi kulağıma geldi. *Sana çok kısa olduğunu söylemiştim. Bu tür bir ilgiyi çekmenin sonuçları budur.*

Onlara dönüp dişlerimi gösterdim. "Yatakta neyi sevdiğimi asla bilemeyeceksiniz, çünkü küçük, sarkık penisleri olan zavallı, sarhoş yaşlı adamlarla yatmam."

Eh, bu da bir yoldu. Tamamen aptalca bir yol.

Siktir, neden her zaman kendimi savunacak kadar güçlüymüşüm gibi konuşuyordum? Çünkü kesinlikle öyle değildim. Ben bir insandım. Büyü, güç, dönüşme yeteneği, doğaüstü hız veya güç yoktu. Ve daha da büyük bir aptal gibi, Phillip'in bana doğum günüm için hediye ettiği hançeri -tabii ki gizlice- evde, komodin çekmecesinde bırakmıştım.

Adamlar, ortak bir karara varmak için gereken bir anlık öfkeyle birbirlerine baktılar. Şans benim lehime değildi.

Ben ve kısa bacaklarım koşmaya başladık. Artık kasabadan çok uzaktaydık — beni eve kadar takip etmiş olmalılar. Koşarken etrafıma yardım edecek kimse var mı diye baktım, ama bunun boşuna olduğunu biliyordum. Saat sabahın 3'üydü, erken kalkanlar için çok erken, tavernayı kapatmayanlar içinse çok geç bir saatti.

İş yerleri kapalı, ışıklar sönmüştü. Bu geniş mezarlığın ötesinde, Isabella ve benim doğduğumuzdan beri yaşadığımız küçük bir dizi kulübe vardı. Çok yakındım, ama yine de onlar beni yakalamadan önce oraya ulaşmak için çok uzaktaydım. Ayrıca, nerede yaşadığımı bilmelerini istemiyordum.

Soğuk hava ciğerlerimi donduruyordu ve aniden, kovalanmadıkları halde koşan kızlardan biri olmak istedim. Hızla gücümü kaybediyordum.

Güçlü eller çantamın askısını çekerek beni geriye doğru çekti ve ben çılgınlık attım.

Beni düşürdü ve sırtım sert bir şekilde yere çarptı, tüm oksijen çığlık atan bir su ısıtıcısından çıkan buhar gibi kaburgalarımın arkasından boşaldı.

Yıldızlar parlaktı, ay hilal şeklindeydi. Çığlık atmak beni kurtarmamıştı, bu yüzden kendimi kapatmaya, zihnimi bedenimden uzaklaştırmaya başladım. Ayrılmalıydım, kopmalıydım. Hiçbir şey hissetmemek için gece gökyüzüne süzülmeliydim, acı, mücadele ve his yoktu.

Yıldızlar beni kendilerinden biri olarak kabul ettiler, beni aralarına kabul ettiler. Adamların yüzleri hareketsiz, düz bedenimin üzerinde beliriyordu, ama ben onlara odaklanmadım, onları hafızama kaydetmedim. Böylece beni rahatsız edemezlerdi. Böylece hiçbir şeyi çalamazlar, ufuktaki geleceği mahvedemezlerdi. Çünkü bunların hiçbirisi bana gerçekten olmuyordu. Ben oradaydım —sınırsız uzayda, tüm olasılıkların bir anda avuçlarımda içinde olduğu yerde. Tanrılar gitmişlerdi, muhtemelen çocuklarının sürekli aynı şeyleri yapmasından bıkmış ve usanmışlardı. Oldukça sıkıcı olmalıydı. Ben de giderdim.

Ben de gidecektim.

Elbisemin üst kısmı yırtıldı. Adamlardan biri göğüslerim hakkında bir şey söyledi, muhtemelen onları beğendiğini ya da ısırarak, emmek ya da sikmek istediğini söyledi.

Valentin'in sahili, annemin üst kattaki banyoda, porselen lavabonun üzerindeki aynanın karşısına astığı tablodaki kadar güzel miydi acaba?

İki haftadan az bir süre sonra, ilk olarak oraya gidecektik. Doğrudan sahile. Dalgalara koşup, gidebildiğim kadar derine yüzerdim. Suyun o mavi tonunda nasıl görüneceğini hayal ettim — o kolyenin akuamarin rengi, gözlerimin rengi — ve her tarafımı sarmış, sanki Helia'nın kucaklaması gibi beni sarıyordu.

Başımın üstünde farklı bir yırtılma sesi patladı, dişlerin eti yırtarken çıkardığı mide bulandırıcı ses. Ama gürültü ve ulumayı duyana kadar yıldızlardan aşağı inmedim, o kadar gürültülüydü ki beni bir anda yukarı fırlattı, adrenalin ve içgüdüsel korku sonunda beni bedenime geri döndürdü. Jaxon'ın büyük kurt formunun adamlardan birinin kolunu koparmasını izlerken, açıkta kalan göğüslerimi tuttum.

Bacaklarıma baktım. Hâlâ kumaşla kaplıydılar ve külotum da hâlâ üzerimdeydi. En azından bu vardı. Gecem tamamen mahvolmamıştı.

Jaxon'un tecavüzcüleri infaz etmesini uyuşmuş bir memnuniyetle izledim. Ama sonra adrenalin etkisi geçti ve şok başladı. Jaxon beni çıplak, kanlı göğsüne sıkıca sarıldı ve eve kadar öyle götürdü.

Titreme başladığında sessiz, katatonik bir şekilde ağladım, vücudum titrerken beni sonsuz bir kışla doldurdu. Gözyaşları yüzümden tek tek, sıcak ve kaygan bir şekilde akıyordu.

"İyisin, güvendesin," dedi Jaxon, ikimizin üzerindeki kanı yıkarken beni duşta dik tutarak. O iyi bir arkadaştı. "Siktir et. Yarın çiftçinin sana verdiği kolyeyi sat. Tüccarlar gittiğinde biz de gideceğiz. Onlardan birinin arabasına bineceğiz, kıyı kasabasından gelenlerden birinin, ve birkaç gün içinde orada olacağız. Artık bolca paramız var, hepsi senin sayende. Isabella da alacak, hak etmese de."

Gözlerimin içine baktı ve gözlerimde kötü bir şey görmüş olmalı ki, hemen yutkundu ve susdu.

"Özür dilerim. Sabah. Sabah konuşuruz."

Dışarı çıktı ve beni bir havluyla örttü, tekrar kendine doğru çekti. "Güvendesin Scar. Güvendesin. Şimdi geri dön."

Gözlerimi kırptım ve kendime geldim.

Geri çekildiğimde başımı salladım. "Tamam. Yarın satacağım. Sonra ertesi gün gideceğiz. Burası lanetli. Burada benim için geriye hiçbir şey kalmadı."

RUNE

Geçmiş

Küçük Alev artık on iki yaşındaydı. Onun, şehrin merkezinde diğer köy çocuklarıyla derslerini bitirip kulübesine dönmesini bekledim. Yakındaki mezarlıkta zengin bir ailenin büyük mezarını bulup kamp kurdum. Küçük Alev için ve sadece onun için Crescent Haven'a gelmeye başladığımdan beri mezar taşlarını taramayı bile bırakmıştım.

Geçen yıl aynı zamanda onu kısa bir süre görmüştüm, ama avcılar ziyaretimi kısa kesti. İz bırakmadan ve çatışma yaşamadan, cadıların koruma büyüsünü eski bir athame ile kesip açtığım delikten gizlice geçip, ardından deliği tekrar kapattım. Kim olduğumu görmelerini istemedim. Efsaneler ve kulaktan kulağa yayılan söylentiler sayesinde beni hemen tanıyacaktı ve o zaman onları öldürmek zorunda kalacaktım. Söylentiler şehre ulaşırdı, asla cevap vermeyeceğim sinir bozucu sorular sorarlardı. Artık soyadım olmamasının bir nedeni vardı. Canavarlar, başlangıcı ve sonu olmadığına çok daha korkutucuydu.

Crescent Haven'ı düşmanlarımın radarına sokmak, Little Flame'i de tehlikeye atabilirdi. Onu her yıl ya da iki yılda bir kısa bir süreliğine izlesem de, onun beni görmesine asla izin vermezdim. Onun beni tanımasına asla izin vermeyecektim, ancak şimdiye kadar benim kötü şöhretli dört harfli ismimi duyduğundan emindim. O, uzun, doyurucu bir insan hayatı yaşadıktan sonra, aşk, kayıp, keder ve sevinçle dolu, ölümler şehrinde çok uzak bir yerde öldüğü güne kadar sadece zihninde var olacaktım.

Bu kız yaşayanlara aitti. O, hayatın kendisinin ateşiydi.

Buraya gelmeyi bırakmam gerekiyordu. Bu dürtüyü, onu kontrol etme ve son ziyaretimden bu yana hayatının nasıl geliştiğini görme ihtiyacını açıklayamazdım. O, şaşırtıcı derecede karmaşık bir yaratıktı, derin bir hüznle doluydu

neredeyse patlayacak, bastırılamayacak kadar büyük bir neşeyle doluydu. Sanki daha önce birçok kez buraya gelmiş gibiydi. Zorluklarla başa çıkmayı biliyordu. Düşükten sonra kendini toparlamayı ve tozunu silkelemeyi biliyordu, bu hayattaki her vadinin hemen köşede bir zirve vaat ettiğini içgüdüsel olarak anlıyordu.

O manyetik bir güçtü. Kokusu her yerdeydi, sanki köyün can damarıymış gibi. Konuştuğunda, insanlar sesine doğru başlarını çevirmekten kendilerini alamıyorlardı. Keşke şarkı söylemesini duysalardı. Umarım duymuşlardır, umarım bunu yalnız kaldığı zamanlara saklamamıştır.

Ama bir şekilde öyle yaptığını biliyordum.

Mezarlığa vardığında, öne çıktım ve adımlarında zıplama ile yürüdüğünü izledim. Kendi kendine gülümsüyor, tatlı bir şey mırıldanıyordu.

Yalnız değildi.

"Scarlett," diye bir çocuk arkadan seslendi. "Phillip'e seni öpmesi için meydan okuduk."

Küçük Alev'in sonunda bir adı vardı. Onu izlediğimden beri kimseye bu adı söylediğini duymamıştım. Bu benim için oldukça eğlenceli hale gelmişti. Konuşmaların sonuna geldiğinde, ona ne dendiğini hiç duymamıştım.

Küçük Alev, yani Scarlett, uzun, dalgalı siyah saçlarını kulaklarının arkasına attı. Yaşlıları ve birkaç büyük çocuktan oluşan gruba dönmeden önce yüzü hafifçe düştü, parlak mavi gözleri ışıltısını kaybetti.

Bir öfke dalgası kanımı kaydattı ve bu öfkenin şiddetine kendim de şaşırdım. Onun kendini sardığı mutluluktan koparılmasından hoşlanmadım. Onu kendi özenle yarattığı gerçekliğinden çalarak, kendi gerçekliklerinin bir parçası haline getirmelerinden hoşlanmadım.

İnsanlar çok dikkatsizdi. En çok da genç erkekler. Yaralı kadınlar, erkeklerin onların ruh hallerini, arzularını ve ihtiyaçlarını fark ettiklerini, ancak kendi bencil amaçları uğruna kasten görmezden geldiklerini düşünme eğilimindeydiler. Ve bu bazen doğrudu.

Ama çoğu zaman gerçek çok daha üzücüydü. Çoğu erkek ve erkek çocuk, başka bir kişinin zihnindeki karmaşık duygusal manzarayı, hele de sevişmek istedikleri birine ait olanı, en ufak bir şekilde bile anlayamıyordu.

Küçük Alev bu dersleri öğrenmek için çok küçüktü. Lillian'a, Phillip'in kendi yaşlılarından biri olduğunu ve gruptaki daha büyük

gençlerden biri olmadığını umuyordum.

En uzun boylu, en yaşlı görünen insan öne çıktığında, gözlerinde beklenti dolu bir parıltı vardı ve boğazımda bir hırıltı yükseldi.

Her zamanki gibi, insanlar beni ciddi şekilde hayal kırıklığına uğrattı.

Dudaklarım kıvrıldı, ama çocuklar onu çevrelerken ben olduğum yerde donakaldım.

Müdahale edemedim. Beni asla tanımayacaktı. Yemin etmiştim.

O çok saf, çok naif ve umutluydu. Hayatın onu ezmesini görmek istemedim. Ama belki de bir iki sıyrıkla daha dayanıklı ve gelecekteki daha büyük tehditlere karşı daha dirençli hale gelmesi onun için iyi olurdu.

Yine de, Helia'yı çocuklarını bu kadar savunmasız, tamamen savunmasız hale getirdiği için lanetledim. Onlara dökülen tüm şefkatin acımasızca yok edilmesi haksızlıktı, bu süreç dünyadaki Küçük Alevler için en iğrenç şeydi. En parlak yananlar.

Dünyanın değişeceği ve insanların beni şaşırtacağı umudunu çoktan bırakmışım. Hayal kırıklığı boşa harcanan bir duyguydu.

Scarlett yumruğunu sıktı ve gözlerim kısıldı. Belki de bu Küçük Alev sonuçta tükürebilirdi.

"Phillip'i öpmek istemiyorum," dedi yüksek sesle.

"Bu bir meydan okumaydı, Scarlett," dedi çocuklardan biri dramatik bir şekilde gözlerini devirerek. "Öpüşmek zorunda. Yap şunu."

Phillip yaklaşırken o sessiz kaldı. Ondan neredeyse yarım metre daha uzun olduğu için, ona bakmak için başını dramatik bir şekilde eğmek zorunda kaldı.

"Beni öpmek istemiyor musun, Scarlett?" diye sordu, sesinde kendini beğenmiş bir havayla, sahte bir somurtma taklidi yaparak. Sanki onu incitmiş gibi göğsünü tuttu.

Onun seni manipüle etmesine izin verme, Küçük Alev. Kararlı ol.

"Gözlerini kapat ve eğil o zaman," dedi kız, erkekler gülerek birbirlerinin omuzlarına vururken. Phillip'i pek de yaratıcı olmayan bir tezahüratla kışkırttılar.

"Öp onu, öp onu, öp onu!"

Phillip onun emrine uydu, erkeklerin hayatının geri kalanında da yapmaya devam edeceklerini bildiğim gibi - bunu yapmak için kendi ayaklarının üzerine düşerek.

Gözleri sıkıca kapalı ve yüzü ona yakinken, bir adım geri attı, yumruğunu kaldırdı ve çocuğun ağzına sert bir yumruk attı.

Phillip çılgılık attı, ben ise geniş bir gülümsemeyle sııttım.

"Hey!" grubun arkasından başka bir kız bağırdı. Son ziyaretimde Scarlett'in kız kardeşi olduğunu anlamıştım, ancak ikisi birbirine hiç benzemiyordu. Kız, kollarında deri ciltli bir kitap ve kalem sıkıca tutarak kalabalığa doğru koştu. Yaşına göre uzun boyluydu, düz sarı saçları, sivri burnu ve çabucak küçümseme ifadesine bürünen yüz hatları vardı.

Kızgın görünse de, Phillip'e baktığında gözlerinde bir anlık acı gördüm. Phillip, şaşkınlık ve öfkeyle titreyerek ağzını tutuyordu.

"*Senin neyin var?*" diye sordu kız kardeşi.

Sonunda, kendisinden başka biri Küçük Alev'i savunuyordu. Rahat bir nefes aldım.

Çocuklar, şimdi ne yapacaklarını bilemedikleri için durakladılar.

Scarlett omuzlarını çöktü ve geri çekildi. Utanç. Yanaklarında beliren kızarıklık, gözyaşlarının kaynağı buydu. Utançtı.

Küçük Alev'in kız kardeşi Phillip'e bağırmıyordu, *ona* bağıırıyordu.

"Isabella, ben..."

"Annem ölüyor ve sen tek yaptığın şey hepimizin hayatını zorlaştırmak," diye tükürdü kız kardeşi. "*Gidelim.*"

Scarlett'in çenesi titredi ve hızla gözlerini çocuklardan kaçırdı ve etrafında oluşturdukları gevşek çemberden kurtuldu.

Kız kardeşi dramatik bir hareketle başını salladıktan sonra eve doğru hızla yürüdü, küçük kız kardeşi ona yetişemeyecek kadar hızlıydı.

Başı eğik ve omuzları kamburlaşmış Little Flame, ona yetişmeye çalıştı.

Kız kardeşinin sözleri beni endişelendirdi. Küçük yaşta ebeveynini kaybetmek insanlar için alışılmadık bir durum değildi. Bu, grotesk bir yara izi bırakırdı, ama hayatta kalırdı. Kız kardeşinin sadece zalim ve kin dolu bir şekilde doğmuş olması da mümkündü, ama davranışlarının yetiştirilme tarzından kaynaklanması çok daha olasıydı.

Küçük Alev'in bu kadar üzüntü ve yalnızlık hissetmesinin nedeni bu muydu? Ailesi onun ne kadar parlak olduğunu görmüyor muydu, ya da daha kötüsü, onu söndürmek için aktif olarak çalışıyor muydu?

Eğer öyleyse, şanslar onun aleyhineydi. Yaraları kalıcı olacaktı, bilinçli farkındalığı olmadan açılıp kapanacak ve travma sızdıracaktı. Sevme, açılma ve çiçek açma yeteneğini etkileyecekti. Yaşayan bir ebeveynin verebileceği acı, ölen bir ebeveyninkinden çok daha dayanılmazdı.

Dur, Rune.

Takıntılı olmayı bırakmam gerekiyordu, ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Gölgede kalarak hiçbir zararın ve kötülüğün olmayacağına kendimi inandırarak kendimi kandırabilirdim. Ama gerçeği biliyordum.

Yaptığım şey iyi değildi.

Yüzyıllardır *iyi* olmak benim için önemli bir konu olmamıştı. Mason ya da en yakın klan üyelerimden herhangi biri, Küçük Alev'in diriltebileceği adamı bilselerdi, sonbaharın başlarında bir an için, muhtemelen beni yere yatırıp vücudumdaki tüm deriyi santim santim yırtarak beni kendime getirmek için uğraşırlardı. Ölümsüzlüğün uzun yolculuğunda, bir noktada acı, etkili iletişimin tek yolu haline geldi. Bunları bilselerdi, altlarına sıçarlardı.

Şehrim benim acımasız ve sağlam, hesaplı bir zihne sahip olmamı istiyordu. Asla itiraf edemeyeceğim kadar çok özlediğim şeyi geri getirebilecek tek küçük yaratık olan rastgele bir insan çocuğuna açıklanamayan bir şekilde kapılmamam gerekiyordu.

RUNE

Şimdiki

Little Flame'i son gördüğümde, on yedi yaşındaydı ve onu bir daha asla göremeyeceğime karar vermiştim.

Bu altı yıl önceydi.

O, yetişkinliğin eşiğindeydi ve mantığın hatalı olduğunu bilsem de, onu çocukken izlemek daha masum geliyordu. Belki de bir parçam, onun saf ve gerçekleşmemiş bir varlık olmaktan başka bir şey olarak görme değişiminden korkuyordu. Onu bırakmanın, onun geleceğinin sadece benim hayal gücümde var olmasının en iyisi olduğuna karar vermiştim. Tıpkı benim sadece onun hayal gücünde yaşayacağım gibi.

Crescent Haven'a girdiğimde, kendim ve onun için çizdiğim çizgiyi kararlı bir şekilde aştığımda, bir parça suçluluk duygusu kalkanlarımı deldi.

Suçluluk. Bu, besleyebileceğim bir duygu değildi. Herkesin iyiliği için. Bu köyde farklıydım ve bu, her zamankinden daha tehlikeliydi.

Düşen yapraklar ve dallar siyah botlarımın altında çıtırdadı. Tamamen siyah giyinmişim, gölgenin ta kendisiydim. Kollarımdaki dikenli sarmaşıklar titriyordu, derimden sıyrılıp her yöne uzanmak için can atıyordu.

Şşş, diye fısıldadım onlara. *Burada değil.*

Sessizleştiler. Belki de ona ulaşmaya çalışıyorlardı, onun yakınlarda olduğunu hissediyorlardı.

Hayır. Onun için gelmemiştim. Vampir varlığımın ilk kez, burada olmak için meşru bir nedenim vardı.

Bu işi benim için yapmak üzere başka birini gönderebilir miydim? Elbette. Öyle yapmalıydım. Yeteneklerime şehirde ihtiyaç vardı, yarı yetenekli bir astın yapabileceği bir işi yapmak için değil.

Mason, keşif ekibini kendim takip edeceğimi söylediğimde sadece başını sallamıştı. Her yıl ya da iki yılda bir Crescent Haven'a geldiğimi biliyordu, ama bunun nedeninin on yedi yıl önce değiştiğini bilmiyordu.

"Bunu hiç unutabilecek misin?" diye sormuştu, kısa, sert siyah saçlarını okşayarak ve kollarını göğsünde kavuşturarak. Çalışma odamın sıcak ışığı altında koyu kahverengi teni kırmızımsı bir ton almıştı.

Ben de ona bakmıştım. O, ince ayarlı vampir kasları ve gücüyle bir duvar gibiydi, inatçılığı, ifadesiz ve güçlü yüz hatlarına işlenmişti.

"Mesele o değil," dedim, gücüm titrerken daha dik durarak. Mason kısa boylu değildi, ama yine de ondan, herkesten daha uzundum. "Benim kanunlarımı çiğniyorlar ve kurak topraklarda ölümlüleri avlıyorlar. Kabul ettikleri anlaşmayı doğrudan ihlal ediyorlar ve durum gittikçe kötüleşiyor. Ben kendim bir mesaj göndermeliyim."

"Tamam, Rune. Sanki bu, onlarca yıldır, hatta yüzyıllardır yaptıkları aynı eski saçmalık değilmiş gibi. Doğmuş pisliklerle gerginliğin tırmandığı bir dönemde zayıflık göstermen konusunda seni uyarmak bana düşmez," dedi, sesinde sert bir ton vardı. Bana bu şekilde konuşup dilini kaybetmeden ve boğazına geri itilmeden konuşabilen birkaç kişiden biriydi.

Dudaklarım kıvrıldı ve dişlerim ortaya çıktı. "Onlar hiçbir şey bilmiyorlar. Tek göreceikleri, insan kaçakçısı keşifçilerin işkence ve infazları olacak, ki bu hem hükümdar olarak gücümün hem de canavar olarak karakterimin sınırları içinde."

Şimdiki zamana geri döndüm. Evet, bu gece hatırlamam gereken şey buydu: Ben bir canavardım. Scarlett'i göremezdim, en azından bir zamanlar daha fazlası olduğum gibi kısa ve kaygan bir yanılgıyı teşvik ettiği sürece.

Ormanın kenarında, onun kokusunu çoktan alabiliyordum, bu da tüm vücudumu gerginleştirip dişlerimi sıkıştırıyordu. Hâlâ Crescent Haven'da olmamalıydı. Dünyayı geziyor olmalıydı. O da bunu biliyordu, ben de biliyordum.

Onun yoluna devam etmesini ummuştum. Sadece benim için değil, onun için de. Özellikle de bölgede, yeraltı kaçakçılık çetesinde onlara servet kazandıracak güzel insanları arayan avcılar dolaşırken.

Doğmuş vampirler — ölüm, kaos ve arzunun Karanlık Tanrıçası Lillian'ın soyundan gelenler — hiç insan olmamışlardı. Yetişkinliğe kadar büyüdüler ve sonra sonsuza kadar ya da acı çekmelerine son verilene kadar oldukları yerde donakaldılar. Ölümün ne olduğunu hiç bilmedikleri, her gün cesurca ölümle yüzleşmedikleri ve yine de ilerlemeye devam etmeyi seçtikleri için, ölümlü yaşamı hiçe sayıyorlardı. Varoluşu kazananlar ve kaybedenler, şiddet ve zevk oyunları olarak görüyorlardı. Onlar yeryüzündeki şeytanlardı ve asla daha fazlası olamazlardı.

Vampir olanlar bir zamanlar insandı. Doğal vampirler için bizler iğrenç yaratıklarydık. Helia tarafından terk edilmiş ve Lillian tarafından reddedilmiş, tanrısı olmayan ve kendimiz için çaldığımız alan dışında var olma hakkı olmayan varlıklar. Ama Valentin adasının özerkliğini koruması ve Aristelle'in, beslenmek için bedenlerini sunmaya hazır birçok ölümlüyle dolu, refah içindeki, gelişen bir günah yuvası olarak kalması, sadece bizim, *benim* sayemdeydi. Ya da ara sıra yakalama, savurganlık ve serbest bırakma, çünkü vampirler ara sıra heyecanlanmaya ihtiyaç duyuyorlardı. Kan içme arzusuna kapılmadığımız sürece, bir kafayı koparmadan önce kendimizi durdurmamız tamamen mümkündü.

Ama bu, Lillian'ın iblis tohumları için yeterli değildi. Onlar insan köleleri istiyorlardı. Avlanmak ve öldürmek istiyorlardı. Kaos yaratmak istiyorlardı ve yüzyıllar önce olduğu gibi pervasızca hareket etmelerine izin verilirse, Valentin düşecekti. Krallık bunu istemiyordu, bizim ihracatımıza, özellikle de cadı ve şekil değiştirenlerin ürettiklerine çok güveniyorlardı.

Şimdi, doğanlar ve dönüştürülenler arasında bir çekişme varken, savaşımızdan çok daha tehlikeli bir oyunla karşı karşıya kalmıştık. Gölgeler ve aldatma, sinsi güç mücadeleleri ve güç gösterileriyle dolu bir oyun — nefret, yalanlar ve sürekli kayan kontrolün hassas bir dengesi.

İnsan ticareti bizim oyunlarımızdan biriydi, hem de sapkın bir oyundu. Doğumlular, kanı şekil değiştirenler veya cadılardan daha tatlı, daha saf ve daha temiz olan benzersiz, çekici insanları yeraltında açık artırmaya çıkarırlardı. İnsanlar da daha az direnç gösterirdi.

Keşifçiler, yüksek değerli hedefler aramak için Crescent Haven'a gelmişti. Bu, henüz farkında olmasalar da, buraya Scarlett'i arıyorlardı.

Büyümü bu şekilde kullanmak vampirler üzerinde işe yaramazdı. Gölge büyümü hemen fark ederlerdi. Değişkenler ve cadılar da bunu fark etmeden önce fazla zamanım yoktu, özellikle de cildimden sızan gücümün büyüklüğü göz önüne alındığında.

Gözlerim Aristelle'den gelen iki insan keşifçiyi takip ediyordu. Ne kadar saçma sapan bir şekilde ortama uymamış olsalar da, giyinmeyi reddetmeleri nedeniyle onları bulmak zor değildi. Gözlerimi devirdim. Şık ve zengin kıyafetlerinin bu köylülerin onlara imrenerek ve hayranlıkla bakmasını sağlayacağını düşünüyorsa, tahmin ettiğimden daha da büyük aptallardı. Bu ölümlüler onlara sadece hor görerek bakıyordu. Olması gerektiği gibi.

Bu tavernanın köşesinde titrek gölge büyüünün ince bir perdesi ile kendimi gizlemek yeterince zor olmasaydı, Küçük Alev — Scarlett —hepimizi varlığıyla onurlandırmaya karar verdi.

İnanılmaz derecede dikkat dağıtıcı varlığı.

Gözlerim onun büyük, parlak ve şok edici mavi gözlerine kilitlendiğinde, beni dizlerimin üzerine çöktürecek kadar güçlü olan cazibesini bırakmamak için kendimi zor tuttum. Dolgun, pouted dudakları, koyu kaşları ve kalın, gür koyu saçları ile birlikte... Lanet olsun, ben, diğer müşteriler ve kaçakçılar ona tüm dikkatimizi vermekten başka seçeneğimiz yoktu.

Yirmi üç yaşında ve artık çocuk olmayan onun kokusu değişmişti. Derinleşmiş ve daha tatlı, daha koyu, o kadar günahkar ve güçlüydü ki, onu algımdan tamamen engellemek zorunda kaldım.

Onun yavaşça kalabalığın arasından barın arkasına doğru ilerlemesini izlerken, dilimi sol dişimin, sonra da sağ dişimin üzerinde gezdirdiğimin farkına vardım. Hızla ağzımı kapattım, dişlerim kırılabilir diye düşünecek kadar sertçe çenemi sıktım. Gözlerim, bordo elbisesinin altındaki çıplak bacaklarına, kıcının ilahi şekline kaydı.

Hızla başımı kaldırdım.

Ne. Lanet. Olsun. Senin. Sorunun. Ne.

Belki de onun mükemmel kıvrımlarına bakmak daha iyi bir hareketti, çünkü şimdi yüzüne tekrar baktığımda, sanki tüm dünyam ekseninden çıkmış gibi hissettim. Sanki cildim yanıyor ve ciğerlerim okyanus suyu ile dolmuş gibi, nefes almaya, düşünmeye ya da bu ölümlü tavernada ne halt ettiğimi hatırlamaya çalışıyordum.

Eskiden çocukken izlediğim bir kadına açgözlü, sahiplenici bir şekilde bakıyordum.

Bir adım geri attım ve soğuk taş duvara çarptım, dehşete kapılmış ve rahatsız olmuştum. Buradan çıkmalı ve ondan olabildiğince uzaklaşmalıyım.

On yedi yaşındayken ona son vedamı söylediğimde haklıyım. O hayattayken buraya geri dönmemem gerektiğini biliyordum. Onu görmek için duyduğum mantıksız, iğrenç dürtüye değil, içgüdülerime uymalıyım.

Scarlett'in kapıdan içeri girer girmez fark edildiği ve işaretlendiği açıktı. Sarışın keşifci, esmer olanın kulağına fısıldadı. Yumruklarımı sıkıp gözlerimi kapatmak zorunda kaldım, yoksa tek bir ölümlü bile çılgılık atamadan ikisinin de boğazını parçalayacaktım.

O güvendeydi, kendime hatırlattım.

Bu insan kızı, arzusun ta kendisi olan bu canlı bedeni, tek bir vampire bile anlatamadan onları öldürecektim. Onların kurnaz ağızlarından bilgiyi işkenceyle alacaktım, acele etmeyecektim, sonra da açgözlü, değersiz gözlerinden ışığın sönmesini izleyecektim. Ya da belki de gözlerini oyup, bundan sonra ne olacağını, vücutlarının hangi kısımlarına hangi aleti kullanacağımı görememelerini sağlayacaktım.

Acı çektirmekte olağanüstüydüm. Bundan da zevk alıyordum. Hem de çok. Mason'ın bana zihinsel bir mazoşist demesinin bu kadar ironik olmasının yarısı da bu yüzden.

Gözlerimin ardındaki şiddet görüntülerine odaklanmak için büyük çaba sarf ediyordum, tavernada çalışan şaşırtıcı, büyüleyici kadına değil, ama kararlılığım kısa sürede onun küçük avuçlarında ezildi.

Ona yaklaşırsam, boyumla onu gölgede bırakır, boyumla onu gölgede bırakırdım.

Beni görürse, onu her şekilde korkuturdum.

Heybetli duruşum. Gücüm. Açık tenimi saran ve emrimle gölge büyüüne dönüşen mürekkepli, dikenli dövmelerim. Koyu saçlarım ve gözlerim, keskin bakışlarım ve daha da keskin dişlerim.

Kan ve acıya olan susuzluğum.

Onun kanı. Onun acısı.

Tahrik hissi içimden yavaşça dışarıya doğru yayıldı ve kısa sürede pantolonum rahatsız edici bir şekilde dar gelmeye başladı.

Bir küfürü dişlerimle bastırdım.

Sayamayacağım kadar çok yönden hasta ve sapkındım, sonsuza kadar cehennemde kalmamı sağlayacak kadar uzun bir günah listesi taşıyordum.

Ama bu?

Bu, şimdiye kadarki en büyük hatamdı. Hem de açık ara. Ve en kötüsü, şu anda olanlar değil, bundan sonra olacaklar üzerinde hiçbir kontrolümün olmadığı gerçeğinin korkutucu farkındalığıydı.

Ve ben her zaman, *her zaman* kontrolü elimde tutmuştum.

Scarlett'e odaklandım. Kaba, saygısız bir müşteriye gülümsedi ve ben bu gülümsemenin sahte olduğunu bir kilometre öteden anlayabiliyordum. Bu adamlara attığı tüm gülümsemeler sahteydi. Onun gerçek neşesinin neye benzediğini biliyordum, kimse izlemediğini düşündüğünde yaptığı yüz ifadeleri ve bu iki ifade birbirine hiç benzemiyordu.

Bu yüzden, ilk gerçek gülümsemesini, ondan açıkça korkan genç, kırsal bir çiftçi tipine verdiğinde gözlerimi kısmıştım. O uzaklaşırken adamın gözlerinin ona hayranlıkla bakışını görünce neredeyse burnumdan soluyacaktım. Adam kışına bile bakmamıştı. Yani, kesinlikle bakmıştı, ama gözleri lanet olası bir sapık gibi üzerinde durmamıştı.

Sadece ben Scarlett'e sapıkça bakabilirdim.

Kafamı salladım. Tanrılar adına, ben gerçekten mahvolmuştum.

Onun yaşlarında iri yarı, yakışıklı bir şekil değiştiren barın arkasında ona doğru yürüdü ve o da ona gerçek bir gülümseme attı.

Hmm. İlginç bir seçimdi. Çekiciydi, ama uzun vadede onunla birlikte olacağını hayal ettiğim biri değildi. Yeterince keskin değildi. Ve aralarındaki enerji... tanıdıktı, ama dostçaydı.

Bu önsezim, o çiftçi çocuğun yanına dönerken ona parmağını kaldırdığında daha da pekişti. O, diğerlerinin yaptığı ve hayatının geri kalanında da yapacağı gibi, ona boyun eğen bir erkeğe ihtiyaç duymuyordu. Zamanla bundan nefret etmeye başlayacaktı. *Onu* boyun eğdirecek bir erkek istiyordu.

Ve şimdi o küçük boynu bir tasma ile hayal ettim.

Tavana bakarak içimden inleyip kendimi o kadar şiddetle azarladım ki, gerçek bir ses çıkarmış olmalıyım. Kafası karışmış bir insan bana bir bakış attı, ben de ona sert bir bakışla karşılık verdim.

Siktir git. Bana bakma.

O benim cazibemin ötesini göremiyordu ve bir süre sonra duyduğu her şeyi çabucak unuttu.

İşitme duyum çoğu insaninkinden daha iyiydi, ama kalabalık bir tavernanın gürültüsünde odaklanmak zordu. Yine de, çiftçi çocuğun Scarlett'e bir kolye verdiğini anlamayı başardım.

"Onu bu geceki hediye yığınınına koy," dedi şekil değiştiren adam fısıldayarak ve ben yine kıkırdamayı bastırdım. Bu çocuk komikti. Onu kabul ederdim.

Elbette, tüm ölümlü erkekler küçük baştan çıkarıcıya istediği her şeyi verdiler. Bu sadece onu reddetmek, ona biraz alçakgönüllülük öğretmek istememe neden oldu. Her bir zevk parçasını, her bir rahatlama anını hak etmek için çalışmasını sağlamak istedim.

"Bu bana senin gözlerini hatırlattı." Zavallı çocuk.

"Bunu kabul edemem."

Ama kabul etti. Ve onun şekil değiştirene söylediği sözleri duymak için kulaklarımı dört açtıktan sonra, nedenini anladım.

Umduğum gibi, gidiyorlardı. Onları dinlemeyi bıraktım. Nereye gittiklerini duymak istemiyordum, bilmemem en iyisiydi. Vücudumdaki her damla kan protesto etmek için yanıyor, gölgelerim ona uzanıp onu dikenli kollarıyla sarmak için kaşınıyor olsa bile.

Onun nerede olduğunu bilmemek beni içten içe yiyip bitiriyordu. Ve bu, kendime asla öğrenmemeyi seçmem için bir neden daha oldu. Sadece Helia'nın Aristelle olmadığını umuyordum.

Scarlett'in gözlerine odaklandım, kendimi onların içinde boğulmaya bıraktım, onları son bir kez hafızama kazıdım. Gözleri benimkini yansıtan bir boşlukla parladığında, kalbim bir an durdu. Arkadaşı uzaklaşırken, etrafında hareket eden bedenler ve sesler arasında bir an donakaldı. Sahte gülümsemesi çoktan kaybolmuş, hareketsiz bir şekilde ortada duruyordu. Gözlerimi kırptığımda, yalnız Küçük Alev'imi gördüm, derin düşüncelere dalmış, tanrıça sesiyle hüznü, uydurma bir şarkı söylüyordu.

Sonra birden kendine geldi ve etrafına bakındı, gözleri neredeyse bana takılacaktı ki, başka müşteriler onu çağırdı.

Sıradan müşteriler değildi. İnsan köle avcılarıydı.

RUNE

Adamların Scarlett'i kendi isteğiyle Aristelle'e gelmeye ikna etmeye çalıştıklarını izlerken öfkem yanıp tutuşan bir cehennem gibiydi. Onun yemi yutmadığını görmekten memnun oldum.

"Beni manipüle etmek istiyorsanız, daha fazla çaba sarf etmeniz iyi olur," dedi, sesi hem tatlı bir okşama hem de acımasız bir tokat gibiydi.

Aferin kızım, diye övdüm, memnuniyetle.

Sırıttım. Bu kız. Bu değerli, kurnaz, bal gibi tatlı kız. Onun gerçek korkuyu tatmasını, *benimle* yüzleşmesini ve hala içinde küstahlık yapma gücü olup olmadığını görmek için içimde çok hastalıklı bir dürtü vardı.

Bir şey bana bunu yapacağını söylüyordu. Ve başka bir şey de bunun için onu dizimin üzerine yatırmaktan zevk alacağımı söylüyordu.

Uzun zamandır kirli düşüncelerimi uzak tutmayı bırakmıştım. Onlar hiç duymadığı sürece, bunlar sadece kendimi cezalandırmam için birer yakıt olacaktı. Zarar yok, sorun yok. Takip etmek ve izlemek gibi.

Onun keşifçilerden uzaklaştığını görmekten memnun oldum. Ama onun reddi, adamların muhtemelen bir veya iki vampir gönderip onu yatağından kaçırıp, kimse çığlıklarını duymadan onu kasabadan sürükleyecekleri anlamına geliyordu. Ya da, Little Flame'in ölümcül derecede güçlü ve *muazzam derecede* kızgın bir vampir takipçisi olmasaydı, öyle yaparlardı.

O ve şekil değiştiren arkadaşı, her zaman planladıkları gibi onlardan ve benden kaçacaklardı. Hayat, sanat, güzellik ve sevgiyle dolu, ve en önemlisi, geceleri ortalıkta dolaşan ölümsüz canavarlardan uzak bir yere gideceklerdi.

Onun hak ettiğini düşündüğüm hayat. Onu ilk gördüğümünden beri, yakalanmış, ölmek üzere olan bir tavşanı kollarında tutarken, sanki o ve hayvan tek vücutmuşçasına onun kaybını yas tutarken.

İnsan kaçakçılarını evlerine kadar takip edip, birini öldürmek ve diğerini yakalamak, onu köy sınırlarının ötesindeki devriye geçmeyen ormana sürükleyip işkence etmek

zorundaydım.

Ama sonra iki çirkin yaşlı herifin Scarlett'i takip edip ona tecavüz etmeyi planladıklarını duydum ve lanet olsun. Benim tüküren, ateşli Küçük Alev'ime tek yaklaşma izni olan kişinin ben olduğumu söylememiş miydim?

Scarlett'i takip eden sendeleyen sarhoşları takip ederken, çok önemli bir sorun fark ettim: Ona asla kimliğimi açıklamayacağıma dair yemin etmiştim.

İkisini de anında öldürebilirdim, ama onun dönüp beni görmesini engelleme şansım çok azdı. Ve buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. İnsanüstü hızımı kullanarak çok uzaklara kaçacağımı düşünmek isterdim. Ama bu gece sergilediğim alışılmadık derecede düşük kontrol seviyesi nedeniyle, bunu yapacak kadar kendime güvenmiyordum.

Bu yüzden şimdilik onları sadece izledim ve müdahale etmek zorunda kalmamayı umdum. Belki de silahlıydı. İnsanların kendilerini silahlandırması alışılmadık bir durum değildi, özellikle de vampirleri yavaşlatarak ölümlülere bizi öldürme şansı veren felç edici büyüyle yapılmış silahlarla. Ölümlüler, haklı olarak vampirlerden çok korkuyorlardı. Vampirlerin şehri terk edip, savaştan sonra kurulan vampir güvenli bölgeleri olan kuru topraklara girme olasılığı nispeten düşük olsa da, kendilerini bize karşı sonuna kadar koruyorlardı.

Ölümlülerin burada birbirlerini öldürme olasılığı çok daha yüksekti.

Dişlerimi sıktım, bu adamların Scarlett'e yaklaşmasını izlerken avcı içgüdülerim devreye girdi. Biri keldi, diğerinin ise neredeyse hiç kalmamış, yer yer saçları vardı. Tam olarak zinde veya sağlıklı görünen bireyler değillerdi, ama Scarlett minyon ve kadındı. Silahsız, göğüs göğüse mücadelede onlara karşı hiç şansı yoktu. Tabii çok, çok iyi eğitilmişse başka. Ki bu pek olası değildi.

Onu ben eğitirdim. Kendisini tehdit eden her şeye ve herkese karşı kendini savunmayı bilmesini sağladım. Başka biri olsaydım. Onun beni Aristelle'in kötü şöhretli vampir lordu olarak tanımamasını için yemin etmemiş olsaydım.

"Scarlett!" diye mırıldandı içlerinden biri. "Adının Scarlett olduğunu değ söylemiştin, değil mi?"

il mi? "Bu gece biraz ekstra para kazanmaya ne dersin?"

Biraz mı? Alaycı bir şekilde güldüm. Sanki o, Valentin'deki tüm altınlardan, hatta krallıktan bile daha değerli değilmiş gibi.

Valentin'deki ve hatta krallıktaki tüm altından daha değerli değilmiş gibi. İnsan erkekler olağanüstü derecede hayalperestti. Muhtemelen, yeterince ikna ederse, onun iğrenç, aşağılık heriflerle bedavaya birlikte olmak isteyeceğini düşünüyorlardı.

Kasabayı geride bırakıp mezarlığa girdik, ben de bir mezarın veya mezar taşının gölgesinden diğerine atladım. Gözlerin yakalayamayacağı kadar hızlıydım, tıpkı şeytani bir varlık gibi. Scarlett onları görmezden geldi, adımlarını hızlandırdı ve ben onun korkusunun keskin kokusunu aldım.

Siktir.

O koku, başka bir vampir olsaydım kan içme arzusunu tetikleyecek kadar sarhoş edici olabilirdi. Kan içme arzusu uzun zaman önce benden sökülüp atılmamış olsaydı. Bir an için Sadie'nin yüzünü gördüm; o gün bana o kadar sert vurmuştu ki tanrılar görmüşüm. O kadını seviyordum — acımasız akıl hocam ve sevgili dostum. Bana kontrolü ele geçirmeyi öğretmişti. Açlık, arzu, zihin ve bedenin dürtüleri, hepsi sadece yükselen ve dalgalanan duman gibi kaybolan geçici heveslerdi.

"Scarlett, o güzel yüzün boşaldığında aldığı renk mi? Bu gece seni çok iyi hissettireceğiz. İlk, ikinci ve üçüncü kez boşalacaksın. Çünkü biz terbiyeli ve falanız."

Bu sözlerle, göz kapaklarımın arkasında gördüğüm renk kırmızıya dönüştü. Asmaların derimden sızıp toprağa yayılmasını engelleyemedim, ama hedeflerine ulaşmadan hemen önce onları durdurmayı başardım. Onları geri çekmek neredeyse acı vericiydi, çünkü onları yaşlı adamların vücutlarına dolanıp gözbebekleri yuvalarından fırlayana ve etlerinde düzinelerce diken deliğinden kan sızana kadar sıkıştırmalarına izin vermek daha kolaydı.

"Bütün o saçlar benim yumruğuma dolanmış olsa ne güzel olurdu, bebeğim. Sert seviyorsun, değil mi? Masum görünenler hep öyle sever."

Kıvrılmış dudaklarımdan neredeyse bir hırıltı çıkacaktı, tüm vücudum güç ve öfkeyle titriyordu. Bu iki pislik çok yavaş, çok acı verici bir şekilde ölecekti ve ben bunun her anının tadını çıkaracaktım.

Scarlett'in bu dünyada korkması gereken tek şey bendim.

O topuklarını döndürdü ve gözlerinde, on yıl önce aynı mezarlıkta Phillip'in ağzına yumruk attığı zamanki bakışını gördüm.

Onun şimdi acımasız kız kardeşi ile nişanlı olmasını uygun buldum, çünkü yıllar önce olduğu gibi hala Scarlett'e aynı şekilde bakıyordu.

Scarlett'in dişleri ay ışığında inci gibi parladı. "Yatakta neyi sevdiğimi asla bilemeyeceksin, çünkü ben zavallı, sarhoş, küçük, sarkık penisli yaşlı adamlarla yatmam."

O ağız. O pis, güzel, kindar küçük ağız.

İlk içgüdüm ona iltifat etmektir. Sonra onun ne kadar güçsüz olduğunu ve asla müdahale etmeyeceğime, kendimi asla ifşa etmeyeceğime ve daha yeni başlayan hayatını mahvetmeyeceğime dair yeminimi hatırladım.

Scarlett, benimle aynı anda hatasını fark etti ve kısa süre sonra koşmaya başladı, adamlar da onun peşinden. Onlarla birlikte kaçtım, diğer hayaletlerin arasına katılmak için bir karanlık hayaleti olarak.

Küçük Alev'in yardıma ihtiyacı vardı; bir kurtarıcıya ihtiyacı vardı ve bu ben olamazdım.

Ama saat çok geç olmuştu ve köy derin bir uykundaydı.

Neden gece yarısı *tek başına* lanet bir tavernadan eve yürüyordu ki? O şekil değiştiren köpek neredeydi? Ya da kız kardeşi? Ya da onu bu kadar savunmasız bırakmamak gerektiğini bilmesi gereken, biraz akıllı ve kalbi olan biri?

Onlar çantasını tutup çekmeye başladıkları anda, ben kararımı vermiş olarak ileri atıldım. Lanet yeminler umurumda değildi. Doğru olan, benim müdahale etmeden onun hayatının akışına bırakmaksa, o zaman onun için doğru kişi olmak istemiyordum.

Onların onun ateşini söndürmesine izin veremezdim. Onların onun dünyayı görmesini, umut etmesini, inanmasını ve o lanet kozmoslara ulaşmasını engellemesine izin veremezdim. Onların onu, sonsuz bir boşluk denizinde insanlığın en kısa, en geçici anlarını hisseden bir canavara dönüştürmesine izin veremezdim.

Scarlett yere düştüğünde, dişlerimi gösterdim ve gölgelerimi kalın bir bulut halinde topladım. Çığlıkları en keskin bıçak gibi içimi delip geçti, bükölüp kıvrıldı, ta ki tüm vücudum sıkıca sarılmış bir işkence topuna dönüşene kadar. O adamların kanını boğazımda tatmam, gözlerinin tamamen boşluğa dönüşmesini izlemem gerekiyordu — Scarlett'in ruhuna kazımak istedikleri boşluğa.

Saldırmadan bir saniye önce, bize doğru koşan şekil değiştirenlerin ayak seslerini duydum ve onun arkadaşına ait olduğunu bildiğim kokuyu aldım. Helia'ya ve Lillian'a da teşekkürler. En çok da Selen'a'ya, ayın, tüm şekil değiştirenlerin ve cadıların tanrıçasına teşekkürler.

Küçük Alev'in bir kurtarıcısı vardı ve o ben değildim.

Gölge büyümü içime geri çekmek, geri çekilmek ve adamların Scarlett'in üzerine eğilmesini izlemek için tüm irademi kullanmam gerekti. Scarlett çaresiz ve korkmuş, bir ceset gibi hareketsizdi.

Onlara değil, gökyüzüne bakıyordu. Tıpkı ormanın yakınındaki tahta salıncakta, o ciddi ilahiyi söylerken yaptığı gibi.

Dönüşenlerin ayak sesleri gittikçe yükselirken, elbisesini yırttılar. O yakındaydı. Ama ona dokunuyorlardı, duymayı hak etmediği iğrenç şeyler söylüyorlardı.

O çocuk otuz saniye içinde gelmezse, tüm kasabaya kendimi ve lanet olası terörümün hükümdarlığını gösterecektim. Öfkem, Crescent Haven'ı savaştan önce kuru topraklarda görülmemiş, tarif edilemez bir şiddet sahnesine dönüştürecekti.

Kız direnmiyordu bile, hala yıldızlara bakıyordu. Midem bulanıyordu. Çünkü o bakışı tanıyordum. Ne anlama geldiğini biliyordum. Bu, onun ilk kez tecavüze uğradığı an değildi. Tam tersine.

Öfkem giderek artıyor, cildimden yayılıyor ve dökülen kan, kopan uzuvlar ve cevaplanmayacak merhamet çığlıkları için haykırıyordu.

Bir kükreme ve ona eşlik eden bir uluma, adamları telaşlandırdı. Sanki benim boğazımdan çıkmış gibiydi ve ben, çocuk sonunda çığlıklar sağır edici, güzel bir sessizliğe dönüşene kadar kollarını yuvalarından koparmasını ikinci el bir zevkle izledim.

Scarlett oturup çıplak göğsünü kapattığında, onu ceketimle örtme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldım. Gözlerimi kaçırdım ve uzaklaştım.

Bu iki iğrenç adamı dişlerimle parçalamak gibi bir zevki tatmamış olabilirdim, ama şanslıydım ki, gösterişli takım elbiselerinin kumaşına kanlı izimi kazımış iki kişi daha vardı.

Crescent Haven'da görülmemek için dikkatli olmamın bir nedeni vardı. Bu adadaki herkes bir bakışta kim olduğumu anlayabilirdi. Acımasız Rune, dönüşmüş klanın başı ve tüm Valentin vampirlerinin hükümdarı.

Sonsuz hükümdarlığımdan önceki, zirveye ulaşmak için cinayetler işlediğim zamanları neredeyse özlemiştim. O zamanlar, tanrıların korkusunu uyandırmak, insanları dehşete düşürmek için sadece varlığımdan daha fazlası gerekiyordu.

Yüzyıllar önce, onların lezzetli, acınası korkusunu kazandım. Tek tek, yok ediş üstüne yok ediş, ta ki tüm dünya adımı öğrenene kadar.

Hala işkence etmekten, öldürmekten ve sakatlamaktan zevk alıyordum. Sadece *eskisi kadar* eğlenceli değildi. Savaştan zevk alıyordum. Güçlü, kendine güvenen bir varlığı parçalara ayırıp, yalvaran, yakaran, acınası bir zayıflığa dönüştürmekten daha tatmin edici bir şey yoktu.

Bu düşünceyle sııttım, kesik bir parmağı ormana fırlatırken vücudum zevkle doldu. Ölü ve can çekişen iki keşif eri ayaklarımın dibinde yatıyordu.

"Yemin ederim," diye kekeledi hayatta kalan, bilinçsizliğin eşiğinde. Onu uyandırmak için kaburgalarına sertçe tekme attım.

Homurdandı ve öksürdü, gözünden komik bir gözyaşı süzüldü. Parlak siyah ve mavi çizgili ceket kir ve kanla kaplıydı, bu beni çok eğlendirdi.

"Yemin ederim," diye tekrar denedi. "Durian'ın gece kulüpleri için eleman arıyordum."

"Benim için istekli Aristellen ölümlüler bulmakta hiç sorun yaşamıyorum," dedim gülümseyerek, başımı eğerek.

Adamın gözleri hayal kırıklığıyla parladı ve ben tekrar ayağımı kaldırıp ona tekme atmak için hamle yaptığımda hızla geri çekildi.

Ben güldüm ve ayağımı indirdim. Akıllıca tavrını değiştirmiş ve yerine alçakgönüllülük koymuştu.

"O kuru topraklardan gelenleri tercih ediyor. Müşteriler de öyle. Bu ölümlüler..."

"Manipüle edilmesi daha kolay mı? Daha saf mı?" diye sordum. "Daha az istekli ve bu yüzden kırılması daha eğlenceli mi?"

Adam omuz silkti. "İnsanlar sevdiklerini severler, efendim."

Burun kıvırdım. *Efendim*. Tatlı sözler artık ona hiçbir fayda sağlamayacaktı. Özellikle de bu tür unvanlar tüylerimi diken diken ettiğinde.

Ayrıca, yalan söylüyordu. Yine de, bu harika bir örtbas hikayesiydi. Doğmuşların yükselen lideri Durian ve onun adamlarına, böylesine kusursuz bir mazeret uydurdukları için hakkını vermek zorundaydım.

Belki de keşifçilerin hedef aldığı ölümlülerden bazıları, çeşitli derecelerde istekli olarak doğanların kulüplerinde çalışmaya başlamıştı. Ama çok daha fazlası doğrudan müzayedeye çıkmıştı ve Scarlett gibi bir insan... En zengin, en güçlü alıcıları çekmek için aylarca sergilenmiş olacaktı. Sonra da fahiş, gösterişli bir fiyata satılacaktı.

Sayırsız doğan onu çıplak görmüş olacaktı. Sayırsız doğan, yeni efendisinin onu sahiplendiğini görmüş olacaktı.

Ve bu öfke verici düşünceyle, gölgelerimin ziyafet çekmesine izin verdim, adam yalan söylemeye ve yalvarmaya devam ederken onu sardılar. Dikenler derisini kesip, o çığlık atarken kanını toprağa geri döktü. Hayatı sönüp giderken, kanını boğazına kaçırdı, gözleriyle yalvararak boğuldu.

Bunlar, bilgi alabileceğim adamlar değildi. Onlar sadece düşük seviyeli ajanlardı, sadece ibretlik bir örnek, bir uyarı olarak kullanılabilirlerdi.

Durian, çoğalan yeraltı imparatorluğunun fark edilmediğini düşünmüş olabilir. Ya da benim görmezden geldiğimi.

Ama Aristelle'in geri kalanı gibi ben de savaşıñ asla gerçekten bitmediğini biliyordum. Açıkça saldırgan davranışlar dikkatli planlama ve öngörü gerektiriyordu, her ne pahasına olursa olsun tırmanma önlenmeliydi. Valentin'in tüm sakinleri, ölümlüler ve vampirler için. Krallığı kışkırtmak istemedik. Bu, ne ben ne de Turn'un hazırlıklı olduğu bir savaş değildi.

Keşif eri kaybolurken dişlerimi boynuna geçirdim ve bu boktan günün ardından kendimi güzel bir yemekle ödüllendirdim.

Aslında, yemeğin *güzel olduğunu* söyleyemem. Kanın tadı kişinin özünü yansıtır ve bu adamın ruhu boktan bir şeylerle doluydu.

takıntım bir dönüş yaptı ve bu iyi bir dönüş değildi.

Scarlett çocukken, hayatın kendisi gibi isimsiz, masum bir vücut bulmuştu — geçici, kafa karıştırıcı, değerli ve ruh dolu bir hayat. Onun şiirsel, melodik sesi kalkanlarımı delip geçti ve son kırılğanlık izlerimi ortaya çıkardı. O, benim ölen parçamdı, Crescent Haven'ın diğer hayaletleriyle birlikte yas tuttuğum parçamdı.

Artık bir kadındı. Bir adı olan, keskin dili, dolgun dudakları, cennette ya da belki de cehennemde yaratılmış bir vücudu ve içinde boğulacak kadar derin, şaşırtıcı mavi gözleri olan bir kadın. Vücudunun hareketlerini izleyebiliyor, ağzından çıkan kelimeleri duyabiliyor olsam da, ona yeterince yaklaşıp içini göremezdi.

Ve bu benim en çok istediğim şeydi. Sadece bir anlık bakışlarla görebildiğim, güçlü, hayaletli, güzel zihninin içine bakmak istedim. Onu açmak ve gizli parçalarını soğuk sonbahar havasına çıkarmak istedim. Travmasını avuçlarımda tutup incelemek,

gözyaşlarının nereden başladığını bulmak ve onu onarmaya yardım etmek istedim. Onun boşluğunu ve benim boşluğumla ne kadar uyumlu olduğunu bilmek istedim. Acım onun acısıyla flört etmek istedi. O arzuyu manipüle etmeye çok alışkındı ve ben onun gözünü bana dikmesini istedim. Ben boyun eğmeyi reddettiğimde onun hayal kırıklığına uğramasını ve kalbinin gerçekten tehlikede olan tek şey olduğunu fark ettiğinde dehşete kapılmasını istedim.

Bu onun için bir ilk olacaktı ve onun *ilkleri* olmak fikri vücudumu heyecanla doldurdu.

Tüm bunlar, hiçbir koşulda onun ve o köpeğin nereye gittiğini bilemeyeceğimi gösteriyordu. Onların penceresinin dışından yatağına girerken, zavallı, titreyerek onun kollarında titreyen vücudunu izlerken, son vedamı ettim.

Yaşa, Küçük Alev. Eğer yaşadıklarından sağ çıkabilir ve hala bu kadar parlak bir şekilde yanmaya devam edebilirsen, ölümsüzleşmeye layık bir hayat süreceğinden hiç şüphem yok. Ruhumu öldüren ve gömen türden bir hayat değil, çocukların ve atalarınla sözlü olarak ya da sayfalara dökülen mürekkeple, krallığın dört bir yanındaki yabancılara ulaşan türden bir hayat.

Yaşa. Yan. Ve asla, asla, onların senin ışığını söndürmelerine izin verme.

SCARLETT

Uyandığımda, gözlerimi açmadan önce kollarımı uzattım. Parmak uçlarım cilde değdiğinde, birden irkildim.

Jaxon yanımdaydı, ikinci yastığının üzerine yüzüstü uzanmıştı. Mutlu ve huzurluydu, kıvrıkcık siyah saçları neredeyse hiç dağılmamıştı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve hızla vücudumu örten büyük beden gömleğe dokundum. İç çamaşırı giymemiştim.

Ve Jaxon buradaydı. Benim yatağımda. Nedenini hiç bilmiyordum.

Dün gece içmiş miydin? Hayır, içmemiştim. Artık içmiyordum. Her zaman tamamen uyanık ve kontrolü elimde tutmam gerekiyordu. O zaman Jaxon benim yatağımda ne yapıyordu? Neden? Nasıl? Ne?

"Yaptık mı?" diye ciyakladım ve onu birden uyandırdım.

"Ha?"

"Yaptık mı?"

Jaxon bana bakarak yavaşça döndü. Bir kez gözlerini kırptı. İki kez. Sonra kahkahalarla gülmeye başladı, kendi eğlencesinden boğulacak gibi olurken gözleri kırıştı.

Daha önce de bende kalmıştı, ama ben genelde, bilirsin, *pantolon* giyerdim.

"Hayır, bebeğim," dedi sonunda, kahkahası sönerek. "Eğer deneysel bir şey yapmak isteseydim, muhtemelen yirmi yıldır en iyi arkadaşım olmayan bir kadını seçerdim."

Yüzünde acıma duygusu belirince, anılarım derinliklerden yükseldi.

Takip edilmek. İzlenmek.

Dokunulmak. Donakaldım.

Beynim boş bir yere kaydı, artık cildimi hissedemiyordum ve donuk gri ve solmuş, yanmış kırmızıdan başka bir şey göremiyordum.

Hiçbir şey olmadı. Sen iyisin. Okyanusu hatırla, dedim kendime hafifçe dürterek. Zihnimde o görüntüyü tuttum — annemin en sevdiği tablodaki parlak mavi fırça darbeleri — dalgaların altın rengi kıyıyı yalayıp okşadığı hali.

Loş ışıklı oda, Jaxon'ın temiz, odunsu kokusu ve vücudumdaki heyecan verici hisler yeniden ortaya çıktı.

"Yarın gidiyor muyuz?" diye sordum ve Jaxon'ın yüzü tekrar rahat ve çok daha hoş bir ifadeye büründü.

Gülümsedi, parmağını dudaklarına götürdü ve kapıyı işaret ederek başını salladı. Koridorun karşısındaki ebeveynlerimizin eski odasında Isabella uyuyordu, benim onu Crescent Haven'da tek başına bırakacağımı hiç bilmiyordu.

Hayır, yalnız değil. Phillip vardı ve evlendikten sonra kısa sürede bir aile kuracaklardı. Bu, onun her zaman istediği şeydi ve benim istediği şey *olmadığımı* açıkça belli etmişti.

Ve ben... ben kendimi seçiyordum. Bunca yıl boşa harcadıktan sonra, sonunda kendimi seçiyordum. Babam iki ay boyunca odasından çıkmadığında ve Isabella ile ben hayaletli yerlere gitmeyi reddettiğimizde, hayatım annemin bahçesindeki çiçekler gibi solmuştu. Bizim ihmalimizle solmuş, kurumuş ve yaz havasında uçup gitmişlerdi, tıpkı kendi başımıza dağıtmak zorunda kaldığımız küller gibi. Isabella ve ben, bir yıldan az bir süre arayla ölen ebeveynlerimizi avuçlarımızda tutup tanrılara geri verdik ve sonra evimizi korumak için mücadele ettik.

O zamanlar, açgözlü düşmanlardan bölgemizi koruyan asi korsanlardık. Gerçekte ise, ebeveynlerimizin bıraktığı borcu ödeyemeyen, ebeveynleri ve aileleri olmayan çocuklardık.

Ama bir yol bulduk. Ya da belki o benim aracılığım ile bir yol bulmuştu. Çünkü insanlar bana bir şeyler vermek istiyordu.

Aynı şekilde almak da istiyorlardı.

SOKAKLAR bugün yine kalabalıktı, çünkü bir veya iki ay boyunca bu kadar çok yabancı tüccarın ziyaret edeceği son gündü. Herkes yerel satıcılardan alamadıkları şeyleri stokluyordu. Güneş açıktı ve hava sıcaktı, ama hava soğuktu. Üzerimde büyük beden mavi bir kazak ve siyah pantolon vardı, tamamen örtünmüştüm. Rengi gözlerimi ortaya çıkardı,

bu da benim için küçük bir zevkti. Başka bir hayatta, giysi tasarımı yapardım. En kaliteli, en zarif kumaşları seçer, bir eskizi canlı, nefes alan bir sanat eserine dönüştürürdüm. Sonra da insanların vücutlarına göre stilize ederek en iyi özelliklerini ortaya çıkarırdım.

Bir sonraki hayatlarım için biriktirdiğim birçok şey vardı. Vampirliği kıskanmıyordum, ama bazen ölümsüzlüğü kıskanıyordum. Okumaya vaktim olacak tüm kitaplar, tanışacağım insanlar, öğreneceğim beceriler, gideceğim yerler ve olabileceğim farklı versiyonlarım.

"Başarabilirsin, tatlım," dedi Jaxon, anne babamızın doğmasından önce bile değerli eşyaları satmaya başlayan yaşlı bir köy cadısına yaklaşıırken. "Aşık çocuğun onu satın aldığı mücevher arabasında biraz kulak misafiri oldum. Kolayca üç yüz dolar eder."

"Aman Tanrım," dedim, midem bulanıyordu. "Neden benim için bu kadar para harcadı ki?"

"Çünkü seninle çocuk sahibi olmak istiyor," dedi Jaxon sinir bozucu, çocukça bir sesle. Alt dudağını dışarı çıkardı, ellerini çenesinin altına koydu ve bana aşk dolu gözlerle baktı.

Gülerek ona vurdum. "Birincisi, sen korkunçsun." "En kötüsü!"

"İkincisi, onun benim *ondan* çocuk sahibi olmamı istediğini mi demek istiyorsun?"

"Hayır," dedi, yavaş ve uzatarak, küçümseyen bir yüz ifadesi takınarak. "Ne dedimse onu söyledim. O evde pantolon giyen sen olacaksın. O da senin küçük bebek yapma kölen olacak."

"Jaxon!" diye bağırdım, yine kıkırdayarak, bakışlarımı onaylamayan bir ifadeyle doldurmaya çalışıp başarısız oldum. Birkaç kişi yaptıkları işi bırakıp bize bakmaya başladı. "Pantolon giymek mi?" diye sordum, şimdi daha sessizce. "Bu pek de ilerici bir düşünce değil."

O, kaşlarını kaldırarak ciddi bir ifadeyle, "Yine de, buna karşı çıkmıyorsun..." dedi.

Gözlerimi devirdim ve mal komisyoncusunun kapısına çıktığımızda dik durdum. Parmak eklemlerimle erik moru ahşabı vurdum.

Beatrice kapıyı yavaşça açtı, gözleri bir an Jaxon'a takıldıktan sonra ağır ağır bana yöneldi. Siyah örgüleri başının üstünde toplanmıştı, okuma gözlükleri düğme burnunun üzerinde duruyordu. Yaşı, gözlerinin ve ağzının etrafındaki ince çizgilerde belirgindi. Bol mor bir elbise giymişti ve üzerine birkaç fular ve şal sarılmıştı.

Bize selam olarak sadece homurdandı. "Diğer Hale kız kardeşi nasıl?" diye sordu, biz onu sıcak ışıklarla aydınlatılmış oturma odasına kadar takip ederken.

Mumlar ve kitaplar her yere dağılmıştı ve yanık sarı duvarların etrafındaki cam vitrinlerde sıra sıra mücevherler ve diğer eşyalar diziliydi. Mekan rahat ve davetkârdı, ama havada belirgin bir büyücülük havası vardı. Bu, hafife alınacak bir cadı değildi.

"Ah, Isabella'yı bilirsin..." dedim belirsiz bir şekilde.

Beatrice kıkırdadı ve bana anlamlı bir bakış attı. Sonra yüzünde garip bir ifade belirdi, ama hemen gizledi. Onun benim bilmediğim bir şey bildiğine dair garip bir sezgiye kapıldım.

"O, olabileceği kadar iyi mi?" diye cevapladı. Omuz silkerek başımı salladım. "Aynen öyle."

"Seni hep sevmişimdir, Scarlett. Kurnazlık kurnazlığı tanır."

Gülümsemem sönüverdi. Bu değerlendirme hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Ama iş bulana kadar seyahat bütçemizin ne kadar sıkı olacağına karar veren bu kadına karşı çıkmanın sırası değildi.

"Bana ne vereceksin?" diye sordu, ayağıyla yere vurarak. Sonunda Jaxon'a başını salladı. "Ve ikinize de, beni hırsızlık planlarına ve yasal sorunlara sürüklediğinizde ne olacağını söylememe gerek olmadığını varsayıyorum, değil mi?"

Yaşlı cadılar, özellikle genç erkek şekil değiştirenlere karşı önyargılı olma eğilimindeydiler. Kan, şiddet ve iktidar mücadelesiyle lekelenen tek tarih vampirlerin tarihi değildi. Ölümlülerin topraklarında, şekil değiştiren sürülerinin birbirleriyle ve cadılarla sürekli savaş halinde olduğu bir dönem vardı.

Ama işler zorlaştığında, ölümlüler vampirler karşı birleşti. Her seferinde.

Jaxon, Beatrice'in imalarından rahatsız olma dürtüsünü şans eseri bastırdı. "Hırsızlık değil. Onun taliplerinden birinin hediyesiydi."

Öne çıktım ve ona tahta mücevher kutusunu uzattım.

"Aşkına karşılık vermedin mi?" diye sordu, kutuyu açıp içindekileri inceleyerek. Gözlerinde eğlenceli bir ışıltı parladı.

"Ben satın alınamam," dedim ve gözleri tembelce kolyeden bana kayd. "Erkeklerin bedenimi istemelerini istemiyorum. İçimdeki şeyi sevmelerini istiyorum."

Jaxon, her zamanki gibi romantizmden bahsettiğimde olduğu gibi, alaycı bir şeyler mırıldanarak homurdandı. Kollarımı kavuşturdum, kanımda isyan kaynıyordu.

"Tam da erkeklerden ve onların oyunlarından uzak durmanın ne kadar akıllıca olduğunu söylemek üzereydim," dedi tsk yaparak. "Sonra sen

aşk hakkında saçma sapan şeyler söylemeye başladı. Aşk senin içinde. Aşk arkadaşlarında." Başını Jaxon'a doğru eğdi. "Ailende."

Benim bir ailem yoktu.

"Gerçek aşka sadık kal. Seni dolduran türden. Diğer tür ise sadece en yüksek derecede manipülasyondur ve seni hiç düşünmediğin kadar boş ve yalnız bırakır."

Yutkundum. Beatrice'in hayat arkadaşı yoktu ve bu konuda *hiç de* bıkkın değildi.

Jaxon ağzını kapattı, biz de birbirimize baktık ve sonra gülmemek için hemen gözlerimizi kaçırdık.

"Bunu aklımda tutacağım," dedim ve o da buna karşılık homurdandı.

Kolyayı birkaç saniye daha inceledi, sonra iç geçirdi. "İki yüz."

Jaxon alaycı tavrını gizlemedi ve Beatrice koyu renk kaşlarını kaldırdı. "Üç yüz elli," dedim. "Değeri bu kadar."

"Değeri ne kadar olduğu önemli değil," dedi Beatrice sinsi bir gülümsemeyle. "Önemli olan *senin için* ne kadar değerli olduğu. Ve ikiniz de çaresizlik kokuyorsunuz."

"Hayır, kokmuyoruz," diye tersledi Jaxon, ki bu muhtemelen aklımıza gelebilecek en az ikna edici cevap oldu.

Benim keskin bakışlarım karşısında, o öfkeyle başka yere baktı. Bu yüzden bu işi *bana* bırakın demiştim.

Beatrice'e yeniden odaklandım ve onun ne istediğini merak ettim.

Bir zamanlar bir kızı olduğunu hatırladım. Annem, kederin ne olduğunu anlamayacak kadar küçükken bana ondan bahsetmişti. Beatrice'in küçük kızının dereye düşüp kafasını çarptığını ve çok erken yaşta öbür dünyaya gittiğini söylemişti. Hâlâ bazen Beatrice'in ağlamalarını duyuyordum — sabah derslerine giderken onun evinin duvarlarından yankılanan ağlamalarını.

Ne istiyordu?

Beatrice, yumuşadığının, özellikle de bir şekil değiştiren çocuk için yumuşadığının duyulmasını istemiyordu. İyi bir kâr elde etmek istiyordu. Bu yüzden bize düşük bir fiyat teklif etti. Ama başka bir arzusu daha vardı, daha derin, daha saf bir arzu, boğucu ve karanlık, yükten kurtulmuş ve yükselen bir yerden gelen bir arzu. Yıldızlara bakarken hissettiğim, sonsuza dek uzanan bir kumsaldaki bir kum tanesi gibi hissettiğim duygu.

"Gidiyoruz, Beatrice," dedim ve sırtışı kayboldu. Gözlerimde kayboldu, tuzağıma düştü ve ben de fırsatı değerlendirdim. "Ailemi kaybettiğimden beri, onlarla birlikte toprağın altında sıkışıp kaldım."

Yutkundu, bakışları dalgalandı.

"Ve kendimi buradan çıkarmak için gerekli olan küreği elinde tuttuğumu şimdiye kadar fark edemedim. Hayatım dışarıda. Beni çağırdığını hissedebiliyorum. Jaxon da öyle. Biz sadece yarını görebilmek için çabalıyoruz."

Kafasını salladı ve dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Zaman durdu ve Jaxon'ın yanımda nefesini tuttuğunu hissedebiliyordum.

"İki yetmiş beş." Jaxon
nefesini verdi. Ben başımı
salladım.

Beatrice bir anlığına arkaya kayboldu ve Jaxon omzumu sıktı. Para kesemizle geri döndüğünde, daha önce gördüğüm aynı ifade koyu teninin çizgilerine sızmıştı. Bana söyleyecek bir şeyi olduğunu ama söyleyemediğini gösteren ifade.

Söyle bana. Bana söylemek istiyorsun.

Beatrice'in ağzı seğirdi ve odayı bir sihir dalgası sardı. Torbayı ellerime koydu ve gözlerimin içine sertçe baktı.

"Gitmen iyi olacak, Scarlett. Burayı geride bırak ve arkana bakma," dedi. "Kız kardeşin sandığın gibi biri değil..." Başını salladı. "Hayır, bu tam olarak doğru değil. Öyle olmayan sensin... ama bunu bilmiyorsun, değil mi?"

O bilmece gibi konuşurken gözlerine baktım, ama ne demek istediğini hiç anlamadım.

"Git. O senin suçluluk duymanı hak etmiyor. Senin kalbin iyi, benimkinden daha iyi. Ve kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

"Bana neyi söylemiyorsun?" diye sordum, sabrım tükenmiş, açık sözlülüğüm galip gelmişti.

"Bilmen gereken bir şey yok," dedi. Geri çekildi. "Sadece duygusal, yaşlı bir köy cadısının saçmalıkları. Kimseye söyleme."

İçimde bir düğüm oluşmuş olsa da, ona gülümsedim. O biliyordu.

Kız kardeşimin benden ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Belki de bütün köy biliyordu. Keşke biri bana nedenini açıklayabilseydi. Jaxon bunun önemli olmadığını, bunun onunla ilgili olduğunu, benimle ilgili olmadığını söyledi. Ama ben bir şey yapmış olmalıyım. Bir şey söylemiş olmalıyım. Ya da belki de sakladığım, reddedileceğini bildiğim bazı şeyleri yanlışlıkla açığa vurmuşumdur.

Babamın vazgeçmesinin sebebi ben miydim? Beni ailemden bu kadar farklı, bu kadar yabancı yapan içimdeki şey neydi? Onlara benzemiyordum bile. Annemle aynı renk saçlarım vardı, ama benimki daha koyuydu.

Jaxon beni boşluktan çıkardı ve ben de bu rahatsız edici düşünceler yerine onun dokunuşuna yaslandım.

Arnavut kaldırımli sokağın ortasında durduk ve diğer herkes arka planda kayboldu. Sadece ben ve o vardık, dilimizde özgürlük vaadi doluydu.

Soğuk rüzgar pembe yanaklarımızı okşarken, omuzlarımı tuttu. Alnıma bir öpücük kondurdu.

"Yarın!" diye bağırdı.

Ben de ona baktım, dudaklarım kıvrıldı. "Yarın!"

SCARLETT

Isabella bütün gün çalışmıştı, bu da benim için eşyalarımı toplamak için mükemmel bir fırsattı. Ona bırakacağım parayı diğerlerinden ayırdım ve her şeyi açık ve net bir şekilde anlatan el yazısı mektubumu üstüne koydum. İlk başta, içimi dökmeye çalıştım. Sayfalara gözyaşlarımı ve kanımı döküp, keskin sözleri ve soğukluğuyla beni ne kadar derinden incittiğini anlatmaya çalıştım.

Sonra tüm o sayfaları yırttım ve kısa tuttum. Jaxon'la seyahate çıkacağımı ve düğün gününe kadar rahatça yaşayabileceği kadar para biriktirdiğimi söyledim. Ona üzgün olduğumu söyledim. Babam öldükten sonra, birbirimizin her şeyi olduğumuz zamanlardaki kadar yakın kalabilseydik keşke dedim. Özür dilememem gerektiğini biliyordum, ama elimde değildi. Onun için de yas tutuyordum ve bir parçam, beni kaç kez uzaklaştırırsa uzaklaştırsın, her zaman ona ulaşmaya çalışacaktı.

Yarın sabah o işe gittikten sonra parayı ve mektubu odasına bırakacaktım. Sonra Jaxon ve ben, kaçış planımız için işe aldığımız dost canlısı bir tüccar ve karısıyla birlikte sahile gidecektik.

Onun eve gelmesinden birkaç dakika önce, yakında ayrılacağımın tüm kanıtlarını yatağın altına ve dolabıma sakladım.

Belki de bu son geceyi onunla geçirmeliydim, ama onu hatırlamak için kasten bir kötü anı daha yaratmaya gönlüm el vermedi. Eskiden nasıl olduğunu hatırlamak istedim; cesur, genç ve cesaretli olduğumuz, evimizi savunduğumuz ve dağınık bir ekip olarak geçimimizi sağladığımız zamanları. Son gecemi tavernada da geçirmedim.

Cassia'yı çok kızdırmıştım ve o da bana bir daha oraya gelmememi söyledi.

Tamam dedim.

Gülümsedim. Bu gece, Jaxon ve ben haritalarımıza bakıp planlar yapacaktık. Bu sefer cesur kaşifler, suç ortaklarıydık. Biz dünyaya karşıydık. Ve bu tam da Beatrice'in bana sıkı sıkı tutmamı söylediği türden bir sevgiydi.

Büyük planımızı belirledikten sonra, Jaxon beni eve kadar geçirmek için ısrar etti. Önceki gece bunu yapmamış olmasının affedilemez olduğunu söyledi, ama ben onu anladığımı söyledim. O gece, arkadaşı Quill ile geçirdiği son geceydi. Quill, kesinlikle arkadaşından daha fazlasıydı, ama bunu başkasına itiraf etmekten çok rahatsızdı.

İyi ki gitti. Quill bir korkaktı ve arkadaşımın sevgisini hak etmiyordu. Jaxon için de burada kalacak bir şey kalmamıştı.

Kendi aptallığımız ve uykusuzluğumuzdan kafamız güzelken, geceyi delen tiz bir çığlık duyduk.

İlk başta, Jaxon beni tutup kendine doğru çekip kulübemin yanındaki büyümüş çalılardan arkasına daldığında ne olduğunu anlamadım. Tek bildiğim, çığlığın Isabella'ya ait olduğuydu.

"Biz..."

Jaxon elini ağzıma sıkıca bastırdı. "Sesini kes," diye kulağıma fısıldadı, sıcak nefesi gıcıklayarak beni ürpertti. "Vampirler," diye mırıldandı, o kadar sessizdi ki zar zor duyabildim. Bu kelimeyi hayal ettiğime kendimi neredeyse ikna edebilirdim.

Vampirler.

Vampirler mi?

Neden? Hem de birden fazla? Hayır. Bu olamaz. Crescent Haven'da olmaz.

İnanamama ve kafa karışıklığı, kemiklerimde hissettiğim korkuyla savaşıyordu. Kız kardeşimin çığlık atmasından daha kötü olan, ardından gelen ölümcül sessizlikti.

Tekrar konuşmak için ağzımı açtım - köydeki vampir avcılarını uyarmamız gerektiğini söylemek için - ama Jaxon elini ağzıma daha sert bastırdı.

"Bu o değil," dedi kapı eşiğinden derin, kısık bir erkek sesi. "Tanımlananla uzaktan yakından alakası yok."

Çalıkların arasında, ölü çimlerin üzerinde birbirimize yapışık durduğumuz yerden, kapının eşiğinde sadece üç çift ayak görebiliyordum. İkisi ağır siyah botlar giyiyordu. Diğerinin ayakları narin ve çıplaktı ve sanki baygın birine aitmiş gibi yerde sürükleniyordu.

Panik beni sardı ve vücudum sarsıldığında Jaxon beni daha sıkı tuttu. "Önemli değil," diye cevapladı başka bir adam. Başka *bir vampir*. "Vampir kokusu alıyorum

. Muhafız bizi bulmuş olmalı. Gitmeliyiz."

Soğuk geceye bir küfür yankılandı. Jaxon beni ölümcül bir kavrayışla tutuyordu ve onunla mücadele etmek, avucuna bağlamak istesem de, neden yapamayacağımı biliyordum. Neden bana izin vermeyeceğini biliyordum.

Tek bir ses, ikimiz de ölürdük.

O anda Jaxon'dan nefret ettim. Kız kardeşim için savaşmadığı, onun için savaşmama izin vermediği için ondan nefret ettim. İkimizin de kazanamayacağını bilsem de.

Isabella inledi ve kalbim, onun hala hayatta olduğu için minnetle çarptı.

"Bu kadar değerli olmayacak," dedi ilk adam. "Onu nasıl tarif ettiğini duymadın mı? Çarşaplarda onun kokusunu almadın mı?"

Midemi bulandırıyor. Beynimin mantıklı tarafı bulmacayı çoktan çözmüştü, ne olduğunu ve neden olduğunu çoktan anlamıştı, ama geri kalanım inkâr etmeye devam ediyordu.

"Geri gelebiliriz, aptal. Ama avcılar bizi yakalarsa olmaz. Gidelim."

Bir homurtu ve ardından bir boğuşma sesi duyuldu, sonra çıplak ayakları görüş alanımdan kayboldu. Bir anda, sanki sadece hayaletlermiş gibi, bir kabustan uyanmak üzereymişim gibi, ortadan kayboldular.

Jaxon'a karşı çırpındım, boğazımda bir çığlık yükseldi.

"Hayır, Scar, henüz değil," diye yalvardı yumuşak bir sesle. "Benim sayemde kokunu alamadılar ama sesini duyabiliyorlardı. Şimdi dikkatlerini çekersen, sen de köleliğe zorlanacaksın ve ben öleceğim."

Haklıydı ve bundan nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum. *Onlardan* nefret ediyordum.

Öfke ve çaresizlik iç içe geçmişti, en karanlık derinliklerimde güçlü bir şey oluşuyordu. Ama tüm bu ateş bir serap, şokumun içinden sızan kaygan, boğucu suçluluk duygusunu örtbas etmek için bir maskeydi. Sistemime sızdı, tüm çatlaklarıma kök saldı, ta ki içim onunla dolup hava alamayacak hale gelene kadar.

Siyah lekeler gördüm, vücudum gevşedi.

Jaxon sonunda beni bıraktı ve ben nefes almakta zorlandım. Beynime oksijen geri dönene kadar üç saniye boyunca sersemledim ve sonra telaşla hareket etmeye başladım. Ayağa fırladım, boş verandayı geçip aralık bırakılmış ön kapıdan dışarı çıktım. Isabella'yı aramak için her odayı taradım: gergin bir sessizlik içinde yemek yediğimiz mutfak ve yemek masası; soğuk kış gecelerinde bizi ısıtan şöminenin bulunduğu şirin oturma odası; annemizin öldüğü ve babamızın çürüdüğü yatak odası.

Durdum ve fırfırlı beyaz çarşafların üzerindeki kırmızı lekelere baktım, benim etimden koparılan kanın benim kanım olması gerektiğini biliyordum.

O ben olmalıydım.

SCARLETT

Geçmiş

Bir erkek beni ilk kez yıldızların arasında o boşluğa götürdüğünde, üç gün boyunca bedenime geri dönemedim.

Sonunda geri döndüğümde, tek istediğim annemdi — kollarında kıvrılmak, kulağıma fısıldayan sesini duymak, beni teselli etmesi ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesi. Daha önce bunu nadiren yapardı, ama belki şimdi, başıma gelenleri anlatsaydım yapardı.

Isabella, yüz hatları anneme benziyordu, ama babamın sarı saçlarını almıştı. Üzerimde durmuş, bağıırıyordu.

"Kalk!" diye bağıırdı.

Oturdum, başımı yastığa yaslayıp gül rengi yorganı üzerime çektim. Disosiyatif durumumun gri çamuru eridi, yerini kaburgalarımın içindeki çatlama, kırılma hissi aldı.

Kendi kokumu alabiliyordum ve midem açlıktan gürültülü ve şiddetli bir şekilde gurulduyordu. Tüm bedensel hislerim tek tek geri geldi, mesela çok dolu olan mesanem ve kuru, çatlamış ağzım.

Belki Isabella'ya başıma gelenleri anlatırsam bağıırmayı keserdi. Beni kucaklamayacağını ya da dokunmayacağını biliyordum. Bizim yaptığımız bir şey değildi bu. Ama belki babamın ölümü henüz tazeyken bana söylediği o yumuşak, nazik sözleri tekrar söylerdi.

Çaresizlik içinde ona olanları anlattım, her kelime dudaklarımdan çıkarken boğazımı çiziyordu.

Keskin yüz hatlarını buruşturdu, ağzı ince bir çizgiye dönüştü. Gerçeği ortaya çıkardıktan sonra birkaç saniye öyle kaldı.

"Scarlett, Trevin'le en az on kez flört ettiğini gördüm," dedi yavaşça, kaşları yükselirken sesi hayal kırıklığıyla yanıyordu. "Ve

şimdi bana, ev işlerine yardım etmeyi veya çalışmayı reddetmenin nedeninin, *başımızı sokacak bir evimiz* olması için, onun sonunda senin utanmaz, alçakça baştan çıkarma girişimlerine boyun eğmesi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Sanki bana vurmuş gibi geri çekildim.

"Babam öldüğünden beri bize bedava unlu mamuller veriyor. Açıkçası, şimdiye kadar onunla yatmamış olmana şaşırdım. Sert davranmasına şaşmamalı, yıllardır kendi çıkarın için, daha da kötüsü, eğlence için zavallı adamı taciz ediyordun," diye tükürdü. "Bu şekilde davranıp giyinirken ne bekliyordun? Herkesin iyi kalpli oldukları için senin isteklerine boyun eğeceklerini mi sandın? Sırf çok çekici, esprili ve konuşması hoş bir insan olduğun için mi? Sen bir manipülatörsün ve er ya da geç caziben geçecek ve onlar da senin cömertçe sunduklarını geri almaya gelecekler."

Boğazımda bir yumru oluştu ve suskunlaştım. Annemin beni kucakladığı görüntüler kayboldu ve Isabella'nın beni sakinleştireceği umudum da onlarla birlikte yok oldu. Kimse beni kurtarmaya gelmeyecekti.

Bu ders, ikinci bir deri gibi beni yakıp tüketti: yalnız olduğum ve boğulmak istemiyorsam kendimi kurtarmak zorunda olduğum acı gerçek.

"Sen bir parazitsin, Scarlett. Annem ve babam bunu biliyordu, şimdi ben de biliyorum."

SCARLETT

Yapılacak hiçbir şey yoktu. Avcılar, vampirlerin kokusunu takip ederek on dakika geç geldiklerinde bana böyle söylediler.

Onlar, beceriksizce başsağlığı dileklerini ve kaçırılan kız kardeşimin peşine düşmenin boşuna olduğu konusunda sert uyarılarını yaptıktan sonra ayrıldıklarında, kulübede sadece Jaxon, Phillip ve ben kaldık.

Jaxon, Phillip'e sürekli keskin bakışlar atarak, artık ona ihtiyaç olmadığını ve bizi yalnız bırakması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Ama Phillip mutfakta kalarak bir bardak su içiyor ve şoktan inanamama durumundan intikam dolu öfkeye bir anda geçiyordu. Sürekli bana sarılmaya çalışıyor, benim için orada olacağını ve beni koruyacağını söylüyordu. Ben onun dokunuşundan çekiniyordum.

"Onları duydun, Scar. Senin için geri geliyorlar. Yarın sabah ayrılmamız gerekiyor, şimdi her zamankinden daha fazla. Ya da sanırım yarın çoktan *geldi*." Jaxon başını salladı ve elini ağzına götürdü. "Tüccar çiftin ateş kuşları var. Ne zaman ve ne kadar mola vermemiz gerektiğine bağlı olarak, iki gün içinde ya da daha kısa sürede sahile varırız."

"Gitmek mi?" Phillip, son şokunun etkisinden kurtulup sordu. "Gidiyor musun?"

"O gitmek zorunda," diye tersledi Jaxon. "Aptal mısın? Vampirlerin o iğrenç cadalog için geldiğini mi sanıyorsun? Hayır. Onlar Scarlett'i istiyorlardı."

Bir adım geri attım. "Jaxon," diye fısıldadım, ona incinmiş bir şekilde bakarken kalbim acıdan sıkıştıyordu.

O, burnunun köprüsünü ovuşturarak derin bir nefes aldı.

Phillip, bardağını tezgahın üzerine sertçe vurdu.

Jaxon ona bakmadı bile, dikkatli bakışlarını bana dikti. "Üzgünüm. O bu kadar hak etmedi. Kimse hak etmez. Ama senin fedakarlığını kesinlikle hak etmiyor. Ve burada kalırsan, yaptığın şey bu olacak."

Kendini boşuna feda etmiş olursun. Onun kaderi bellidir, ama seninki değil."

İki adam arasında bakışlarımı gezdirdim, utanç ve pişmanlıkla boğulmuştum. Sanki Helia, Isabella'yı terk ettiğim, bu kadar bencil davrandığım için beni cezalandırıyordu.

"Kalmayacağım," dedim.

"İyi," dedi Jaxon, yavaşça nefes vererek.

Phillip'in alnındaki damar zonkluyordu. "Onu terk mi edecektin?

Tek ailen? Seni büyüten kişi?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Jaxon'ın sesi artık zehirle doluydu. "O kaltak tek yaptığı Scarlett'i kullanmaktı. Onu resmen fahişe gibi kullandı. Onu tehlikeye attı. O..."

"Tabii, çünkü Scarlett çok masum," dedi Phillip burun kıvrarak. "Eğer o kadar istismar edilmiş ve kötü muamele görmüşse, aksini gösteren *çok* ikna edici bir oyun oynuyor."

Jaxon bir adım öne çıktı. "Sen de onun kadar iğrençsin. Scarlett'in kalmasını istiyorsun ki, hep arzuladığın kız kardeşi ile birlikte olabilesin."

Sesleri gittikçe yükselirken gözlerimi sıkıca kapattım ve çarşaflara sıçrayan kanı gördüm, Isabella'nın keskin çığlıklarını duydum.

"Kalmayacağım," diye yumuşak bir sesle tekrarladım, sonra daha yüksek sesle, "ama sahile gitmeyeceğim. Aristelle'e gideceğim," dedim.

İki adamın da başları bana doğru döndü.

"Onu bulup geri getireceğim," dedim. "Sonra buradan ayrılıp hak ettiğim hayatı yaşayabilirim."

Jaxon ellerini başının arkasında birleştirdi ve tavana bakarak uzanmaya başladı. Güldü, ama bu acı ve öfke dolu bir gülümsemeydi.

"Öylece sahile gidip maceralarımıza devam edemem, hiçbir şey değişmemiş gibi davranamam," dedim, Jaxon'ın yüzündeki tam bir ihanet ifadesine bakarak sesim titredi. "Her gün aynada kendime bakamayacağım. Bununla yaşayamazdım... içimdeki bu *zehir*, onun için savaşmayı bile denemediğimi hatırlatırdı bana. Onun için kimse yokken, onu vazgeçtiğimi, terk ettiğimi."

"Onun Phillip var!" Jaxon, Phillip'i işaret etti. "Neden Phillip'i onun peşine göndermiyoruz?"

"Yapabilir misin? Onu geri getirmeme yardım eder misin?" diye sordum. Phillip ağzını açıp kapattı ve kafasını kaşıdı.

"Tanrıça aşkına," diye mırıldandı Jaxon. "Hayır, yapmayacak. Çünkü akıllı düşünme kapasitesi düşük olsa da, *vampirlerin* yönettiği bir şehre gidip *vampirlerin* işlettiği köle ticaretinden başka *bir insanı* kurtarmak için *bir insanın* yapacağı şeyin aptallığın ötesinde olduğunu ve dikkate almaya bile değmeyeceğini bilecek kadar nöronu çalışıyor."

"Hançerimin vampirleri zayıflatacak sihirli bir gücü olduğuna yemin ediyor musun?" diye sordum, öfkeyle köpüren Jaxon'ı tamamen görmezden gelerek.

Phillip tereddüt etti, gözlerinde öfke parladı. "Öyle olduğunu söyledim, değil mi? Ama sen onu nasıl kullanacağını bile bilmiyorsun. Orada canlı canlı yenileceksin, Scarlett. Ve sana verebileceğim hiçbir silah bunu engelleyemez."

"Artık yasalar var. Kurallar," dedim, o sinsi iş adamlarının tavernada söylediklerini hatırlayarak. "Güvenli veya kolay olmayacağını biliyorum, ama bu tür suçlar için bir çözüm yolu olmalı. Ona bir şekilde ulaşmanın, onu kaçırانları adalete teslim etmenin bir yolu olmalı."

İki adam da güldü ve bu içimi yakıp kavurdu, sadece daha da direnmemi sağladı.

"Neden vampir lordunun kapısını çalarak, insan kaçakçılığını durdurmasını istemezsin?" dedi Jaxon soğuk bir sesle. "Kız kardeşini kaçırmaları, Aristelle'in iyiliksever vampir klan liderinin geniş yeraltı köle ticaretini ortadan kaldırması için son damla olacaktır."

Rune, psikopat, ölümcül derecede güçlü tüm Valentin vampirlerinin lordu. Onunla ilgili hikayeler o kadar çeşitli ve tutarsızdı ki, tüm ölümlüler onun adı geçtiğinde ilkel, içgüdüsel bir korkuya kapılıyorlardı. Onun acımasız bir tiran olduğunu, yeraltı dünyasının şeytani prensinin korkunç görünümüne sahip olduğunu, muhalifleri, hainleri veya onun hukukuna saygı göstermeyen herkesi hızla ortadan kaldırdığını söylüyorlardı. Ama o doğuştan değil, dönüştürülmüştü ve düzeni sağlamakla görevliydi. İnsanların Aristelle'de korunduğu varsayılan yeni düzen. İnsan ticareti yasadışıydı, öyleyse neden bunun devam etmesine izin veriyordu?

"Oh, özür dilerim," dedi Jaxon, sesi bir tona yükseldi ve yüzü küçümseyen bir inanmazlık ifadesine büründü. "Gerçekten benim *şakamı* bir seçenek olarak değerlendiriyor musun?"

"Orada ölümlüler yaşıyor," dedim, kaçınılmazlığın keskin çağrısının sersemletici etkisiyle kendimi kaybetmiş bir halde. "Binlerce, on binlerce insan. Ve Isabella'ya olanlar, bazılarına da olmuş olmalı. Orada, buna karşı

bununla mücadele eden, insan ticaretinin sona ermesini talep eden, Rune ve dönüşmüşlerin kendi anlaşmalarını yerine getirmelerini talep eden başkaları da olmalı."

"Oh, yani kapısını çalmayalım, sadece birkaç insan toplayıp *şatonun* önünde protesto yapalım mı?" Jaxon kendini topladı ve başını salladı. Sanki ürkek, vahşi bir köpekmişim gibi bana yaklaştı. "Scarlett, tatlım, şu anda acı çektiğini biliyorum, ama gerçeklere dönmen gerekiyor. O vampirler sadece kokunla bu kadar çıldırdıysa, bir an için, bütün şehirdeki vampirler seni canlı olarak gördüklerinde ne olacağını hayal edebiliyor musun?"

"Beni ihanet ettiğimi düşündüğün için üzgünüm," dedim yumuşak bir sesle. "Bunu ne kadar çok istediğimi biliyorsun."

Yeşilimsi kahverengi gözlerinde öfke parladı. "O seni kullanıyordu! Seni sokağa atmamasının tek nedeni buydu. Çünkü sana ihtiyacı vardı. Senin için bunu yapmazdı, Scar. Seni kurtarmak için bir kuruş bile feda etmezdi. Ona o kadar parayı bırakması bile, akıl almaz, hak etmediğin bir cömertlikti. Seni gerçekten seven ve sana değer veren tek insana sırtını dönmek üzeresin. Hepsi de senin yaşaman ya da ölmen umurunda olmayan, işe yaramaz, zalim bir kız kardeş için." Titrek bir nefes aldı. "Ve sözlerimi iyi dinle, öleceksin."

Tanıdık bir kederin soğuk elleri kalbimi sıktı. Isabella ve benim annemizin çiçeklerini rüzgarda solup parçalanmasına nasıl izin verdiğimizi hatırladım. Onları sulamalıydık. Babamız için onları hayatta tutmalıydık, böylece belki onları görebilir ve yeterli zaman ve sevgiyle, bir zamanlar çürümüş olanın yeniden gelişip çiçek açabileceğine inanabilirdi.

O gibi pes etmeyeceğiz, diye fısıldamıştı bana, babamızın kurumuş gül yaprakları gibi yere düşmesini izlerken. *Savaşacağız. Birlikte.*

"Öleceğim," diye kabul ettim. "Ama önce kız kardeşimi kurtaracağım." Jaxon'ın elini tuttum, o benim dokunuşumdan geri çekildiğinde midem düğümlendi. "Üzgünüm. Döndüğümde seni bulacağım. Seni bulana kadar haritadaki tüm duraklarımızı arayacağım."

Jaxon soğuktu, benim sertleşmiş kabullenmişliğim ona da yansımıştı. "Zahmet etme."

Başımı salladım, bir damla gözyaşı süzüldü. Hızla sildim.

"Umarım fikrini değiştirirsin," dedim. "Seni seviyorum, Jaxon. Umarım sahil, resimlerde görüldüğü kadar güzeldir."

arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

Artık buna değmediğine karar vermeden önce. Tıpkı Isabella gibi. Tıpkı ailem gibi. Tıpkı yakın olduğum herkes gibi.

Jaxon başka bir şey söylemeden gitti ve sessizliği, herhangi bir acımasız sözden daha acımasızca kalbimi parçaladı.

"Sen tanıdığım en aptal zeki insansın," dedi Phillip başını sallayarak.

Jaxon'ın peşinden çıktı, son bir kez bile beni baştan aşağı süzdüğü için zahmet etmedi.

SCARLETT

Sabah, ağır ve hacimli sırt çantama bir eşya daha ekledim. Isabella'nın masasından deri ciltli günlüğü almadan duramadım. Kanla lekelenmiş çarşaflardan sadece üç adım uzaktaydı.

Onu okumayacaktım. Ama Phillip gibi başkalarının da okumasını istemiyordum, ya da önümüzdeki haftalarda terk edilmiş kulübemizi ele geçirecek olan akbabaların.

Ayrıca bir spor çantasına mümkün olduğunca çok giysi sıkıştırdım, ama ateş kuşunun heybe çantalarında bunlara ne kadar yer olacağından emin değildim. Şu anda kiminle yolculuk yapacağımı bile bilmiyordum, bunun bana ne kadara mal olacağını ise hiç bilmiyordum.

Ahıra giderken bu da kafamda dolaşan bir başka düşünceydi. Jaxon ve ben artık kaynaklarımızı birleştirmiyorduk. Isabella'ya bırakmayı planladığım parayı da almamış olsaydım, bu ikimiz için de büyük bir darbe olurdu. Şimdi ise sadece onun için bir darbe olmuştu. Bu suçluluk duygusunu da giderek büyüyen yığına ekledim.

Her şey bir anda değişmişti. Gözümü bile kırpmamıştım. Hem duygusal hem de fiziksel yorgunluk, sürekli adrenalin pompalama ile birleşince, içimde çökmek isteyen bir parça olduğunu inkar edemezdim. Yere çöküp o boşluğa girip, hayatım bulanık bir rüya kadar gerçek dışı olana kadar uyumak.

Ama içimde daha büyük, daha geniş bir duygu vardı ve kulaklarımda yüksek sesle çınılıyordu. Sonsuza dek süren bir uğultu, her yöne yayılan dalgalar, tanrıların yaratılışının güçlü zirvesi. Hayatım boyunca hissettiğim bu güç, umut gibi ama daha güçlüydü, beni ileriye itti.

Bunun kader olabileceğini düşündüm.

Sonsuz, korkutucu ve güzel bir şekilde kesin olan bu güç, ben ise çarpışma rotasındaki bir kayan yıldızdım, doğrudan onun kucağına doğru gidiyordum.

Ateş kuşu ahırlarına vardığımda bir adam, "Arkadaşın çoktan gitti," dedi. Geniş binanın dışında bir ateş kuşunun kocaman kafasını nazikçe ve sabırla okşuyordu. Sanki uçmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu. Diğer ateş kuşlarının keskin sesleri, pençeli, vurucu ayak sesleri eşliğinde ara sıra duyuluyordu.

Bu yaratıkların büyüklüğü, her düşüncemi susturuyordu. Onların ateşli turuncu ve kırmızı tüylerine bakarken hayranlık ve şaşkınlık içinde kayboluyordum. Göz bebekleri de parlak kırmızıydı ve turuncu şimşekler gibi parılıyordu. Sanki gün batımından yaratılmışlardı, Helia'nın kendisinin bir hediyesi gibi. Uçtuklarında, saf güneş ışığının tüylü ışınları gibi gökyüzünde çizgiler çiziyorlardı.

Hiç binmemiştim, ama bunun hayatta deneyimleyebileceğiniz en özgür ve heyecan verici his olduğunu duymuştum. Sanki rüzgârın bir parçası, gökyüzünün bir parçası olmuşsunuz gibi. Bulutlar ve gezegenlerle bir bütün, bir insanın ölümden önce tanrılara ulaşabileceği en yakın nokta.

"O senin arkadaşındı, değil mi? Kulağı piercingli, şekil değiştiren çocuk?" diye sordu insan adam, beni izlerken dudakları yukarı kıvrıldı. Kumral saçlı, sakallı, nazik gri gözlü biriydi. Benden yaşlıydı, belki otuzlu yaşların sonlarında.

Onun ateş kuşuna bakmayı bıraktım, çenemi yerden kaldırdım ve lanet olası ağzımı kapattım. Kelimeler yavaşça beynime geri dönerken başımı salladım. "Evet, öyleydi... öyledir. Aristelle'e gitmem lazım."

Bu adamı pazardaki yüzler denizinde yerleştirmeye çalıştım. Onun buralı olmadığını biliyordum, ama onu bir tüccar olarak da tanımadım.

"Öyle mi?" Sıcak bir gülümsemeyle, biraz flörtöz bir tavırla. Kuşunu okşamaya devam ederken zihninde hesaplar yapıyormuş gibi görünüyordu.

"Uçuşun çok uzun sürmeyeceğini biliyorum," dedim, çenemi kaldırıp tek bir şeye odaklandım.

Şu anda önemli olan tek şey kız kardeşimi kurtarmaktı, başka hiçbir şey.

Doğru şeyi yapıyordum, bu yüzden Jaxon'ı terk ettiğim için duyduğum suçluluk ve utanç duygusunu bir kenara bırakabilirdim. Hayatta kalmak için bir şansım olmasını istiyorsam, bunu bir kenara bırakmalıydım. Aristelle'in ateş kuşuyla çok uzak bir mesafe olmadığını söyleyerek başladım, onu ilk düşük teklifime hazırlamak için.

Çok düşük değil, ama daha yükseğe çıkmak ve bizim buluşmamızı beklediğim noktada buluşmak için iyi bir başlangıç noktasıydı.

sent fazla.

"Ama programına sığdırabilirsen, yolculuk için sana elli dolar vermeye hazırım." Yüzünü, beni değerlendirme şeklini izledim.

beni değerlendiren bakışlarını izledim. Artık zayıf yönlerimi vurgulamaya karar verdim ve sanki artık taşımaya gücüm kalmamış gibi çantalarımı yere bıraktım. "Nereye gittiğinizi ve yolunuzdan çok uzak olup olmadığını bilmiyorum. Bu kadar ani bir istek için özür dilerim. Ama..."

"Kız kardeşin köle tüccarları tarafından kaçırıldı mı?" dedi ve ben dikleştım. Flört etme eğilimi hala devam ediyordu, ama gözlerinde şaşırtıcı derecede empati de okuyabiliyordum. Sonra yüzü, ruhumu parçalayan bir işkenceye dönüştü. "Birkaç ay önce kız arkadaşımı öldürdüler. Onun parçalarını ormanda dağınık bir şekilde bırakıp benim bulmamı beklediler."

"Emeline mi?" diye sormayı başardım, midem bulanıyordu. "Kaybın için üzgünüm."

Emeline, özellikle sinir bozucu bir tür ruhsal sanrılarla boğuşan, iğrenç bir kaltaktı. Kendini Helia'nın kutsadığı bir şıfacı ve seçilmiş sözcü olarak görüyordu, her zaman ilahi görevleri için köyde koşturup duruyor, insan olmaktan daha fazlasıymış gibi davranıyordu. Hepimiz çocukluğumuzdan beri bana ve Jaxon'a düşkündü, bana ondan daha fazla. Yetişkinliğe kadar her zaman en son karakter saldırılarının ve dedikoduların öncülüğünü yapmıştı. Isabella onu elbette çok severdi, kendi yargılarına ve alaylarına uygun olduğunda onun psikozuna göz yumardı.

Vampirler tarafından iç organları çıkarılmak, Emeline'in kötülüğü ve kibri için kesinlikle adil bir ceza değildi. Bu vampirlerin korkunç vahşetinin geride bu kadar çok acı ve korku bırakması da doğru değildi.

Adam bir anlığına uzaklara baktı ve benim taziyelerime sadece başını sallayarak karşılık verdi. Ateş kuşu, devasa kafasıyla asılı duran elini okşadı.

"Sheela yabancılara pek sıcak davranmaz," dedi sonunda. "Ama deneyebiliriz. Bana ödeme yapman gerekmez. Zaten oraya gidiyorum."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü orası benim memleketim ve eve gidiyorum," dedi, daha fazla açıklama yapmadan.

Diğer söylenmemiş nedeni, neden ödeme istemediğini de cevaplamadı.

"Ben Adair."

Elimi sıktıktan sonra, eyer çantalarını toplamakla meşgul oldu. Ateş kuşu Sheela, son su içişlerini yaparken, ara sıra bana dikkatli bir merakla bakıyordu.

Isabella'nın sesi uyardı: "*Ödemeyi almaya gelecek.*"

Şehirde para sıkıntısı çekecektim. Her şey çok daha pahalıydı ve orada kimseyi tanıımıyordum. Hemen iş bulmalı ve birikimlerimi kullanarak bulabileceğim en ucuz yeri kiralamalıydım. Kendimi beslemek bir yana. Jaxon avlanabilirdi ve paramız Valentin'in geri kalanında çok daha uzun süre yeterdi. İnsanlar da daha dostça davranırdı, özellikle Jaxon'ın sürüsüyle bağlantılı diğer kurt dönüşenler.

Kırsal kesim halkının Aristelle'in kötülüğünü abartmaya meyilli olduğunu biliyordum, ama onların küçümsemeleri ve uyarıları tamamen asılsız olamazdı. Aristelle, baş döndürücü olduğu kadar tehlikeli, güzel olduğu kadar ölümcül, davetkar olduğu kadar soğuktu.

"Gerçekte nasıl bir yer?" diye sordum Adair'e aniden, o Sheela'yı uçuşa hazırlarken. "Şehir."

Asıl sorum, kız arkadaşını öldüren düşmanlarının yuvasına neden geri döndüğüydü. Aristelle'i o kadar çok mu seviyordu? Yoksa kendi intikam arayışındaydı ve bu yüzden bana yardım ediyor muydu?

Bir an düşündü, sanki şehrin efsanevi manzarasını tanımlamak için mükemmel kelimeleri seçiyormuş gibi.

"Büyük," dedi.

Gözlerimi kısarak baktım ve o da benim bakışımı fark edince kıkırdadı.

"Ne var prenses? Bu çok büyük," dedi. "Ama sen bununla başa çıkabilirsin. Belki de bu köyde bunu yapabilecek tek kişi sensin."

"Neden öyle?" Bu tamamen yabancı birinin, kendi arkadaşlarımdan daha çok bana inanması canımı yaktı. Phillip'i arkadaşım olarak adlandırmak biraz abartılı olurdu. Ama tek *arkadaşım* demek de oldukça acınası bir durumdu.

Bana dönmeden omuz silkti, hala eşyalarımızı eyer çantalarına koyuyordu. "Sende o hava var. Büyük şehir havası. Yukarıdan, ışıklarla parıldayan şehir silüetini gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum." Dönüp göz kırptı. "Tıpkı o gözler gibi."

Ona karşı sahte davranmamaya karar verdim. Gözlerimi o kadar sert çevirdim ki neredeyse acıyacaktı.

O, büyük ve bulaşıcı bir kahkaha attı. "Hadi. Sheela'yı okşa. Seni kabul edecek mi bak." Gülümsemesi genişledi. "Ya da kolunu ısırp koparacak mı."

Hatta bana o kadar ısındı ki, kafasını bile bana sürttü. Bu Adair'i kızdırmış gibiydi. Sheela'nın sadece gösteriş için biraz dişlerini gıcırdatmasını istediğini hissettim. Ona, Sheela'nın sadece *ona* ısınmak için biraz zaman gerektirdiğini söyledim.

O da buna karşılık homurdandı ve beni gereğinden fazla sert bir şekilde Sheela'nın sırtına attı.

Korku ve adrenalinle titriyordum ve Adair beni sıkıca tutarken, Sheela koşarak havaya yükseldi. Midem düğümlendi ve eyerden sıkıca tutunurken uyluklarım ona sıkıca yapıştı.

Yükseldikçe soğuk hava daha da soğuk hale geldikçe titredim ve Adair'in bana kışlık montumu giymemi söylediği için minnettar oldum. Mide bulantısına rağmen kendimi aşağıya bakmaya zorladım ve Crescent Haven'ın genişliği birdenbire şok edici derecede küçük geldi. Tüm hayatım, tanıdığım her şey ve herkes, uçsuz bucaksız bir ormanın ortasında küçük bir toprak parçasıydı.

Birkaç dakika içinde, uykulu küçük köy tamamen arkamızda kaldı.

Rüzgar cildimi ısıyor ve kulak zarlarımı parçalıyordu. Tek yapabileceğim sıkı sıkı tutunmak, Adair'in güçlü kollarını hissetmek ve Sheela'nın ne yaptığını bildiğine güvenmektir. En yüksek irtifaya ulaştığımızda korkum doruğa ulaştı ve Sheela'nın kanatları uzadı, artık tırmanmıyorduk, yavaşça süzülüyorduk. Sonra korku azalmaya başladı ve diğer, aynı derecede güçlü duygu sisin içinden görünmeye başladı.

Çılgın, sarhoş edici bir heyecan. *Uçuyordum.*

Gökyüzüne bakarak geçirdiğim tüm yalnız geceler bir anda önüme geldi ve sanki kader sonunda beni yerden kaldırıp uzun zamandır özlediğim kanatları bana vermiş gibi hissettim.

Bir an için, beni buraya getiren şeyi unuttum, bulutların arasında süzülürken. Acıyı, kaybı ve hayal kırıklığını. Sheela ve Adair bile kayboldu ve geriye sadece ben ve esen rüzgar kaldı. Ben ve sonsuz gökyüzü. Ben ve bilinmez yıldızlar. Çiçek açıyordum, yanıyordum, patlıyordum — derin, karanlık gecede göksel bir ihtişam şeridi.

Sanki kendi doğamı aldatmış, bu yükseklerle ulaşmış, meydan okurcasına yeryüzünün üzerinde süzölmüş, en korkunç ölümden bir adım uzakta ve yine de sırtıyormuşum gibiydim.

Sırtımda düşük bir titreşim uğuldadı, sanki Adair gülüyordu.

İlk başta, bir yabancıнын kolları saatlerce beni sararken onun gövdesine yaslanmanın garip olacağını düşündüm. Garip bir şekilde,

hiç de öyle olmadı. Rahat bir sessizlik içinde oturduk.

Birbirimizi duymak için ciğerlerimizin tüm gücüyle bağırmanız gerekirdi, ama yine de ikimizden birinin tek kelime bile söyleyeceğinden emin değildim.

Bulutların altına indiğimizde Valentin'i gördüğümde, onun ne kadar geniş olduğuna hayran kaldım. Vahşi ve el değmemiş topraklardan oluşan sonsuz bir tuval, simetrik küçük köyler ve daha kalabalık kasabalarla karışık. Adamız güzeldi, büyü ve tanrıların ihtişamıyla doluydu, büyük bir kısmı el değmemiş, ekilmemiş ve özgürdü.

Burada, bulutların arasında, tek bildiğim şey özgürlüktü. Bu yükseklikte ve bu hızda, acı verici, güzel bir şekilde özgür olmaktan başka bir seçenek yoktu.

Güneş, sonbaharın karanlık ve içe dönük çağrısına boyun eğerek erken battı. Gün batımının parlaklığıyla yıkanmış, pembe, mor ve turuncu tonlarına sıcacık sarılmış, üst üste giydiğim kat kat giysilerin altında titriyordum. Ayak parmaklarım çoktan uyuşmuştu, ama Helia'nın muhteşem manzarasına kapılmışken bedenimin rahatsızlıklarını umursayacak bir neden bulamıyordum.

Ve Aristelle nihayet Adair'in söz verdiği gibi gecenin karanlığında parıldayarak ortaya çıktığında, daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Kalbim sıkıştı ve soğuk hava ile ilgisi olmayan bir ürperti tüm vücudumu sardı. Nefes almayı, düşünmeyi, tüm sinirlerimi mest eden bu duyguyu kelimelere dökmeyi unuttum.

Sanki bir büyü'nün etkisine girmişim, bedenimi kavrayan ve çeken inkar edilemez bir çekim gücünün pençesine düşmüşüm gibiydim. Sheela da bu çekimi hissetmiş olmalıydı, çünkü kısa süre sonra öne eğildi ve inişe geçti.

Sanki kozmosun içine girmişim, yukarıdaki gök cisimleri ile aşağıdaki parıldayan yıldızlar arasında kalmışım gibiydim.

Yıldızlar değil, evlerin, tapınakların, dükkanların, tavernaların, sokak lambalarının ve büyü'nün ışıkları. Önümüzde beliren şehri tarif edecek kelimelerim yoktu. Oniks ve kuvarsdan yapılmış kubbeli binalar; dolambaçlı parke taşlı sokaklar; gökyüzüne uzanan kuleler; elle yapılmış olamayacak kadar büyük görünen nefes kesici tanrı heykelleri; basit ama güzel mimarisiyle, dik tepelere yukarı aşağı kıvrılan parlak taş evler ve binalar.

Bu, ölümlülere veya vampirler ait bir şehir gibi görünmüyordu. Biz buna layık değildik. Bu, tanrılar için bir şehirdi.

Yine de daha aşağıya daldık ve yere yaklaştıkça şehir imkansız bir şekilde büyüdü. Bildiğim her şeye, her uyarı ve nefret dolu söze rağmen, kalbimi çoktan çalmış olan bu yere doğru atladık.

Aristelle'in vampirlerin şehri olması, köle tüccarlarının kız kardeşimi buraya getirmesi ya da buranın Valentin'de Jaxon ve benim hiç gitmeyi planlamadığımız tek yer olması önemli değildi.

Bu güzel ve ölümcül şehrin tuzağına düşmüştüm. Aristelle'in şaşkın ve büyülenmiş avıydım, onun yücelik sunaklarında isteyerek kurban edilen bir kurbandım.

RUNE

Kaleye döndüğümde, bana yaklaşan kimseyle tek kelime bile konuşmadım. Gölge kuşum Millie'yi alan ahır çalışanlarıyla konuşmadım. Yırtık pırtık giysilerimi yıkamay, bana yemek pişirmeyi veya bir beden ya da kadehte taze kan getirmeyi teklif eden hizmetçilerle konuşmadım. Herkesi uzaklaştırdım, odamın yanında somurtkan ve meraklı gözlerle duran Mason'ı bile.

"Rahatsız edilmek istemiyorum," dedim ve sesimde ya da yüzümde şaka ya da karşılık verme imkanı bırakmadım.

Mason beni yeterince tanıyordu, ne zaman zorlanamayacağımı, ne zaman yalnızlık benim için tek tahammül edebileceğim şey olduğunu ve ne zaman beni inzivamdan rahatsız etmeye cüret edenlerin boğazını keseceğimi biliyordu.

Bir kez başını salladı ve duvardan uzaklaştı, benim ortaya çıkmam için prova ettiği tüm sözleri bir kenara attı.

Kapıyı arkamdan kapattığım odamda, sonunda kendime onu düşünme izni verdim. Küçük Alev. Scarlett. Derisinin tatlı kokusu, kanının ve korkusunun günahkar kokusu, ikisi de eşit derecede baştan çıkarıcıydı. Köle tüccarları tarafından kaçırılmaya ne kadar yaklaştığını düşündüğümde, o yaşlı sarhoşların elbisesini yırtıp açtıkları görüntüsü zihnime kazındı. Dövmelerim zonkluyordu, öfkem her şeyi yok etmek, bir mil çapındaki her şeyi küle çevirmek için dışarı çıkmak üzereydi.

Sadie dehşete kapılırdı. Bana öğrettiği her şey boşa gitmişti, hepsi de gözleri beni onun kadar parlak bir şekilde yakıyor gibi hissettiren bu insan kadın için. Sadie'nin Scarlett hakkında ne düşüneceğini merak ettim.

Onların aynı odada olmaları düşüncesi beni hem dehşete düşürdü hem de meraklandırdı.

Scarlett'in herhangi bir şekilde benim dünyama girmesi korkunç bir görüntüydü. Neyse ki, Aristelle ile konuşurken ona hiç ilgi duymuyor gibi görünüyordu. Tanrıya şükür, o ve arkadaşı oraya gitmiyorlardı.

O, beni mahvedecek bir zayıflık, delice bir takıntıdan başka bir şey değildi. Düşmanların her karanlık köşede pusuda beklediği benim dünyamda, kontrolü veya odaklanmayı kaybetmeye yer yoktu. Onun da bir düşman olduğuna inanmak üzereydim. Şu anki delilik halim için başka mantıklı bir açıklama bulamıyordum. Belki de çok uzun süre yaşamıştım ve aklımı kaybetmeye başlamıştım.

Bunların hiçbirisi, doğuştan düşmanlarım ya da dönmüş altlarımdan oluşan klanım tarafından, Mason tarafından bile asla keşfedilemezdi. *Özellikle* Mason tarafından.

Kütüphanemdeki ateşe bakarak, arzu, öfke ve çaresizlik dalgalarının tek tek vücudumda serbestçe dolaşmasına izin verdim. Gölgelerim nabız gibi atıyor, genişliyor, daralıyor ve düzleşiyordu.

Tüm dürtüler ve takıntılar ortadan kaldırılabilirdi. Sadece zamana ihtiyaçları vardı.

Ondan uzaklaşmaya ve mesafeye ihtiyacım vardı. Muhtemelen Crescent Haven'dan çoktan ayrılmıştı, bu yüzden ikimizin de önünde ölümlü bir ömür vardı.

Yakında onu tamamen unutacak ve akıl sağlığımı geri kazanacaktım. Ona ulaşmanın, onun yıldızları izlemesini bir daha izlemenin hiçbir yolu yoktu. Bu bir rahatlama olmalıydı, ama sadece gölgelerimin odaya sızmasına, tüm ışığı ve havayı emip beni kalın bir gece bulutunun içine boğmasına neden oldu.

Onu karanlıkta benimle birlikte hayal etmeye başladığımda, tehlikeli bilinçaltı sularına girdiğimi anladım. Dalgalar yükseldi ve bana çarptı, beni çarpık işkenceye sürükledi. Tek gördüğüm, dönen oniksin arka planında onun yüzüydü. Onun üzerinde yükseldiğimi, parmaklarımın onun beyaz tenine uzanıp dokunduğunu hayal ettim. O kristal gözler bana bakıyordu.

Sonunda.

O bir lanetti, bir yıkım gücüydü. Ben ise sadece onun ağına yakalanmış bir av, onun tapınağında gönüllü bir adaktım, Scarlett'in diz çöküp bana Tanrı diye seslendiğini ne kadar hayal etsem de.

SCARLETT

İniş geçtik ve uyluklarım gerildi, ellerim Sheela'nın eyeri sıkıca kavradı. Durduktan sonra bile hala hareket ediyor gibi hissettim, başım sersemlemiş ve vücudum jelatin gibi olmuştu.

Şehrin merkezine yakındık, uzun otlar ve kırmızı ve turuncu yapraklarla dolu ağaçların bulunduğu küçük bir yeşil alanda. Cadı ışıkları havada süzülüyordu ve başka bir ateş kuşunun çağrısını duydum. Sheela da duydu, düşük bir hırıltı çıkardı ve ayaklarını yere vurdu.

"Sakin ol, kızım," dedi Adair, beni büyülenmiş halimden çıkardı.

"Neredeyiz?"

"Ölümlülerin yaşadığı bölgedeki Firebird ahırları, Lumina. Burada çok sayıda cadı var, ama insan da bolca var." Beni yardım etmek için uzanmadan önce sağlam zemine indi ve ben beceriksizce kollarına düştüğümde sırttı.

Hemen ondan uzaklaştım ve başım dönüyordu. Tüm vücudum ağrıyor ve yorgundu.

"Kuşlarımız burada ücret karşılığında korunuyor ve bakılıyor," diye açıkladı.

Başımı salladım. Ateş kuşu alabilecek parası olanların ahır bakıcıları için de parası olduğunu düşündüm. Ve tabii ki, dar şehir yaşamında dev kuşlar için yer yoktu.

Buradaki her şey bana tamamen yabancıydı ve kendimi yine ağaç dalları arasında süzülen cadı ışığının parlayan kürelerine bakarken buldum.

Her şey yeni, görkemli ve ruhaniydi. Tanrıların diyarına girmiştim.

Hayır. Tanrılar değil. Sadece Lillian'ın kana susamış torunları ve onlar kadar kana susamış düşmanları.

"Nereye gidiyorsunuz, hanımefendi?" Adair ağır bir bakışla sordu ve ses tonunda hem ihtiyat hem de acıma vardı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. Hala hizmetinin bedelinden bahsetmediği için onu tekrar değerlendirdim. Artık köyde değildik. Her yerde insanlar vardı, ama ihtiyacım olursa herhangi biri bana yardım eder miydi? Bana anlatılan her şey, şehir sakinlerini soğuk ve acımasız, herkesin sadece kendini düşünen insanlar olarak tasvir ediyordu.

Ama Adair kafasını salladı ve iç çekerek, çelişkili ve samimi bir şekilde içini çekti. Gri gözlerinde tehditkar bir şey görmedim, şehvetin izi bile yoktu. Beni bakışlarıyla tutsa da, benim hakkımda hiç düşünmediğini, gerçekten hiç düşünmediğini açıkça görebiliyordum. Arzusu başka bir yerdeydi, Crescent Haven mezarlığının toprağının altında ya da belki de ailem gibi rüzgarda dağınık halde.

"Gerrard Caddesi'nin yakınında, cadıların sahip olduğu fırının yanında ucuz bir ev var. Ev sahibini tanıyorum; birinci katta yaşıyor, soluk sarı kapılı dairede. Sert ama adil biridir. Lumina en güvenli bölgelerden biridir. Akıllı davranırsan sorun yaşamazsın. Bir an önce sana göz kulak olacak iyi bir cadı ya da şekil değiştiren bul." Yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi, bu da gözlerindeki hâlâ duran hayalet gibi boşlukla keskin bir tezat oluştuyordu. "Bu konuda yeteneklerinden hiç şüphem yok."

"Kendimi koruyabilirim," dedim öfkeyle, kollarımı kavuşturarak.

O gülümsemesini korudu ve ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk. Vampirler karşısında ben kolay bir avdan başka bir şey değildim.

"İyi şanslar, Scarlett. Umarım buraya gelme amacını gerçekleştirirsin."

KARANLIK OLSA DA, güneşin batmasından sadece bir veya iki saat sonraydı. Sokaklar hala kalabalıktı. Buradaki herkesin benim buraya ait olmadığımı anlayacağını düşündüm. Hepsi benim Aristellen tarzımdan çok farklı giyimimi dik dik bakıp yargılayacaklarını ve vampirlerin çalılardan atlayıp beni hemen yakalayacaklarını düşündüm.

Hiçbiri olmadı. Birkaç kişinin gözleri üzerimde kaldı, ama Crescent Haven'da çok daha fazla dikkat çekiyordum. Buradaki ölümlüler kendi hayatlarına dalmış, birlikte yürüyüp gülüyor, canlı restoranlardan, dükkanlardan ve tavernalardan çıkıyorlardı.

Hepsi tamamen normal görünüyordu. Sadece normal değil, daha çok... *canlı*. Sokaklarda, korku ve ihtiyatıma rağmen kollarımda karıncalanma hissettiren, kalbimi çarptıran bir heyecan vardı. Her yönden, sayılamayacak kadar çok varlıktan havada dolaşan büyü hissettim.

Vampirler mi vardı? Onların da farklı derecelerde güçleri vardı. Bazıları diğerlerinden daha fazla güçle doğmuştu ve yetenekleri ve becerileri, cadı büyüsü gibi, birbirinden farklıydı.

Rune'un dönüştürdüğü klanın taktığı kötü şöhretli büyülü dövmelerin dışında, vampirleri tanınabilir kılan şeyin dişleri, artan hızları, güçleri ve güzellikleri olduğunu biliyordum. Dönüştürülmüş vampirler zamanda donmuşlardı, bazıları daha genç, bazıları daha yaşlıydı, ama hepsi gizemli dönüşüm süreçlerinden kazandıkları belirgin bir çekiciliğe ve cazibeye sahiptiler. İnsanların nasıl vampir oldukları sıkı bir sır olarak saklanıyordu, ama elbette söylentiler yaygındı ve herkes *gerçek* cevabı bildiğini düşünüyordu. Crescent Haven'daki cadılar, bunun Lillian ile yapılan bir anlaşma ve bir tür ritüel kurbanla ilgili olduğuna yemin ediyorlardı. Tüm teorilerin ortak noktası, dönüşümün hem zor hem de riskli olduğu, istekli insanların sadece bir kısmının hayatta kaldığı bir süreç olduğuydu.

Doğmuş vampirler hiç insan olmamış, Lillian'ın soyundan gelen ölümsüzler oldukları için, ölümlülerin hayatına hiçbir değer vermiyorlardı. İronik olarak, tanrılara daha yakın olmaları, ne kadar büyüleyici görünseler de, onları insandan çok hayvana benzetiyordu. Doğmuş vampirler yetişkinliğe ulaştıktan sonra durur, en güzel halleriyle ölümsüzleşirlerdi: güzel, psikopat ve insanlık dışı.

Dünya dönüştürülmüşlere ihtiyaç duyuyordu. Onlar vampirlerdi ve bu nedenle asla güvenilemezlerdi, ancak doğuştan vampirlerle savaşta insanlar, şekil değiştirenler ve cadılarla birlikte savaşmışlardı. Kendileri, güç ve üstünlük için de savaşmışlardı, ama en azından artık Valentin'in ölümlüleri için bir tür koruma vardı.

Ya da belki de sadece bir koruma illüzyonu vardı. Çünkü kız kardeşim kuru topraklardan koparılıp hayvan gibi muamele görmüştü ve Rune'un şehri zenginlik, güzellik ve arzuyla doluydu - günah ve şiddetin yeraltı ağından mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı.

O ve klanı Valentin'deki en güçlü güçken, bunu bilmemesi imkansızdı. Onun adının anılmasıyla ölümlüleri korku ve çiş içinde yere sererken.

Ama ben öyle değildim.

Vampirlerin efendisini görürsem, kendi kanunlarını uygulamasını ve lanet olası kız kardeşimi bulmasını talep ederdim.

Adair'in ev sahibi arkadaşını bulduğumda, makul bir aylık kira için pazarlık yaptığımda ve kendimi kalabalık bir caddede yüksek bir taş binanın üçüncü katındaki küçük bir dairede bulduğumda, yorgunluk dalgası beni vurdu.

Yine de, çıplak bir yatağa yığılırken, penceremin dışından gelen seslerin ve kahkahaları dinlerken, kontrol edemediğim bir gülümsemeyle dinledim.

Dudaklarım titredi, tereddüt ettim. Kız kardeşim ruhsuz iblislerin elinde tarifsiz işkencelere maruz kalırken gülümsemek yanlıştı.

Ama ben bitkin ve güçsüzdüm, bu ani gerçeklik değişiminin yarattığı ham adrenalin ve şokla kendimden geçmiştim. Havada, adını koyamadığım, sonsuz olasılıklar, iç içe geçmiş ve birleşen sonsuz yollar gibi, açıkça hissedilen bir enerji vardı ve ben de tüm bunların tam ortasıydım.

Şehrin standartlarına göre, ben meteliksizdim. Jaxon ve ben tüm planlama ve çalışmalarımızda Aristelle hakkında kasıtlı olarak görmezden geldikten sonra, bu konuda çok az pratik bilgim vardı. Ben eğitimsiz, fiziksel olarak zayıf ve küçük yapıli bir insandım ve görünüşe göre vampirler kokumu çok seviyorlardı. Bu *iğrençti* ve aynı zamanda iyi bir işaret değildi.

Ama ben buradaydım. Dar ama kabul edilebilir bir dairedeydim ve şehir, bıkkın kırsal ölümlüler ne derse desin beni kucaklamıştı. Henüz boğazım kesilmemişti ve bu, umudumu kaybetmemem için yeterince cesaret vericiydi.

Hayal görmüyordu, ya da en azından kendi hayallerinin farkındaydı. Kız kardeşini bulmanın, ateş kuşu kanatları çıkıp gün batımına doğru uçmak kadar olası olduğunu biliyordu. Ayrıca, ikisinin de Crescent Haven'a sağ salım dönmesinin o kadar imkansız olduğunu biliyordu ki, niyetini kimseye söylemek söz konusu bile olamazdı. Şu anki delilik halini benden başka kimsenin bilmesi gerekiyordu.

Göz kapaklarım ağırlaşırken, küçük avuçlarımızda tuttuğumuz anne babamızın küllerinin tüy kadar hafifliğini düşündüm. Şok ve dürtülerimin altında, kız kardeşimi tek başıma kurtaramayacağımı biliyordum. Ayrıca onun benim fedakarlığımı hak etmediğini ve benim kaçırılmış olsaydım Aristelle'e gelmeyeceğini de biliyordum.

İşte oradaydı — tüm bunların kemiren, buz gibi, boğucu gerçeği.

Benim olmam gerekirdi.

RUNE

"Bu gece geleceğini onlara haber vereceğim," dedi Race başını sallayarak yemek odasından çıkmadan önce.

Mason uzun ahşap masanın diğer ucundan bana bakıyordu. En üst düzey klan üyelerimden birkaçı aramızda, her iki tarafta oturuyordu. Kadehler taze insan kanıyla doluydu ve yemek tabakları, uzun siyah mumların ve aynı derecede koyu renkli oniks güllerin etrafına sanatsal bir şekilde yerleştirilmişti. Mason başını hafifçe eğdi ve ben de onun sessiz sorgusuna karşılık olarak ona boş boş baktım.

"Biraz stres atıyor musun?" diye sordu Uriah, üçüncü komutanım. Bana sırtarak, biftek ve kızarmış sebzeleri ağzına tıktırdı. Omuzlarına kadar uzanan bal sarısı saçları yüzüne düşmüştü ve çiğnerken saçlarını kulaklarının arkasına itti.

Kupamdan kan içtim. Zaten zenginliği ve canlılığını kaybetmişti. Kan, musluktan direkt içildiğinde en besleyiciydi. Gönüllü bağışçımız yan odada bir şifacı cadı tarafından bileği tedavi ediliyordu. Onu aramızda dolaştırıp narin boynundan beslenebilirdik. O da bundan hoşlanırdı. Ama ben bir dereceye kadar odaklanma ve nezaketi korumak için bu yemeğe ihtiyacım vardı ve açık yaralar, ne kadar güçlü ve iyi eğitilmiş olursa olsun, her vampirin dikkatini dağıtırdı.

Tabii ki ben hariç.

"En karlı varlığımızı yönetenlerin, herhangi bir yanlış yönetimin sonuçlarını bizzat görmelerini sağlıyorum," dedim. Bakışlarım masanın üzerinde dolaştı, kıvrımlı dudaklarımdaki tüm mizah kayboldu. "İnsan tacirleri giderek daha cüretkar hale geliyor. Durian da öyle. Artık insan ticareti ile olan bağlantısını gizlemeye çalışmıyor. Kendini beğenmiş hale geldi."

"Doğal haydutlar ona Lillian'ın seçilmiş oğlu diyorlar," dedi Gerrie, en kurnaz ve her şeyi gören gözlerimden biri. Siyah saçları, imkansız derecede solgun teniyle keskin bir kontrast oluşturunuyordu. "Onun etkisi artık sadece ekonomik olmaktan çıktı.

sadece ekonomik olmaktan çıktı. Aynı zamanda dini ve siyasi de hale geldi, en tehlikeli üçlüsü oluşturdu."

"Ah evet, çünkü Karanlık Tanrıça, kimsenin tanımadığı bir gecekondu patronunu kutsayarak onun ilahi iradesini yerine getirmesini sağlamak gibi bir şey yapar," diye mırıldandı Uriah. "Hadi bu orospu çocuklarını yakalım."

"Krallık bir ay içinde bize üst düzey yetkililer gönderecek," diye hatırlattı Mason hepimize. "O ürkütücü sarışın pislik ve şeytani pisliklerinin yanmasını ne kadar istesem de, olayların tırmanmasını önlemeliyiz. Şiddet sadece kapalı kapılar ardında gerçekleşmeli. Hiçbir koşulda sokaklara taşmamalı. Şu anda olmaz."

"Evet, anne," dedi Uriah, dudaklarını büküp kollarını kavuşturarak. "Sadece belirlenen işkence ve öldürme bölgelerinde zulüm yapacağız."

Gözlerimi devirdim, ama Durian'a uzun zamandır beklediği korkunç dersi verme düşüncesi dudaklarımı yukarı kaldırdı.

"Durian'ın antlaşmayı ihlal ettiğini ve kulüplerini bu amaçla kullandığını krallığa kanıtlayabilirsek, en azından mülklerine el koyamaz mıyız? Ve ona da, bu arada?" İç çemberin masasındaki en yeni üyemiz ve benim çırağım olan Cedar sordu.

Çoğumuz gibi, o da yirmili yaşlarının sonunda dönüşmüştü. Ama o henüz bir asırdan az yaşındaydı, oysa masadaki diğer herkesin arkasında birden fazla asır vardı. Dönüştüğünde, etkileyici bir ateş büyüsi yeteneği kazandı ve kendini keskin bir savaşçı ve zeki bir zihin olarak kanıtladı. Klanım sadakatle yönetiliyordu, ama ben de liyakatin yükselme yolunu garanti ettiğini sağladım.

Tüm gözler ona çevrildi ve o, hızlanan nabzını gizlemeye çalışarak yutkundu.

"Bu, Kral Earle ve konseyinin antlaşma ve benim yönetimime olan saygısını büyük ölçüde abartıyor," dedim sertçe. "Henüz krallıktan tam özerkliğe sahip değiliz."

Dişlerimi sıktım. Vampir Kral Earle, sadece doğmuş olmakla kalmamış, aynı zamanda bin yaşına da yaklaşmıştı. Bu noktada, onun *kibirli* olduğunu söylemek, ona ve şu anki arzularına hizmet etmeyen her şeye ve herkese tamamen kayıtsız olduğunu söylemekten daha zordu. Kralın artık hüküm sürmeye uygun olmadığına kararlıydım. Ve Valentin kıyılarına vuran fısıltılara güvenilecekse, konseyinin bazı üyeleri bu değerlendirmeye katılabilirdi.

Bu krallıkta kargaşaya doğru giden tek yer Valentin değildi.

Bir an için, bu dünyanın doğal halinin bir şekilde savaş olduğunu hiç bilmeyen Küçük Alev'i düşündüm. Bu gerçeği öğrenecek kadar uzun yaşamamıştı. Benim yaptığım şeyi bilmiyordu — tarih boyunca tekrar tekrar tekrarlanan kalıpları nasıl tanıyacağımı ve işaretleri nasıl okuyacağımı. Onun için gelecek, el değmemiş, saf bir olasılıklar alanıydı. Ne kadar sıkı bir şekilde kısıtlandığını, hayatının ne kadarının önceden belirlenmiş olduğunu görmüyordu.

Ben, tüm varlıklara, bunu kavrayabilecek duruma gelir gelmez gerçekliğin acımasızlığını göstermenin savunucusuydum. Ama tüm mantığa, tüm yaşam deneyimlerime ve ölümsüzlüğün değişmezliğinin kayıtsız örtüsüne rağmen, Scarlett'in dünyayı şu anda gördüğü gibi görmeye devam etmesini istedim. Benim bildiklerimi bilmesini istemedim.

Onun tüm umut, cesaret ve meydan okuma ile yanmaya devam etmesini istedim.

"Burada bizim lehimize olacak tek şey, Durian'ın Lillian'ın seçilmiş olduğunu iddia etmesinin Kral Dickface'i son derece kızdırmasıdır," dedi Uriah.

Ona yan gözle baktım. "Saygın kişiler geldiğinde diline dikkat et. Savaşacak kadar yakışıklı değilsin."

Uriah göğsünü tuttu. "Ah." Gülümsedi. "Ama *yeterince yakışıklı* senin beni güzel bulduğunu ima ediyor."

Gülümsedim, ellerimi sandalyemin kolçaklarına dayayarak iç çevremdeki insanlara baktım. Klanımdaki her vampirin, yeteneklerini ve büyülerini gösteren kendine özgü bir dövmesi vardı. Uriah'ınki keskin kenarlı ve geometrik desenlerden oluşan bir ağdı, derisinden sıçrayıp bıçak gibi eti kesebiliyordu. Cedar'ın dövmeleri, gövdesinden boynuna kadar uzanan siyah alevlerdi. Mason'ınki dalgalar ve damlacıklar şeklindeydi, benimkine benzer bir karanlık deniz. Birlikte iyi savaşıyorduk.

Hepimiz öyleydik. Ve içimde, ne yaparsak yapalım, Aristelle sokaklarına şiddetin ulaşacağına dair tuhaf bir kesinlik vardı. Büyük Valentin'e ve tüm Ravenia'ya da ulaşacaktı. Uzun zamandır donmuş olduğunu düşündüğüm kalbim, Scarlett'in hayatında bir savaş çıkacağını ve onun hak ettiği özgür ve dolu dolu bir hayatı elinden alacağını bilerek, bir çatlak oluşturdu.

Aristelle'in en kazançlı ve geniş kulübü Odessa'ya adımımı attığım anda, en üst düzey çalışanlarımdan birkaçı beni karşıladı.

"Rune," dedi baş müdürüm başını sallayarak.

Bu insanlar artık bana Rune ve sadece Rune diye hitap etmeleri gerektiğini biliyorlardı. İlk adım, herhangi bir unvandan çok daha korkutucu ve ürkütücüydü.

"Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu. O bir kurt adamdı, Aristelle'in en ünlü ve köklü sürülerinden birinin üyesiydi.

Geniş omuzlu ve kaslıydı, bu ahlaksızlık yuvasında düzeni sağlamada son derece etkiliydi.

"Hayır," dedim. "Hepiniz gidebilirsiniz."

Hepsi başlarını salladılar ve önümden çekildiler, böylece sonunda klanımın en büyük varlığını inceleyebildim. Gece henüz gençti, ama ölümlüler ve vampirler hala ana salona yayılmış, balkona çıkıyor ya da aşağıdaki seks zindanlarına iniyorlardı. Ölümlüler alkol ya da cadı iksiri içiyorlardı, vampirler ise çoğunlukla ölümlüleri içiyorlardı.

Tabii ki hepsi rıza ile. Personelimiz güzellikleri nedeniyle özenle seçilmişti, ancak bazıları sadece içki ve yemek servisi yaparken alay etmek için oradaydı. Diğerleri ise zengin müşterilerimizi baştan çıkarmak ve kanlarını özgürce paylaşmak için para alan fahişelerdi.

Sonra, eğitilmiş vampir avcılarından oluşan ve çizgiyi aşan herkesi sakatlamak veya öldürmek için tam yetkin ve istekli olan fedailer vardı. Kan arzusu içinde olanları zapt etmek bizim ilk savunma hattımızdı, ancak ara sıra şüpheye yer bırakmayacak ve ibretlik bir ceza verilmesi gereken suçlular da oluyordu. Genellikle, ölümlülerin seks işçisi olması nedeniyle sınırları olmadığını veya belirli eylemleri veya müşterileri reddetme yeteneği olmadığını düşünen vampirlerdi. Ya da bela aramaya gelen doğuştan vampirler.

Bu gece her şey olması gerektiği gibiydi. Ana salon loş ışıklı ve ihtişamlıydı, klasik, lüks bir sarayın içini taklit edecek şekilde tasarlanmıştı, belki de tanrılar hala yeryüzünde dolaşırken yaşadıkları bir sarayın. Altın tavandan parıldayan avizeler sarkıyordu, sıcak, loş cadı ışıkları yüksekte süzülüyordu. Oniks mermer zemin çeşitli halılarla kaplıydı ve oturma alanları, rahat koyu renkli ahşap tabureler ve masalardan, rahat, alçak deri kanepeler ve lüks ikili koltuklara kadar çeşitlilik gösteriyordu.

Bölgeyi yavaşça geçtim, tüm dikkatleri üzerime çektim. Gücümün ürpertici, ezici ağırlığı, daha onların görüş alanına girmeden kafalarını bana çevirmişti.

"Hey," diye bağırdı bir kapı görevlisi. "Aşağıya inin."

Gözlerim azarlanan çifte takıldı, iki zengin müdavim, gömleksiz bir vampir adam ve koyu saçlı bir insan kadın yerde birbirlerine dolanmışlardı. Adamın eli kadının boğazındaydı ve kadın sırtıyordu, gözleri iksirin belirgin sisiyle kaplanmıştı. Kadın bacaklarını birbirine bastırdı ve vampir adam kadının boynunu son bir kez sıktıktan sonra onu kollarına aldı. Adam kadını dolambaçlı merdivenlerden birine doğru taşıırken, bakışlarım o koyu renkli buklelerin sallanışına takıldı.

Scarlett'i düşündüm ve tüm gölgelerim bir anda uyandı. Yüzümdeki öfke tam anlamıyla ölümcül olmalıydı, çünkü garsonlardan biri bakışlarımla karşılaştığı anda, sesli bir şekilde inleyip kaçtı. Dengesini kaybedip, düz avucunda dengelediği boş bardak tepsisini zar zor yakaladı.

Boynumu çevirerek iç geçirdim. Zaman ve mesafe. Yıllar geçecek ve yakında o sadece bulanık bir anı, sonsuz varlığımın tuhaf bir özelliği olacaktı.

"Hey."

Yavaşça döndüm ve Uriah'ın gözleri bir parça büyüdü. "Uh, sadece sana, belirlenen işkence ve öldürme bölgelerimizden birinde bir casusumuz olduğunu bildirmek istedim."

Kaşlarımı kaldırdım.

O sırttı. "O, kalenin zindanında. Canın sıkılmış gibi görünüyorsun."

Bu gerçekten de moralimi düzeltti. İşkenceyi bir eğlence olarak çok severdim, ama özellikle casusları ve hainleri yavaş yavaş kırmak hayatın en büyük zevklerinden biriydi.

Uriah yaklaştı ve yüzündeki sırıtışın aniden kaybolması ve gözlerindeki meraklı bakış, boğazına yumruk atmak istememe neden oldu.

"Ne oluyor sana?"

Ona baktım. Gözlerimi kırpmadan. "Biraz daha açık olabilir misin?"

O, gölgelerimin mürekkep gibi bir sis halinde cildimden akıp gitmesini sakın bir şekilde izledi. "Son zamanlarda çok düşüncelisin. Sanki varoluşsal düşüncelerin kontrolden çıkmış gibi ve yarattığın felsefi karmaşayı çözmeye çalışıyorsun."

Uriah, kendinden ve hafif yaratıcı espriden memnun görünüyordu.

"Merak etme Uriah, düşüncelerim Aristelle'in geri kalanı gibi benim kontrolüm altında."

Ağzını açıp konuşmaya başladı, ama ben tek kelime bile duymadım. Çünkü oda birdenbire tanıdık bir kokuyla doldu — çilekler, yaz sıcağı, fırtınalar ve dilde tereyağı gibi eriyen günahkar bir tatlılık. Tamamen çöküş, tamamen zevk, ama yine de karanlık ve cinselliğin açıkça alaycı bir kokusu. karanlık ve seksin açıkça hissedilen alaycı kokusu.

Döndüm ve kanım dondu.

SCARLETT

Uyandığım andan itibaren, önceki gün hissettiğim aynı mide bulandırıcı, coşkulu uğultuyu derimin altında hissettim.

Kader.

Burada olmam gerekiyordu. Mantıklı gelmese de bunu hissedebiliyordum. Isabella'yı arıyordum, ama aradığım başka bir şey daha olduğu hissini bir türlü atamadım. Jaxon'la kuru topraklarda bulacağımı sandığım, ama belki de başından beri Aristelle'de olan bir şey.

Midem boştu ve yanıma aldığım kurutulmuş fındık ve ekmekle daha fazla dayanamayacağımı biliyordum.

Daire, hatırladığım kadar küçüktü ve bomboştu. Oturma odasına çıktım, burada dar bir mutfak, birkaç mobilya ve küçük bir yemek masası sığacak kadar büyük bir alana açılıyordu. Yeni evime ne kadar yatırım yapmam gerektiğini düşündüm. Yatak çarşafı ve havlular gibi temel ihtiyaçlarım vardı. Ama burayı sadece yaşanabilir olmaktan öte, rahat ve keyifli bir yer haline getirmek istiyorsam, hem kirayı hem de mobilya ve dekorasyon masraflarını karşılayacak bir işe ihtiyacım vardı.

Minimalist, sıkıcı bir yaşam ortamında hayatta kalabilir miydim? Elbette. Ama rahat ve zevkli bir ortamda yaşamayı çok daha fazla tercih ederdim.

İçimde bir düğüm oluştu. Bilinçaltım, bir süre burada kalacağıma, hiç yaşamayacağımı düşündüğüm bu yabancı, tehlikeli yere yerleşeceğime karar vermiş gibiydi.

Isabella'yı ve kurtarma görevimde bana yardım edecek müttefikleri bulmak zaman alacaktı. Burada rahat olmak hem mantıklı hem de amacım için avantajlıydı.

Amacımı hatırlayarak harekete geçtim. Yanımda getirdiğim sabunla duş aldım ve saçımı taradım.

dün gece şehir sakinlerinin ne giydiğini hatırlamaya çalıştım. Çok yorgundum ve çoğunu hafızama kazıyamadım, ama birçok kadının benim alıştığımından çok daha fazla ten gösterdiğini hatırlıyordum. Isabella'nın sesini bir an duydum, bana onların gibi giyinmek istemediğimi, özellikle de burada, söyledi.

Sonra Jaxon'ın sesini duydum, Isabella'ya acımasız ve işe yaramaz diyordu, beni sadece kullanan ve yaşayıp yaşamadığımı umursamayan bir kız kardeş.

Zihnimde bir savaş yaşanıyordu ve suçluluk duygusu en güçlü, galip gelen güçtü. Vücudumun hatlarını ortaya çıkaran ama göğsümün çoğunu kapatan ve dizlerimin hemen üstüne kadar uzanan rahat, yumuşak bir örgü elbise giydim. Birkaç sallantılı gümüş kolye taktığımda, Isabella'nın çok uğraştığımı söylediğini fısıldadığını duydum.

Ama dün gece yeni caddemde yürürken hatırladığım bir şey vardı: şehirdeki herkes çabalıyor, uğraşıyor, ulaşmaya çalışıyordu. Engelsiz bir ışıltıyla parlıyorlardı, söyledikleri her kelimeye yürekten inanıyormuş gibi konuşuyorlardı, önemli bir yere gidiyormuş gibi giyinip makyaj yapıyorlardı, yaptıkları her şeyin çok daha büyük bir anlamı varmış gibi davranıyorlardı.

Burada göze çarpmayacaktım. Crescent Haven'da olduğu gibi, kız kardeşimin o kadar nefret ettiği şekilde değil.

Yeni apartmanımın yanındaki cadıların sahibi olduğu fırına girdiğimde, omuz uzunluğunda buz sarısı saçları ve kakülleri olan genç bir kadın "Botların çok şirin" dedi. Tezgahın üzerine eğilmiş, diğer tarafta duran yaşlı kadınla derin bir sohbete dalmıştı. Yüz hatları birbirine çok benziyordu, akraba olmadıkları söylenemezdi.

"Teşekkür ederim," dedim, çekinerek gülümsedim. Seçtiğim, hafif topuklu, şık siyah ayak bileği botlarına baktım. Sıcak ve rahat, sonbahar için mükemmel.

"Sana ne getireyim, tatlım?" diye sordu yaşlı kadın, benim yaşımdaki kız tezgahdan uzaklaşırken.

İkisinin de büyüsunü hemen hissedebildim. Havada hafif bir elektriklenme hissettim.

"Uh," dedim, gözlerim ekmek, pasta ve sandviçlerin sergilendiği vitrinleri tararken. İsimlerin yarısını tanımadım. Bölgeye özgü spesiyaliteler olmalıydılar. "Şu." Karnımın en yüksek sesle guruldadığı sandviçi işaret ettim.

"Buralı mısın?" diye sordu buz gibi sarışın kadın.

Ona döndüm. "O kadar belli mi?"

Gülümseyerek başını iki yana eğdi. "Görünüşünden değil. Biraz gergin görünüyorsun, ama bunu iyi gizliyorsun," diye dürüstçe cevap verdi. "Ben Snow. O da Penn, annem ve bu yerin sahibi."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Yan daireye yeni taşındım."

Penn başını salladı ve gülümsedi, ama gözlerinde bir gerginlik vardı. Sıradan bir sohbeti böldüğümü hissettim.

Sonunda kendimi bu şirin fırını gezmeye izin verirken, kendi içimdeki gerginliği de bırakmaya çalıştım. Duvara dayalı birkaç küçük ahşap masa vardı, her birinde iki sandalye vardı ve kurutulmuş çiçekler ve doğa temalı resimler sarı, çiçekli duvar kağıdını süslüyordu.

"Burası çok güzel," dedim.

Penn'e döndüm, sandviçimi alıp ona ödeme yaptım. O da nazikçe teşekkür edip arka tarafa geçti.

Bir masaya oturdum ve heyecanımı yatıştırmaya çalışırken Snow derin bir nefes aldı ve bana katıldı. Yalnız yemek yemek sorun olmazdı, ama tanrım, bağlantı kurmaya çok ihtiyacım vardı. Kendimi hiç alışık olmadığım bir ortamda bulmuştum ve dışadönüklüğüm hızla azalıyordu.

"Nereden taşındın?" diye sordu Snow. Bana bir bardak su uzattı. Büyük bir yudum aldım. Kesinlikle susamıştım. "Crescent Haven."

"Nereye?" "Aynen öyle."

Gülüldü. "Burada hiç de *yabancı* görünmüyorsun. Buradaki çoğu insan başka yerlerden gelmiş, onlar gelmemişse de ebeveynleri veya büyükanne ve büyükbabaları gelmiş. Bu, şehrin cazibesinin yarısı."

"Sen?"

"Burada doğdum ve büyüdüm."

Snow, küçük burnu, dolgun dudakları ve büyük yeşil gözleriyle doğal bir güzelliğe sahipti. Benden birkaç santim uzundu, ince ve uzun bacaklıydı.

Hissettiğim kadar açgözlü davranmamaya çalıştım, sandviçi yavaşça parça parça ısırarak bitirdim.

"İş bulmam lazım," diye konuştuktan bir süre sonra söyledim. Kız kardeşim konusunu tamamen kaçındım, bunun yerine küçük köyümden çıkıp macera, heyecan ve büyük aşkı aramam gerektiğine dair çoğunlukla doğru olan hikayemi anlattım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Snow. Arkasına, annesinin kaybolduğu ve hala geri dönmediği yere baktı. Sesini alçaltarak, "Odessa'da bir iş buldum," dedi.

"Odessa mı?" diye sordum, kelimeyi yavaşça uzatarak.

"Kızım," diye başını sallayarak tsk tsk yaptı. "Odessa'yı nasıl bilmezsin? Neden buraya önseziden çok dürtüyle geldiğin hissine kapılıyorum?"

Omuz silktim. "Çünkü cadı sezgilerin keskin mi?" Utangaç bir gülümsemeyle, "Ben biraz..."

"Pervasız mısın?"

"Spontane diyecektim," diye alay ettim.

O güldü. "Bu burada işine yarayabilir. Odessa bir kulüp, şehirdeki en iyisi. Üst kat ücretsiz, alt kat ise ücretli ve daha seçkin. İnsanlar sosyalleşmek ve içki içmek için oraya giderler — kokteyller, iksir, *kan*." Beni yakından izledi, kaşlarım tam da beklediği gibi yukarı kalktığı anda sırtıttı. "Hayal ettiğin şey... hepsi bu ve çok daha fazlası. Köyün seni uyardığı *her* şey." Kaşını kaldırarak gülümsediğinde, gülümsemesinde yaramazlık belirdi.

"Güvenli mi?"

"Hayır." Penn aniden tezgahın arkasına geçti, keskin bir bakışla kollarını kavuşturdu. "Orası kana susamış haydutlar tarafından işletiliyor. Ölümlüler sığır gibi muamele görüyor ve neredeyse her gün klan şiddeti veya saldırı olayları yaşanıyor. Orası hiç de güvenli değil."

"Evet, güvenli," dedi Snow meydan okurcasına. "Ben sadece bir garsonum. Kimseye kanımı vermiyorum ve biri bana zarar vermeye kalkışırsa, dışarı atılır ya da çok daha kötüsü olur. Kan içme arzusu duymadıkları sürece, çoğu vampir en iyi davranışlarını sergiler. Sonuçta orası Rune'un yeri."

Bu kesinlikle ilgimi çekti. Eğer bu kulüp Snow'un dediği kadar ünlüydü, o zaman orada yararlı bilgilere sahip vampirler olmalıydı — dikkati dağılmış, manipüle edilmesi daha kolay vampirler. Belki de bana yardım etmeye istekli, et ticaretinden de etkilenen ölümlüler bile. Uyarı zilleri çalması gerekirken, bunun yerine kaderimin düşük uğultusu beni sardı.

"Sadece bir hafta oldu ve ben çok para kazanıyorum. Seçici davranıyorlar, ama bir kez içeri girersen, seninle ilgileniyorlar." Beni değerlendirdi. "Sen yapabilirsin. Seni işe alırlar. Cadı hislerim ve ben buna bahse gireriz."

Bir vampire en yakın olduğum an, ikisi baygın kız kardeşimi ön verandadan sürüklerken olmuştu. Sadece ayaklarını

ayaklarını görebilmiş ve kaba seslerini duyabilmişim.

Sonra Snow bana bu hafta ne kadar kazandığını söyledi ve kaderim belli oldu. Bu işi alırsam, kirayı kolaylıkla ödeyebilecektim. Yemek de yiyebilecektim, hatta belki mobilya bile alabilecektim.

En önemlisi, yer üstündeki vampir dünyasının tam merkezinde olacaktım. Kız kardeşimin benden nefret ettiği tüm özelliklerimi kullanacaktım — başımızı sokacak bir ev ve masamıza yemek koyacak olan özellikleri — ve bu işi alacaktım. Konuşabileceğim herkesle konuşacaktım. Flört edecektim. Arzuları manipüle edecektim. Dikkatleri üzerime çekecektim.

Ve sonunda, yeraltına giden merdivenleri bulurdum. Kız kardeşimi geri alır ve eve getirirdim, ve onu kurtardığımı - bir fahişe, bir orospu, bir parazit olarak - ona anlatırdım, sonra da onu sonsuza dek terk ederdim.

Güneş gökyüzünde daha yeni alçalmaya başlamıştı ki Snow beni Odessa'ya götürdü. Bugün yerel dükkanlarda temel ihtiyaçlarımı almama yardım etti ve bana etrafı gezdirdi. Bir arkadaşa hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Artık ait olduğum, çoğunlukla ölümlülerin yaşadığı Lumina bölgesi, şehrin tam kalbindeydi. Odessa, ana dönüşüm bölgesi Nyx'te, on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi.

İlk vampiri gördüm, sonra ikinciyi, sonra üçüncü, sonra sayısını unuttum. Onların yanından geçerken bakmamaya çalıştım, bazılarının cildi pürüzsüzdü, çoğunun ise vücudunu süsleyen muhteşem, başka dünyadan gelmiş gibi görünen dövmeler vardı.

"İşaretsiz dönüştürülmüş vampirler var mı? Rune'un klanına bağlı olmayanlar?" "Evet, ama Valentin'de nadirdir," dedi Snow. "Ravenia'da başka dönüştürülmüş kabileler var."

"Ne kadar da lezzetli kokuyorsun," dedi, kolları dövmeli, baştan aşağı siyah giyinmiş bir vampir, dar Arnavut kaldırımli sokakta duvardan iterek bize sarkıntılık etmek için. Gözleri benimkilere kilitlendi ve bir an için, güçlü, erkeksi yüzünün muhteşem, insanlık dışı özelliklerinde kendimi kaybettim.

Av olmaya alışkındım. Ama avcıların bu kadar çekici olmasına alışkın değildim.

Snow'un sesi şok ve büyü'nün etkisini kırdı. "Hadi," dedi kulağıma.

O adamın yanından sadece iki adım uzaklıkta geçerken hiç bu kadar gergin olmamıştım. Adam yüksek sesle nefes aldı ve kendi kendine güldü.

Vampirler bir insanın kokusunu tutarak onu sonsuza kadar tanımak için kullanamazlar mıydı? Yoksa bu sadece korkutucu bir köy efsanesi miydi? Sormaya çok korkuyordum.

Zenginlik ve ihtişamın hakim olduğu bir alana girerken "Vay canına" dedim.

Meydanın ortasında Lillian'ın parlak oniks heykeli yükseliyordu ve çeşmeler ile siyah çiçekler ve alırlarla özenle düzenlenmiş peyzaj, bu etkileyici yapıyı çevreliyordu.

Sokak lambaları parlaktı, lekesiz beyaz parke taşlarını aydınlatıyordu ve etrafta restoranlar, tavernalar ve kafeler, parıldayan ışık zincirleriyle süslenmişti. Hem vampirler hem de ölümlüler sokakları doldurmuştu — güzel, güçlü ve çarpıcı bir şekilde *canlıydılar*.

"şehre hayran kaldın," dedi Snow gülümseyerek. "Keşke Aristelle'i senin gözlerinden grebilseydim."

Bana ipeksi kırmızı bir elbise dn vermiş ve onun açık saçık dekadansına karşı ilk itirazımı bastırmıştı. Keşke Isabella beni şimdi görebilseydi.

Bu düşünceyi kafamdan attım. Bunu *onun* için yapıyordum. Vücudum ve ruhumu lanetleyen karanlık, ölümcül, güzel avcıların bulunduğu bu şehirde sahip olduğum tek varlıklardı.

Kumaş, her bir kıvrımımı vurguluyor, kalçalarımın etrafında toplanıyor ve sırtımda derin bir dekolte oluşturuyordu. Mavi gözlerimi daha da öne çıkarmak için uyumlu kırmızı ruj ve kedi gözü eyeliner sürdüm.

"Bu mükemmel," dedi Snow. "Yönetici Seraph, dn bir pozisyon açıldığını söyledi."

"Neden?" diye sordum. "Maaşı bu kadar iyiyse." Kıçını zar zor örten parlak siyah kumaştan bir elbise giymiş, bir adamı tasma ile gezdiren bir kadın gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kolları, dönmüş klanın imza niteliğindeki dövme stilindeydi. Adam insan gibi görünüyordu, sadece köpek gibi davranıyordu. şaşkın glşm zorla bastırdım.

Snow'un dudakları seğirdi. "Bak, iş güvenli. Nispeten güvenli. Ama bu şehir her zaman güvenli değil. Hiçbir şehir öyle değildir. Dikkatli olmalısın, özellikle geceleri tek başına bir yere gidiyorsan. Kara adında bir garson, eve giderken öldürüldü. Bir müşteri tarafından takip edilip edilmediğini ya da bunun tamamen alakasız bir olay olup olmadığını bilmiyoruz. Ama bu tür şeyler bazen olur. Vampir bir erkek arkadaşı vardı. Onun yapmış olması da mümkün."

Kalbim hızlandı. "O bir insan mıydı?" diye sordum. "Ve bir vampirle mi çıkıyordu?"

Snow, sanki sorumdan şaşırmış gibi bana bir bakış attı. Belki de onun odaklanacağını düşündüğü noktaya odaklanmamıştım.

Bu şehrin tehlikeli olduğunu zaten biliyordum, özellikle benim gibi biri için. Anlamadığım şey, bir insanın bir vampirle nasıl birlikte olabileceğiydi — iki türün birbiriyle karıştığı birçok örnek görmüş olsam da. Kadın ve köpek adam gibi.

Bu, bir tavşanın bir kurtla çiftleşmesi kadar doğal olmayan bir şey gibi görünüyordu. Bunu anlayamıyordum. İnsanlar yaşlanıp ölürlerdiler... vampirler ise ölümsüzdü, karşı konulmazdı ve *bizi* kelimenin tam anlamıyla *yemek* istiyorlardı.

"Olur böyle şeyler," dedi Snow. "Ben tavsiye etmem. Vampir-ölümlü ilişkiler asla güvenli değildir, vampir-insan çiftlerinden daha tehlikeli olanı yoktur. Ama bunu yapacaksan, bunun sadece kısa süreli bir kaçamak olduğunu bilmen gerekir."

"Merak etme, daha az ilgilenemezdin," dedim.

Vampirler sevemezdi. Onlarda insanlık yoktu. Bizi tek kullanımlık oyuncaklar olarak görüyorlardı, ne kadar az kötü olan vampirler ne derse desin. Kız kardeşim gibi insanları köleliğe mahkum edenler doğuştan vampirler olabilir, ama dönüştürülmüş olanlar da bu korkunç kötülüğün devam etmesine izin vererek açıkça suç ortağı oluyorlardı.

"İyi. En iyisi bu, Scarlett," dedi, bakışları aniden ağırlaşarak bana odaklandı. "Hazır mısın?"

Bakımlı ve güzel bir antik yapıdan oyulmuş, karanlık ve zarif kulübün önünde durduk. Merdivenleri çıktık ve arkamızda kalan şehir geride kaldı. Kapı görevlileri, devasa girişin önündeki koyu mermer sütunların arasında duruyorlardı ve altımızdaki zemin de aynı parlak, opalimsi malzemeden yapılmıştı.

"Hazırım," dedim, bu kelimenin doğru olmasını dileyerek.

Kapı görevlileri yanlarından geçerken bize zar zor baktılar ve ben onların keskin hatlı vücutlarından yayılan belirgin bir cadı enerjisi hissedebiliyordum.

Girişin içinde, kısa ama geniş, asılı aplikler ve avizelerle süslenmiş bir salon vardı. Duvarlar altın rengindeydi, aydınlatma loştu.

Orada beni bekleyen ihtişamı hiçbir şey hazırlayamazdı. Ağzım açık kalırken Snow'un eğlenceli kahkahasını zar zor fark ettim. Duyularım, cildimde yayılan hoş bir karıncalanma, yasemin, misk ve adını koyamadığım karanlık ve şehvetli bir koku ile doluydu.

Bakışlarım, dans pistinde dans eden, konuşan, öpüşen, gülen, ısırılan bedenlerden, yumuşak, baştan çıkarıcı ışıklara, Lillian ve eşlerinin efsanevi sarayı gibi hem kraliyet hem de ilahi olan titizlikle tasarlanmış mekana kaydı.

Sonra, sanki karnıma yumruk yemiş ya da yüksek bir yerden aşağı atılmış gibi, farklı bir his beni sardı. Crescent Haven'dan ayrılmadan önce Noel'de hissettiğim gibi, yoğun, karanlık ve aç bir şekilde izlendiğimi hissettim.

Şimdi daha güçlüydü, dilimde zengin bir arzu ile karışmış inkar edilemez bir öfke tadı vardı. Bir adım öne çıktığımda içimdeki bir şey sıkıştı, korku en karanlık derinliklerimi olması gerektiğinden daha fazla karıştırıyordu.

Kaynağını bulmak için çaresizdim. Odayı taramaya devam ettim, güzel dikkat dağıtıcı unsurları, Snow'un endişeli sesini, feromonların selini ve bana doğru yüzen keskin, merak dolu bakışları görmezden geldim.

Bir adım daha attığımda, salonun ortasında duran bir adam da benimle birlikte adım attı. Gece siyahı giysiler giymişti, çıplak ellerinde, kollarında ve boynunda dikenli dövmelemler vardı.

O karanlık bir tanrı, gölgelerin prensiydi. Onu daha önce hiç görmemiş olmama rağmen, kim olduğunu hiç şüphesiz biliyordum. Koyu kahverengi saçları loş ışıktaki neredeyse siyah görünüyordu, yüzünü kapatmayacak kadar kısaydı ama elini saçlarının arasından geçirebilecek kadar uzundu. Gözleri de aynı derecede koyu renkti, içlerinde yüzen öfke onları daha da koyu hale getiriyordu ve bu öfke beni delip geçiyordu.

Sanki bir avcının tuzağının demir kısıkaçları arasında sıkışmış, hareketsiz ve kan kaybederken o bana doğru yaklaşıyordu.

Artık izlendiğimi hissetmiyordum. Yutuluyordum. Kırılmış, açığa çıkmış, açılmıştım. Boynumun arkasındaki sıcaklık yakıcıydı, derimin altındaki uğultu, her santimetrekaşemde tüylerimi diken diken eden bir karıncalanma seliydi. Kendi yörüngemden çıkmış ve onun yörüngesine girmiştım. Işıklar titredi ve odayı soğuk bir ürperti sardı.

Tek gördüğüm, o kadar yoğun ki vücudum içgüdüsel, ilkel bir korkuyla titrediği koyu renkli gözleriydi. Kulağına bir şey söyleyen bal sarısı saçlı vampiri görmezden geldi ve adam koluna elini koyduğunda, dudaklarından çıkan hırıltı tüm vücudumu titretti.

Sonra dövmelemleri titremeye başladı, dikenli dallar derisinden çıkıp yere doğru sürünerek ilerledi. Oda sessizliğe büründü ve herkes kaçışmaya başladı.

Ben bir santim bile kıpırdamadım. O tam önümde durduğunda ve buz gibi soğuk bir gölge dalgası yanağımı okşadığında bile.

Rune.

SCARLETT

Onun öfkesinin ağırlığı altında korkup sinmem gerekirdi, ama şaşkına dönmüştüm. Aristelle'in vampir lordu, acımasız, merhametsiz, binlerce kişiyi öldürdüğü bilinen kötü şöhretli bir ölümsüz, tüm dikkatini bana yöneltmişti.

Ve bunun nedenini hiç anlamıyordum.

Gözleri beni baştan aşağı süzdü, burun delikleri genişledi ve göz bebekleri büyüdü. Dişlerini gösterdiğinde titredim, ama kıpırdamadım.

Kokusu sarhoş ediciydi, taze kış ormanı, lüks sabun ve karanlık erkeklik gibi. O kokunun içinde boğulmak, derinliklerine dalmak ve bir daha başka hiçbir kokuyu koklamamak istedim.

"Neden. Buradasın?"

Kısa sözler beni transa daha da çekti, emir veren sesi bir şekilde karanlık gözlerinden, yürek parçalayan güzelliğinden ve tehlikeli, uzanan gölgelerinden daha güçlü bir uyuşturucu gibiydi.

"Tanrılar aşkına." Sanki gökyüzüne bakıyormuş gibi yukarı doğru baktı. "Bana öyle bakmayı kesmezsen, Küçük Alev..." dedi yumuşak, zar zor duyulur bir sesle. Gözleri yavaşça, acı verici bir şekilde benimkilere döndü. Sesinde keskin bir uyarı vardı, sonunda onun güçlü vampir büyüünü, vampirleri avlarına aldatici bir şekilde çekici kılan cazibesini kesen bir uyarı.

Küçük Alev mi? Bu ne anlama geliyordu? Ve beni neyle tehdit ediyordu?

Ve neden, *neden*, adı konmamış tehdidi doğrudan kalbimin derinliklerine işleyerek beni sıcaklık ve özlemle doldurdu?

Vampir hileleri. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

İşte yeminimi yerine getirme şansım gelmişti: ondan kız kardeşimi bulmasını ve insan kaçakçılığına karşı kendi kanunlarını uygulamayı talep etmek. Valentin'deki en güçlü vampirin dikkatini çekmenin bu kadar kolay olacağını fark etmemiştim.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Snow araya girdi. "Seraph, sunucu ekibinde boş bir pozisyonu doldurması gerektiğini söyledi. O sunucu deneyimine sahip ve, şey, *görünüüşü* de..."

Rune, Snow benim için çekinerek konuşurken gözlerini bir an bile benden ayırmadan, adeta cinayet işler gibi görünüyordu.

Ağzım kurumuştı, kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. "Burada iş arıyorum," dedim, sesimin titrememesine çalışarak.

Sesimi duyunca Rune'un gücü alevlendi, çenesi gerildi. Zihinsel bir hesaplama yapıyor gibiydi ve içgüdülerim bana Odessa'daki kaderimin onun çözmeye çalıştığı şey olduğunu söylüyordu.

"Sen *sadece* hizmetçi olacaksın. Hiçbir koşulda senden beslenilmeyeceksin," dedi. "İş senin."

Damarlarımda dolaşan kan ve burada, onun yanında kalmak için açıklanamayan bir dürtü yüzünden onun sözlerini anlamakta zorlandım. Aramızdaki enerji, şimdiye kadar hissettiğim en saf, en büyüleyici şeydi, sanki sonunda durum tersine dönmüştü.

Bu çok kolay olmuştu. Fazlasıyla kolay. *Neden?*

"Tabii bu geceki deneme sırasında iyi performans gösterirsen."

Beslenmek istemiyordum, ama o neden istemiyordu? O pozisyon için yeterince çekici değil miydim? Ya da daha büyük olasılıkla, onun karşısında bu kadar aptalca davranıyorsam, kulüpteki diğer vampirlerle de başa çıkamayacağımı düşünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedim, hala inanamadan.

Yine, konuştuğumda gözleri parladı. Yutkundu ve ben başka bir kelime daha söylemeden ya da ne olup bittiğini anlamadan, topuklarını döndü ve doğaüstü bir zarafetle uzaklaştı. Onun gidişini izlemekten kendimi alamadım, iki kapı görevlisinin durduğu merdivenlerden aşağı inmeden önce arkada kayboldu. Onun kayboluşunu izlerken midemde garip bir his uyandı.

Kulübün özel bölümünde, aşağıda ne olduğunu bilmek istedim. Derinliklerinden, ana katta hepimizi birbirine bağlayan arzu ağından bile daha güçlü, ham bir cinsel enerji yayılıyordu.

Snow'un gözlerine baktığımda, inanılmaz derecede yuvarlaklıklar. Görünüşe göre soruları olan tek kişi ben değildim.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum ona. "Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

Crescent Haven'daki Noel's'te çalıştığım deneyimlerim, Odessa'ya hazırlanmamda pek yardımcı olmadı. Seraph beni eğitti ve nasıl davranmam gerektiğini, işler tehlikeli hale gelirse kime haber vermem gerektiğini ve dün ezberlemem gereken kokteyl listelerini anlattıktan sonra, Odessa kapasitesinin zirvesine ulaşmıştı.

Ölümlüler ve vampirler her yerdeydi ve artık alt katın bir beslenme kulübünden daha fazlası olduğunu öğrenmiştim. Birkaç müşteri orayı seks zindanı olarak adlandırıyordu ve bir çift bile benimle birlikte oraya inmeyi teklif etmişti.

Başlangıçta beceriksizdim, sözlerimden tökezliyordum, flörtöz sözlerim çok yavaştı, zekam her zamanki keskinliğini kaybetmişti ve yönlendirmelerim ve reddedilmelerim çok sertti. Ama gece ilerledikçe ve büyüleyici vampir güzelliğine alıştıkça, ritmimi yakaladım. Buradaki enerji elektrik gibiydi, damarlarımı her sinirimi aydınlatan sarhoş edici bir coşkuyla dolduruyordu. Buna kendimi kaptırdım, kolektif açlıktan beslendim, avuçlarımın içinde çevirip döndürdüm, böylece onu bir silah olarak kullanabilecektim.

Odayı dolaştım, her müşterinin özel isteklerini kasıtlı olarak ortaya çıkardım, böylece onlardan yararlanıp onları düzenli ve coşkulu bahşiş verenlere dönüştürebildim. Yaptığım şey bir sanat gibiydi. Baştan çıkarma, asla serbest bırakmak değil, birikim ile ilgiliydi. Bu bireysel bir şeydi, hiçbir taktik farklı insanlarda aynı şekilde işe yaramazdı.

Bu, bir eksikliği tespit etmek ve sonra onu ustaca vurgulamak, kendimi o boşluğu doldurabilecek evrendeki tek şey olarak sunmaktı. Gergin olanlar için, en rahatlatıcı, kolay bir dikkat dağıtıcıydım. Heyecan arayanlar için, yakalanması zor, her zaman bir adım ileri, iki adım geri olan, söylediğim her şeyi sürpriz kılan birisiydim, böylece ne bekleyeceklerini asla bilemezlerdi. Entelektüeller için, bir bilmeceydim. Sanatçılar için, bir ilham perisiydim.

Snow'un barın arkasından beni dikkatle izlediğini fark ettiğimde, rahat gülümsemem kayboldu. Yeni arkadaşım sonunda kız kardeşimin bende gördüğü şeyi gördü ve şimdi beni, memleketimdeki diğer tüm kadınlar gibi nefret ediyordu. İçkisini bitirip beni çağırdı, yüzünde henüz küçümseme belirtisi yoktu.

Yine de kendimi buna hazırladım.

"Scarlett," dedi, başını sallayarak. Hızla eteğimin kenarını çektim.

"Sen inanılmazsın." Gözleri parladı.

"Ne?" diye sordum, kalbim deli gibi atıyordu.

Gülümsedi. "Sen doğuştan yeteneklisin! Bu işi almaman imkansız. *Lütfen* bana da bazı püf noktalarını öğret."

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"İyi misin?" diye sordu, parlak yeşil gözlerinde endişeyle. Buz gibi sarı saçlarını omzunun üzerinden attı. Elbisesi kısa, vücudu saran ve siyahtı, göğsünde ise bir pentagram kolye sallanıyordu.

"Evet, özür dilerim," dedim, dudaklarım yukarı kıvrılırken yüzünü inceleyerek gizli niyetini aradım. O... garip bir şekilde samimiydi. "Seve seve. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatırım."

Seraph aniden ortaya çıktı. "En yoğun saatlerimizde gevezelik etmek seni buraya işe aldırılmaz, insan," diye bağırdı.

Düzeldim ve başımı salladım. "Üzgünüm patron."

Gözlerini devirdi, ama dudaklarının hafifçe kıvrıldığını fark ettim. Büyük, iri yarı bir kurt adamdı, kahverengi kıvrırcık saçları ve gür sakalı vardı. Elini sallayarak beni uzaklaştırdı ve ben de hemen arka masadaki vampirler için bir tepsi kokteyl aldım.

Masadaki adamlar konuşmayı kesti ve ben yaklaşırken başlarını çevirip bana baktılar. Hiçbirinde dövme yoktu ve hepsi yirmili yaşların ortalarında görünüyordu. Yeni doğmuş olmalılar. Rune'un kulübünde hoş karşılanıyor muydu acaba? Savaşın bittiğini biliyordum, ama iki vampir klanı hala birbirinden ayrı ve anlaşmazlık içinde görünüyordu. Snow'dan kültür ve tarih dersleri almak için numaralarımı takas etmem gerekiyordu.

Her vampire doğru içkiyi uzattım, biri yanımdan geçerken sırtıma dokunduğunda nefesim kesildi.

"Üzgünüm, canım," dedi sıkı sarı bukleleri ve kapüşonlu gözleri olan bir kadın. Elbisesi küçüktü, gümüşü renkteydi ve hareket ettikçe parıltıyordu.

Boynundaki iki belirgin delik izine, sonra da kolundaki izlere odaklandım. En yakın vampirin kucağına oturdu. Maun ağacından oyulmuş yarım daire şeklindeki kabinin etrafına eşit aralıklarla dizilmişlerdi, önlerinde süslü, dairesel bir kuvars masa vardı. Yukarıdaki avize, keskin yüz hatlarını, gözlerindeki şeytani parıltıyı aydınlatıyordu.

Kucağında fahişe oturan vampir, dişlerini göstererek benimle göz teması kurdu. O, fahişenin boynuna dişlerini geçirdiğinde, onun gözleri de fahişenin gözleri gibi coşkuyla dolarken, ben de irkilmemi gizlemeye çalıştım ama başaramadım.

Arkadaşları beni izlerken kıkırdadılar.

Sakin ol, Scarlett.

Ne istiyorlardı? Onları hızlıca değerlendirdim, açık, gösterişli zenginlik ve dizginlenmemiş kibir fark ettim.

Bu tür insanlar aşağılanmayı severdi. Beni korkutmak, onların güzelliği ve yeteneklerinden hayran kaldığımı, onların kaprislerine karşı çaresiz olduğumu düşünmelerini istiyorlardı.

Korkuma teslim oldum. "Başka bir şey ister misiniz?" diye sordum, sesimin hafifçe titremesine izin vererek.

Bu onları çok eğlendirdi ve ben öfkemi onların göremeyeceği bir yere sakladım.

"O gözler tehlikeli," dedi sarışın bir adam, öne eğilerek.

Bir sonraki vampir, fahişenin bileğine dişlerini geçirdi ve fahişe hafifçe inledi.

"Sen buraya yenisin," dedi bir diğeri, nabzımı izlerken bakışları karardı. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları ve açık kahverengi teni vardı.

Başımı salladım. "Dün buraya geldim."

Sarışın adam tehlikeli bir gülümseme attı. "Odessa'ya geldiğini kastettik, ama bize bu şehre de yeni geldiğini söyleme, küçük insan..."

Kendimi hafifçe gülümsemeye zorladım, tamamen uydurma olmayan bir gerginlikle ayaklarımın üzerinde kaykandım.

Adamlardan biri inledi ve kız başka bir vampirin kucağına geçirilirken kızın diğer bileğini sertçe yakaladı. Gözleri titrerken onun üzerinde ziyafet çekenleri görmek midemi bulandırdı.

Isabella'yı düşündüm.

"Kuru topraklardan gelen taze bir insan. Ne kadar değerli," dedi siyah saçlı adam ve ben onun dişlerine odaklandım.

Arkamda aniden hissettiğim varlık, tüm masayı bir anda sessizliğe boğdu, yüzlerinde hafifçe gizlenmiş tiksinti ve öfke ifadeleri belirdi.

SCARLETT

Kokuyu, gücü, büyüleyici cazibeyi hemen tanıdım. Rune'un çekiciliği buradaki diğer vampirlerinininkinden farklıydı, sanki tamamen farklı bir canavardı.

"Benimle gel," dedi soğukkanlılıkla, masadaki adamları selamlamaya tenezzül etmeden. Bana dokunmadı, ama açıkta kalan sırtımın yanında elinin sıcaklığını hissettim.

Beni gizemli bir merdivenin yakınındaki تنها bir alana götürdü. Yine, derinliklerinden yayılan güçlü bir enerji hissettim ve Odessa'nın ana katının cazibesi beni bu kadar güç ve canlılıkla sarhoş ediyorsa, aşağıda ne tür ahlaksızlıklar varsa beni ayaklarımın altına keseceğini bir şekilde biliyordum.

Rune daha önce oraya gitmişti ve o zamandan beri onu görmemiştim. Onu aramak için kalabalığı kaç kez taradığımı da itiraf etmek istemiyordum. Sadece mülkünü mu denetliyordu? Yoksa başka şeyleri mi denetliyordu?

"Bunu iç."

Bana pembe, köpüklü bir içecek uzattı.

Sesi o kadar kesin ve etkileyiciydi ki, düşünmeden itaat etmek üzereydim.

Neredeyse.

"Pardon?" diye sordum, ona sert bir bakış attım. "Hayır."

Öfkesi eridi, yerine neredeyse aynı derecede ürkütücü bir şey geçti. Bir *sırıts*. Mükemmel, günahkar, dişli bir gülümseme.

"Doğru cevap," dedi. "Yabancılarından hiçbir şey içme."

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. Beni sanki nadir bir şey, ya da yakında büyük öbür dünyaya kaybolacak bir hayaletmişim gibi izledi. Onu anlayamıyordum, en ufak bir ipucu bile yoktu. Uzanıp, çekip,

ama o mikro ifadeler vermedi, duygusal durumuna dair hiçbir ipucu sızdırmadı. Ne istediğine dair hiçbir ipucu yoktu.

"Ters psikolojiye kanacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

Tanrım. Yine, kendimi savunacak gücüm varmış gibi, benimle aynı ağırlık sınıfında olmayan insanlarla konuşmaya başladım.

Gülümsemesi devam etti, ama gözleri bir uyarı gönderdi. "Aptal olmadığını biliyorum, Scarlett."

Dudaklarından çıkan adım, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeydi ve şimdi onu duyduğumda, çoktan bağımlı olduğumdan korktum.

"Bu köpüklü su ve elektrolitler," dedi. "Solgun görünüyordun."

Ona baktım. Garip bir ateşli rüya mı görüyordum? Neden Rune, yüzyıllardır yaşayan, binlerce vampirin psikopat efendisi, benim su ihtiyacımı umursuyordu?

"İç," dedi tekrar, ve bu sefer emrinde hiç esneklik yoktu. Gücü aniden boğucu hale geldi, etrafı kararttı, bizi dünyanın geri kalanından sakladı. Karanlık gözleri benimkini yakaladı, sonra dudaklarıma ve tekrar yukarıya baktı.

Onun güzelliğini görmezden gelemeyecek, onun korkunç tuzağından kaçamayacak kadar yakın duruyordu. Benden o kadar uzun ve iriydi ki, herkesin görüş alanından beni gizlemişti.

Sonra, korkunç bir şekilde, mide altımdan, uyluklarıma arasına doğru yavaşça yayılan bir sıcaklık ve ağrı hissettim.

Hayır. Arzu uyandıran bendim. Kontrol bendeydi. Her zaman.

İçeceği kokladım, alkol veya iksir kokusu almadım. Uyuşturulmuş veya başka bir şekilde zehirlenmiş olabileceğini düşündüm, ama neden? Ve Aristelle'in hükümdarı Rune beni öldürmek veya etkisiz hale getirmek isteseydi, onu gerçekten durdurabilir miydim?

İçeceği dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım, Rune memnuniyetle gülümsediğinde içimdeki iğrenç ve sapkın bir şey takla attı.

"Aferin kızım," diye fısıldadı, sesi artık emir verirkenki keskin kırbaç sesinden tamamen farklıydı. Artık daha yumuşaktı, beni övüyordu ve ben bunun beni nasıl etkilediğini ona göstermeyi reddettim.

"Çalışanlarına her zaman bu kadar özen gösterir misin?" Gözleri parladı, dudakları bükülürken tekrar benimkilere baktı. "Hayır."

Bir an durakladı ve başını yaklaştırdığında midem yine altüst oldu. "Henüz hiç pratik davrandığımı düşünmüyordum."

Henüz.

Beni baştan çıkarıyordu. O ne kadar özel olduğumu düşünmemi istese de, ben özel değildim. Herkes kendini özel hissetmek ister. Bu, evrensel bir baştan çıkarma unsuruydu.

Kendimi onun çalışanlarından biri olarak tanıttığımda beni düzeltmemişti... Bu, işe alındığım anlamına mı geliyordu?

"Bana inanmıyorsun," dedi.

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi. Ne oyunu oynuyorduk?

"Tabii ki hayır."

Gözleri eğlenceyle parladı. "Seni yalnız başıma yakaladım, meraklı gözlerden ve kulaklardan uzak..."

Nefesim kesildi. Aniden yakınlığımızın, boy farkımızın, savunmasız boynuma sarılabileceği hızın farkına vardım. Ve onun güçleri tam olarak neydi? Sürünerek, uzanarak ve alay ederek yaklaşan bu gölgeler.

"...kesinlikle benim kim olduğum ve ne yaptığım hakkında her türlü söylenti ve korkutucu yatak hikayeleri duymuşsundur," diye devam etti, sesi o kadar alçaktı ki ona daha yakın eğilmem gerekti. Nefesi sıcaktı, kokusu zaten uçup giden zihnime doğrudan ulaşıyordu. "Ve yine de..."

Nefes al. Ondan uzaklaşmalısın. Zihnini boşaltıp yeniden toparlanmalısın. Gazlı sudan bir yudum aldım.

Tüm korkunç hikayeleri hatırlamaya çalıştım. Tüm doğuştan vampir soylarının yok edilmesi. Kazıklara geçirilmiş kafalar. Dünyayı karanlığa boğan ve toprağı çürüten onun tanrısal güçleri.

"...doğuştan erkeklerin masasının önünde daha çok titriyordun," dedi. "Onları iki saniye içinde, parmağımı bile kıpırdatmadan öldürebilirdim." Sanki doğrudan zihnime fısıldıyormuş gibiydi. Bir titreme beni sardı. Parmaklarıyla nazikçe saçımın bir tutamını çevirdi ve ben nefesimi tuttum. "Seni korkuttukları için onları öldürmek istedim."

"Ben..." Sözümü yarıda kestim, onları manipüle etmek için korkumu abarttığımı ona söylememeye karar verdim.

Beni düşündü ve saç telini omzuma geri bıraktı. "Neden benden korkmuyorsun?"

Korkmam gerekirdi. Beni diğerlerinden ayırmış, kulüpten izole etmişti. Spor ya da ucuz bir heyecan dışında, bana bu kadar ilgi duyması için hiçbir neden yoktu. Ben, kurban listesindeki bir başka isimdi.

Belki de durumu tersine çevirmek, *benim* de ihtiyacım olanı elde etmek için hala vaktim vardı. Onun ilgisini çekebilir, bu işi garantileyebilir ve onun bağlantılarını kullanarak kız kardeşimi bulabilirdim.

"Neden korkayım?" diye sordum ve gözleri karardı. "Bana zarar verecek misin?"

Gülümsediğinde, içimden bir zevk dalgası geçti, kaslarım gerildi, ayaklarımın üzerinde dengemi değiştirirken uyluklarım hafifçe birbirine sürtündü.

Rune'un maskesi sonunda, kısa bir süreliğine kaydı. Göz bebekleri büyüdü, vücudu gerildi.

Aniden ayaklarımızın altından gelen enerjik çağrı yükseldi ve ben tekrar soluma, merdivenlere doğru baktım.

Rune gözlerimin dolaştığını fark etti ve bana meraklı bir bakış attı. "İlginç."

"Ne?"

Omuz silkti. Sırtışı kayboldu ve sonra aniden buz gibi bir bakışla beni delici bir şekilde süzdü. Yaklaşınca geri çekildim ve arkamdaki duvara çarptım. Kollarını uzatarak boynunu eğdi ve beni iki yanımdan sardı. Dövmeleri canlandı, dikenli dallar derisinden çıkıp karanlık bir gölge bulutu etrafında dönmeye başladı.

"Hiçbir koşulda aşağı kata inmeyeceksin," dedi.

Onun gözdağı veren tavrına karşı içgüdüsel korkuyla vücudum ne kadar titrese de, ilk tepkim tahmin edilebileceği gibi öfke oldu.

"Sen benimle birlikte değilsen olmaz."

Gözlerimi kısarak, sıkı sıkı yumruğuma baktı. Göğsüm hızla inip kalkıyordu ve artık Rune ve onun gölge duvarından başka hiçbir şey göremediğimi fark ettim.

O gülümsedi. "Devam et. Söylemen gereken her şeyi söyle.

Yine de bana itaat edeceksin."

"*Sana itaat etmek mi?*" diye alay ettim. "Ben insan olduğum için, senin için çalıştığım için, benim sahibi olduğumu mu sanıyorsun?"

"Hayır," dedi, yavaşça duvardan uzaklaşarak. Kendinden emin sırtışı hiç bozulmadan kaldı. "Benim düşündüğüm şey bu değil."

Onun ima ettiği şeyi anlamam biraz zaman aldı, ama anladığım anda kaşlarım havaya kalktı.

Ağzımı açıp karşılık vermek istedim, ama soğuk bir rüzgar esintisiyle ortadan kayboldu, karanlığın izi bile kalmadı.

Orospu çocuğu.

Ölümlüler ve vampirlerin karışıklığı içinde, hepsi uzanıyor, inliyor, dokunuyor, emiyordu, onun hayaletinin kıkırdamasını duyduğuma yemin edebilirim.

"Ee? İşe alındım mı?"

"Evet, Scarlett. İşe alındın," dedi Seraph, gözlerini devirip homurdandı.

Snow çılgık attı ve bana beşlik çaktı, ama onun içten sevincinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamadım.

Bunu destekleyecek en ufak bir kanıtım olmamasına rağmen, sahte gibi geliyordu. Neden benim için mutluydu? Benim onun kazancını azaltacağımı anlamıyor muydu? Sonunda Isabella gibi benden nefret etmeyi öğrenecekti. Belki o zamana kadar, bir arkadaşım olduğunu, *buraya ait olduğumu* iddia edebilirdim.

Kulüpten birlikte çıktığımızda, sabahın erken saatleriydi. Sokaklar parıldıyordu ve kafam hala müşterilerin toplu enerjisiyle doluydu.

Bu iş bir amaç için bir araçtı. Kız kardeşimi kurtarmama yardımcı olacaktı.

Ama zihnimde yankılanan kız kardeşimin azarlayıcı sesi bile, göğsümde yükselen coşkuyu durduramıyordu, yıldızların altında uzanıp şarkı söylemek istememe neden olan coşkuyu.

Odessa bana kendimi güçlü hissettirmişti. Beni zorladı, mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde beni harekete geçirdi. Sanki aynı anda birkaç satranç maçı oynuyormuşum, tahtadan tahtaya uçup her kralı tek tek diz çöktürüyormuşum gibiydi.

Bu gece beni zorlayan tek bir oyun vardı, düşmeyen tek bir kral. Yakınından bile geçmemişti.

Daha da kötüsü, sarhoşlar ve hak iddia eden, elleri ağır oyuncular kadar tehlikeli olmayan, savunmasız olanın ben olduğumdan korkuyordum.

Rune, sanki tahtadan tamamen ayrılmış ve onun kendi yarattığı bir oyuna girmişiz gibi hissettirdi. Ve hiçbir şey bu kadar korkutucu olmamıştı, ama hiçbir şey de beni bu kadar yoğun bir şekilde sarsmamış, zihnimin en derin köşelerine bu kadar sinsice yerleşmemişti.

RUNE

İlk başta, Scarlett'i o günahkar, yasadışı küçük kırmızı elbisesiyle orada dururken gördüğümde halüsinasyon gördüğümü sandım. Onu saçından tutup çalışma odama sürükleyip sorguya çekmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Burada olmamalıydı. Aristelle'de olmamalıydı. Ve kesinlikle Odessa'da olmamalıydı.

Ama onu işe almak zorundaydım, çünkü başka bir yerde, özellikle de Durian'ın kulüplerinden birinde çalışmasındansa, benim gözetimimde burada çalışması daha iyiydi. Bu düşünce tek başına beni gölgeler ve ölümden oluşan bir kasırğa haline getirmeye yetmişti.

Bu kadın, düşmanlarım tarafından olmasa da Lillian'ın kendisi tarafından beni yok etmek için gönderilmişti. Crescent Haven'da ona rastlamam ve sonra onun Aristelle'deki kulübüme gelmesi çok büyük bir tesadüftü.

Elbette, burası şehirdeki en büyük kulüptü ve o da garsonluk deneyimi vardı.

Ama onun burada olması kozmik, kaderî, göksel bir his uyandırıyordu. Kötü niyetli, aldatıcı, yerleştirilmiş.

Neden?

Gerçek neydi?

Keşifçiler onu ikna etmiş olabilir miydi? Şekil değiştiren arkadaşı ortalarda yoktu. Belki kavga etmişlerdi ve o da yön değiştirmişti. Bu benim teorimdi, ayrıca Lillian'ın sonunda yeraltı dünyasından çıkıp vampirliği bozduğum için bana yumruk atacağına dair bir önsezim de vardı.

Gölgelerimin bir dalı onun yanağını okşamak için kaçtığında, beni derinden sarsan zevk titremesini dikkatlice saklamak zorunda kaldım. Kendimi birkaç saat boyunca daha düşük seviyeye çekmek, çaresiz bir kendini koruma eylemiydi.

sonra, onun heyecan verici çekimine kapılarak tekrar yukarı tırmanmak, tamamen çaresiz bir hareketti.

O, bu kulüpte, bu şehirde, bu adada ve ötesinde en parlak şeydi. Onun yanındayken, kendi ölümümle yüzleşmenin nasıl bir his olduğunu hatırladım. Beni en uzun, en derin uykumdan uyandırmış, yüzyıllar süren gölgelerin ardından dünyamı yeniden renklendirmişti.

Doğmuş vampirlerle karşı karşıya geldiğinde küçük vücudunun titremesini görmek, beni hiç düşünmeden ona çekti. Bu kadına karşı içgüdülerimle hareket etmenin tehlikeli olduğunu biliyordum - bu benim için, onun için ve tüm şehir için tehlikeliydi.

Doğmuş erkeklerin gözlerine baktığımda, en azından öfkemi soğuk ilgisizlik ve makul miktarda küçümsemeyle maskeleyemeyi başardım.

Onlar, Scarlett'i onlardan uzaklaştırdığımı bilemezlerdi, çünkü ona korkunç, geri dönüşü olmayan, lanet olasıca *doyumsuz* bir şekilde takıntılıyım. Doğmuş vampirler onu Odessa'nın insan hizmetçilerinden biri olarak görebiliyorlardı. O zaman bile, onun çılgın cazibesinin er ya da geç hepsini kendi yörüngesine çekeceğinden endişeleniyordum. İnsan keşifçiler bile büyülenmişti.

Tüm bu mantıklı düşünceler, doğuştan vampirlerin gözlerindeki açlıkla birleştiğinde, bir sonraki şüpheli ve ahlaki açıdan kınanacak eylemim için mükemmel bir gerekçe oluştuyordu.

Köpüklü elektrolitli suya bir damla kanımı damlattım.

Little Flame bir yudum alır almaz, işaretlenmiş oldu. Benim özüm sonsuza kadar onun içine yerleştirilmişti. Artık onu kokusundan takip etmeme gerek kalmayacaktı.

Her an nerede olduğunu bilecektim, onu bana bağlayan görünmez bir tasma gibi. Tanrılar, bu zihinsel imgeyi çok sevdim.

Eylemlerimin, hayranlığımın nesnesi olan Scarlett'in güvenliği konusundaki endişemle haklı olduğunu söyleyebilirdim. Ama bu, boğazı sallanır ve kanım onun içine akarken sikimin sertleşmesini engellemedi.

O henüz bilmiyordu, ama o benimdi.

Ona benden kaçma şansı vermişim, ama o da benim ona karşı hissettiğim gibi, bilinçsizce bana çekiliyor gibiydi. Sanki beyni değil de ruhu beni seçmişti.

Vücudu bile kime ait olduğunu biliyordu, bana karşılık verirken heyecanının kokusu neredeyse dayanılmazdı. O ateşli küçük ağız benimkine mükemmel bir şekilde uyacaktı. Son kontrolümü kaybetmeden önce ortadan kayboldum, onu sevimli bir şekilde kızgın ve kafası karışık bırakarak.

Onu ve yeni cadı arkadaşını eve kadar takip ettim, yaşam koşullarına onaylamayan bir şekilde başımı salladım. Bu mahalle onun için yeterince iyi değildi ve dairesinin durumunu hayal bile edemiyordum. Muhtemelen karşılayabileceği tek yer orasıydı.

Onun güvenliği ve rahatlığı benim için paha biçilemezdi. Bunu çok yakında anlayacaktı.

Onu takip ederken, avcı içgüdülerim artan heyecanımla karışıyordu. Sabahın erken saatlerinde duyduğu her ses ve gürültüde irkilen, gergin biriydi. Korkusu çok çekici kokuyordu ve gözlerinin büyümesi ve dudaklarının açılması, arzuyla kızardığı zamanki haliyle neredeyse aynıydı.

İlginç.

Scarlett sürprizlerle doluydu. Gözlerinin aşağı kata inen merdivenlere kayıp orada takıldığını görmüştüm. Gece ilerledikçe göz kamaştırıcı bir şekilde canlanışını, her müşteriyle birlikte ifadesini ve konuşma tarzını değiştirmesini, arkasını döndüğünde tamamen yeni bir yüz takınışını görmüştüm.

O, yakalanmış, yaralı tavşanı kollarında tutan, yıldızlara hüznü şarkılar söyleyen aynı küçük kızdı. Ama aynı zamanda artık birçok yüzü olan bir kadındı; sonsuz bir gizem, çelişkiler ve büyük, derin duygularla dolu, kendisinden başka kimseye ait olmayan, herkesin arzuladığı bir nesne.

Ya da en azından, eskiden kimseye ait değildi. Artık bana aitti. Aristelle'in tüm sakinleri benim Küçük Alev'ime bakabilirdi, ama tek bir dokunuşla hepsini yakıp kül ederdim.

Işıklar söndükten birkaç dakika sonra, onun binasının yanındaki binaya kolaylıkla tırmandım, alt kat komşusunun pencere pervazına ayak bastım ve sonra onun penceresine atladım. Tüm pencerelerini aralık bırakmıştı ve içeri baktığımda, bunun nedeninin etrafını battaniyelerle sardığı bir koza içinde uyuduğu olduğunu gördüm.

Kendi kendime hafifçe gülümsedim, pencereyi sessizce daha da açtım ve parke zemine atladım. Scarlett kıpırdamadı bile.

Onun çıplak yatak odasını, yere dağılmış giysilerini ve eşyalarını, yatak çerçevesi ve şilte dışında mobilyaların olmadığını rahatça inceledim. Yan odası da daha iyi değildi, o kadar dardı ki, o alanda durduğumda komik bir şekilde büyük görünüyordum.

Odessa'daki işi artık birçok nedenden dolayı mükemmeldi. En önemlisi güvenliği. Ama artık Seraph'ın ona sadece sağlıklı ve beslenebilecek kadar değil, aynı zamanda lanet olası mobilyalar alabilecek kadar da fazla para ödediğinden emin olabiliyordum.

yeterli maaş almasını sağlayabiliyordum, aynı zamanda lanet olası mobilyalar da alabilirdi.

Yatak odasına geri döndüm ve onun hareketsiz, savunmasız bedenini ele geçiren bir kabus gibi uyumasını izledim. *Onun* kabusu, onun canavarı, bu dünyada Scarlett'imın korkmasını istediğim tek şey.

Elimi yüzümden geçirdim, sonra saçlarımı taradım ve dudaklarımdan bir nefes çıktı. Crescent Haven'da ahlaki olarak doğru kararı vermiştim. Onu bırakmışım.

Ama şimdi, bana geri dönmek için meydan okurcasına savaşmış, canavarlarla dolu bir şehirde en güçlü canavarın önüne dikilmişti. Aynı hatayı bir daha yapmayacaktım.

Zindanımda önümde duran ^{CASUS}, yükselen klan üyelerimizden birine yakınlaşan bir cadıydı. Bu yüzden klan dışından biriyle yakın ilişki kurmak, özellikle de zirveye yaklaştıkça, şiddetle yasaklanıyordu.

Bu, Scarlett'in tehlikeli olmasının bir başka nedeniydi. Onun güvenliği için endişeleniyordum, oysa asıl endişelenmem gereken, onun bana ve aileme yönelik tehdidi olmalıydı. Ama onun yavaş, derin nefeslerini dinleyip yetersiz dairesini gözetlediğimde, şüpheli hiçbir şey bulamadım.

Bir yığın giysinin altında saklanmış bir tür günlük buldum. Onu takip etmek ve uyumasını izlemek benim için sorun değildi, ama nedense bu şekilde onun iç dünyasına bakmak bana çok müdahaleci geldi.

Scarlett'in zihnine kendi başıma girmek istedim. Kendi isteğiyle bana kendini açmasını, o büyüleyici mavi gözleri beni büyülemişken bana gerçeği fısıldamasını istedim.

Boğuk bir inilti beni düşüncelerimden koparıp, cadı hainin bileklerinden tavana asılı olduğu loş zindana geri döndürdü. Kan, giderek büyüyen bir su birikintisi halinde yere damlıyordu. Elleri morarmıştı ve yorgunluktan vücudu çökmüş, artık ayak parmakları üzerinde duramıyordu. Saatlerce süren acıdan sonra, beyni muhtemelen adrenalin ve endorfinle dolmuştu. Bilinci kapanıyordu.

İşleri biraz renklendirmemiz gerekiyordu.

Küçük bir makas tuttum ve onun sürünerek ilerleyen ayaklarına baktım. Gözleri bana odaklandı ve sıkı kumaştan yapılmış ağız tıkacının içinden yalvarmaya başladı.

Scarlett de bu durumda olsaydı ne kadar sevimli sesler çıkarırdı diye merak ettim.

Acı çekse ne kadar sevimli sesler çıkarırdı acaba

Bu anda böyle bir fantezi kurmak saçma, evet, ama bu onun suçu Onu düşünmeden beş dakika bile geçirememem için.

İşte buradaydık. Acıdan da korkudan olduğu kadar tahrik olup olmayacağını merak ediyorduk.

Mason'a işaret ettim, o da adamın çırpınan bacaklarını memnuniyetle tuttu. Yeterince cesaretlendirilirse, hainin ikinci bir nefes alacağını biliyordum. Uyuşmuş etine batmış, çok sıkı metal bilek kelepçelerine karşı direndi.

"Eğer kıvranmaya devam edersen, hepsini keseceğim," diye uyardım.

Kasları gerginleşip vücudu bilinçsizce seğirse de, oldukça sakinleşti. Ayağını tuttum ve makası sol ayak başparmağının etrafına yerleştirdim.

Zaten epey konuşmuştu, ama ondan daha fazlasını öğrenebileceğimizi biliyordum. Gözlerinde, gizli bir şeyin parıldadığını görebiliyordum. Bize değerli her şeyi anlatmış olsaydı, irisleri donuk ve boş olurdu. Bunun yerine, hala direniyordu, kendi direncinden duyduğu gururun donuk bir parıltısı vardı.

Durian'ın onu dolaylı olarak bilgi toplamak, bir sonraki planlarımız, zayıf noktalarımız ve stratejilerimiz hakkında ipucu toplamak için gönderdiğini zaten biliyordum. Ama kendi istihbaratımı toplamak istiyordum, yani Durian'ın patlayan köle ticareti ve Ravenia'nın yeraltı dünyasıyla giderek artan bağlantıları hakkında. Şimdilik barış korunmalıydı, ama sonunda kararlı ve kesin bir şekilde harekete geçecektim. Bu hamleyi yapmadan önce tüm parçalarımın yerine oturması gerekiyordu. Aceleci davranmak, kaçakçılığı daha da yeraltına itme riskini doğurabilirdi. Ayrıca, hazır olmadığımız bir savaşı kışkırtabilirdi.

Bu casus beklediğimden daha güçlüydü, bunu kabul etmeliyim. Ne yazık ki onun için, direnişi onu kırma isteğimi daha da güçlendirdi, onun yavaş yavaş çöküşünü izlemenin verdiği heyecan ve coşku daha da artmıştı.

Adam boğuk bir çığlık attığında, makası kırıp kemiği kesmek için salladım.

"Küçük öfke krizini atlattıktan sonra, ağızındaki tıkaçları tekrar çıkarabiliriz," dedim. "Tabii, hala konuşmaya hazır değilse başka."

Dik durdum ve adamın gözlerine sertçe baktım. Gölgelemlerimi topladım. Dikenlemlerimi keskinleştirdim, dallar boynuna dolandı ve hafifçe deldi.

Küçük bir isyan belirtisi gördüğümde, onun hazır olmadığını anladım.

"Sen bilirsin," dedim yavaşça, onun sert, düzensiz nefes alıp verme ve inlemelerinin sesini bastırarak.

Karanlık odanın diğer ucunda, Felicity'nin Uriah'ın yanında durup sevgilisinin her türlü işkenceye katlanmasını izlediğini gördüm. Hatta bazı işkenceleri ona bizzat yaptırmıştım.

Bu ders ne kadar sert ve talihsiz olursa olsun, dersini alması gerekiyordu. Bulanık yargı, şimdi her zamankinden daha fazla, korkunç sonuçlar doğuruyordu. Savaş her yönden yaklaşıyordu ve klanımın olabildiğince güçlü olmasına ihtiyacım vardı. Kendi dürtülerini ve arzularını kontrol etmelerine ihtiyacım vardı. Birleşmelerine ihtiyacım vardı. Şehrimizi ve Valentin'i korumak için tutkuyla bağlı olmalarına ihtiyacım vardı.

Vampir olduktan sonra, hiçbir tanrıya, hiçbir gruba, hiçbir krallığa ve kendimizden başka hiçbir güce ait olmadığımızı anlamaları gerekiyordu. Kendimizi lanetlemeye mahkum etmiştik ve hayatta kalmak istiyorsak, bu dünyada güvenebileceğimiz tek şeyin birbirimiz olduğunu kabul etmemiz gerekiyordu.

SCARLETT

Kapımın şiddetli bir şekilde çalınmasıyla uyandım. Güneş pencerelerimden parlak bir şekilde içeri giriyordu, bu yüzden öğleden sonra erken saatler olduğunu anladım. Neyse ki, bu anormal uyku düzenine alışmıştım.

Uykulu bir şekilde yumuşak, vücuda oturan siyah bir pantolon giydim. Büyük beden uyku gömleğim uyluklarımın üst kısmına kadar uzanıyordu. Snow için çok agresif bir kapı çalma sesi gibi geldi, ama daha mantıklı bir aday aklıma gelmedi. Belki ev sahibimdir? Bu iyiye işaret olamazdı.

Kalbim hızla çarparak kapıyı açtım ve iki vampir adamın bir kanepede oturduğunu görünce kaşlarımı çattım. İkisi de yaşlı ve kaslıydı, biri koyu kahverengi tenli ve kısa siyah saçlı, diğeri ise beyaz karışık bakır rengi saçlıydı.

"Yoldan çekilecek misin?" diye sordu koyu saçlı olan.

Kaşlarımı çattım. Kanepede kesinlikle çok şirindi; siyah ve yumuşak, zarif bir havası vardı.

Onu istiyor muydum? Evet. Şu anda bunu karşılayabilecek durumda mıydım? Kesinlikle *hayır*.

Kafamı salladım. "Yanlış yere geldiniz," dedim. "Bunu ben satın almadım."

"Doğru yerde olduğumuzdan emin olabilirsiniz," dedi diğeri adam. "Çekil ya da ezil, küçük insan."

Koyu saçlı olan ona keskin bir uyarıcı bakış attı. "*Lütfen.*"

Kekeledim. Ne oluyordu böyle? Tersine bir soygun gibiydi. Bu iki vampirin beni ikiye bölebileceğini çok iyi bilmeme rağmen, korkacak kadar kafam karışmıştı. *Ve nerede yaşadığımı biliyorlardı.*

Yutkundum, şokun yerini sonunda korku aldı.

İçeri daldıklarında, tek yapabildiğim yolumdan çekilip mutfığa koşmaktı.

"Haydi ama, kafana dikkat et, Race," dedi siyah saçlı adam. "Burası çok dar."

"Yanlış daireye geldiniz," dedim, sesimi yükselterek. İki vampir daha, mutfak ile oturma odası arasındaki köşeye tuhaf bir şekilde mükemmel şekilde uyan, koyu renkli ahşaptan oyulmuş bir masa ve sandalye seti ile odaya girdi.

"Hayır," diye tekrarladı bakır saçlı adam.

Hepsi beni görmezden geldi. Biri bana her baktığında, gözlerinde bir anlık açlık parladı, sonra hemen bakışlarını kaçırıp tamamen ilgisizmiş gibi davrandılar.

Ahşap gibi sert bir şekilde durdum ve bıçağın yatağımın altında durduğu yatak odama doğru yavaşça ilerledim. İçlerinden biri komodine odama girdiğinde nefesimi tuttum. Silah gizli bile değildi. Onu hemen görecekti.

Her adımını, komodinin yere çarpma sesini ve sonra sonsuza kadar süren bir duraklamayı dinledim.

Kalbim deli gibi atıyordu, çünkü elinde bu dairede kendimi korumam için tek şansım olan hançeri tutarak geri döndü.

Elinde ustaca çevirdi, bana gülümseyerek pirinç kabzayı uzattı.

Ona baktım. Elimi titreyerek bıçağı aldım.

"İşte. Daha iyi hissediyor musun?" Benimle alay ediyordu. Yoksa benimle oynuyor muydu?

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum, silahı sıkıca tutarak büyük bir adım geri attım.

Omuzlarını silkerken açık sarı saçları öne düştü ve beni baştan aşağı süzdü. "Hiçbir fikrim yok."

Kaşlarımı çattım. İçlerinden biri, yeni yuvarlak yemek masamın üzerindeki vazoya koyu bordo renkli, dikenli güllerden oluşan bir buket koyduğunda, en azından kısmi bir cevap bulmuştum.

Gizli hayranlar ve onların benim ilgimi çekme çabaları bana yabancı değildi. Ama bu, açık ara en büyük gösterimdi. Kusursuz bir şekilde tasarlanmış mekan - romantik, klasik ve karanlık bir kadınsılık - etrafıma baktım ve her bir parçanın benim zevkime ne kadar uygun olduğuna şaşırdım.

"Kim?" diye sordum. Bakışlarım vampirlerden vampirlere kaydı. Açıkçası, beni etkilemeye çalışan biri tarafından gönderilmiş veya kiralanmışlardı.

dün geceden herhangi bir ipucu bulmaya çalıştım — yaptığım düzinelerce sohbetin arasında, zenginlik ve güç saçıan vampirler ve ölümlülerle yaptığım sohbetler de vardı.

"Sizi kim gönderdi?"

Herkesin yüzü ifadesizdi. Birkaç kişi artan sinirime sırtarak baktı.

Sonra gittiler. Hiçbiri bana tek kelime etmedi. Hiçbiri beni yakalamadı, ısırmadı ya da tek bir kaba söz bile söylemedi. *Kapıyı çaldılar.*

Kapıya koştum, hançer hala elimdeydi, ve kilitler şiddet dolu, hüküm süren ölümsüzler klanı için bir anlam ifade ediyormuş gibi kapıyı hızla kilitledim.

Onlar dönüştürülmüştü. Bu, bunu düzenleyen kişinin de dönüştürülmüş olması gerektiği anlamına geliyordu, değil mi? Dün gece onlardan birçoğuyla flört etmişim.

Bekle.

Kalbim yerinden çıkacak gibi attı, sanki karnıma yumruk yemiş gibi ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Nasıl oldu da mobilyam olmadığını bildiler? Ya da daireme neyin sığacağını? Ya da nerede yaşadığımı?

Ben farkına bile varmadan hançer yere düştü. Isabella'nın çarşafına sıçrayan kanı, gecenin soğuk sessizliğini yaran tüyler ürpertici çığlığını hatırlamadan önce, üç uzun saniye boyunca şaşkın bir şekilde donakaldım.

Ayrıca, benim pozisyonumdaki son garsonun Odessa'dan eve dönerken öldürüldüğünü de hatırladım.

Daireme biri girmiş miydi? Dün gece beni buraya kadar takip etmişler miydi? Yoksa sokakta kokumu içine çeken adam mıydı, sanki beni daha sonra hatırlamak için? Bütün bu zaman boyunca beni takip mi ediyordu?

Oh, Helia.

Isabella'yı kaçıran vampirler benim kokumu hatırlayıp beni bulmak için kullanırsa ne olur?

Kalbim güm güm atarken, dairemdeki kısa mesafeyi hızla yürüdüm, duş perdesinin arkasına baktım, dolapları ve yatağın altını kontrol ettim. Gerçekten yalnız olduğumdan emin olduktan sonra, iki pencereyi de sıkıca kapattım ve kilitledim.

Artık pencereler açık uyumayacaktım. Tercih ettiğim buz gibi uyku sıcaklığı yerine, soğuk bir daireye razı olmak zorunda kalacaktım.

Yaptığım hiçbir şeyin önemi var mıydı? Nerede yaşadığımı bilen güçlü bir vampire karşı?

Düşün, Scarlett.

Kız kardeşimi kaçıranlar vampirler olamaz. Onlar doğuştan vampirlerdi. Yoksa değil miydi? Rune, klanı ve doğuştan vampirlerin psikopat eğilimleri hakkında sahip olduğum kısıtlı bilgilerden yola çıkarak böyle bir varsayımda bulunmuştum. Dönüştürülmüşler bir zamanlar insandı. İnsanları köle olarak almazlardı, değil mi? Bu, onların ilk başta iktidara gelmelerinin nedenlerinden biriydi: Lillian'ın iblislerinden daha fazla insan hayatına değer veren bir kural oluşturmak.

Ayrıca, kaçakçılar neden benim daireme girip, pahalı ve şaşırtıcı derecede iyi seçilmiş dekor ve mobilyalarla doldursunlar ki?

Başım dönüyordu. Son bir çaba olarak, buketi aldım ve dikenler cildimi deldiğinde tısladım. Tabii ki, ortasından bir not düştü.

Şşş. Sakin ol, bebeğim. Endişelenmen gereken tek neden, benim olanı başka bir erkeğe sunmak için onu davet etmen olur.

Notu yumruğumda buruştururken öfke kanımda kaynıyordu. *Bana ait olan.* Bu iğrenç adam hediyelerin nasıl işlediğini açıkça bilmiyordu. Tabii kastettiği şey...

Hayır.

Acı bir gülümsemeyle, artık saf kinle doluydu. İnsan kaçakçıları olmasalar bile, vampirler insanları istedikleri gibi kullanabilecekleri, emredebilecekleri ve yok edebilecekleri bir mal gibi görmeyi severlerdi. Ben korkmayacaktım, ne de yüzü olmayan bir sapığın bana ne yapacağımı söylemesine izin vermeyecektim.

Sonra Rune'un yüzünü gördüm ve midem düğümlendi. Dün de bana ait olduğumu ima etmişti. O da aynı şekilde otoriterdi ve dönüştürülmüş olanlara istediği her şeyi yaptırabilirdi.

Hayır. O makul bir aday değildi. Kulübündeki bir garsonla flört etmek bir şeydi, ama bu kadar ileri gitmek? Yeni tanıştığı rastgele bir insan için? Valentin'in en güçlü vampiri olarak, zamanını geçirmek için milyonlarca daha önemli yolu olmalıydı. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, onu bir kenara attım.

Buradaki hedeflerim aynı kalmıştı, ancak listeye birkaç tane daha eklenmişti. Şimdi, büyümün etkisine fazla kapılmış son pisliği ortaya çıkarmam ve onu bu durumdan kurtarmam gerekiyordu. Ayrıca ona alçakgönüllülük dersi vermek istiyordum.

Hançerimi her zaman yanımda tutacaktım. Phillip bana bir uyluk kılıfı hediye etmişti, muhtemelen seksi görüldüğünü düşündüğü için - ve kesinlikle öyleydi - ama aynı zamanda son derece işlevseldi. Artık evde vampirlerden korunmak için tek güvencem olan şeyi unutmuyacaktım.

Ayrıca Rune hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyordu, onun hayalperest, sahiplenici bir mobilya bağışçısı olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Her halükarda, artık en azından bir şekilde bana ilgi gösteriyordu, bu da onu Isabella'yı bulmama yardım etmek ya da yoluma çıkmak için en uygun konumda olan kişi yapıyordu.

"BEKLE, NE?" diye sordu Snow.

Ona öğleden sonramın nasıl geçtiğini anlattım ve annesinin fırını Marigold Bakeshop'ta bana bakarken ağzı açık kaldı.

"O olabilir mi?"

Kafasını salladı. "Rune?" Küçük bir kaşıkla kahvesini boş boş karıştırdı. "Hayır, bebeğim. Yani, alınma, çünkü sen çok güzelsin. Ama o, deli *olsa* bile, kur yapma türünden biri değil. Buz gibi soğuk. Kırılmaz. En güzel, en yetenekli fahişeleri ve fahişeliği bırakan kadınları gördüm, en iyi hamlelerini yaptılar ve ağlayarak gittiler."

"Ağlayarak mı?"

"O baştan çıkarılamaz. İstedliğini alır ve sadece istediğini. Aşağıda ne yaptığını duydum, ama bunun dışında... Onu beslenirken bile görmedim. O sanki..." Kaşlarını çattı.

"Tanrı gibi mi?" diye sordum. Ama o bunu *benden* asla duymayacaktı.

O başını salladı ve başka yere baktı. "O bir vampir, evet, ama öyle davranmıyor. Kendini daha da korkutucu bir şey gibi göstermek için bir imaj yaratmış. Bilinmez. Onun kan içme arzusu ya da iştahı gösterdiğini hiç görmedim. En ufak bir şüphe ya da tereddüt bile. Kimse görmedi."

Devam etti. "Onun etrafında her zaman gerçek bir karanlık olduğunu biliyorum, ama bunun daha da derinlerde olduğunu hissediyorum. Bazen auraları okuyabilirim, ama onun durumunda... sanki enerjisi tamamen opak, görünmez gibi. O çok eski ve ona Rune the Ruthless (Acımasız Rune) denmesinin, hoş bir kelime oyunundan başka birden fazla nedeni var."

"Yani, sadece dairemi döşemek için beni takip etmesi olası değil mi?" O güldü. "Evet."

Gerginliği bozduğum için mutlu olarak, ben de gergin kahkahaya katıldım. Hemen ciddiyetimize döndük.

"Tamam. O zaman kim?"

"Muhtemelen zengin vampirlerden biri, nüfuzlu, yüksek mevkili biri olduğu konusunda haklısın. İkimiz de bir sonraki vardiyamızda gözümüzü dört açacağız."

Başımı salladım ve yaban mersinli çörekten bir ısırık aldım. Penn arkadaydı, Snow ise müşterilerle ilgileniyordu. Odessa hakkında tek bir kelime bile duymak istemediği belliydi ve benim hikayem de bu konuda yardımcı olmazdı.

"Senin için endişeleniyorum, Scarlett. Bundan sonra daha fazla dikkatli ve tedbirli olmanı istiyorum," dedi Snow. "Ama iki gün önce kurak topraklardan gelen biri için pek de şaşırmış görünmüyorsun."

"Korkuyorum, ama hayır, şaşırmadım," diye itiraf ettim. "Bazen başıma böyle şeyler gelir."

"Öyle mi?"

Onun meraklı bakışlarının ağırlığı altında cildim kaşınmaya ve rahatsız olmaya başladı. Benim övündüğümü düşünecekti. Başıma gelenlerin hak ettiğimi düşünecekti, özellikle de kasıtlı olarak dikkatleri üzerime çekip bunu kendi çıkarlarını için kullandığını söyledikten sonra.

Yeteneklerim Isabella'yı hayatta tutmuş olsa da, o bu yeteneklerden nefret ediyordu ve dolayısıyla benden de nefret ediyordu. Utanç beni sardı ve Snow'un karanlığını görebiliyor mu diye endişelendim. Kendimi anlamadığım yanlarım, beni ailemden, arkadaşlarımdan ve tüm köyümden farklı kılan yanlarım. Beni tamamen yutmakla tehdit eden aidiyetsizlik.

Ve daha da kötüsü, kendi karanlığımdan zevk aldığım, beni hem avcı hem de av yapan gücü kullanmaktan aldığım zevkten hoşlandığım gerçeği.

Rune de gölgeleri hakkında aynı şekilde mi hissediyordu? Aklımda canlanan yüzünün görüntüsü, acımasız güzelliği karşısında neredeyse titremeye başladım.

"Auralarımı görebiliyor musun?" diye sordum Snow'a, onun sorusunu geçiştirerek. Bir an tereddüt etti ve midem düğümlendi.

"Garip," dedi. "Görmek zor."

Gerildim, gerçek doğamı ortaya çıkaracak ve yeni arkadaşımı korkutup kaçırarak bir okuma için kendimi hazırladım.

Gülümsedi. "Boğazının etrafında birçok farklı renk toplanmış, sanki yaratıcı ya da sanatçıymışsın gibi, ve dil ya da sesle ilgili bir konuda yeteneklisin. Belki şarkı söylemek?"

Omuz silktim. "Yetenekli olduğumdan emin değilim. Bazen kendime şarkı söylerim. Ama müziği her zaman sevmişimdir."

"Odessa'daki müşterilerle olduğu gibi, kelimelerle de harikasin," dedi, gözleri parlayarak. Hala benim baştan çıkarma oyunlarımdan rahatsız olduğunu gösteren hiçbir işaret vermiyordu. "Ama kalbinin üzerinde büyük bir engel var ve onun altında hiçbir şey göremiyorum." Elini kendi göğsünün ortasından aşağıya doğru kaydırды, göbek deliğinin hemen altında durdu ve sonra elini boş boş yanına bıraktı.

Gözleri donuklaştı, alını konsantrasyondan kırıştı. "Hiç böyle bir şey yaşadın mı?"

Aniden kendine geldi, kahve fincanını hızla masaya koydu ve yutkundu. "Vay canına, özür dilerim. Cadı hislerime kapılıp, insanların seni çok iyi tanımadıkları zaman onların işlerine burnunu sokmanın belki de, sadece belki, en iyi hareket olmadığını unuttum."

Ben irkildim. "Sadece söyle," dedim. "Bende bir sorun mu var?" Snow yüksek tiz bir ses çıkardı. "Aman Tanrım. Hayır, Scar. Hayır.

Travmatik bir şey yaşayıp yaşamadığını soracaktım, çünkü bazen travma enerjimizi ve bir cadının onu okuma yeteneğini bozabilir. Ama bu sormak için tamamen uygunsuz bir şey. Bu yüzden cevap vermek zorunda hissetmemelisin."

"Oh," dedim düşünceli bir şekilde. Bir an için gri, boş bir yer belirdi, ama çabucak kenara çekilip şimdiki zamanda kalmayı başardım. "Oldukça küçükken anne babamı kaybettim ve kız kardeşimle birlikte aile evimizi korumak ve birbirimize destek olmak için çok uğraştık."

Snow elime uzandı ve ben kendimi zorlayarak bu şefkatli dokunuşa izin verdim. "Kaybın için gerçekten üzgünüm. İhtiyacın olursa, bu konu hakkında ya da başka herhangi bir konuda her zaman benimle konuşabilirsin. Ben de küçükken babamı kaybettim. Kederin insanı ne kadar yalnız hissettirebileceğini bilirim."

Elime dokunan eline baktım. Dokunma ve rahatlama, yakınlık ve kırılganlık konusunda garip olan şey buydu. Hayatımda hep istediğim her şeyle, ailemden, Isabella'dan, küçük topluluğumdan mahrum kaldığım her şeyle karşı karşıya kaldığımda, ondan kaçtım. Jaxon'la bile, uzun dostluğumuzda oluşturduğumuz sıcaklığı ve şefkati vermekte ve almakta zorlandım.

İhtiyacım olan sevgiyi nasıl kabul edeceğimi bilmiyordum. Belki de bu yüzden o sevgi her zaman ufukta, başka diyarlarda, tanışmadığım insanlarda, her zaman ulaşamayacak kadar uzak bir gelecekte vardı. Çünkü büyük aşk,

derinlerde, gerçekten sahip olabileceğimi düşündüğüm bir şey değildi. Her ne kadar çok istesem de - auralarımdaki tüm çatlakları doldurmak, engelleri aşmak ve layık olduğumu kanıtlamak için.

Gözlerim yaşlarla dolduğunda, Isabella'nın en uygunsuz zamanlarda ağladığım, çok derin ve gereksiz duygular hissettiğim için bana nasıl bağırdığını hatırladım.

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordu Snow.

Ve hayır demek için kendimden çok utanmış ve sinirlenmişim, bu yüzden kollarına girdim ve bana sarılmasına izin verdim. Onun rahatlatıcı lavanta ve biberiye kokusuna yaslandım, şüpheci ve kafası karışık kalbime onun sıcaklığını kabul ettim.

O uzaklaştı. "Ben ve bazı arkadaşlarım bu gece bir mitinge gidiyoruz. Sen de bu gece izinlisin, değil mi?" Ben

başımı sallayınca, devam etti.

"Sen de bizimle gelmelisin. İnsan kaçakçılığına karşı, dönüşümcülerin cezalandırılmasını talep eden bir miting. Giderek daha fazla insan kayboluyor, hatta bazı cadılar ve şekil değiştirenler de. Burada korunmamız gerekiyor, ama şehir her geçen gün daha da güvensiz hale geliyor."

"İnsan kaçakçılığı," diye tekrarladım, kanım kaynıyordu. "Bu protestoda görülürsek işimizi kaybedebileceğimizden endişelenmiyor musun?"

Kafasını salladı. "Çoğu personel orada olacak. Hepsini ikna ettim. Rune, hepimizin olan biteni gördüğümüzü, hepimizin sıradaki kurban olmaktan korktuğumuzu bilmeli. Özellikle de onun kulüplerinde çalışanlar, çünkü onlar tam da insan kaçakçılarının aradığı türden ölümlüler."

Snow'un gözlerindeki kararlı vahşilik karşısında, diğer tüm düşüncelerim eridi. Onun tutkusu ikimizi de aydınlattığını, sanki Helia ve Selena bizim tarafımızda gibi, bizi bu cennet gibi bir ışıltıyla kapladığını hissettim.

"Genç, güzel ve insan," diye bitirdi Snow.

Isabella'nın çılgınlığını hatırladım ve erkeklerin seslerini duydum.

O çarşaflarda onun kokusunu almadın mı?

Bu o değil.

Kader kulak zarlarımda yüksek sesle uğulduyordu ve sanki ölümlüler çoktan toplanmış, kalplerinin atışlarını ve ayaklarının tek bir ritimle yere vurmasını duyabiliyormuşum gibi hissettim.

Bu yüzden Aristelle'e gelmişim. Bu şekilde, her zaman ulaşamayacağım bir yerde tutulan sevgiye layık olduğumu kanıtlayacaktım.

SCARLETT

Odessa'nın yanındaki göz alıcı meydanda toplanan kalabalığın enerjisi, kulübün içi kadar bulaşıcıydı. Buradaki toplu arzu farklıydı. Ateşliydi, şiddetin eşiğindeydi. Lillian'ın güzel oniks heykeli tarafından izlenirken, parlak beyaz parke taşlarını doldururken, öfke hepimizi bir araya getiren bir bağdı.

Snow, bunun sadece bir miting olduğunu, isyan olmadığını hemen bana temin etti. Rune herhangi bir kargaşadan hoşnut olmazdı ve sokaklarında şiddete asla izin vermezdi. Rune ve klanı hakkında duyduğum her şey doğruysa, kavga çıkarsa bu kalabalığın hizaya girmesi uzun sürmezdi.

Aniden, bu şehirde köle ticaretine karşı savaşan başka ölümlüler de olması gerektiğini söylediğimde Jaxon'ın benimle dalga geçtiğini hatırladım. Benim gibi etkilenen başkaları. Haklıydım. O ve Phillip, buraya geldiğim için deli olduğumu hissettirmeye çalışmışlardı, sanki buraya adımımı attığım anda en yakın vampir tarafından yakalanıp kanım emilecekmişim gibi. Ama bu meydanda, diğer ateşli insanlar, cadılar ve şekil değiştirenlerle çevrili olarak, sanki bu hayatta beni yönlendiren güç o kadar da hayal ürünü değilmiş gibi hissettim.

Güneş hızla batıyordu. Bazı şekil değiştirenler, kurtlar ve ayılardan kara panterlere ve diğer büyük kedilere kadar, hayvan şekillerinde toplanmışlardı. Diğerleri insan şekillerinde kalarak, Lillian'ın etrafında toplanan cadılar ve insanlara katıldılar.

Snow beni, cadı grubuna ait cadı arkadaşlarıyla tanıştırdı. Tera kısa boylu ve kıvrımlıydı, kıvrıkcık siyah saçları ve büyük kahverengi gözleri vardı. Winnifred kısa kahverengi saçlı, zayıf ve peri gibiydi, sanki saf enerji ve ileriye doğru bir ivmeyle hareket ediyordu. Eli ise kumral saçlı ve sakallı, grubun en soğuk davranan üyesiydi ve

biraz gergin görünüyordu. Saçları dağınık ve gözlükleri hafifçe eğri duran Eli, biraz vahşi görünüyordu. Hepsi ortamı büyüyle dolduruyordu ve işler ters giderse arkamda beni destekleyecek bir güç olduğunu bilmek beni çok daha güvende hissettiriyordu.

"Arkadaşımızı, Molly'yi kaçırdılar," dedi Snow kulağıma fısıldayarak. "O kaçırılmadan önce ben de bu işe karışmak istemiştım, ama onun kaybının yarattığı yıkım, cadı grubundaki herkesin bu işe katılmasını sağladı."

Eli ciddiyetle başını salladı. "Molly'nin ailesini bulmaya gidiyorum. Desteğe ihtiyaçları var. Tanıştığımıza memnun oldum, Scarlett."

Başımı sallayıp ona gülümsedim ve veda etmek için el salladım.

Kalabalık sessizleşti ve bunun nedeninin Lillian'ın önünde hilal şeklinde bir grup cadının toplanmış olması olduğunu fark ettim. Ortadaki yaşlı bir kadın öne çıktı ve dudaklarına bir kuvars çubuk tuttu. Konuştuğunda, çubuğun sesini meydanda yüksek ve net bir şekilde yansıttığını fark ettim.

"Bugün burada olduğunuz için teşekkürler. Yaptığımız şey riskli. Bizden çok daha büyük güçlere karşı koymak korkutucu. Ama bu şehrin vampirleri bize ihtiyaç duyuyor, onları ayakta tutan bizim kanımız. Biz olmasak, hepsi yok olur. Doğmuş ve dönüştürülmüş olanların hepsi."

Dönüştürülmüş vampirler kalabalığın kenarında toplandılar, yüzleri taş gibi sert ve karanlık bir güç yayıyorlardı. Boğazımda bir sıcaklık hissettim ve bu garip duyguya şaşırdım.

Solumdan birkaç kurt ve kedi uyarıcı hırıltıları duydum.

"Barış içinde bir arada yaşama için savaşmış olmamıza rağmen, anlaşma gerektiği gibi uygulanmadı. Köle ticareti sadece Valentin'de değil, Ravenia'da da giderek büyüyor. Valentin'in krallığın geri kalanından daha iyi olması gerekiyordu. Ölümlüler ve dönüşmüşler bir zamanlar bu büyük ada için birlikte savaştılar, ama şimdi tek tek yakalanıp köle olarak yaşamaya ve ölmeye mahkum ediliyoruz."

Havada bir çığlık yankılandı, ardından tüylerimi diken diken eden bir uluma duyuldu. Snow omzumu okşadıktan sonra elini yanına indirdi.

"Korunmak için Rune ve dönüştürülmüşlere güveniyoruz. Aristelle'in ölümlüleri buraya yerleşip aileler ve işler kurup bu büyük şehre aşık olmalarının tek nedeni budur. Sizi besliyor ve hayatta tutuyoruz!" Sesi keskin bir şekilde yükseldi, aciliyet ve ham duygular

tüylerimi diken diken etti. "Peki siz karşılığında bizim için ne yaptınız? Şehrin en savunmasız insanların hayvan muamelesi görmesine izin verdiniz. Ravenia ve Valentin'in kölelerinin yüzde doksanı insan. Bu acımasızca davranışlara karşı neredeyse çaresizler. Kızları ve oğulları annelerinin ve babalarının kollarından koparıldı. Sizler de bir zamanlar insandınız." Sesi beni büyüledi, öfkem ve kederim yüzeye çıkarken beni transa geçirdi. "*Yoksa unuttunuz mu?*"

Sesi keder ve öfkeyle titriyordu. Bu ses, Isabella'yı bulmaya odaklanmak için kurduğum zihinsel bariyerleri, onun kaybının suçluluğu ve yıkımında boğulmamak için kurduğum bariyerleri yıktı.

Kendimi Crescent Haven'a geri dönmeye izin verdim. Isabella'nın dehşetini duydum, kanını gördüm, vampirlerin beni bir nesneden başka bir şey değilmişim gibi konuşmalarını duydum.

Zihnimin derinliklerindeki donuk boşluk bana ulaştı ve bana, rüyasız, arzusu olmayan, yüzü olmayan bir et yığını gibi muamele gördüğüm tüm anları hatırlattı.

Kalabalığın enerjisi benimkiyle birlikte değişti. Vücudumdaki her hücre canlandı ve ben bir bütünün parçası oldum, Aristelle'in merkezinden dışarıya doğru yayılan kolektif arzu dalgasında kayboldum.

Eylem istiyorduk. Eylemi *hak etmiştik*. Hiç bu kadar öfkeli olmamıştım. Sanki içimde birikmiş öfke kemiklerimden sızıp sonbahar akşamının havasına yayılmış, hepimizi bir araya getirip alevler saçan bir ateş haline getirmişti.

Daha fazla bağırış ve homurtu patlak verdi. Kavga çıkmıştı. Hava daha değişken ve şiddetli hale geldikçe cildim yanıyor, kavruluyordu. Kalabalık sesini duyurmak istiyordu ve şimdi kan istiyordu.

Ben de kan istiyordum.

Kan hak etmişim.

Kendi ihtiyaç ve arzularımı kendi çıkarları için ihanet eden her erkeğin kanını. Kendi yalnızlığımın ezici, boğucu ağırlığını hissettiren, beni kendi kalp atışlarımın sesinin çok yüksek, çok fazla olduğu o boşluğa iten her erkeğin kanını.

Etrafımızda sihirli ışıklar uçuşuyordu ve Snow'un sağımızdaki, dönüştürülmüş bir vampir kadınla kavga eden bir cadının yardımına koştuğunu fark ettim.

Etrafımdaki herkesin hareket halinde olduğunu fark ettim. Kalabalığın ortasıydım, tek hareketsiz güç, şiddetli,

kıvrılan bedenler yumağıyla çevriliydim. Bu ağın ortasında büyülenmiş, diğerleriyle bağlantılı ama aynı zamanda tamamen, acı verici bir şekilde yalnızdım.

Ancak bir beden bana çarptığında, bu garip, açıklanamayan sersemlikten kurtuldum. Kaldırıma çarpmadan önce, kollar beni sardı ve kulağımda vahşi, boğuk bir ses duyuldu.

Rune'un kötücül, ruhani yüz hatlarına baktım, şiddet ve gölgelerin ortasında güzel bir kabus. Karanlık büyüsünün dalları bana uzandı, beni göğsüne çekti ve sonra yerden havalandık.

Rüzgâr ve hareketin hızıyla, hızını kullanarak beni kavgadan uzaklaştırdı. Beni ayağa indirirken derin bir nefes aldım ve başım dönüp dururken dengemi sağlamak için kollarına tutundum.

Çevrem netleşmeye başladı ve netleşir netleşmez Rune'un kollarını bıraktım.

Aristelle'in vampir lorduyla birlikte تنها, karanlık bir sokakta duruyordum.

Kaçmaya çalıştım ve sırtım nemli taş bir binanın duvarına çarptı.

Rune kollarını kavuşturdu ve sırttı, ben sağdan sola bakarken gözlerinde acımasız bir parıltı vardı. Etrafta başka hiçbir ölümlü ya da vampir yoktu. Kalabalığın kaosunu sadece uzak bir uğultu olarak duyabiliyordum.

Kollarındaki dövmeler boynuna kadar uzanıyordu ve güçle titreyişken hafifçe hareket ediyorlardı. Kendini beğenmiş gülümsemesi kanımı kaynatıyordu ve birdenbire, aptalca, beni anında öldürebileceğini umursamadım.

"Bunların hepsi senin için bir şaka mıydı?" diye bağırdım.

Kaşlarını kaldırdı, ama sinir bozucu ifadesi değişmedi.

Öfkeyle titreyerek, Isabella'nın ayaklarının verandada süründüğünü hatırlarken aynı zamanda Rune'un yüzüne bakıyordum. Güçsüz ve çaresiz.

"O kadar uzun süredir vampir misin ki insanlık umurunda bile değil? Hiçbir fikrin yok, değil mi? Av gibi avlanmanın, sadece kullanılıp atılan akılsız bir beden olmanın nasıl bir his olduğunu. Hiçbirimizi umursamıyorsun."

Sonunda sırtışı kayboldu ve o yaklaşırken, ben çenemi kapatmalıydım. Dikkatli olmam gerektiğini, biraz da olsa nezaket göstermem gerektiğini hatırlamalıydım. Ona düşman olarak değil, müttefik olarak ihtiyacım vardı.

O, Lillian'ın piç oğlu, tüm korkutucu cazibesiyle, gecenin ta kendisiydi. Soğuk nefesi yanağımlı okşarken bana tepeden baktı.

"Herkes genç ölümlüleri kaçırانların doğuştan olanlar olduğunu söylüyor. Ama sen neden görmezden geliyorsun? Sen de bizden kazanç mı sağlıyorsun?"

Bunun üzerine Rune'un yüzü karardı ve doğaüstü gölgeleri bizi soğuk bir oniks sessizliği ile kapladı. Sonunda lanet olası çenemi kapattım.

Rune soğuk bir şekilde güldü ve eli başımın üzerine uzandığında irkildim. Kaşlarını çatarak harekete odaklandı. "Aristelle'e sadece birkaç gün önce gelmiş bir insan için çok fazla varsayımda bulunuyorsun."

Bunu nasıl biliyordu? Ah, tabii ya. Seraph'a söylemiştim, doğuştan vampir olanlara da söylemiştim. Ya beni duymuş ya da Odessa'nın müdürüne en yeni çalışanları hakkında daha fazla bilgi istemişti.

"Çalınan aileleri için savaştıkları, sadece kendi kanunlarını uygulamayı istedikleri için o ölümlüleri cezalandıracaksın," diye tısladım. "Klanın kaç tanesini öldürecek?"

"şiddeti başlatan biz değildik," dedi. Ben odaklanmaya çalışırken, onun koyu renkli gözleri benimkini esir aldı, onun baş döndürücü kokusunu fazla içime çekmemek için mücadele ettim. "İki yüz yıldan fazla bir süredir bu şehri ben yönetiyorum. Ve sen, düzeni sağlamak ve halkımı korumak konusunda benden daha iyi bildiğini iddia etme cüretini gösteriyorsun?"

Ağzımı açıp kapattım. Sesi her yerden geliyor gibiydi, tamamen bilinçaltımdaki dürtüyle ona yaklaşırken tüm dikkatimi çekiyordu.

Gözleri parladı ve ben kendime geldim, duvara yaslandım.

"Öfken ilahi görünüyor," diye fısıldadı ve kalbim atladı. "Ama bu öfke yanlış yere yöneltilmiş. Valentin için Aristelle'in doğuştan haydutlarından çok daha tehlikeli tehditler var. Her birimizin attığı her adım, dünyamızı şu anda olduğundan çok daha kötü bir yer haline getirme gücüne sahip. Ve şansına, ne yaptığını bilen biri kararları veriyor."

Ben geri çekildim, ama o sadece daha da yaklaştı, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Dikkatlice dinle, benim Küçük Ateşim," diye fısıldadı.

Gözleri beni yiyip bitiriyordu

benim göğsüm hızla inip kalkarken beni yuttu. "*Bir daha* beni doğuştan gelenlerle iş yapmakla, *insan köleliğinden kar elde etmekle* suçlarsan, seni lanet olasıca yerini bulman için yalvartırım."

Sözleri içimi kaplayıp en karanlık köşelerime ulaşarak bedenimin ihanetini teşvik ederken nefes almayı unuttum. Artık farklı bir şekilde erimiştim, öfkem bacaklarımın arasında aşağı doğru akarken zevk verici bir şeye dönuşmüştü.

Onu ve vampir numaralarını lanetliyorum.

"Ve cezanın her bir darbesinden dolayı bana teşekkür edeceksin."

"İğrençsin." Kontrol edilemeyen uyarılmamdan kaynaklanan aşağılanmamı en soğuk bakışlarla ifade ettim. *Benim Küçük Ateşim*. "Ben senin hiçbir şeyin değilim."

Rune gülümsedi ve parmakları boğazımı okşadıktan sonra köprücük kemiğime doğru kayd. Titrediğimde, kıkırdadı ve elini indirdi. "Öyle mi hissediyorsun, Scarlett?"

Benim bakışlarım onun gözlerine düştüğü anda, o da benim dudaklarıma baktı. "İğrenç mi?"

Arkamdaki duvara daha fazla yaslanamazdım. Bacağı, uyluklarımın arasına doğru yavaşça ilerlediğinde, kapana kısılmıştım. Tüm düşüncelerim buharlaştı. Hain bedenim, tüm ısını, tüm ihtiyacını, tüm dikkatini, onun bedeninin uyluklarımın tepesine bastırıldığı yere yöneltti.

Kıpırdama. Lanet olası bacaklarını kıpırdatma.

Bu bana olan bir şey değildi. Böyle değil. Daha önce, baştan çıkarmalarım dışında, gerçek randevulara çıkmıştım. Kısa süreli ilişkilerim olmuştu. Hatta kısa ve geçici de olsa, duygular beslemiştim. Jaxon dışında, tüm erkekler beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Duygusal olarak, elbette, ama cinsel olarak da. Birkaç iyi deneyimim olmuştu, ama iyi seks nadiren iyi bir bağ ve zihinsel uyarılma ile birlikte gelmişti. Hepsi farklı insanlardan gelen parçalı zevklerdi, hiçbir zaman her yönden derin bir tatmin sağlayan bir şeye dönüşmemişti. Flört havuzu çok küçüktü, ziyaretçiler ve yeni köylüler çok azdı ve aralarındaki mesafe çok uzundu. Jaxon ve benim kaçmamızın ana nedenlerinden biri buydu. Crescent Haven için çok büyük hayaller kurmuştuk. Evimizin bize verdiği şeylerden çok daha fazlasını istiyorduk.

Tüm bunlar, hayatımda hiç bu kadar şehvetle

şehv

etle "Dur," dedim.

bu Rune gözlerimin içine sertçe baktı. "Neyi durdur?"

kada "Bana vampir büyünü kullanmayı durdur."

r Başını eğdi, gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Gölgelerimi kendime sakladım

tüke

tilm

emiş

tim.

gölgelerimi kendime sakladım, bu yüzden ne demek istediğini anlamadım."

Onun uylukları daha sert bastırda da bakışlarımı ondan ayırmadım ve gözlerim geriye doğru yuvarlanmak üzereydi. "Hayır, seks cazibesi saçmalığı. Sizi karşı konulmaz kılan büyü, böylece size tüm kanımı vereyim diye."

Göğsü gürlledi, gözleri şimdi öfkeyle parıldarken eğlenceyle ışıldıyordu. "Seni bu şehirden ve onun kötü hükümdarından uzak tutmak için uydurulan köy masalları ve abartılı hikayelerin aksine

ben bir incubus değilim, Scarlett. Senin üzerinde sahip olduğum g bir lanet değil." Derin bir nefes aldı. "Başka bir vampir için de böyle hissettin mi? Başka biri hiç bu kadar *karşı konulmaz* oldu mu?" Bakışları şimdi yoğundu, sorgulayıcıydı.

Acınası, zavallı bir şekilde, kalçalarımı kaydırdım. Ona hafifçe srtnmem, arzumun daha da yoğunlaşmasına, başımı döndürmesine ve her şeyi tüketmesine neden oldu. Rune boğazının derinliklerinden derin bir ses çıkardı ve ben bunu kendi boynumun etrafını saran sıcaklıkta hissettim.

Cevap hayırdı. Hiçbir lml ya da vampir bana böyle hissettirmemişti. Dün gece benimle flört eden ya da sokakta beni durduran dönüştürülmüş ya da doğuştan vampirlerin hiçbiri. Güzellikleri büyüleyiciydi, ama hiçbiri bu kadar arzu uyandırmamıştı. Hiçbiri benim üzerimde bu kadar irrasyonel, tarif edilemez bir etkiye sahip değildi.

Tehlikedeydim.

SCARLETT

"O ilginç küçük zihninde neler dönüyor?" diye sordu Rune. Ben onun üzerinde kıvrılma ve sürtünme dürtüsüyle mücadele ederken, vücudu sert ve hareketsizdi. "Beni içeri al."

Meydan okurcasına başımı salladım ve uylukları bacaklarımın arasında biraz daha sert bastırdı. Parmakları elmacık kemiğimi ve çenemi okşadı ve kontrolüm birer birer kopmaya başladı. "Neden ben? Neden *benimle* oynuyorsun?"

"Çünkü bundan zevk alıyorum ve oyuncağım olarak görmek istediğim tek kişi sensin."

Acı bir şekilde güldüm ve gözlerimi devirdim. "Tabii." Sözlerimi ustaca değiştirmesini görmezden geldim ve bunların ima ettiği şeyin, bacaklarımın arasında acı verici bir şekilde büyüyen arzuyu inkar etmeye çabaladım.

Benim göremeyeceğim kadar hızlı bir hareketle, eli yüzümü kavradı ve konuşurken sertçe yerinde tuttu.

"Gözlerini devirme," dedi. "Ve sakın benim yalancı olduğumu ima etmeye *cüret etme*."

"Yoksa *beni cezalandırarak* mısın?" diye sordum, sesim onun parmaklarının yanaklarıma batmasıyla boğuk çıkıyordu.

"O öğreniyor," dedi, yüzümü bırakarak.

Ve sonunda, vücudunu bana bastırmasından bu yana ilk akıllıca düşüncem sis perdesini yırttı.

"Sen yaptın, değil mi?" diye sordum. "Bana tüm o mobilyaları veren ve o çılgın notu yazan sensin."

Eğer gerçekten yalancı değilse, bana gerçeği söylemek zorunda kalırdı. Snow ile konuşurken, bu fikir bana saçma gelmişti. Ama şimdi? Rune ile aramızda ne olduğunu anlamıyordum, sadece o kadar yoğun ki,

her şeyi unutmamı sağlayacak kadar yoğun olduğunu biliyordum. Daha da garip olanı, bu ilişkinin çok doğal hissettirmesi idi, sanki onu yirmi dört saatten çok daha uzun süredir tanıyormuşum gibi.

Tanrım. Başım büyük beladaydı.

Yavaşça gülümsedi, masumiyet numarası yaptı. "Notumun neresi mantıksızdı?"

Onun ani dürüstlüğü karşısında ağzım açık kaldı. "Sen..." Adrenalinim yükselirken sesim birkaç oktav yükseldi. "Sen benim daireme mi girdin?"

Eğer hediye veren oyduysa ve benimle sadece dün gece tanışmışsa, bu demek oluyordu ki... Hayır. Ben uyurken içeri mi girdi? Beni eve kadar takip mi etti? Derin bir nefes aldı ve parmağıyla benim koyu renkli saçlarımdan bir tutamını çevirdi.

"Neden böyle düşündün?"

Korkunç bir öfke ve ihlal hissiyle, sonunda onun iğrenç tutuşundan kurtulabildim. Elini itip uzaklaştırdım. "Benden uzak dur."

Rune hemen bacaklarını bacaklarımdan arasından çekti ve benden bir adım geri attı. Ben de yüzümde eksiklik hissini belli etmemek için uğraştım.

Rune'un çarpık sözlerine verdiğim rahatsız edici tepkileri bir ara çözmek gerek, çünkü cidden, benim neyim vardı böyle?

Vücudum aptaldı ve açıkça inanılmaz derecede zehirliydi. Beynimin kontrolü ele alması iyi bir şeydi.

"Benim eylemlerimi dikte edemezsin," dedim. "Seni tanımıyorum ve sen de beni kesinlikle tanımıyorsun. Erkekleri daireme getirip yeni mobilyalarımdan tadını çıkarmak istediğimde, senin lanet iznin olmadan da bunu yaparım."

Dövmeleri derisi üzerinde kayıyordu, soğuk rüzgar saçlarımı havalandırırken karanlık bizi sarmaladı. "Senin yerinde olsam bunu yapmazdım."

"Neden olmasın?"

"Çünkü senin kocaman bir kalbin var," dedi soğuk, uğursuz bir gülümsemeyle. "Ve sevgililerinin uzuvlarını kaybetmelerini ya da yeryüzünden kaybolmalarını görmek, kalbini biraz kırılabilir. Senin incinmeni istemiyorum."

Yumruklarım sıkıştı, soğuk bir öfke içimi kaplarken ona inanmadan baktım.

O, bir düşünceyi kafasında tartarken arkama bakarak iç geçirdi. Gözlerime tekrar baktığında, omurgamdan aşağıya doğru yakıcı bir sıcaklık yayıldı. "Sadece seni sıkıcı sıradanlık, hayal kırıklığı ve bencil, cansız performanslarla boşa harcanan saatlerin pişmanlığından korumaya çalışıyorum."

hayal kırıklığı ve bencil, sönük performanslardan korumaya çalışıyorum. Kişisel olarak, benim ellerimde acı çekmeni tercih ederim. Çok daha heyecan verici şekillerde."

O, ürkütücü bir şekilde hareketsiz durdu ve beni o kadar yoğun bir şekilde izledi ki, bu öfkeyi korumak ve onun büyüüne tekrar kapılmamak için kendimi zor tuttum.

"Senin için diğerlerini mahvedeceğim, Scarlett," dedi. "*Bizden* başka her şey boş, anlamsız, ruhsuz hissettirecek. Senin görebileceğin tek şey ben olacağım, sana dokunmaya, seni tamamen görmeye layık tek varlık ben olacağım." Gücü durdu, kararlı bir sakinlik yüz hatlarını gölgeledi. "Senden isteyeceğim şey bu ve sonunda sen de bunu özgürce vereceksin. Her şeyini. Sakladığın kısımları, nefret ettiğin kısımları, başkalarının seni utandırdığı kısımları, gösteriş yaptığın ve silah olarak kullandığın kısımları."

Nefes alamıyordum. Bir şeyler yolunda değildi. Şu anda konuşma şekli, sanki ona daha önce kimseye söylemediğim şeyleri söylemişim gibi. Güçleri hakkında yalan söylemiş olmalıydı. Bu, korkunç, müdahaleci bir büyü olmalıydı. Boşluğu başka nasıl bilebilirdi? Yüzlerce insanla çevrili olduğum halde, ormana kaçıp yıldızları seyrettiğim zamanki kadar yalnız hissettiğimi? Her kaçamağın, her baştan çıkarmanın, her oyunun anlamsızlığını, bir erkeğin içimde olmasına rağmen ruhumdaki boşluğu bir milim bile dolduramamasını?

Bu sefer, Isabella'nın sesi duyulmak istediğinde, onu dinledim.

Sen bencil bir fahişesin. Ben şu anda işkence görüyor, taciz ediliyor, kanım ve yaşama isteğim emiliyor, sen ise faşist bir vampirin üzerine sürtünüyorsun. Beni yatağımdan kaçırınlar gibi bir canavar. Şu haline bak. Sürtük cadı arkadaşının senin katran gibi siyah ruhunu görememesinin bir nedeni var.

Gözlerim yere düştü, utanç son kalan arzumu da silip süpürdü. Meydanda kavga eden ölümlüler ve vampirlerin sıkıcı uğultusunu hâlâ duyuyordum, ama artık daha sessizdi.

Kar. Gürültünün geldiği yere doğru hareket ettim, ama Rune daha hızlıydı.

"Arkadaşın güvende. Ben hallettim," dedi, önümü keserek. "Eve git, yoksa seni zorla götürürüm."

Yine zihnimi okuyup kontrolünü gösterince, ondan uzaklaştım ve gözlerine bakmadan diğer yöne doğru yürüdüm.

"Benden uzak dur," dedim.

Arkamı dönüp ona bakmadım. Yürümeye devam ettim, kalbim sıkışıyor, midem ağrıyordu, kafam karışık, gereksiz gözyaşlarıyla mücadele ediyordum. Her türlü ıslık

ve aç gözlü bakışları görmezden geldim, kendimi olabildiğince görünmez ve mütevazı olmaya zorladım. Şu anda kendim olmak için enerjim yoktu ve garip bir şekilde, bu işe yaradı. Artık hiç fark ediliyordum. Belki de bu gece avcılar için bile çok üzgün ve acınası görünüyordum.

Kaybolmuş ve dolaşıyordum, ta ki Lumina'nın ortasındaki ateş kuşu ahırlarını ve parkı görene kadar. Oradan, apartmanıma başarıyla ulaştım.

Marigold's Bakeshop'u görünce, karanlık ve gün boyu kapalı olan, yeni arkadaşımı düşündüm. Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum, onun için geri dönersem muhtemelen Snow'un yoluna çıkmaktan başka bir şey yapamayacaktım. İnsanlığım beni sinir bozucu bir şekilde işe yaramaz hale getiriyordu.

Apartmanımın karanlığında, seyrek yağmur damlalarının sürekli bir yağmura dönüştüğünü dinledim. Yağmur camlara vururken tüm pencereleri kilitledim. Soyunmak için kalça kılıfım ve hançerimin üzerinden elimi gezdirdiğimde, Rune tarafından köşeye sıkıştırıldığında silahıma hiç dokunmadığımı fark ettim.

Daha da kötüsü, beni yakaladığında ve kesinlikle beni duvara ittiğinde bunu hissetmiş olabilirdi. Tek savunmam onun için o kadar önemsizdi ki, onu fark etmemişti bile.

Kapımı ve pencerelerimi kilitleyip, yastığımın altında vampirleri uzak tutan bir silahla uyuyabilirdim, ama bunların hiçbirisi Rune'u benden uzak tutamazdı. Garip bir şekilde, beni en çok korkutan, bedenime yönelik tehdidi değildi.

Çünkü o sadece daireme girmiş değildi. Aynı zamanda zihnime de girmişti. Sözleri, daha önce hiç kimsenin ulaşamadığı bir yere ulaşmıştı ve bunun tuhaf bir tesadüf, bir numara ya da büyük bir baştan çıkarma olduğunu inanmak istesem de, bunun çok daha fazlası olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum.

İçimde, dünyadaki hiçbir utanç duygusunun tamamen öldüremeyeceği hasta bir yan vardı. Uyanmış, merak uyandırmış, aç, özlem dolu, tatminsiz bir yanım. Rune'un beni rahat bırakmasını ve benden uzak durmasını *istiyordum*.

Ama yatakta yatarken yağmuru dinleyip Isabella, Jaxon, Snow ve Lumina'nın ölümlüleri için endişelenirken, bencil zihnim tekrar tekrar ona dönüyordu.

O benim mahremiyetimi ihlal etmişti. Bana ait olduğumu, beni kontrol etmek ve *benim için diğerlerini mahvetmek* istediğini söylemeye devam etti. Benden

kendimi tamamen ona teslim etmemi istedi. Diğer hak iddia eden erkeklerin bana hissettirdiklerini hissettirmeliydi - istismarcılar, insan tacirleri ve bencil pislikler - ama hissettirmedi. Hiç de bile. Ve nedenini anlayamıyordum.

Onun durmasını istemiyordum. Onunla, kendimle savaşıyordum, çünkü tüm bunlar o kadar berbat bir durumdu ki, bunun devam etmesine izin veremezdim. Ama kendi arzumla savaşıyor olacaktım.

Bu arzu bana aitti, sadece bana, ve karanlıkta yatarken ona sıkı sıkı sarıldım. Uzak diyarlara ve büyük maceralara dair fantezilerimin yerini Rune'un yüzü, yakıcı dokunuşu ve en kötüsü, korkunç, iğrenç sözleri aldı.

RUNE

Gizlenerek, Little Flame'i eve kadar takip ettim.

Tabii ki Scarlett, tehlikeli bir isyanın tam ortasına kendini sokmuştu. Kalabalık kaosa boğulmadan birkaç saniye önce yüzünün sevimli bir öfkeyle buruşmasını izlemek garipti.

İnsan ticareti iğrenç, aşağılık bir suçtu, bu kesindi. Ama onun güçlü zihninde tam olarak ne dönüyordu? Gözleri ateş saçarken ve alnı konsantrasyondan kırışırken ne düşünüyordu?

Onu bulmak için kan bağımlı kullanmama bile gerek kalmamıştı. Sanki dünyanın dikkatini çeken kendi ağırlık merkezi varmış gibi, ortada göze çarpıyordu. Uzun kahverengi saçları mükemmel dalgalar halinde sarkıyordu, büyüleyici gözleri ve küçük boyu, kırılganlık ve çekiciliğin bir simgesi gibiydi. Açgözlü, aç bir küçük şeydi.

"Organizatörleri gözaltına alın. Şiddeti durdurmak için ne gerekiyorsa yapın. Gereksiz öldürme veya sakatlama yok, ama onlara müthiş bir gösteri sunun," diye Uriah'a söyledim kavgayı izlerken.

Boynumu çevirdim. Bu, muazzam boyutlarda bir baş ağrısıydı. Ölümlüler, doğanlara ve onların köle ticaretine karşı yaptığımız karşı hamleleri görmedikleri için, bunların gerçekleşmediğini sanıyorlardı.

Krallık birkaç hafta içinde işlerimize burnunu sokacaktı. Bu, ölümlülerin ayaklanma zamanı değildi ve aslında, ayaklanmalar sadece bu ölümlülerin mücadele ettiği insan ticaretinden dikkatimizi dağıtacak.

Şu an zayıflık gösterme veya yalakalık yapma zamanı değildi.

Bu yüzden, doğal olarak, ölümlülerin en iyi davranışlarını sürdürmeleri için faşist, kalpsiz bir lord rolünü oynamak zorunda kaldım. Yanlış anlaşılmaya alışkındım. Ben yaşarken, bu meydandaki herkes bir gün ölecekken, halkın benim hakkımdaki görüşü ne önemi vardı? Bu ada özgür ve daha kötü canavarlardan korunmuşsa, benden nefret etmeleri ne önemi vardı?

Benden uzak dur.

Scarlett'in binasının önünde, yağmurdan korunmak için gölgemi kalkan olarak kullanırken, o sözleri söylemeden ve bana sırtını dönmeden önceki yüzündeki ifadeyi hatırladım. Başımı döndüren heyecanı ve benim sabrımı son damlasına kadar sınadıktan sonra, şimdi de incinmişliği ve korkusuyla yine sınamaya başlamıştı. Belki de fazla konuşmuştum, onu daha önce kimsenin tanımadığı bir şekilde tanımak istediğimi açığa vurmuştum.

Kendi arzularıyla mücadele ederken, geniş göz bebekleri ve aralık dudaklarıyla bacağıma sürtünürken, Sadie'nin bana aşıladığı tüm kontrol gücüm kaybolmaya başlamıştı. Dudaklarını dudaklarımla yakalamak istemiştım. Dişlerimi boynuna, göğüslerine, uyluklarına, minik bileklerine geçirmek istedim. Onu her yerinden işaretlemek, vücudunu zulmümün bir tuvali olarak kullanmak, onu benim kadar çaresizce izleyen her erkeğe sahipliğimin damgasını göstermeye zorlamak istedim.

Onun kokusu hala üzerimde kalmıştı, tatlı çöküşü ve kirli şehveti. Zavallı şey, kalbinin her atışını hissedebildiğimi, vücudundaki her değişikliği koklayabildiğimi, görebildiğimi ve duyabildiğimi, herhangi bir anda ne kadar tahrik olduğunu tam olarak hesaplayabildiğimi bilmiyordu. Benden saklanabileceğini sanıyordu, ama ben çoktan onun içine girmiştım. Scarlett, ona oynacağım dediğimde, tüm şüphelerini ortadan kaldırıp yerine kesinlik koyduğumda en çok tahrik oluyordu. Kontrolümü kullanıp onu irademe boyun eğdirdiğimde - o bastırsa da kendi iradesi - ve onu cezalandırmakla, yerine koymakla tehdit ettiğimde arzuyla en çok sarhoş oluyordu.

Beni ne kadar çok istediğinden nefret ediyordu ve bu derin, sarhoş edici, tatmin edici bir duyguydu. Onu kırmak istedim. Kendini kontrol etmeyi tamamen kaybetmesini, ayaklarının dibinde bir ihtiyaç ve çaresizlik havuzunda erimesini görmek istedim. O delici mavi gözleriyle bana bakmasını ve beni kalbinin gardiyanı, bedeninin ve ruhunun sahibi olarak tanımasını istedim.

Her şey zamanı gelince.

Sonsuzluğun bitmeyen yürüyüşünü hatırlayınca, yavaş atan, kadim kalbimden melankolik bir duygu sızdı.

Bir insanla ilişki kurmamalıydım. Bu takıntıyla ikimizi de mahvedecektim.
Crescent Haven ve hayaletleri, yüzyıllar boyunca genişlemeye devam eden
mezarlığı düşündüm.

Ölümlüler geçiciydi, ben ise sonsuzdum. Scarlett'im bir gün diğerleriyle
birlikte beni rahatsız edecekti.

Belki de Mason haklıydı ve ben insanlığın acısını özlediğim için zihinsel bir
mazoşisttim. Ölüm her yönden bana yaklaşıırken, korku, kıtlık, pervasızca yaşamak
için acele etmek.

Belki de Scarlett, kendi üstünlüğümün monotonluğuna bir ara veren, başka bir
tür kendini işkence etme biçimiydi.

İnsan olmanın kırılganlığını özlemiyordum, vampirliğimi de hor
görmüyordum. Hükmetmekten zevk alıyordum ve bu uçsuz bucaksız adada en
güçlü, en yetkin ve en korkutucu varlık olmaktan keyif alıyordum. *Benim* adam.

Diğer dönüştürülmüşler vampir olmak için dönüşüm sürecinden geçerken, ben
bir tanrı olarak ortaya çıkmıştım.

Yine de Scarlett benden korkmuyordu, oysa o hepimiz arasında en kırılgan
olanıydı. Onu kırmak istediğim kadar, onu aptalca, pervasızca cesur ve meydan
okuyan yapan kanındaki ateşi de korumak istiyordum. Onun yanışını seviyordum.

Onun önünde dizlerimin üzerine çöküp, o kıvranırken ve yıldızlara bakarken
dilemle ona tapınmak istedim.

Onun benim için şarkı söylemesini istedim. Çocukluğundan beri sesini
duymamıştım. Melek gibi melodisi tüm duvarlarımı delip geçmişti ve bana erkek
olmanın, daha da şaşırtıcı olanı, çocuk olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatmıştı -
her ne kadar çok uzun zaman önce çocuk olmuştum da olsa.

Onun penceresine tırmanmaktan kendimi alamadım. Bu gece pencereleri
kilitlemişti, bu hiç de şaşırtıcı değildi. Gölgelerimin çatlaklardan süzülerek
pencereleri içeriden tekrar açmasına izin verdim.

Birkaç saniye içinde odasına girmiştim ve battaniyesinin altında göğsünün
düzenli olarak inip kalkışını izliyordum. Yeni mobilyalarıyla çevriliydi: ona
alacağım tüm güzel kıyafetler için maun dolap ve şifonyer, komodinler ve kristal
lambalar. Henüz itiraf edemese de, hediyelerimin her birini sevdiğini biliyordum.

Gölgelerin içine geri çekilip onu izlerken, yeni gerçekliğime boyun eğdim.

Zaten bağımlıydım ve bu açıklanamayan çılgınlık, ikimiz için de bundan sonra
daha da kötüye gidecekti. Onunla geçireceğim her anın yeterli olacağına inanmak
istedim

yeterli olacağına inanmak istedim, ama bunun olmayacağını zaten biliyordum.

Onu sonsuza kadar isteyecektim. Onun bırakacağı içimdeki boşluktan şimdiden korkuyordum.

Onu kaybetmenin dehşeti, daha acil ve baskın endişelerden çok daha büyüktü. O henüz bilmiyordu, ama Scarlett beni parmağında o kadar sıkı sarmıştı ki, tek bir hareketiyle tüm şehri tehlikeye atabilirdi.

Onu yakın çevremden gizleyebileceğim fikri giderek daha az olası görünüyordu. Artık şehrimin ortasına yerleşmiş olduğu için her an korunmaya ihtiyacı olacaktı.

Doğumlular onun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezlerdi. O benim olmayı kabul edene, her gece benim yatağında uyuyana ve klanın tam korumasından yararlanana kadar, onun benim üzerimdeki etkisinin en ufak bir ipucunu bile yakalayamazlardı.

Aniden gelen suçluluk duygusuna engel olamadım. Keşke orijinal planına sadık kalıp Aristelle'den uzak dursaydı. Benden kaçmaya, sürekli tehlike altında olmadığı, dolu dolu ve özgür bir hayat yaşamaya çok yakındı.

Tabii ki hiçbir zaman güvende olamazdı. Kendini mümkün olduğunca tehlikeye atmaya pervasızca kararlı görünüyordu. Aslında, benim olmadan dışarıda, dünyada olması düşüncesi çok daha tehlikeli geliyordu.

Benim Scarlett'im korkmayı severdi. Karanlıkla dans eder, onu ortaya çıkarır ve onunla oynardı, sonra da aldatıcı bir masumiyet taklidi yapardı. Biz, Lillian'ın yeraltı dünyasının derinliklerinde şekillenen bir çifttik.

Kıpırdadı, yumuşak inlemesi tüm dikkatimi dudaklarına çekti. Nefesim kesildi ve sikim sokakta olduğundan daha da acı verici bir şekilde sertleşti. Sonunda, kendimi onun içine sokarak onu uyandıracaktım, elimle ağzını kapatıp şok olmuş çılgınlığını bastıracaktım.

Onun tüm korkusunu içeceğim, son damlasına kadar yalayacağım. O sonunda farkına varmadan kendimi derinlere gömeceğim.

Karanlıkta, olduğum gibi bir sapık gibi sıırtım ve dudaklarından çıkan bir sonraki küçük sesle, pencereden dışarı çıktım.

Beni çok heyecanlandırmıştı. Onu henüz işkence edemiyorsam, bu arada başka birini bulmam gerekiyordu. Neyse ki, tanrılarının gazabını bekleyen birkaç yaramaz muhalif vardı.

SCARLETT

Ertesi sabah uyandıgımda, günlük rutinimin bir parçası haline gelen tüm daireyi baştan sona kontrol ettim. Her odayı kontrol ettikten, Rune'un mobilya zevkini gizlice takdir ettikten ve ardından kendimi bunun için azarladıktan sonra, ellerimi pencere kilitlerinin üzerinde gezdirdim.

Dur.

Mutfaktaki pencere kilitliydi, ama yatak odamın pencereleri kilitli değildi. Dün gece kesinlikle kilitlemiştim.

O ise kilitlemedi. Midemde korku ve öfke karışmıştı. Uyurken onun güzel, koyu tenli yüzünün üzerimde hakimiyet kurduğunu, mürekkep gibi dvmelerinin çaresiz bedenimde kayıp gittiğini hayal ettim.

Ve tabii ki, zihnim tiksinti ve öfkeyle doluyken, bedenim küfürlü ihanetine devam ediyordu.

Uzun pamuklu gömleğimin uyluklarımı sıyırdığı bacaklarımın arasına baktım.

Kes şunu, diye bağırdım. *Sende çok büyük bir sorun var.*

Peki. Eğer o benim sınırlarımı hiçe sayıp zerkliğimi ihlal etmek istiyorsa, ben de onun notunu görmezden gelip ona biraz alçakgönüllülük öğretme planımı srdrecektim.

DAİREME GİRDİĞİNİ BİLİYORDUM, ama günler boyunca, tamamen uzak durma emrimi yerine getirdi.

Bu beni çok kızdırdı.

Odessa'daki sonraki beş vardiyamda onu bir kez bile görmedim. Bilgi toplamaya, dikkat çekmeye ve arzuyu körüklemeye devam ettim ve müşterilerin

Isabella'yı bulmama yardımcı olma potansiyellerini değerlendirmeye devam ettim. Mitingin isyana dönüşmesinden bu yana gerginlik azalmıştı ve Snow ile cadı grubunun zarar görmeden eve döndüklerini duyduğuma sevindim. Organizatörler gözaltına alınmıştı, ama onlar da Lumina'ya canlı olarak dönmüşlerdi, ancak korkmuş ve moralleri bozuktu.

Rune ve dönmüş klan bize bıraktıkları mesaj açıktı. Artık mitingler olmayacaktı ve sokaklarda bir sonraki şiddet olayı merhamet gösterilmeden ele alınacaktı. Rune, şehre köle ticaretine karşı sert önlemler aldığını inandırmak istiyordu. Tüm suçluların adalete teslim edileceğini ve tüm insan kan torbalarının ailelerine iade edileceğini vaat etti.

Ancak kaçakçılar Isabella'yı elinde tuttuğu sürece, verdiği sözlerin hiçbir önemi yoktu. Yakında, kız kardeşimi bulmasını talep edecektim. İlk başta nazıkçe isteyecektim, ancak beni takip edip sonra görmezden gelmesi, nazık davranmamı engelledi.

Bu gece, salonda çalışırken birçok tanıdık yüz gördüm. Düzenli müşteriler benim ekmek paramdı. Baştan çıkarma, özellikle maddi çıkar için insanları kullanmak söz konusu olduğunda, uzun vadeli bir oyun olarak en iyisiydi. Önce alay et, sonra geri çekil. Önce açığa çıkar, sonra sakla. Önce güven ver, sonra kafa karışıklığı yarat. Her oyun hassas bir danstı ve zamanla birinin bilinçaltına yavaşça girerek en iyi sonuçları elde ediyordum.

Hareket ederken, bazı müşterilerle ilgili ipuçlarımı ve gözlemlerimi Snow ile paylaştım, o da yardımım için minnettar olduğunu gösterdi. Onun bana sırtını dönmesini bekliyordum. Bir takım olduğumuzu hissetmek hoşuma gitse de, kaçınılmaz reddedilmesinin tüm yükünü üstlenmemek için bir ayağımı kapının dışında tutuyordum.

Bu, arkadaşlık kurmak için yalnız bir yoldu, ama yalnız hissetmeye alışkındım.

Odayı tekrar Rune'u aramak için taradım, bu geceki yüzüncü kez, ancak birkaç saat geçmişti. O hiçbir yerde görünmüyordu, ancak koyu kahverengi tenli, kısa, sert saçlı ve dalgalar ve damlacıklar oluşturan dövmeleri olan bir vampir kadın gözüme çarptı. Onun soğuk, eğitilmiş bakışları ve kaslarının büyüklüğü karşısında yutkundum ve hızla başka yere baktım.

Bu, onun bana bu kadar yoğun bir şekilde odaklandığı ilk sefer değildi ve her seferinde bir öncekinden daha korkutucuydu.

"Scarlett, tatlım, hafta sonun nasıldı?" Reggie, lüks siyah kanepelerden birinin yanındaki sandalyeden sordu. En cömert bahşiş veren müşterilerimden biri olan Reggie, yaşlı bir vampir dönüşmüş, sonsuza kadar çekici bir gümüş tilki olarak donmuş biriydi.

. İnci gibi dişleri loş avize ışıkları altında parıldıyordu ve açık renkli, kısa saçları kalın ve kusursuz bir şekilde şekillendirilmişti.

Gülümsedim. "Harikaydı! Sonunda bazı arkadaşlarımla şehri daha fazla keşfetme fırsatı buldum." Snow yanımdan geçerken ona başımı salladım.

Reggie, Snow'un göz kırptığını görünce gözleri parladı. Daha da geniş bir gülümsemeyle gülümsedi. Müşterilerimiz, Snow ve benim ne kadar yakın olduğumuzu duymayı çok seviyorlardı. Bu, kadınlar arasındaki nesneleştirici fantezilerini besliyordu. Dolayısıyla, doğal olarak, biz de bunu mümkün olduğunca kullanıyorduk.

"Seninki nasıldı? Sanat sergisinde istediğin eseri aldın mı?"

Cadılık iksiri kokteyli karıştırdı ve başını salladı, gözleri güvenle parladı. "İstediğim her şeyi alırım, Scarlett."

"Öyle mi?" Şimdi utangaç davranarak, sanki onun arzusuna karşılık veriyormuş gibi göz kapaklarımı hafifçe indirdim, ama geri adım atarak aramıza fiziksel mesafe koydum. "O eserde neyi seviyorsun?"

Aklı çalışmaya başladı, beni değerlendiriyor, hem yeteneklerini ve uzmanlığını gösterme hem de daha derin ve beklenmedik bir yere inme fırsatının tadını çıkarıyordu.

"Sanatçı değişti, görüyorsun," diye başladı, içime doğru bakarak. "Ve soyut resimler yapıyor, eserlerinde ayırt edilebilen tek özellikler esaret ve hapsedme. Zincirler, küpler, daireler, ipler, kafesler. Sadece en parlak, en canlı renkleri kullanmasına rağmen, ölümsüzlüğün hapis hayatını çok yürek burkan bir şekilde aktarmayı başarıyor. Bu bir zıtlık, anlarsın ya. Çünkü aslında sonsuza kadar yaşayamazsın. Sadece var olabilirsin."

Orada durdum, kalbimi garip bir hüznün sardı. Ben, vampirleri, hatta dönüştürülmüş olanları bile, güç düşkünü, bencil, aldatıcı ve zalim olarak görmeye alışmıştım. Ama onlarla ne kadar çok zaman geçirirsem, içlerinde, temelde anladığım ama nedenini bilmediğim bir yalnızlık gördüm.

Ben onlar gibi değildim, ama garip bir şekilde, diğer insanlardan çok onlara daha yakın hissediyordum.

Belki de Snow'un dediği gibi, travmam ve bunun beni yabancılaştırması yüzündendi. Bir zamanlar insan olup şimdi sonsuza kadar ölümsüz olarak yaşayan biri olarak, kayıp ve keder, dönüştürülmüşlerle paylaştığım içgüdüsel bir anlayıştı.

Bir an için maskem düştü ve Reggie ile saf ve lekesiz bir alanda bir araya geldik. Mavi gözlerim onun gözlerine kilitlendi ve ağzı hafifçe açıldı, şaşkınlığını belli etti.

"Dönüştürülmüşler kendileri için yas tutar mı?" diye yumuşak bir sesle sordum.

Böyle bir düşüncenin trajedisi, beklediğimden çok daha sert bir şekilde bana çarptı ve bir an için Rune'un yüzünü gördüm.

Reggie içkisini masaya koydu, dudaklarında hüzünlü bir gülümsemeyle bana doğru eğildi. "Bazıları. Ben her gün yas tutuyorum." Başını salladı, gümüş rengi sakallarıyla kaplı çenesini ovuşturduktan sonra parmağını bana doğru salladı. "Sen, canım, şimdiye kadar tanıştığım hiçbir ölümlü ya da ölümsüz gibi değilsin."

Maskemdeki istem dışı kaymayı engelleyemedim, Reggie gibi algısı keskin birinin kesinlikle gözden kaçırmayacağı korku dolu mikro ifadeyi.

"Hmm," dedi başını eğerek. "Neden *onlarla* aynı olmak istiyorsun?" Etrafını işaret ederek, yüzünü şakacı bir tiksinti ifadesiyle buruşturdu. Kıkırdadı ve ben de elimi onun eline çekmesine izin verdim. "Bir şey bana, seni diğerlerinden ayıran özellikleri sevmeyi öğrendiğinde en güçlü halin olacağını söylüyor."

Elimi çekerek geri çekildim. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Neyse ki, ben konuşmak zorunda kalmadan o tekrar konuştu. "Bir ara sana resim yapmama izin vermelisin. Ya da sadece hızlı bir eskiz bile olur. Sen bir ilham perisi gibisin."

Oda biraz karardığında ve tanıdık bir sıcaklık boynumu sardığında, sonunda gösteri zamanının geldiğini anladım.

Reggie'ye gülümsedim. "Bunu düşüneceğim." Ona göz kırptım, kesin olmayan cevabımı yumuşatarak.

O memnuniyetle başını salladı ve içkisini tekrar ağzına götürdü.

Yine yola çıktım, hançerim uyluğuma rahatça bağlanmıştı, ben de ölümsüz kan içicilerle ve güçlü, zengin ölümlülerle aynı anda satranç oynuyordum. Rune'un yakınlarda olduğunu, beni izlediğini, onun yoğun, yakıcı gözleriyle karşılaşmadan önce bile biliyordum.

Kulüpteki seks işçileri ve fahişeler, çeşitli düzeylerde merak, kıskançlık ve küçümsemeyle bana bakmaya başlamışlardı. Erkekleri gizemli seks zindanlarına götürme ya da kanımı paylaşma yeteneğim olmadığından, sadece onların gelirlerini etkilemediğim için hoş görüldüğümü hissediyordum.

Ve tanrılar, bu erkekler ve kadınlar beslenmeyi hayal edilebilecek en orgazmik, zevkli, pis bir eylem gibi gösteriyorlardı. Şehri nefret eden köylüler, beslenmeyle ilgili bu bilgiyi kesinlikle kendilerine saklamışlardı - her ısırıkta ölümlülerin gözlerinin zevkten geriye dönmesini sağlayan derecede.

Bu davranışları çok uzun süre izleyemedim, çünkü değerli konsantrasyonumu kaybettim. Bir dahaki sefere dikkatim dağıldığında, gözlerim muhteşem bir vampirin kucağındaki bir fahişeye takıldı ve Rune'un bana baktığını fark ettim.

O, derisine kazınmış gölgelerle kaplı, iri ve korkutucu bir kadının yanında duruyordu. Kadın onunla konuşuyordu, ama onun gözleri bana dikilmişti. Odanın diğer ucundan bile, siyah giysilerinin altında kaslarının gergin ve gergin olduğunu görebiliyordum. O, bir yandan ölümcül, bir yandan da ilahi, tüm kutsal olmayan yargısı bana odaklanmış bir ölüm ve yıkım tanrısıydı.

Sonra, beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve dişlerini göstererek sırttı. Neredeyse içecek tepsimi düşürüyordum.

"Dikkat et," dedi bir şekil değiştiren adam, beni dengelemek için elini uzattı. Parmakları kolumu sardığı anda, boynumdaki sıcaklığın daha da arttığına yemin edebilirim.

Harika. Parçalarım dağılmaya başlamıştı. Rune, gerçekte ne kadar az kontrolü olduğunu görmek üzereydi.

Geniş bir gülümsemeyle, sanki bu gece bunu onlarca kez yapmamışım gibi, şekillendirilmiş vücudunu hayranlıkla seyrettim. Arkadaşları gürültücüydü, ama o sadece nazik ve kibardı. Bordo gömlek ve siyah pantolon giymişti, manşetleri kıvrılmıştı, damarlı ön kollarını ve altın saatini göstermek için. Arkadaşları, ana salonun ortasındaki uzun siyah masanın etrafında durmuş, sohbet etmeyi bırakmış, gözleri bize odaklanmıştı.

"Ben Finn," dedi.

"Scarlett."

SCARLETT

Finn ve ben gecenin sonunda benim evime doğru yürüdük. Snow, Reggie'nin genç, sanatçı ruhlu vampir arkadaşlarından biri tarafından alınmıştı. Annesi bunu öğrenirse muhtemelen aniden alev alırdı.

Ben ise, geri döner dönmez bu randevunun tüm ayrıntılarını anlatmasını isteyecektim. Kendini koruyabileceğini biliyordum. Ama merakıma rağmen, yine de endişeleniyordum. Vampirlerle ölümlülerin ilişkilerine karşı beni uyaran oydu. Tabii ki, gerçek ilişkilerden bahsediyordu, ki onun ilişkisi kesinlikle öyle değildi.

Finn'in koluna tutunarak yürürken, onun ilgimi çekmeyen spor müsabakaları hakkında konuşmasını dinlerken, izlendiğime dair kesin bir hisse kapıldım.

Hayır, izlenmek tam olarak doğru kelime değildi. Daha çok *tüketiliyormuşum* gibi bir duyguydu.

Bu çok sinir bozucuydu. Toplum içinde, uzak durmam emrimi kutsal bir emirmiş gibi yerine getiriyordu, bu geceki birkaç uzun bakışma dışında sanki ben yokmuşum gibi davranıyordu. Ama beni izlediğini biliyordum. Benim her yerde onu aramaktan, her sabah mahremiyetimi ihlal ettiğine dair kanıt aramaktan vazgeçemediğim gibi, onun da benden uzak duramayacağını biliyordum.

Nasıl cüret eder de beni kendi malıymışım gibi davranır, beslenmemi, seks zindanlarını ve sevimli erkekleri yeni mobilyalarımın tadını çıkarmaya davet etmemi yasaklar? Onun oyunlarına gelmeyecektim. Onu *benim oyunlarımı* oynamaya zorlayacaktım.

Kontrolü kaybeden ben değildim. Tehlikede olan ben değildim. Ben onun avı değildim.

Daireme girer girmez, Finn'in sevimli yüzünü tutup onu öptüm. O da mutlu bir şekilde karşılık verdi ve ağzıma çok fazla dil soktu.

İğrenç. *Bana yardımcı ol, Finn.*

Siyah pantolonunun altında sertleştğini hemen hissettim ve kısa süre sonra beni yerden kaldırıp yatağıma taşıdı. Klitorisimden çok uyluklarımın yakınına aceleyle dairesel hareketlerle süründü ve ben gülmeme engel olmak zorunda kaldım.

Bu benim şansımdı.

Finn, kılıflı penisini bana sürtmeye başlayıp koyu mavi elbisemi yukarı çekince, Rune'un sinir bozucu sözleri kulaklarımdan uçup gitti.

Sıkıcı sıradanlık, hayal kırıklığı ve bencil, cansız performanslar...

Hayır. Siktir git Rune. Gençtim ve şehre yeni gelmişim, ve iyi, normal ölümlü erkeklerle eve gitmeyi hak ediyordum. Ve erkekler eğitilebilir, değil mi? Ona bana nasıl zevk vereceğini gösterebilirdim. Onu kibarca klitorisimin yönüne doğru itebilirdim.

"Benim için em, bebeğim."

Finn'e boş boş baktım ve o sikini çıkarmaya iki saniye kala, onu durdurmak için elimi elinin üzerine koydum.

"Biliyor musun, çok fazla içmişim gibi hissediyorum," diye yalan söyledim. Hançerimi henüz çıkarmamıştım, bu yüzden işler ters giderse hala korunuyordum.

Neyse ki, bu sefer içgüdülerim doğru çıkmıştı. Finn, isteksizce de olsa, ilerlemesini durdurdu ve beni yorganın altına kendine doğru çekti.

Sıcak ve güzel kokuyordu ve bu en azından nezaketin gereği olsa da, sınırlarıma saygı göstermesini takdir ettim.

Rune'un aksine.

Pencereden dışarı baktım ve içimdeki en hasta, en sapkın kısmım, acımasız vampir lordunun da bana bakmasını umuyordu.

UYANDIĞIMDA, bir el uzun saçlarımdan arasında nazikçe dolaşıyordu. Bir saniye için irkildim, yeni yaşam ortamıma hala alışkın değildim ve kesinlikle birinin yanında uyanmaya alışkın değildim.

Sonra Rune'u yerine koymak için sevimli bir şekil değiştiren çocuğu kullanma planımı hatırladım ve iç çekerek Finn'in kucağına geri uzandım.

Kolları inanılmaz derecede güçlüydü ve benim hareket etmemle daha da sıkılaştı. Onların güzel kaslarını hayranlıkla izlemek için aşağıya baktım.

Ve o anda, açık teninde dikenli dallar ve mürekkepli gölgeler gördüm.

Boğazımda çığlık yükselir yükselmez, kocaman eli ağzımı tamamen kapattı. Rune'un kahkahası göğsünden yankılandı ve kulağımı gıdıkladı.

"Günaydın prenses," dedi, aynı derecede güçlü bacaklarıyla benim bacaklarımı yakalayıp tekmelememi ve çırpınmamı engelledi.

Onunla boşuna mücadele ettim, uzuvları beni vücuduna sıkıca tutarken kıpırdamıyordu.

"Sen yorulana kadar bekleyebilirim." Soğuk nefesi yanağımı okşadı ve öfke ve adrenalın kanımda yükselirken titredim.

"O nerede?" Eli hala ağzımı kapatırken sormaya çalıştım, ama sesim boğuk, anlamsız bir ses olarak çıktı.

"Ne dedin?" diye güldü, sesi omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. "Seni pek duyamadım. Tekrar dene."

"Siktir git." Ona bu sözleri tükürmeye çalıştım, onun tuğla duvar gibi vücuduna karşı savaştığım gücüm kalmadığı için, onları kuvvetle söylemeye çalıştım. Yine bozuk bir ses olarak çıktılar.

Bu sefer, kıcıma karşı onun penisinin sertleştiğini ve seğirdiğini hissettim. Tanrılar adına, o... oldukça büyüktü.

Tekrar çırpındım, ama o bana daha da sert bastırdı.

"İğrençsin," dedim.

"Ne, senin ağzın tıkanmış ve çırpınan güzel sesinden tahrik olmamam mı gerekiyor?" Derin bir nefes aldı ve memnun bir iç çekişle başparmağıyla yanağımı okşadı. "Ve şimdi seni çeşitli ağız tıkaçlarıyla hayal ediyorum. Senin gibi geveze bir velet için, birazcık saygı öğrenene kadar bunlar gerekli olabilir."

Çeşitli ağız bağları mı? Bu ne anlama geliyordu? Rune'un bir tür sapık olduğunu anlamaya başlamıştım. Eski, acımasız, klinik olarak deli bir cinsel sapık, talihsiz bir nedenden dolayı tüm dikkatini bana yöneltmişti.

Sonunda tekrar sakinleştiğimde, elini çekti.

Öfkeyle titriyordum, alnımda ter damlaları oluşurken tüm vücudum kaygan bir sıcaklıkla dolmuştu. "Finn'e ne yaptın?"

Saçımı kulakımın arkasına nazıkçe, aldatıcı bir şekilde itti. "Kim?"

Gülümsediğini hissedebiliyordum. Dalga geçiyor olmalısın. *"Rune."*

"Bebeğim, dikkatimi çekmek istiyorsan, sadece kelimelerini kullanabilirdin," dedi, kulağıma o kadar yakındı ki dudakları kulağımın kıvrımını okşadı.

Yine titredim, vücudumu saran bir zevk dalgası doğrudan uyluklarımın arasındaki sinirlere ulaştı. Beni kaçacak yer bırakmayacak kadar sıkı tutması garip bir şekilde sakinleştiriciydi. Vücudum gevşerken zihnim haklı öfkemi korumaya çalışıyordu.

"Aferin kızım," dedi yumuşak ve alçak sesle, ve öfkem bir kez daha alevlendi. Karanlık bir kahkaha attı. "Şimdi teslim ol ya da savaşmaya devam et, her iki seçenek de beni son derece memnun eder."

"Onu sen mi öldürdün?"

Cevap yok.

"Onu incittin mi?"

Sessizlik.

"Rune," dedim, giderek sinirlenip paniklemeye başlayarak. Bir adamı ölüme mi mahkum ettim? Yoksa bir uzvunu kaybetmesine mi?

Hayır, yanlış bir şey yapmadım. Rune, beni kontrol edebileceğini, sözde tamamen zıt olduğu doğuştan klan gibi bana köle muamelesi yapabileceğini düşünen lanet bir psikopattı.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum. "Neden ben?"

Daha önce de takıntılı erkekler olmuştu. Beni izleyen, takip eden erkekler. Bu, her türlü baştan çıkarma oyununun tehlikesiydi. Ama daha önce hiçbiri Rune'un bana hissettirdiklerini hissettirmemişti. Hiçbir zaman onların ilgisini, deliliğini, dokunuşlarını istememiştim.

Sadece beyni yıkanmış fahişeler vampirlerin kanını verir, Isabella'nın sesi anılarımdan yükseldi. Sonra bana doğrudan konuşuyordu, sanki onu bulup eve getirmek yerine ne yaptığımı görebiliyormuş gibi. Tiksintisini dilimde keskin bir acı olarak hissedebiliyordum ve suçluluk duygusu heyecanımı buz gibi bir utanca dönüştürdü. Biz senin içinde bunu gördük. Annem, babam ve tüm köy de öyle. Sen iğrençsin. Vampirler sana çekiliyor çünkü senin de onlar gibi parazit bir iblis olduğunu görüyorlar.

"Durmamı söyle ve ciddi olduğunu göster," diye meydan okudu Rune. "Seni rahat bırakmamı, bir daha seninle konuşmamamı ve sana dokunmamamı söyle."

Bu doğru değildi. Bu gerçek değildi. Gerçek olan, Isabella'nın çılgınlığının keskinliği, o kaçırınların Crescent Haven'da olmasının sebebinin *ben* olduğum gerçeği idi. Isabella'nın kaçırılmasının sebebiydi. Aristelle'in vampir lordunun dikkatini çeken içimdeki her neyse, kız kardeşimi tehlikeye atan da oydu. Rune *beni* istemiyordu. O

av, kovalamaca, bir gün yok olacak olan bedenime dayattığı fantezi. Sonunda sıkılacaktı. Ya da daha kötüsü, çok yaklaşmasına izin verdiğim diğer herkes gibi benden uzaklaşacaktı.

"Git," dedim, çünkü bu, gerçekten söyleyebileceğim ve kesin olarak kastettiğim tek kelimeydi.

Rune bedenimi bıraktı, bacaklarımı sıkıştırdığı yerden ayağını kaldırdı ve kollarını çekti. Yataktan kalktı ve ardında bir sıcaklık boşluğu bıraktı. Bir anda pencereimin önünde belirdi ve onu görmek zihnimdeki tüm düşünceleri ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı. O, gecenin karanlık sessizliğinin vücut bulmuş hali, yıldızların sıralandığı tuvaldi.

"Az önce bir yere gittin," dedi. "Sokakta benden uzak durmamı söylediğin zaman gittiğin yere. Yüzünden anlaşıyor."

Onun algılama gücü beni şaşırttı ve bir an için, keskin hatlı yüz hatları ve derin kahverengi gözlerindeki etkileyici sıcaklıkta kendimi kaybettim.

Ona sor. Isabella'yı bulmasını iste.

Ya ona şimdi sorarsam, büyü bozulur, bu zayıf takıntının etkisi azalırsa? Ya Odessa'ya gittiğimi ve sırf bu amaçla onu seçtiğimi düşünürse? Herhangi bir baştan çıkarma girişiminde başarısız olmanın en kesin yolu, gizli niyetleri ortaya çıkarmaktır.

Kız kardeşimi hala umursuyor muydu ki? Acımasız bir hükümdar olduğu ve yüzyıllar boyunca cinayetler işlediği düşünülürse? Belki de daha akıllıca olan, onu uzaklaştırmak, daha da içine çekmek ve büyük bir jest yapma olasılığı daha yüksek olduğunda harekete geçmekti. Senaryoyu tersine çevirip onu tekrar oyunuma çekebilirim, belki aramızda olanlar haklı çıkabilirdi. Çünkü bunu *onun için* yapıyordum.

Rune'un gözlerine baktığımda kozmosu gördüğüm için değil. Bana dokunduğunda, hayatımda ilk kez erimiş ve her şeyi tüketen arzusun tüm şiddetini tattığım için değil. Dikkatini bana verdiğinde, kendi canlılığımla yandığım için değil.

Ve en korkutucu olanı, onunla birlikteyken artık kendimi o kadar yalnız hissetmediğim için de değildi.

"Finn'e zarar vermediğini söyle," dedim, onun sinir bozucu sorularını tamamen görmezden gelerek.

"Finn'e zarar vermedim," dedi alaycı bir gülümsemeyle, bunun doğru mu olduğunu yoksa sadece benim emrimi yerine getirip getirmediğini anlayamadım. "Elinden geleni yapmadın, Küçük Alev. Ellerini bana ait olan şeye sürmesi affedilemezdi, elbette, ama izlemek neredeyse çok üzücüydü."

Öfkeli sözler söylemek için ağzımı açtığım anda, pencereyi açtı ve omzunun üzerinden geriye baktı.

"Onun bir ömür boyu pratik yapsa bile başaramayacağı kadar seni az önce ıslattım."

Ben başka bir şey söyleyemeden pencereden atladı.

Onun ardında bıraktığı duygusal şok, beni birkaç dakika boyunca hareketsiz bıraktı. Ona gitmesini söylemiştim, ama o zafer kazanmış gibi ayrıldı. Ve ikimiz de bunun nedenini biliyorduk.

Bana bir çıkış yolu sunmuştu. Bana, bir daha benimle konuşmamasını ve bana dokunmamasını emretmemi söylemişti.

Ama ben bunu yapmadım.

Odanın dışına çıktım, yumruğumu açıp dolabı açtım ve kendime bir bardak musluk suyu doldurdum.

Aristelle'e geldiğimden beri beni rahatsız eden tanıdık bir kaşıntı hissettim. Suyu yudumlarken bu hissi görmezden gelmeye, arzusun geçmesini beklemeye çalıştım.

Göz ardı edemeyecek kadar baskın hale geldiğinde, parke zeminde sessizce yürüdüm ve elimi yatak ile yatak çerçevesi arasına soktum.

Isabella'nın ağır, deri ciltli günlüğünü avuçlarımda tarttım. Buna dokunduğum için beni öldürürdü. Yine de, deri kayışları çözmeyi, içine bakmayı ve sonunda neyin yanlış gittiğini öğrenmeyi düşünerek, yaraya tuz basıyordum. Kız kardeşim neden beni korumaktan ve suç ortağı olarak görmekten, sanki ebeveynlerimizin ölümünün sebebi benmişim gibi bakmaya başlamıştı?

Parmaklarım düğümü çözdüğü anda kalbim hızlandı ve kulaklarım kan doldu. Rahatsız edici düşünceler kafamda dolaşmaya başladı ve Isabella'yı karanlık ve dar bir yerde, çıplak vücudunda kanlı delik izleri olduğunu hayal ettim. Onun boşluğu da benimki kadar gri ve soğuk mu diye merak ettim. Annemin onu kucaklayıp her şeyin yoluna gireceğini fısıldamasını isteyip istemediğini merak ettim.

Günlüğü yatağımın altına geri ittim ve bir sonraki hamlelerimi planlamak için oturma odasına gittim.

O sırada, göz alıcı yeni kanepemin üzerinde düzgünce duran siyah kutuyu gördüm, altın bir fiyonk zarfı sıkıca yerinde tutuyordu.

SCARLETT

Önce kutuyu açtım. İki süslü altın kağıt şerit, inci ve kristal süslemeli beyaz ve altın kumaşın üzerinde zarif el yazısı ile yazılmıştı. Kağıt şeritleri yakından inceledim ve neye baktığımı fark ettiğimde gülümsememi tutamadım.

Aristelle'in operasına iki bilet.

Biletleri kanepenin üzerine koydum ve elbiseyi çıkardım. Elbisenin tüm uzunluğunu görebildiğimde neredeyse kusacaktım. Bu elbise, bir insanın değersiz vücuduna ya da bir vampirin ürkütücü derecede mükemmel vücuduna ait gibi görünmüyordu. İpeği, Helia için elle dokunmuş gibiydi, tanrılara ulaşamasa bile müzelere layık bir sanat eseri idi.

Bu erimiş altın parçasına ve tüm apartmanımın değerinden daha pahalı olan ısıltılı mücevherler şelalesine dokunmaktan bile neredeyse korkuyordum.

Evet, bir sonraki hayatımda terzi olacaktım ve bu güzelliğin onda biri kadar bir şey tasarlayabilirsem minnettar olurum.

Bir sonraki hayatımda ise şarkıcı olurum. Bunu hep biliyordum. Farklı bir yüzyılda, farklı bir versiyonum sahneye çıkıp kalabalığa şarkı söylerdi, sesini kilitleyip sadece yıldızlar için saklamazdı.

Elbiseyi kanepenin üzerine serdim ve titrek ellerimle notu açtım.

Cadı arkadaşını da al. Bu dünyanın sunduğu tüm güzel zevkleri görmeyi, duymayı, tatmayı ve dokunmayı hak ediyorsun. Çok parlak birisin, bundan daha azını hak etmiyorsun.

O imzalamadı. İmzalamasına gerek yoktu.

Anlamadım. Bana bu elbiseyi, bu biletleri veriyordu, ama beni götürmek istemiyor muydu? Diğer bileti arkadaşşıma mı veriyordu?

Bunun ardında gizli bir neden mi vardı? Böylesine cömert bir hediye kabul ederek, ne tür bir borca imza atmış oluyordum?

Bir an için, başka biri olmak istedim, Rune de öyle. Bu koşulların bu kadar ölümcül, karmaşık ve çetrefilli olmamasını diledim. Belki başka bir hayatta, bir erkek beni operaya götürebilir ve benden sadece sevgimi ve arkadaşlığımı isteyebilirdi. Ama bu dünya bana böyle bir ders vermemişti.

O bunu bilmiyordu, bilemezdi de, çünkü daha yeni tanışmıştık. Ama başka bir hayatta, belki Rune gibi bir adam bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlayabilirdi. Ne kadar uzun zamandır nefes kesici opera salonlarında muhteşem performansları dinlemeyi, Valentin'in en yetenekli müzisyenlerini, şarkıcılarını, sanatçılarını ve aktörlerini izlemeyi, Crescent Haven'ın benden sakladığı her şeyi ortaya çıkarmayı hayal etmiştim.

Aristelle'de bunların hiçbirini yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Jaxon'la ya da belki de kuru topraklardaki küçük şehirlerden birinde hoş bir ölümlü erkekle birlikte olacağımı düşünmüştüm. Büyük maceralarımın, kanıma susamış ölümsüz takipçilerle ilgili olacağını hiç düşünmemiştim.

Hayır, Rune bunu bilemezdi. Ama Lillian onu lanetlesin. Şimdi onu resmi bir takım elbise içinde hayal ediyordum - her zamanki gibi tamamen siyah - şarkıcıları izlerken beni izleyen kötücül gülümsemesi, ruhumu delip geçen o karanlık gözleri.

"Ben de bir elbise aldım," dedi Snow, ana barın altında bahşişlerimizi ve hediyelerimizi sakladığımız yeri göstererek, altın bir fiyonkun altında başka bir siyah kutu olduğunu işaret etti. "Scarlett, bu..." Sesi kesildi, etrafına bakındı ve sesini alçaltarak devam etti. "Hayatım boyunca, o adamın kimseye *hediye* verdiğini görmedim. Düşman kapısında ölü doğan vampirleri *hediye* saymazsan tabii."

Rune'un gerçek doğasını hatırlayınca gülümsemem kayboldu. Kurak topraklar her zaman vampirlerin şehri ve onun yırtıcı, aldaticı cazibesi konusunda uyarıda bulunurdu. Mütevazı ölümlüler, zenginlik, lüks ve zevk vaatleriyle baştan çıkarılarak hedonizmin inine hapsolür, sonunda vampirlerin yemeği olurdu. Ya da daha kötüsü, köle.

"Sence bu bir tür oyun mu?" diye sordum. "Belki de o kadar uzun süredir yaşıyor ki sıkıldı ve yapacak yeni bir şey aradı? Ben bir

kuru topraklardan gelen genç bir insan. Bu, her vampirin istediği şey, değil mi?"

Snow'un bakışları ağır ve düşünceliydi. "Bilmiyorum, Scar. Dediğim gibi, Onun beslendiğini hiç görmedim. Bir ara yapıyordur. Her zaman şatosunun mahremiyetinde yaptığını varsaymışımdır. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ve onu sezgisel olarak anlamak imkansız olduğu kadar, *seni* anlamak da aynı derecede imkansız."

Yutkundum. "Yani, büyücü anlamında mı?" "Her anlamda, bebeğim."

Gece henüz erken saatlerdi, ama Seraph çok uzun süre sohbet edip az sayıda müşterimizi ihmal ettiğimiz için bize sert bir bakış attı. Kulüp her zamanki gibi karanlık, güzel ve çökmüş bir havadaydı, sessiz sohbetler ve birkaç inilti, birçok lüks köşeden birinden sızıyordu.

"Lütfen, lütfen dikkatli ol," dedi. "Normalde arkadaşlarımdan istedikleri aptalca kararları vermelerine izin veririm, derslerini almalarını beklerim ve sonra onların yanında olurum. Ama bu durumda, açıkça söyleyeceğim: Rune ile herhangi bir şekilde ilişki kurmak ölüm cezası demektir. Seni incitip incitmeyeceği, ki bu çok muhtemel, en kötüsü bile değil. Şu anda gün ışığında iyi davranıyorlarsa da, iki klan hala savaş halindeler. Rune'a bağlıysan, istismar edilecek bir zayıflık olursun. Onun bunu bildiği ve yine de seni tehlikeye attığı gerçeği, bu faşist pisliği zaten sevmediğimden daha da fazla sevmememi sağlıyor."

Seraph bize yine acımasız, keskin bir bakış attığında dudaklarımı sıkıştırdım ve saçlarımı elime geçirdim. "Dürüstlüğü için teşekkür ederim Snow."

"Her zaman."

"Hala benimle operaya gider misin?"

Gülümsedi. "Tabii ki. O siktirip gidebilir, ama ben güzel elbiseyi alacağım."

Rune bu yüzden mi beni toplum içinde görmezden geliyordu? Benimle ilişkilendirilmek istemediği için mi? Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Muhtemelen bu yüzden de benimle operaya gelemiyordu.

Snow haklıydı. Benim görevim kız kardeşimi kurtarmaktı. Bu amaçla diğer seçeneklerimi araştırmalı, daha fazla dönüştürülmüş vampirle yakınlaşmalı ve doğuştan vampir olanları dinlemeliydim. Tüm yumurtalarımı Rune'un sepetine koymamalıydim.

Onun ahlaksız, zehirli, kafası sikik sepetine.

Sanki Helia dualarımı anında cevaplamış ve bana bir fırsat sunmuş gibi, bir çift genç, kusursuz ve iz bırakmamış vampir odaya girdi.

Kadının kısa kahverengi saçları, erkeğin omuz uzunluğunda siyah saçları ve düğmeleri açık kırmızı bir gömleği vardı. Kadının elbisesi de aynı renkte, kısa ve daracık bir elbiseydi. Onlar da benim gözlerimi bulduğum kadar çabuk benim gözlerimi buldular.

Aynı anda, Rune alt kattan odaya girdi. Daha önce, yeraltı seks zindanının tarihçesinden ortaya çıkan büyüleyici, korkutucu figürü sadece merakımı uyandırmış olabilirken, bu gece bana yabancı bir his uyandırdı.

Bu, içimde derinlere yerleşen, organlarımı burkan ve kalbimi yavaşlatıp ritmini bozan garip bir batma hissiydi. Bu his, odadaki kolektif arzunun lezzetli sisini, hepimizi bir araya getiren bu zevk ağrını kesip biçti. Göğsümü oyup boşaltan bu his öfke değildi.

Acaba ben...

Hayır. Kıskançlık duymadım. Ben *erkekleri* kışkandırırdım.

Vücudum, beni takip eden onun karanlık gözlerinin tanıdık sıcaklığıyla dolarken, hızla başka yere baktım. Dudaklarıma, masum bir insan gibi görünecek kadar geniş, ama beni acınacak derecede coşkulu gösterecek kadar büyük olmayan bir gülümseme yapıştırdım.

Doğmuş olanlar ciddi, soğuk pisliklerdi. En azından bunu öğrenmiştim. Onların, talihsiz bir ruhun acısı veya aşağılanmasından başka bir şeye güldüklerini hiç görmemiştim.

"Size içecek bir şey getireyim mi?"

Kadın beni hızlıca süzdü, acımasız kehribar rengi gözleri nabzıma odaklandı. İnce, soluk parmaklarıyla adamın göğsünü okşadıktan sonra kulağına bir şey fısıldadı.

"Senin için ne kadar?" diye sordu adam yumuşak bir sesle. Gözleri Rune'unkinden bile daha koyu, neredeyse saçları kadar saf siyahtı. Keskin, güzel yüz hatları açlıkla bükülmüştü.

İnsanların cinsel arzusu ile vampirlerin hem kana hem de cinselliğe, çoğu zaman aynı anda duydukları arzunun arasındaki farka büyük ölçüde alışmışım. Onların arzularının yoğunluğu, özellikle de bu dünyaya ait olmayan güzellikleriyle birleştğinde, zaman zaman beni hala şaşırtıyordu.

"Bu gece için," diye ekledi kadın, sivri uçlarına dilini yavaşça sürerek dişlerini gösterdi.

Kendimi geri çekilmemeye, korku göstermeye zorladım. Bu ikisinin kolay bir av değil, zorlu bir rakip istediğini hissettim.

"Ben sadece bir sunucuyum," dedim. "Daha önce hiç beslenmedim."

Adam inledi, gözleri geriye devrildi, kadın ise ona açgözlü bir şekilde bakıyordu. "Bir bakire," diye fısıldadı.

Sözlerim çok kasıtlıydı. Sınırımı belirlemiştim, ama beslenilemeyeceğimi söylememiştim. Muhtemelen beni, sadece düşmanı alay etmek için Odessa'ya gelen diğer doğanlardan duymuşlardı. Hepsi, benim kuru topraklardan gelen taze bir insan olduğum gerçeğine hayran kalmışlardı. Görünüşe göre bu, kanımı daha da lezzetli hale getiriyordu, sanki zenginler için özel bir sağlık gıdasıymışım gibi. Ayrıca, vampirlerin yasak bölgeden gelen insanları daha masum ve savunmasız gördükleri için benim kanımı tercih ettiklerini hissettim.

Hepsi mide bulandırıcı derecede iğrençti. Ama onların öfkeli bakışlarıyla karşılaştığımda gerçek duygularımı saklamak zorundaydım.

Bir düğmeye bastım ve bakire kanımla kurnaz davranışlarım arasındaki çelişkiyi oynamak için masumiyetimin bir kısmını bir kenara bırakmaya karar verdim.

Bu, her büyük baştan çıkarma için bir başka önemli unsurdu: çelişkiler yaratmak. Çelişkiler insanları çılgına çevirirdi. Uygun olmayan, varsayımları altüst eden bir özelliğin varlığını ima etmek son derece erotikti. Hepimiz sürprizleri severdik. Okuyucuların sayfaları çevirmeye devam etmesini sağlayan şey gizemdi, cevaplanmamış sorulardı.

"İki eliksir spritzes, biraz nar özü ile," dedi kadın, beni izlerken sesi çikolata kadar pürüzsüzdü. Gözlerini tekrar adama çevirdi. "Onda farklı bir şey var, değil mi Frederick?"

Adam bana gözlerini kısarak baktı. "Mm. Bize bir de meze getir, bebeğim. En güzel, en pahalı olanı."

İnsanlar hakkında konuşma şekilleri, siyah elbisemin altında hançerimin ısınmasına ve cildimi yakmasına neden oldu. Köle ticareti hakkında bir şeyler biliyor olmalılar. Konuşma şekillerine bakılırsa, doğrudan bu işe karışmış olsalar bile şaşırmazdım. Ayrıca, Rune ve dönüşmüşleri alay etmek için ortaya çıkacak kadar cesurlarsa, düşman topraklarında kendilerine bir tür koruma sağlayacak kadar güçlü olmalılar.

Tiksintimi bastırıp soğukkanlı davranmam gerekiyordu. Bilgi almadan önce onları etkisiz hale getirmeliydim. Daha önce buraya gelen erkekler grubu kötü hedeflerdi. Sayıları çok fazlaydı, erkeklik enerjileri boldu ve fahişeler tarafından çok fazla dikkatleri dağılmıştı. Beni küçük düşürmek istemişlerdi, ama uygun bir baştan çıkarma oyunu için fazla kibirli ve tembeldiler.

Bu ikisi ise seve seve bu oyuna katıldılar. Onlara getirdiğim fahişeler ilk yemekti, ama asıl yemek bendim. Onlara bunu mümkün olduğunca uzun süre inandırmam gerekiyordu.

Kaslı bir erkek garsondan iki spritz hazırlamasını istedikten sonra, iş arkadaşlarıyla küçük bir çember oluşturmuş olan fahişelerden birinin omzuna dokundum. Maize'in en pahalı olup olmadığını bilmiyordum, ama onunla birlikte duran diğerlerinden bana karşı çok daha nazik davrandığını biliyordum.

"Hey," dedim. "Şuradaki çiftle ilgilenmek için boş musun?"

Loş, sıcak ışık Maize'in bronzlaşmış, parıldayan elmacık kemiklerinden yansıyor. Mükemmel şekillendirilmiş, kıvrıkcık kahverengi saçları neredeyse beline kadar uzanıyor, dolgun kıvrımlarının üzerine dökülüyordu. Diğer üç fahişe bana bıçak gibi bakışlar attı.

Zamanla bana karşı daha temkinli davranmaya başlamışlardı. Başlangıçta, müşterilere kanımı veya bedenimi vermediğim için korunduğumu düşünmüştüm, ama şimdi, ne olursa olsun, benim onlar için bir tehdit olduğuma karar vermiş gibiydiler.

Bu çok kötüydü, çünkü onların sıcak kardeşçe enerjisini kıskanıyordum. En azından Snow ile bunu yaşadığım için minnettardım.

Erkek fahişelerden biri olan Kaleb, vardiyasına başlamadan önce bir parıltı fiçisine düşmüş gibi görünüyordu. Parıltı, çıplak göğsünün her santimini kaplıyordu.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi, köylü delikanlı?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Grupta birkaç kişi kıkırdadı ve güldü. Maize dikkatlice kolumu tutup beni uzaklaştırdı, doğuma geri götürdü.

"Onları takma," dedi. "Aslında bu bir iltifattır. Sen işinde kıskanılacak kadar iyisin."

Bunun tüm hikaye olduğundan emin değildim, ama yine de onun nazik yorumunu takdir ettim.

"Onları tanıyor musun?" diye fısıldadım, doğuma yaklaşırken.

O başını salladı. "Durian'la yakındırlar ve bununla övünmeyi severler

"

Durian. Ön araştırmamdan, onun yükselen lideri olduğunu öğrenmiştim. Dindar bir fanatik olan Durian, dönüşmüşlerin doğaya aykırı iğrenç yaratıklar olduğuna ve Lillian'ın gazabına uğramamak için yeryüzünden silinmeleri gerektiğine inanıyordu. En azından, Rune'a karşı giderek cesurlaşan güç oyunlarını haklı çıkarmak için bu hikayeyi uydurmuştu.

Maize'in yüzündeki geçici tiksintiyi silip, o akşam takacağı maskeyi seçmesini merakla izledim.

benimkine benzer bir Şey seęmiŐti, ancak gülümsemesi masumiyetini ortaya koyuyordu ve benzer ama tam tersi bir çeliŐki yaratıyordu.

Masum bir baştan çıkarıcı ve günahkar bir bakire ringe girdi. Ma  başlasın.

SCARLETT

Müşteriler çok para harcayanlar olduğunda, garsonlara onlara istedikleri her türlü ilgiyi göstermeleri talimatı verilir. Personel sayımız o kadar fazlaydı ki, birkaçımız zenginlerin ilgisini çekse bile, diğerleri boşluğu doldurabilirdi. Hepsi oyunun bir parçasıydı. Odessa eşit muameleye yer olmayan bir yerdi; para ve gücün odadaki en yüksek sesler olduğu bir yerdi.

Bu yüzden, kısa siyah saçlı ve kehribar rengi gözlü doğuştan vampir kadın kolumu tutup "Kal" dediğinde, kendimi iki vampirin arasında, bir fahişeyi birbirlerine uzatırken buldum.

Maize'in gözlerinde aşırıya kaçtıklarına dair herhangi bir işaret olup olmadığını kontrol etmeye devam ettim. Onun için duyduğum endişe, diğer acil motivasyonlarımdan çok daha ağır basıyordu.

O bana gülümsedi ve her seferinde beni rahatlatan bir baş sallama yaptı. Gözleri sadece... mutluluk dolu görünüyordu.

Vampir salyası sadece bir anestezi ve afrodisyak değildi, aynı zamanda açık yaraları da kapatabilirdi. Frederick'in dili, kan pıhtılaşana kadar Maize'in boynundaki ısırık izini yalarken, onu göğsüne sıkıca bastırıp elbisesinin kumaşını sıkıca tuttuğunu izledim.

Yanımda, doğuştan kadın olan Liza, hem kandan hem de iksirden sarhoş olmuş, elleriyle dokunmaya başlamıştı.

Kavisli, siyah hilal şeklindeki kanepede oturduğum yerden, odanın diğer ucunda Rune ve yakın çevresi için ayrılmış yasak bölgeyi hala görebiliyordum.

Dans eden bedenlerin arasından gözlerim onun gözlerini buldu.

Derin bir nefes almadan edemedim. Hiç bu kadar öfke görmemiştim.

"Sırrın nedir, küçük insan?" diye mırıldandı Liza. Hiçbir kuralı çiğnememeye dikkat etmişti; Rune'a ikisini de kovması ya da daha kötüsü için bir neden vermemeye özen göstermişti. İnce, soluk parmakları uyluğumu okşadı ve beni titretti.

"Sırrım mı?" diye sordum, sesimi sabit tutarak onun erimiş irislerine bakarak. "Hangisi?"

Gülümsedi, gözleri karanlık, şehvetli bir özlemle parladı. "Mm. Gizemli kadınları severim." Kan kırmızısı tırnaklarının keskin ucu kolumu okşadı, hafifçe çizdi.

Buz gibi sarı saçları ve kakülleri gördüm ve hızla Snow'a ve onun geniş yeşil gözlerine iyi olduğumu belirten bir baş hareketiyle işaret ettim. O da bana hafifçe başını salladı ve hızla halıda birbirine dolanmış vampir kadınlar ve gömleksiz şekil değiştiren erkeklerin olduğu gruba doğru gitti. Kapı görevlileri, onlara aşağı kata giriş ücreti ödemeleri için sert bir şekilde teşvik etmekten yaklaşık iki dakika uzaktaydı.

Burada alay etmek ve beslenmek serbestti, ama seks partileri yasaktı. Rune sert ama adildi.

"Ama içinde diğerlerinden daha büyük bir sır var," dedi Liza. "Bunu hissedebiliyorum."

Tereddüt ettim, bunun bir laf mı yoksa gerçek bir gözlem mi olduğundan birden emin olamadım.

Bana bakışları yeterince korkutucuydu, ama parmak uçlarından bir büyü gücü çıktığını hissettiğimde, kanepeden fırladım.

O benden daha hızlıydı, aniden üzerime dikildi, dolgun kırmızı dudakları yırtıcı bir gülümsemeye dönüştü. "Sana büyüü hissetmeyi kim öğretti?"

Kalp atışlarımı yavaşlatmaya, sık nefeslerimi uzun, yatıştırıcı nefeslere dönüştürmeye çalıştım. "Kimse. Her zaman hissedebildim."

"Büyüleyici," diye fısıldadı. "Otur. Bir daha yapmayacağım." Sesi aldatıcı bir şekilde tatlıydı, ama gözleri keskin ve odaklanmıştı, her kelime arasında utanmadan boynuma bakıyordu.

Hareket edemedim, arkamdan tanıdık bir ses duyuldu ve iki doğuştan vampir de birden donakaldı.

"Bir sorun mu var, Eliza?"

Rune'un ona yanlış isimle hitap etmesi o kadar keyifli bir şekilde önemsizdi ki, şaşkın gülüşümü öksürerek bastırmak zorunda kaldım.

Tüm gözler bana çevrildi ve ben de hızla yüzümü doğuştan vampirlerinki kadar soğuk hale getirdim. Rune, Isabella konusunda bana yardımcı olabilecek bilgileri elde etme çabamı mahvetmeyecekti.

"Bir sorun yok," dedim, sesimi ipek kadar yumuşak hale getirerek, Rune'a neredeyse kindar denebilecek bir bakış attım.

Bana yaklaştı, çenesindeki bir kas seğirirken, bakışları öfkeyle, sahiplenici bir şekilde vücudumu taradı.

Karşılığında, Liza'ya bir adım daha yaklaştım, bu hem onun hem de Frederick'in hoşuna gitti. Zaman yavaşladı ve Rune'un bu durumu nasıl ele alacağını merak ettim.

Şu anda göz bebeklerine bu kadar öfke sızıyorsa, yüzeyin altında yüzen öfkesinin gerçek derinliğini ancak hayal edebilirdim. İçgüdüsel bir korku bedenimi sardı, onun ham gücüne karşı ilkel bir tepkiydi ve bunu yatıştırmak için çok uğraşmam gerekti.

Dudakları sıkı bir gülümseme oluşturdu ve dövmeleri büyüyle titrerken ve gölgeleri etrafında toplanırken yüz hatları sıkılmış bir ifadeye büründü.

"Pekala. Durian'a selamlarımı iletir misin, Fred?" dedi soğukkanlılıkla, yüzünde hala bir gülümseme izi vardı. "Ve son hediyelerini çok beğendiğimi de ilet. Onları benimle paylaştığı için son derece cömert davrandı."

Hava soğudu ve bir an için kimse konuşmadı. Maize ile göz göze geldim ve birbirimize "*oh, lanet olsun*" anlamına gelen bir bakış attık.

Rune'un onlara gerçekten söylediği şeyin, sözlerinin arasında saklı olduğu açıktı. Frederick'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, neredeyse yemi yutacak ve kendini öldürecek sandım.

Frederick şiddet istiyordu, bu arzusu kan ve seks arzusu kadar güçlüydü. Bu, kendi başına enerjik bir yükleme yarattı ve vücudumu çalkantılı, erimiş bir susuzlukla doldurdu. Tanıdık bir ses, başımı sağımızdaki dolambaçlı merdivene çevirmemi sağladı.

Geri döndüğümde, tüm gözler üzerimdeydi. Liza'nın gözleri kızgın köz gibiydi, dudaklarının kıvrımı bir vaat gibiydi.

Bir sonraki nefeste, Rune gitmişti.

Liza ve Frederick, Maize'i serbest bıraktıklarında, daha fazla kan almanın onun sağlığı için risk oluşturacağını fark ettiklerinde, başımın belada olduğunu ^{anladım}. Onu iyilikten değil, Rune'u kıskırtmak istememekten dolayı bağışladıkları anlaşılıyordu.

Vampirler kendilerini çok aç bırakmadıkları ve güçlü duygulara kapılmadıkları sürece, çoğunlukla kendilerini kontrol edebildiklerini öğrenmiştim. Bu, her zaman dikkatli ve ölçülü davranmayı *seçtikleri* anlamına gelmiyordu. Bir vampir kan içme arzusuna kapıldığında, av peşinde tek bir amaca odaklanmış üstün avcılara dönüşüyorlardı. Şimdiye kadar, bunu sadece bir kez görmüştüm

ve güvenlik görevlileri, söz konusu vampiri, salonun ortasında kanlar içinde yatan insandan hızla uzaklaştırmışlardı. Şifacılar kadını tedavi etmişlerdi ve kadın ertesi gece yine işine dönmüştü. Vampirlerin gözlerindeki o vahşi çılgınlığı, doğaüstü bir hızla hareket edip kızın etini kuduz bir hayvan gibi parçaladığını kolay kolay unutamayacağım.

"Herkes kıskanıyor," dedi Liza kulağıma fısıldayarak. "Hepimizin bize bakıp, gözleriyle küçük insanımızı bırakmamızı ve sıra onlara gelmesini yalvarması çok hoş."

Frederick dişlerini göstererek yaklaştı. Ben onların arasında sıkışmış durumdaydım ve felakete doğru geri sayımın başladığını biliyordum. Yakında, alacaklarını tahsil etmek isteyeceklerdi ve ben de köprüleri yakmayacak sağlam bir çıkış stratejisine ihtiyacım vardı.

Ateşle oynuyordum ve bu sefer alevlere biraz fazla yaklaşmış olabileceğimden korkuyordum.

"Öyle mi?" diye sordum utangaç bir şekilde, bakışlarım gizemli hale gelirken, cilveli gülümsemem masumiyetimi gölgeliyordu. "Fark etmemiştim."

"O ilgiyi seviyor," dedi Frederick Liza'ya, sonra bana dönerek, "Değil mi, tatlım?"

Öfke soğukkanlı görünüşümü yıprattı, ama ben onu çabucak bastırdım.

Omuz silktim ve dudağımı ısırdım.

"Durian'ın kulüplerinden birinde daha da fazlasını elde edersin. Black Sapphire, bir yıl içinde Odessa'yı geçecek. Orada kurallar çok daha esnek," dedi, sanki benim gibi savunmasız bir insanın duymak isteyeceği bir şeymiş gibi. "Söz ver, iş senin olsun. Burada kazandığının iki katını kazanırsın ve oradaki kalabalık senin gibi lezzetli bir şey için *çıldırır*. Hiçbir şey istemezsin. İstedğin her şeyi ve herkesi elde edersin. Para, kıyafetler, hediyeler, deneyimler ve dünyadaki en iyi iksirler."

Onun sözlerini dikkatle düşündüğümü göstermeye çalıştım. Duyduğum kadarıyla, Durian'ın kulüpleri kanunların sınırında faaliyet gösteriyordu. Ölümlüleri sarhoş ya da uyuşturulmuş halde tuttukları, oraya gelmeyi kabul etmiş olsalar bile onlara köle gibi davrandıkları söylentileri yaygındı.

Isabella da onlardan birinde olabilir miydi? Bu pek olası görünmüyordu. Öğrendiğim her şeyden yola çıkarak, onun özel bir müzayedede en yüksek teklifi verene satılması daha olasıydı.

Frederick'ten Liza'ya baktığımda midem bulandı ve onlara sahte bir gülümseme atmak yerine, gösterişli kıyafetlerinin üzerine kusabilirdim.

Kafam karışmış gibi davrandım. "Cehaletim için özür dilerim. Bu şehre yeni geldim," dedim ve heyecanla parlayan gözlerini izledim. "Ama Durian'ın kulüplerinin bu iğrenç insan kaçakçılığı işiyle bağlantılı olduğuna dair korkunç söylentiler duydum. En azından menajerim bize öyle söylüyor."

Liza saçımı okşadı ve kanepeden tekrar fırlamamak için tüm irademi kullanmam gerekti. "Hayır, hayır. Durian dindar bir adamdır. Lillian'ın seçtiği kişi olmasına rağmen, Helia ve onun güzel, saf çocuklarını asla düşmanı yapmaz."

İğrenç. Bu kadın mide bulantımı *daha* da artırıyordu. Şu anda bana bakışları adeta taciz ediciydi.

"Kölelik yok, sadece hizmet var," dedi Frederick ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Hizmet etmeyi çok severim," diye mırıldandım, çift anlamlı bir ifade yaratarak.

Çıkış stratejimi uygulamamın zamanı yaklaşmıştı. Bu ikisinden dalgalar halinde açlık yayılıyordu, gözleri pervasızca damarlarıma kayıyordu.

Boynumda bir sıcaklık hissettim ve bir sıkışma hissettiğime yemin edebilirim.

"Bornlar, böylesine sevimli bir insana hizmet etmekten onur duyarlar," dedi Liza. "Born bölgelerini keşfetmek isterseniz, size eşlik etmekten mutluluk duyarız. Bizimle güvende olursunuz."

"Ama içimden bir ses, senin heyecanı sevdiğini söylüyor," dedi Frederick, nefesini boynuma üfleyerek.

Sözlerini inceledim, parçalara ayırdım ve her birinin altında yararlı gerçekler olup olmadığını aradım. En suçlayıcı olanı, *kölelik olmadığı, sadece hizmet olduğu* idi. Frederick insan kaçakçılığını kınamamıştı. Hayır.

Onu *haklı* çıkarmıştı — kan kölesi olmayı çekici, şehvetli, kutsal bir şey gibi göstermişti. Sözleri düpedüz korkunçtu. Mide bulandırıcıydı. Kendimi, köleliği sadece hoş görmedikleri, aynı zamanda aktif olarak da katıldıkları konusunda artık yüzde yüz emin olduğum iki vampirin ortasına yerleştirmiştim.

Ve sadece kokumu değil, yüzümü ve çalıştığım yeri de biliyorlardı.

Tanrım.

Yine de, kız kardeşimin nereye götürüldüğünü bulmak için başka bir yol göremiyordum. Bu, aile evimizde Jaxon ve Phillip'in bana tepeden bakarak, benim ölü bir kadın olduğumu söylediklerini dinlerken kendimi kabullendiğim aptalca ve riskli plandı.

Çarşaflarda benim kanım, ön bahçede benim çılgılığım ve verandada benim baygın ayaklarım olmalıydı.

Ben olmalıydım.

Ve bu yüzden ağzımı açtım ve kendimi şu lanetli sözleri söylerken buldum: "Doğum bölgelerini gezmek kulağa hoş geliyor. Aristelle'in sunduğu her şeyi görmek istiyorum."

Yukarıdaki loş avizenin gölgeleri, Frederick'in yüzündeki çukurları daha ürkütücü, güzelliğini daha ölümcül gösteriyordu.

"Ne kadar ister, küçük insan?" diye fısıldadı Liza. "Kanının saflığını almamıza izin vermek için?"

Arzuları zirveye ulaşmıştı, tsunami üzerimde yükseliyordu ve birkaç saniye sonra çöküp beni süpürüp götürecekti.

"Para bizim için hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Frederick. "Bu..."

"Scarlett," diye sert bir ses aniden araya girdi ve vampirlerin sinirlerinin cildimde karıncalanmasını neredeyse hissedebiliyordum.

Kanepeden iki adım uzaklıkta duran Seraph'ın iri cüsseli vücuduna da aynı derecede sinirlenmiş gibi davrandım. Kollarını kavuşturmuş, bana onu takip etmem için sessizce işaret etti.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım onlara.

"Çabuk dön," dedi Liza, her zamanki mırıldanması hayal kırıklığıyla gölgelenmişti.

Kanepeden atlamamaya çalıştım ve nihayet doğanların duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde derin bir nefes aldım.

Seraph bana bir bakış attı ve kaşlarını kaldırdı. "Sen çok şaşırtıcı bir yaratıksın, biliyor musun?"

Dudaklarımın titremesine engel olmaya çalışarak gülümsedim. "Bir şeye mi ihtiyacınız var patron?"

Sesler ve inlemeler bizi sararken karanlık mermer zeminlerde yürüdük, etrafta dolaşan enerji ve büyüyle tüylerim diken diken oldu.

O başını salladı. "Benim için bir şey yok."

Beni karanlık, ıssız bir köşeye götürüp uzaklaştığında içimde bir kafa karışıklığı oluştu.

O anda güçlü kollar beni yakaladı ve dünyam karardı.

RUNE

Onu saçından tutup çalışma odama sürüklememek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Bunun yerine, üzerimize gölge çektim ve ölümcül bir hızla hareket ettim. Ağır ahşap kapı arkamızda kapandığında büyüm ortaya çıktı ve Scarlett'i kitaplıkların yanındaki duvara sertçe çarptım. Kafasının darbe almamasına dikkat ettim.

Nefesini kesmiş, sevimli bir şekilde kafası karışmış bir halde odaya ve sonra bana baktı. Hafifçe titriyordu ve bu görüntü dikkatimi onun hızlı nabzına çekti.

Dövmelerimin derimden çıkmasını engelleyemeyerek ona sertçe baktım. "Ne. Siktir. Senin. Sorunun. Ne.

Mürekkep gibi dallar derimden onun derisine doğru sürünürken katı bir şekil aldılar. O sarsıldı ve ben dikenlerin, onu duvara tutan bağlara dönüşürken sıkıca yerleştirildiğinden emin oldum.

O direndi ve ben, her hareketiyle bağların daha da gerginleşmesini izleyerek kötücül bir şekilde sııttım. Sonunda, direndikçe bağların daha da sıkılaştığını fark edecekti. O zamana kadar, onun kıvranışını izlemek son derece tatmin ediciydi.

Özellikle de bana yaşattığı cehennemden sonra. Peki ne için? Beni tekrar kısıktandırmak için, ama bu sefer, ondan beslenmekten ve onu boş bir beden haline gelene kadar kullanmaktan başka bir şey istemeyen yeminli düşmanlarımla mı?

Bu ilişkide deli olanın ben olduğumu sanıyordum, ama bu kız bana kesinlikle paranın karşılığını veriyordu.

"Hepimiz kalelerde yaşamıyoruz," dedi. "Bazılarımız hayatta kalmak için çalışmak zorundayız."

Böyle mi oynayacaktı? Peki. "Bu gece sana verdikleri bahşış ne kadar olursa olsun, her vardiyada sana iki katını vereceğim, yeter ki doğanlardan uzak dur."

O, benim gölgelerime karşı boşuna verdiği mücadeleyi sonunda bırakarak, öfkeyle nefes aldı ve bakışları sertleşti. "Senin paran istemiyorum. Beni satın almaya çalışma."

Saçları dağınıktı ve parmaklarımla yüzündeki saçları çekip atmak için uzandığımda irkildiğinde öfkemi daha da bastırdım. Kim ona irkilmemeyi öğretmişti?

"Seni satın almaya çalışmıyorum," dedim olabildiğince sakın bir sesle. "Ama doğanlar kesinlikle öyle."

"En azından niyetleri açık."

"Senin gibi mi?" Gözleri kısıldığında dudaklarımın bir köşesini kaldırdım. Kafamı salladım. "Benim niyetim seni güvende tutmak. Bu da senin niyetinle tam tersi gibi görünüyor. Kullanabileceğin düzinelerce zengin patron var. Neden doğanlar? Beni kızdırmak için mi kendini hedef haline getirdin?"

Yükselen büyümlle mücadele ettim. Bu kadın, beni bu kadar kontrolsüz hissettiren dünyadaki tek varlıktı.

O güldü. "Her şey seninle ilgili değil."

İlk başta, yine oyun oynadığını sandım. Birbirimize karşı duyduğumuz mantıksız, kafa karıştırıcı çekiciliği görmezden gelmek için daha fazla gereksiz taktikler... Hepimizi yok edecek kadar güçlü olabileceğini düşünmeye başladığım bir tutku.

Ama sonra gözlerinde bir şeyin parladığını gördüm, beni kendinden uzaklaştırdığında hissettiği duyguya benzer bir duygu. Crescent Haven'da görmediğim başka bir şey vardı. Belki de ben ayrıldıktan sonra ortaya çıkmıştı. Gizlediği şey, neden şifteri arkadaşıyla seyahate çıkmak yerine burada olduğunu da açıklıyor gibi görünüyordu.

"Ne oldu, Küçük Alev? Söyle bana. Yardım etmeme izin ver."

Gözleri yuvarlaklaştı, o güçlü küçük zihni düşüncelerle doluydu. Kendini tutuyordu. Bana güvenmiyordu, bu mantıklıydı. Akıllıca bir davranıştı. Beni ne kadar parmağında oynattığını, onu korumak, mutlu etmek ve her zaman tatmin etmek için ne kadar umutsuzca adadığını bilmiyordu.

Arkadaşı başı dertte miydi? Belki de parayla ilgili bir sorun vardı, bu da tehlikesine rağmen onu kazanmaya bu kadar önem vermesini açıklayabilirdi. Yine de, onun gibi insanlara yönelik tehdidi çok iyi bildiği halde, doğuştan olanlara karşı davranışını açıklamıyordu.

"Neden bana öyle diyorsun?"

"Konuyu saptırmayı bırak,"
diye tersledim.

Burun deliklerinin genişlemesi ve göğsünün bir an için hızla inip kalkması, onu çok sevimli kılıyordu. Gölgelelerinden birinin ucuyla yanağını okşadım ve o, tam anlamıyla kana susamış bir ifadeyle bana baktı.

"İşte bu yüzden," dedim. "Herhangi bir anda, odadaki en zayıf ve en savunmasız kişi muhtemelen sensin."

Kaşlarını kaldırdı. "Ah."

Ben güldüm ve öfkesi bir anlığına yüzünden kayboldu, beni merakla ve hayranlıkla izledi.

"Ve yine de parlıyorsun. Yaşadığın onca şeye, tüm acıya, yalnızlığa, kedere ve ihanete rağmen, parlak bir şekilde parlıyorsun, sanki parlak bir şekilde yaşamaktan başka bir seçeneğin yokmuş gibi. Sende asla ölmeyen bir umut görüyorum, bazıları bunu zayıflık ya da naiflik olarak adlandırabilir, ama bence bu senin en güzel yanın, bu aşırı derecede soğuk ve acımasız dünyada açık ve sıcak olmayı seçmiş olman."

Konuşmadı. Alt dudağındaki hafif titremeyi fark ettim. Sanki kesilip açılmış ve kendi savunmasızlığının kurbanı olmuş gibi, tüm mücadele gücü bedeninden çekilmişti.

"Anlamıyorum," dedi yumuşak bir sesle, kaşlarını çatarak. "Beni nasıl böyle düşünebilirsin? Odessa'da ne yaptığımı gördün. Ve açıkça bundan nefret ediyorsun. Başka biri olmamı istiyorsun. Gerçekte olduğum kişi değil, az önce tarif ettiğin kişi olmamı istiyorsun."

"Tarif ettiğim kadın tam olarak gerçekte olduğun kişidir." Gölgelemin gevşemesine, yavaşça derime geri çekilmesine izin verdim. Gölgelemin onun vücudundan ayrıldığında, hala hareket etmiyordu, sanki ben onu hala orada tutuyordum gibi duvara yapışık kalmıştı. *Aferin kızım.*

Hayal kırıklığı geniş gözlerini kapladı. "Bunu nasıl bilebilirsin?" "Ve senin kendi çekiciliğini kullanma şeklinden nefret etmiyorum," dedim, sorusunu görmezden gelerek. "Kendini tehlikeye attığında nefret ediyorum. Büyük fark var."

Scarlett kendini gerçekten kim sanıyordu? İçimden bir ses, onun birlikte büyüdüğü insanlar, özellikle de kız kardeşi, onun canlılığını köreltmek için çaresiz ve kıskanç girişimlerde bulunarak onu kendisine karşı zehirlediklerini söylüyordu. Şimdi benim görevim, bu zararı telafi etmesine yardım etmek, onların yalanlarını görmezden gelmesini sağlamak ve kendi sınırlayıcı inançlarından kurtulmasını sağlamaktı. Scarlett'in karanlığı, ışığı kadar büyüleyici ve sonsuz derecede ilgi çekiciydi.

"Ben *her zaman* tehlikedeyim," dedi acı bir şekilde.

Ona baktım, ciğerlerinin hızlıca inip kalkışını izledim, tatlı ve baştan çıkarıcı kokusunu içime çektim. Siyah elbisesi mükemmel vücudunu sıkıca sarıyordu.

"Bunu anlamaya başlıyorum," dişlerimi sıkarak söyledim. İlk sorgulayıcı sorumdan dikkatimi başarıyla başka yöne çekmişti, ama ne yazık ki onun ve şımarık eğilimleri için, benim hafızam çok iyiydi. "Aristelle'e neden geldin? Neye ihtiyacın olduğunu söyle, halledeyim."

Gözlerimin içine bakarak, kendisiyle savaşıyordu. "Neden bana yardım edesin ki? Kendi vatandaşlarına bile yardım etmezken? Klanın, sadece köleliğe son vermeni isteyen ölümlüleri öldürdü. Onlar sadece seslerini duyurmak istiyorlardı. Senden *nefret ediyorlar*."

Başımı eğdim ve ellerimi onun üzerine koydum. "Kamuoyu değişkendir ve neyse ki benim için çok az önemi var." Berrak mavi gözleri beni neredeyse dalgalarının altına çekiyordu, orada tek bir mantıklı cümle bile kuramıyordum. Onun dolgun, davetkar dudaklarına bakarak kendime geldim. "Sana daha önce de söylediğim gibi, bu şehri ve adayı en iyi nasıl koruyacağımı ben bilirim. Dönüştürülmüşler meydanda şiddeti kışkırtmadı, ama düzen korunmalı."

Bu yorucu, tekrarlayan konuşma, zihnimi giderek karmaşıklaşan karşıt güçlerin tahtasındaki tüm hareketli parçalara kaydırıldı. En yetenekli gözüm olan Gerrie'yi geçen hafta Ravenia'ya göndermişim ve her an geri dönmesi bekleniyordu. Valentin'deki gerginlikler artmaya devam etse de, klan savaşımız krallık çapında bir çatışmanın tehdidiyle karşılaştırıldığında önemsiz kalıyordu. Ancak, eğer rüzgar ölümlülerin lehine dönerse ve Ravenia'da daha büyük bir dönüşüm olursa, Durian ve doğanlara karşı amaçlarıma hizmet edebilecek ittifaklar kurulma şansı vardı.

Krallığın yönetimi altında dönmüş klanlar vardı, ancak bunlar önemsiz suçlular ve tanırsız piçlerden başka bir şey olarak görülmüyordu. Kral Earle ve ordularının, yeraltından çıktıklarında bütün klanları tek seferde yok etmeleri alışılmadık bir durum değildi. Durian gibi, Earle ve diğer doğanlar da bizden nefret ediyordu. Her an, Earle'nin sonuçları umursamadan Valentin'i geri almaya karar verme olasılığına hazırlıklı olmalıydım. Şu anda, kaynaklarımız ve ihracatımız onu uzak tutacak kadar kazançlıydı.

Ve krallık bunu kabul etse de etmese de, benim çok iyi bir hükümdar olduğumu biliyorlardı. Bu ada, ben iktidara gelmeden önce hiç bu kadar barış ve refah görmemişti.

Scarlett'e geri döndüm, keskin gözlerindeki yoğunluğu görünce neredeyse geri çekildim. Beni dikkatle izliyordu. Yüzümdeki her hareketi okuyordu, zihni benimki kadar yoğun çalışıyordu.

"Güvenini kazanacağım," dedim. "Ve sonra senden her şeyi isteyeceğim. Sırlarını, arzularını, ihtiyaçlarını ve en son rüyanı. Her zaman hak ettiğin hayatı yaşamayı sağlayacağım."

"Kendini yas tutuyor musun?" diye sordu, başını benimkine yaklaştırarak.

Tereddüt ettim. Yüz kaslarımın her bilinçsiz seğirmesini dikkatle izliyordu ve lanet olsun bu kadına, bunun için ondan nefret ediyordum. Onu uzaktan izlediğimde, içimdeki kırılganlığı ortaya çıkaran şey sadece ve sadece bana aitti. Zayıflığımı göstermem güvenli değildi, ona bile. Belki de özellikle ona.

Onun sırlarını sormuştum, ama o benim sırlarımı ortaya çıkarmak için benim bedenimi parçalamıştı.

Neyse ki, artık Crescent Haven'da değildik. Aristelle'de yas tutmadım, kan ve gölgeyle ele geçirdiğim bu şehirde yas tutmadım.

"Hayır," dedim ve bu yarı gerçeği söylemekten hoşlanmadım, ama ona sunabileceğim tek şey buydu.

Ona bu kadar yakın olmak tehlikeliydi, ama başka bir yerde olmak bu şehri karanlığımı kaplamakla tehdit ediyordu. Liza ve Frederick'in onu benden uzaklaştırmaya çalıştıklarını hatırladım, şüphesiz onu kan kölesi yapmak için.

Sonra onların alay etmesini, onları cesaretlendirmesini, neredeyse kendini onlara vaat etmesini hatırladım.

"Konudan saptık galiba," dedim, çalışma odamın loş ışığı titreyerek, rahat öfkeme geri döndüm. "Hiçbir koşulda doğan bölgelere gitmeyeceksin. Ve bu kulüpteki herhangi birine kanını sunarsan..."

Küçük Alev'imın boynuna başka bir vampirin dişlerinin batmasını hayal ettim ve gölgeler bir kez daha ona uzandı. Onların bileklerini sarmalamasına izin verdim ve ani bir hareketle kollarını başının üstüne sabitledim. Bana tekme attı ve ben de hareket edemeyen bedenimle ona bastırdım.

"...Burada herkesin önünde seni sahipleneceğim."

"Bu ne demek lan?" diye tükürdü.

Ona yaklaştım, dudaklarımız birkaç santim uzaklıktaydı. Hareketsiz kaldı, gözleri aşağıya doğru kaydı. Heyecanı havada yoğunlaşıyor, başımı döndürüyor, neredeyse tüm irademi parçalıyordu.

"Beni bir daha böyle kışkırt, öğrenirsin."

Gözlerinde öfke ve inanamama duygusu vardı, ama daha güçlü olan duygu, kanında yanan ateş, bilinçli protestolarına rağmen küçük vücudunu benim dokunuşuma yaslayan güçtü. Bizi bir araya getiren, hayatlarımızı iç içe geçiren, adlandırılmaz bir kader cilvesiydi. Görünüşte, biz tam zıtlardık. Birlikte olmamalıydık, gölgeye bürünmüş bu yaşlanmayan canavar ve bu insan güneş ışığı. Yine de, benim karanlığım onun karanlığını çağırıyordu ve daha da felaket olanı, her yıl ya da iki yılda bir sonbaharın başında gizlice yas tuttuğum insanlığım da öyle.

SCARLETT

Rune'un daha fazla bilgi almak için yaptığı tüm meraklı girişimlerini ustaca atlattım, çünkü henüz daha fazlasını açıklamak için zamanın geldiğini düşünmüyordum. Bu noktada odaklanma yeteneğim yoktu.

Öfkemi korumak, amacımı hatırlamak için çok uğraştım. Ama tek görebildiğim oydu, tek hissedebildiğim, bağlı bileklerimi tutan elleri ve bedenimi saran vücuduydu. Dokunduğu her yer yanıyordu ve her bir noktadan yayılan karıncalanma hissi, cildimin her santimetresini kaplıyordu. Uyluklarımın arasında, hayal edebileceğimden daha fazla acı hissediyordum.

Ben sadece ihtiyaçtan ibarettim. Denesem bile başka hiçbir şey düşünemezdim. Tehlikeyi haber veren uyarı çanları, kulaklarımda kanın akışının sesiyle tamamen boğulmadan önce, neredeyse algılanamaz bir fısıltıya dönüştü.

"Konuş, bebeğim," dedi Rune, yüzünü yaklaştırarak alçak bir sesle. "Ne istiyorsun?"

O benim kendi sözlerimi ve hilelerimi bana karşı kullanıyordu ve ben onu bunun için nefret ediyordum. Yine de bu, özlemimi daha da alevlendirdi, merakım dayanılmaz hale geldi. Sanki beni zaten tanıyormuş gibi, benim hayatım ve zihnim hakkında benim bile hiç anlamadığım veya kelimelere dökemediğim şeyleri anlıyor gibiydi.

Bu korkutucuydu. *O* korkutucuydu. Başka biri olsaydı, bacaklarının götürdüğü kadar uzağa kaçardı. Duvara sıkışmamış olsaydım, ben de denerdim. Ama onun beni yakalamasını istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Belki ikimiz de cinsel sapkındık.

"Bütün gece burada bekleyebilirim," dedi Rune sırtarak. "Ama bacaklarının kıvrılma şekline, göz bebeklerinin tabak kadar büyüdüğüne ve,"

derin bir nefes aldı, "o tehlikeli gözlerinle bana yalvarışın, benim kadar sabırlı olmadığını hissediyorum."

"Gözlerimle sana yalvarmıyorum," yalan söyledim.

O gülümsedi ve bakışlarım doğrudan dişlerine gitti.

"Benden beslenecek misin?"

Onu bir titreme sardı ve ben, onun soğukkanlı görünüşünü bozduğum için kendi kendime gülümsedim.

"Hayır. İlk kez benden besleneceğin zaman, beni seni sahiplenmem için yeterince yalvardıktan sonra olacak ve henüz buna hazır olduğunu sanmıyorum," dedi. "Çünkü senden ilk kez tattıktan sonra, başka hiçbir kan beni tatmin etmeyecek. Ve sana, beden ve ruhen, şu anda olduğumdan daha da fazla bağımlı olacağım."

Ona beni tanımadığını hatırlatmak istedim, ama bu doğru gelmedi. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu, ama Helia, onu istiyordum, tümünü. Aramızdaki elektrik akımı yükseldi ve kelimelerimi kullanamadım, suçluluk duygum, kafa karışıklığım ve köylülerin batıl inançları, yalvarma yeteneğimi elimden aldı.

Ama vücudumu hareket ettirebiliyordum, en azından başımı, çünkü geri kalanım onun kontrolündeydi.

Kendimi vazgeçirmeden önce dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapattım. Bunu yapar yapmaz, oda karanlık ve güçle doldu. Cildimdeki kavurucu sıcaklık, her santimimi saran bir zevk dalgasına dönüştü. Yumuşak dudakları benimkini domine etti, yüzümü ellerine alarak öpücüğü hızla kontrol altına aldı. Bileklerimi bıraktı, ama gölge onları duvara tutsak bıraktı.

Alt dudağımı çekiştirdi ve dişlerinin nazik dokunuşunu hissettiğimde, hafifçe nefesimi tuttum. Bir anlığına dudaklarıma gülümsedi, sonra tekrar beni yutmaya başladı. Dilinin belirsiz dokunuşuyla beni yavaşça tahrik etti ve ben onu kovaladım, kelimelerle yapamadığım şekilde bedenimle daha fazlasını istedim.

O uzaklaştığında, bağlı bileklerimi kıpırdatmaya çalıştım, ama kısa süre sonra dudakları boynuma değdi ve ben tamamen hareketsiz kaldım. Cildimi nazikçe emdi, ben inleyip ona doğru eğildiğimde, ona kendimi açtığımda, onaylayan bir homurtu çıkardı.

Yine, sivri dişlerinin uçları cildimi okşadı. Paniklemeliydim, ama bunun yerine kör edici bir şehvetle tükendim. Isırmadı,

sadece öptü ve cildimi nazikçe emdi, boynumdan uyluklarımın tepesine kadar uzanan zevk dalgaları gönderdi.

Bir sonraki yumuşak iniltiyle, sanki ona doğru eğildiğimde inlemelerimin tadını çıkarmak istercesine dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı.

Geri çekildiğinde, ondan dökülen ve gözlerini kaplayan karanlık karşısında titredim.

"Korkuya *çok* ilginç şekillerde tepki veriyorsun," diye mırıldandı.

"Sadece sana olan korkum," diye düşünmeden söyledim. Hemen ağzımı kapattım.

O beni merhametine teslim ederken, ben süzülüyordum, bağlanmamış, onda kaybolmuştum.

Rune'un gözleri parladı. "İyi cevap. Ama bunun tamamen doğru olduğundan emin değilim. Sen tehlikeye çekiliyorsun ve bunun tamamen bilinçli olduğunu sanmıyorum." Koyu irislerinde kötücül bir parıltı belirdi ve dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Acıya da aynı şekilde tepki veriyor musun acaba?"

Kaşlarımı çattım. "Sanırım acıya herkes gibi tepki veriyorum." "Yaptığın hiçbir şey *başkalarının yaptığı gibi* değil."

Eğer zihnimi arzu ile bulandırmasaydı, bu yorum bir dizi rahatsız edici düşünceyi tetikleyebilirdi. Yalnız düşünceler.

Ama Rune ile birlikte, sakladığım tüm parçalarım da diğer parçalarım gibi onu arzuluyordu, sanki onun onları kucaklayıp değer vereceğini biliyorlardı. Belki de onları tüketeceğini. Onun gölgesinde kaldığında benim karanlığım nasıl fazla olabilirdi ki?

Onun sözleri sonunda kafamda bir parça yerine oturdu ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bana zarar vermek mi istiyorsun?"

O sırtıttığında, bileklerimi saran gölge sarmaşıklarıyla mücadele ettim. Hareketimi görünce gözleri kısıldı ve bu onu daha da heyecanlandırmış gibi görünüyordu.

"Sen hastasın," dedim.

"Ve bunu seviyorsun."

Benden bir adım geri çekildi, gözleri vücudumun her santimini taradı. "Scarlett, benim güzel, çaresiz oyuncağım, sana hayal edebileceğinden daha fazla ahlaksız bir coşku yaşatacağım. Seni sınırlarının eşiğine getireceğim, vücudunun pes edeceği kadar çok zevk ve duygu ile dolduracağım, sonra da hepsini tekrar yapacağım. Her zayıflığını bulup sömüreceğim ve onları seni sonsuza dek tatmin etmek ve işkence etmek için kullanacağım. Mükemmel zihnini, ilahi bedenini siktiğimden daha sert ve daha derinden sikeceğim. Seni en iyi, en güçlü, en etkili halin haline getireceğim. Seni yok edip, Efendin ve Tanrın olarak benim imajımda yeniden yaratacağım."

Ağzım açık kaldı, ama ona öfkeli bir narsist diyemedim, iki uzun parmağını ağzıma soktu.

Isırma dürtüsü çok güçlüydü.

"Sakın yapmaya kalkışma," dedi. Kapüşonlu gözleri sırtışıyla tezat oluşturuyordu, sanki benim bunu yapmamı ve öğrenmemi istiyormuş gibi.

Bunu denediğim takdirde, onun çok hevesli olduğu cezalarından birini uygulayacağı hissine kapıldım. Bu da, itaat etsem de etmesem de, her halükarda onun istediğini elde edeceği anlamına geliyordu.

Ben ona dik dik bakarken o kıkırdadı. "Em. Onları güzelce ıslat."

Yanaklarımı çukurlaştırdım ve dilimi parmakları boyunca dikkatlice gezdirdim.

"Aferin kızım."

Dişlerim onun cildine değdiğinde, bana başını salladı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Ne olduğunu anlamadan parmaklarını çekti ve beni döndürdü, bileklerim şimdi duvarla yüz yüze, ters yönde havada asılı kalmıştı.

Elini kavisli sırtımda gezdirdi ve aniden kısa elbisemin ona neyi ortaya çıkardığının farkına vardım. Kalçamı avuçladı ve beni hissetmemem gereken şeyler hissettiren başka bir onay mırıldanması çıkardı.

Ona itaat etmek, bir sonraki övgüsünü kazanmak gibi şeyler. "Sana dokunmamı ister misin, Scarlett?"

"Siktir git."

Eli elbisemin altına uzanıp külotuma dokunduğunda, titredim ve bilinçsizce inledim.

Lanet olsun ona.

"Bunu listeye ekleyeceğim," dedi ve külotumu yere atınca nefesim kesildi.

"Ne listesi?" diye sordum.

"Henüz bunun için endişelenmene gerek yok," dedi, sözlerinde sahte bir tatlılık vardı. "Güvendesin. Şimdilik."

Beynim uğuldadı. Kendi tükürüğümle ıslanan parmaklarının sonunda hedefine ulaşmasını bekledim, ama hiç ulaşmadı. Benden uzaklaştığını hissettiğimde, omzumun üzerinden baktım ve birkaç metre uzakta büyük maun masasına rahatça yaslanmış olduğunu gördüm. Koyu saçları alnının üstüne düşmüştü ve beni sessizce izlerken parmaklarını dudaklarına götürdü.

"Dediğim gibi, bekleyeceğim."

Hayatımda hiç bir zaman bir baştan çıkarma bu kadar kontrolden çıkmamıştı. Artık tüm güç ondaydı ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. En azından bu gece yoktu.

Yarın gücümü geri alacağım. Bu hala planın bir parçasıydı. Isabella'yı bulmakla suçlamadan önce ona olabildiğince yaklaşmam gerekiyordu.

"Halıma damlatıyorsun, Küçük Alev," diye alay etti ve yanaklarım kızardı. "Sen muhtaç, küçük bir dağınıklık, değil mi?"

Gölgeleri ayaklarımın etrafında kıvrılırken, bazıları ayak bileklerimi sabit tutarken katılaşıırken, ben de meydan okurcasına ona baktım.

"Ne kadar uzun süre direnirsen, beni tatmin etmek için o kadar ikna edici bir yalvarışta bulunman gerekecek." Diye tsk etti. "Anlarsın ya, ben sadece sen yalvardıktan sonra sana zarar verir ve seni taciz ederim."

"*Beni takip ediyorsun.* Bu nasıl tecavüz değil?" diye tükürdüm.

Vücudumun her yeri yanıyordu. Kendi gölgelerim olsaydı, çoktan ona uzanır, onu bana doğru çekip kanımda alevlendirdiği ateşi söndürürlerdi.

Uygun bir şekilde, bu konuda sessiz kaldı. Sadece bana bakıyordu, sinir bozucu, kendini beğenmiş sırıtişıyla, gözlerime değil, açıkta kalan kıcıma bakıyordu.

Orospu çocuğu.

Haklıydı. O kadar ıslaktım ki, utanç verici ve korkunç bir şekilde, açılmış ve bağlanmış bacaklarımdan aşağı, altındaki kırmızı ve altın desenli halıya damlıyordu.

"Lütfen," dediğimi duydum, gururumu yutarken kelime boğazımı cam gibi sıyrırıyordu.

Vampir fahişesi, tanıdık bir ses fısıldadı ve ben gözlerimi sıkıca kapattım.

"Yetersiz," dedi Rune.

Öfke ve utanç, çökmekte olan savunmamın son kalıntılarını bir arada tutuyordu. Benim kurbanlarım, onları kızdırıp arzularının sınırına kadar götürdükten sonra son anda kendimi çekip aldığımda böyle mi hissediyorlardı?

"Dokunmamı istediğini söyle, bebeğim," dedi Rune, sesi artık daha yumuşaktı, ama kararlı ve tavizsizdi.

İçimde bir savaş verdim, ama bir taraf kolayca ezildi. "Dokunmanı istiyorum," dedim sonunda.

Son kelime ağzımdan çıkar çıkmaz Rune beni sardı, dudakları kulağıma değiyordu. "Mükemmel. Sen mükemmelsin," diye fısıldadı ve Isabella'nın

zalim sesi tamamen kayboldu.

Bir an için garip bir şekilde duygusal hissettim, sözleri o kadar samimi bir hayranlık içeriyordu ki beni şok etti.

Ama sonra parmakları bacaklarımın arasına kayd. *Sonunda*. Derinlerden gelen bir inilti ve inilti karışımı bir ses çıkardım, bu ses kendi kulaklarıma bile yabancı geliyordu. Parmakları ıslaklığımdan klitorisime doğru kayd ve ben bu yoğunluktan sıçradım.

"Hassas küçük şey," diye fısıldadı, nefesi kulağımda sıcaktı. Dişleriyle kulak mememi çekti. Sonra tekrar boynuma döndü, parmaklarının altında erirken beni öpüp emdi.

Eline süründüm ve o boğazından bir *mmhmm sesi* çıkardı.

Onun övgüsü, zihnimdeki son şüpheleri de ortadan kaldırdı. Yine de bu bilinçsiz engel devam ediyordu ve onun dokunuşundan, çaresizce arzuladığım tam anlamıyla tatmini yaşamamı engelliyordu. Çok karışık ve kaybolmuştum, *kötü, kötü, kötü, kötü* diye mırıldanan düşük bir uğultudan başka hiçbir şey duyamıyordum.

Sürtünmeyi bıraktığımda, Rune parmaklarını tam doğru basınç ve hızda hareket ettirmeye başladı, bu da beni şaşkınlıkla sarsmaya yetti.

"Bırak kendini, Scarlett," diye fısıldadı, sanki doğrudan zihnime konuşuyormuş gibi. "Zihninden benim sana verdiğim düşünceler dışında tüm düşünceleri, benimkiler dışında tüm iradeyi silmeni istiyorum. Şu anda, sadece zevk hissetmek için varsın. Başka bir amacın yok."

Elini geri çekti ve ben hayal kırıklığıyla protesto eden bir ses çıkardım.

"Anladığını söyle. Sadece zevk hissetmek için var olduğunu söyle."

Sözleri her yönden geliyor, odayı emirleri ve kesinliği ile dolduruyor gibi görüldüğünde tereddüt ettim. Gücü havada titreşiyordu ve vücudumdaki her şey onun otoritesine boyun eğmeye hazırdı.

Bırakmak istedim. Bırakmam gerekiyordu. Sadece bu an için, beni Rune'un gölgelerinden çok daha az arzu edilen bir esaret altında tutan çelişkili düşünceler, suçluluk, utanç ve korku seliyle yaşamak istemiyordum.

"Anlıyorum," dedim yumuşak bir sesle, sözlerimin doğru olmasını dileyerek. "Ben sadece zevk hissetmek için varım."

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, kendimi tutma gücüm kayboldu ve Rune beni pervasız bir hızla o sınıra doğru itti. Diğer eli yukarı kayd ve elbisemi aşağı çekti, ben keskin bir nefes alırken göğüslerimi serbest bıraktı. Soğuk hava meme uçlarımı sertleştirdi. Rune kulağıma hafifçe inledi, sesi vücudumda titreşti.

"Mükemmel," diye övdü.

Büyük elini her bir göğsümün üzerinde gezdirdi ve avuçladı, parmaklarını her bir meme ucuma sürttü ve titrediğimde kıkırdadı.

Her bir his, aniden yükselen zevk dalgalarını daha da artırdı. Bacaklarım gerilmeye, gözlerim dönmeye başladığında, Rune meme uçlarımdan birini çimdikledi ve hafifçe çekti.

Çığlık attım. Yıldırım gibi bir acı içimi kapladı, bu acı, göğsümün sertleşmiş ucunda başladı ve her sinirime yayıldı, artan baskımı daha da şiddetlendirdi.

Diğer meme ucumu işkence ettiğinde, kendimi tamamen kaybettim, bacaklarım titreyerek ona yaslandım. Kalbim deli gibi çarpıyordu, kıvranırken yanaklarım sıcaktan kızardı. Bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki bağlara karşı mücadele ettim, ondan uzaklaşmak ya da elini itmek için çaresizce çabaladım.

Kulağıma fısıldadığı kahkaha beni çıldırttı ve onun bana verdiği güç, kontrol ve arzu dışında hiçbir gücüm, kontrolüm ve arzumun olmaması, beni hiç bilmediğim bir zihin durumuna sürükledi. Rune'un kanıma bağımlı olduğu gibi benim de buna bağımlı olabileceğimden korktum.

Ve birbirimize bağımlı hale gelme düşüncesi beni dehşete düşürmeliydi. Ama şimdi değil, onun bir parçası olduğum, sadece zevk için var olan, acımasız avuçlarında bir oyuncak olduğum şu anda değil.

"Gel," diye homurdandı, sesi soğuk ve acımasızdı.

Parmakları klitorisimin üzerine daha doğrudan eğilirken ve nabız gibi atarken meme ucumu çevirdi. Denesem bile itaatsizlik edemezdim ve o bunu biliyordu. Bana kaçma, direnme, kendimi tutma şansı vermedi.

Daha önce olduğundan daha yüksek sesle çığlık atarak titredim, odayı çözülüşümün sesiyle doldurdum.

"İşte böyle, çok uslu bir kız," diye övdü Rune kulağıma, dalga dalga gelip giderken, sonra dokunuşunu kaldırdı ve tüm uzuvlarımı serbest bıraktı.

Ona yaslandım ve baş döndürücü bir hareketle halının üzerinde bacaklarının arasında, başım göğsüne yaslanmış haldeydim.

"Şimdi, Tanrı'ya karşı işlediğin sayısız günahların bedelini ödemekten şimdilik kurtulduğunu söyledüğimde," dedi, sesi yumuşak bir şekilde yanağıma okşarken, "bu sadece yarısı doğrudu."

Onun sözlerini dinliyor olmama rağmen, sözlerinin anlamını kavramak zordu. Kollarında bir su birikintisi gibi, nefes nefese ve güçsüzdüm.

"Bana sadece zevk almak için var olduğunu söyledin ve ben seninle oynamayı henüz bitirmedim."

SCARLETT

"Hayır," dedim zayıf bir sesle. "Artık dayanamıyorum."

Rune parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek, beni geniş vücuduna yaslayarak duvara doğru eğildi. Çalışma odası sıcak bir ışıkla aydınlatılmıştı, birkaç kitaplık, üzerinde kağıtlar ve kitaplar dağılmış büyük, dikdörtgen bir masa vardı.

"Bak, bu doğru değil," dedi, sesinde kara mizah vardı. "Ve seni en iyi halin haline getirmek için, düşüncelerinin ve inançlarının her zaman gerçek olmadığını öğretmek de gerekecek. Özellikle de kim olduğun ve neler yapabileceğin konusunda."

Eğer bitkin bedenime uygulayacağı işkenceyi haklı çıkarmaya çalışmasaydı, bu çok tatlı bir düşünce olurdu.

"Bacaklarını aç."

Ben ise bacaklarımı sıkıştırarak kendimi daha küçük hale getirdim.

"Scarlett," dedi kulağıma. "Bacaklarını aç, yoksa senin için ben açarım."

Sesi artık daha yumuşaktı, ama yine de karnımda bir ürperti uyandıran ve beni harekete geçmeye iten bir tehdit alt tonu vardı.

Yavaşça bacaklarımı açtım ve onun bacaklarının üzerine eğildim. "Aferin sana."

Zihnimdeki sisin içinden bir anlık bir küçümseme belirdi ve ona bağırmak için ağzımı açar açmaz, eliyle ağzımı kapattı.

O güldü. "Seni durdurduğum için bana teşekkür etmelisin. Tövbe etme zamanı gelmeden önce, suçların listesi bir kilometre uzunluğunda olacak."

Parmakları acı verici derecede hassas klitorisime dokunduğunda, ben sıçradım. Hızla bacaklarımı kendi bacaklarıyla sabitleyerek, bacaklarımın açık kalmasını sağladı.

Onun avucuna karşı çıkardığım boğuk sesler, Rune'u hasta, sadist bir pislik gibi güldürdü.

Onun ve iktidara yükselişı hakkında duyduğum onca şeyden sonra farklı bir şey beklememeliydim. Acımasız cinayetleri ve mide bulandırıcı işkence yöntemleriyle tanınan, doğaüstü güçlere sahip bir vampir lordunun başka herhangi bir alanda akıl sağlığı yerinde olacağını mı düşünmüştüm?

Tam anlamıyla tam bir psikopatı beni takip etmesi, incitmesi ve kontrol etmesi için teşvik ediyordum. Ben çok lanet olası...

Bu sefer parmakları klitorisime dokunduğunda, nazikçe ovuşturdu. Çılgına döndüm ve ağzımı kapatan eli gövdemın etrafına dolanarak beni kendisine sıkıca bastırdı.

"Zor durumda olduğunda sesinin nasıl olduğunu merak ediyordum," dedi, ben aşırı uyarılmadan keskin bir inilti çıkarırken.

Sırtımda onun kaya gibi sertliğini hissettim ve bir kez daha onun büyüklüğünden titredim.

"Senin sevimli seslerinden hangisini en çok sevdiğime karar veremiyorum," diye iç geçirdi. "Belki de kanını emip seni sikimle doldururken çıkardığın sesler olacaktır."

"Rune, yapamam," diye yalvardım, onun yavaş, nazik iknaları, hassas sinir demetlerime daha fazla baskı uygulayan bir dokunuşa dönüştüğünde.

"Evet, yapabilirsin." Diğer elini boynuma doğru hareket ettirerek boğazımın yanlarını hafifçe sıktı.

Oksijenin hafifçe azalması, beni onun dışında hiçbir şeyin var olmadığı o uçsuz bucaksız zihin alanına geri götürdü ve yavaş yavaş, acı yerini zevke bıraktı.

Bacaklarım titredi ve Rune parmaklarını daha aşağı kaydırđı. Birini içime soktu ve ben inleyerek onu sıkıca sardım.

"Bu eğlenceli bir sorun olacak," diye kulağıma fısıldadı.

"Ne?" diye sordum, sesim kendi kulaklarıma yabancı geliyordu, çünkü her şeyi tüketen bir duygu ve mutluluk haline doğru süzülüyordum.

"Ne kadar sıkı olduğun," diye cevapladı. Nefesi hızlandı, göğsünden düşük bir homurtu yankılandı.

Onun acımasızlığı veya hakimiyetinden, sıcaklığından veya övgülerinden daha çok, Rune'un kontrolünü kaybettiğı ve kalkanlarının altını gördüğüm anları seviyordum.

Onun kontrolünü kaybetmesini sağladığımda, bu benim için adeta bir uyuşturucu gibiydi.

İçimde bir parmak daha kaydırđı, boğazımı sıkıca tutarken boynumun yanlarını nazikçe okşadı.

"Bir gün seni genişleteceğim, bebeğim. Ve sen bunu kabul edecek ve her santimetresi için bana teşekkür edeceksin."

O konuşurken, sırtımda onun uzunluğunu hissettim ve nefesim kesildi. Biraz korkmuş olabilirdim.

İçimden çıktı ve başımı eğip parmaklarından benim sıvılarımı emmesini izlemem için gözlerimi genişlettim.

"Aç," dedi ve parmaklarını ağzıma soktu. "Tadın çok güzel, Scarlett."

[illegible]

"O küçük, kin dolu ağzını iyi bir şekilde kullandığında çok güzelsin," dedi ve beni tekrar göğsüne yaslayıp, dokunuşunu bacaklarımin arasına geri götürdü.

Artık beni o sınıra geri getirmesi kolaydı. Sanki benim bedenimi ve zihnimi on yıllardır, hatta ömür boyu tanıyormuş gibi benimle oynuyordu.

Bu hisleri ve duyumları başka hiçbir şeyle karşılaştıramazdım. Hiç bu kadar yoğun, bu kadar her şeyi tüketen bir şey yaşamamıştım.

Titriyor ve kıvranıyordum, bu orgazmın daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde beni parçalayacağını sezgisel olarak anlıyordum.

Rune beni yok edecekti, ben ona kibritleri verirken bedenimi ve zihnimi ateşe verecekti.

"Gel."

Alnımda ter damlaları oluşurken, yanaklarım kızardı ve bir çığlık odayı doldurdu. Dalga dalga üzerime çöktü ve beni bir rahatlama selinin altına sürükledi. Ağır nefeslerim yavaşlamaya başladı, kalbim hızla atıyordu.

Rune'un beni dünyadaki en değerli şey gibi özenle ve şefkatle hareket ettirdiğinin farkında bile değildim. Halının üzerine uzandı ve beni göğsüne yatırdı, uzuvlarımız sanki bir bütünün iki yarısıymışız gibi birbirine dolandı.

"Düşündüğünden çok daha fazlasını kaldırabilirsin, Küçük Alev," diye fısıldadı. "Bu gece benim için çok iyiydin. Kesinlikle mükemmel." Bir süre durdu. "Henüz kendi mükemmelliğine inanmıyorsun, ama bir gün inanacaksın. Bunun için tüm alemini yok etmem gerekse bile, kendini benim gördüğüm gibi görmeni sağlayacağım."

"Beni tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedim, onun kadar yumuşak bir sesle, sanki dünyadan kaçan iki komplocu gibi.

"Öyle hissediyorum, kaybettiğimi sandığım bir düzeyde." Saçlarımı okşadı ve gözlerim titredi. "Sanatçılar, cadılar ve mistikler sık sık, geçmiş yaşamlarında veya hayatlarımız başlamadan önce geçtiğimiz başka bir varlık düzleminde birbirlerini tanıyan iki ruhun burada, yeryüzünde buluşması fenomeninden bahsederler. Bu yüzden bazen insanlar bize kim olduklarını söylemeden önce onları tanıyormuşuz gibi hissederiz. Bu yüzden bazı varlıklar bizi çekerken, diğerleri bizi iter. Çünkü hepimiz bu karmik ağda birlikte sıkışıp kalmışız, tanrıların iradesini nihayet öğrenene kadar aynı ruhları tekrar tekrar sevmeye ve incitmeye mahkumuz."

"Bütün bunlara inanıyor musun?" diye sordum, yavaş atan kalbinin düzenli vuruşlarını dinleyerek ve göğsünün hafifçe inip kalkışını hissederek. "Ruh eşlerine, karmik döngülere ve yıldızlarda yazılı aşka?"

Evet, inanıyordum. Crescent Haven'da bu inançları bastırmayı, onlar hakkında tamamen sessiz kalmayı öğrenmiştim. Jaxon sadece gözlerini devirip konuyu değiştirmişti, ama Isabella benim *çocukça hayallerim* dediği şeylere karşı açıkça zehirli bir tavır sergilemişti. Tanrıların bizimle ilgilenmediklerini, bizim dünyamızı terk edip cenneti veya yeraltı dünyasını yönetmeye başladıklarından beri ilgilenmediklerini söylemişti. Kadere, ruh eşlerine ve diğerlerine inanmanın beni sadece hayal kırıklığı yaratan gerçekliğe hazırladığını söylemişti.

Belki de haklıydı. Ama ben yine de sessizce, gizlice inanmaya devam edecektim. Bana ve sevdiğim insanlara olan tüm korkunç şeylerin boşuna olmadığına inanacaktım. Başka bir hayatta, ailemin Isabella ve benim büyümemizi görece kadar yaşayacağına. Belki de incitilip, istismar edilip, boş bir yere gönderilmemin sebebi, yolumu güzel ve kaderimde yazılı bir şeye dönüştürmek için bunun olması gerektiği idi. Çünkü ancak karanlığı bilerek bir gün kendimi ışıpta boğulmuş bulabilirdim. Yıldızlarda yazılmış aşka inanıyordum çünkü onsuz bir dünyada yaşamayı hayal edemiyordum.

Rune'un eli, karışık saçlarımın arasında durdu. "Belki. En azından ölümlüler için. Ruhlarımızı sonsuza kadar lanetleyenler için değil."

Sözlerinin ağırlığı beklediğimden daha fazla göğsüme çöktü ve ona kendini yas tutup tutmadığını sorduğumda *hayır cevabını* verdiğini hatırladım.

Aniden yıldızlar söndü, kaderin uğultusu sessizliğe dönüştü. Sadece ben, Rune ve onun gölgeleri kalmıştı.

Ne yapıyordum ben?

Sersemlik geçti ve artık şehvetin etkisi altında olmadığım için mantığım zihnimde hak ettiği yere geri döndü.

Ne hissettiğimi tam olarak bilmiyordum, ama dilimde hayal kırıklığı tadı vardı. Sadece Rune'dan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Binlerce yıl olmasa da yüzlerce yıl yaşayacak ve sıkılıp beni terk ettikten sonra muhtemelen adımları unutacak olan bu ölümsüz varlıktan uzaklaşmam gerekiyordu.

Oturdum ve Rune endişeli bir ifadeyle beni takip etti. "İyi misin?" diye sordu.

Yüzünü inceledim, karanlık, çekici güzelliği benim gibi zayıf, idealist ölümlüleri tuzağa düşürmek için mükemmel bir şekilde tasarlanmıştı.

Belki de incubus büyüsü kullanmamıştı, ama beni tam bir boyun eğme durumuna sokmak için kesinlikle çok kötü *bir şey* kullanmıştı. Tamamen onun merhametine kalmıştım ve daha da korkutucu olanı, bunu ne kadar sevdiğimdi. O duruma geldiğimde, bir daha asla gerçeğe dönmek istemedim.

Ayağa kalktım ve Rune de peşimden geldi.

"Eve gitmek istiyorum ve senin beni takip etmeni istemiyorum," dedim, gözlerinden kaçarak.

Rune bir an sessiz kaldı. "Peki. Ama en azından cadıyı da yanında götürmelisin."

"Adı Snow," diye tersledim. Göğüslerimin hala açıkta olduğunu fark ettim ve öfkeyle elbisesini düzelterek göğüslerimi ve kalçamı kapattım.

Rune beni ürkütücü bir sakinlikle izliyordu. Ve birdenbire, beni bu kadar yakından izlemesi, yüzümü okuması ve zihnimin içeriğini araştırması beni çok sinirlendirdi. Yüzüme karşı uyardığı gibi, zayıflıklarımın peşindeydi.

O anda bu kulağa seksi gelmişti. Peki şimdi?

Bu büyük bir sorundu.

Sonunda onun karanlık gözlerine tekrar baktığımda, gözleri ihtiyatlıydı. Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyordu ama vazgeçti.

Kapıya uzandım ve soğuk, mesafeli sesi beni koridora kadar takip etti.

"İyi geceler, Scarlett."

SCARLETT

Sonraki dört gün boyunca Rune'u hiç görmedim. Her sabah uyandığımda, tüm pencereler kilitliydi ve oturma odamda artık hediyeler yoktu. Bu ara ve mesafe için minnettar olmam gerekirken, bunun yerine göğsümde yavaşça bükülen bir hançer gibi hissettim.

Bu da bana mesafeye ihtiyacım olduğunun bir başka kanıtıydı.

Doğmuş vampirlerden de hiçbiri görmedim, ancak hafta içi günler her zaman daha az yoğundu. Opera yavaş yavaş yaklaşıyordu ve Snow, biletlerin nereden geldiği konusunda hala suçluluk duymasına rağmen heyecandan başı dönüyordu.

Umurumda bile değildi. Bu, hayallerimden biri gerçek oluyordu. Ve bu düşünceyle, önceki gece Rune'un sözlerini hatırlamadan edemedim.

Senden her şeyi talep edeceğim. Sırlarını, arzularını, ihtiyaçlarını ve en son hayallerini. Her zaman hak ettiğin hayatı yaşamanı sağlayacağım.

Bir parçam bunun tamamen samimi olduğuna inanmak istiyordu. Bunun sadece kolay bir baştan çıkarma, onun sonsuz ölümsüzlüğünü renklendirmek için bir araç olmadığına inanmak istiyordu. Ama o ruhu olduğuna inanmıyordu. Şiddet doluydu, birçok düşmanından ve fethinden aldığı zevki benim acımdan da alıyordu. Beni duygusal olarak yok etmek, bu randevunun nihai amacı, en büyük zevkiydi.

Snow ve ben, zengin ölümlülerle vampirlerin bir arada yaşadığı River District'in dolambaçlı, dik yokuşlu yollarını tırmanıyorduk. Sürünerek ilerleyen siyah dövmelemleri her gördüğümde, onu düşünüyordum.

Bu çok sinir bozucuydu.

O, bilinçaltıma sızmış, sinsice köklerini derine salmış ve zihinsel manzaramı sıkıca sararak kilitlemişti.

Derin bir nefes aldım ve etrafımdaki güzel şehir manzarasına kendimi verdim. Omzumun üzerinden geriye bakmak için durdum, uzanan ısıltılı ışıklar ve klasik mimariyi hayranlıkla seyrettim. Bazı binalar parke taşı kadar beyazdı, diğerleri Lillian'ın onuruna koyu siyahtı, diğerleri ise Aristelle'in nefes kesici tablosuna renk katıyordu.

Tatlı ve tuzlu kokuların karışımı ağız sulandırıcı ve havada yoğundu. Sağımızdaki bir restoran sokağa açılıyordu, vampirler ve ölümlüler yemek yerken sohbet ediyorlardı. Kahkahaları esintiyle bana ulaştı. Kaderin sabit uğultusuna kulak verdim ve bir an için her şeyin yoluna gireceğine dair geçici bir sezgiye kapıldım.

Rune gibi, Aristelle de beni kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şekilde kendine bağlamıştı. Burada gördüğüm ve yaptığım her şey büyük bir maceraydı, Snow ve arkadaşlarıyla dolaşıp Jaxon ve Isabella'nın nefret edeceği şeyleri tartışmak bile.

"William'ı tekrar gördün mü?" diye sordum Snow'a. O, Finn'le eve gittiğimde tanıştığı vampir sevgilisiydi ve o gecedan beri onu da görmemiştim. Rune'un ona gerçekten zarar vermemiş olmasını umarak yüzümü buruşturdum.

"Hayır," dedi. "Sana uyardığım gibi, vampirler sadece kısa süreli ilişkilerdir. Tek bir vampirle ne kadar az zaman geçirirsen o kadar iyi."

Tırmanışımıza devam ettik, Helia'nın büyük tapınağı nihayet uzun otlar, limon ve incir ağaçlarıyla kaplı bir tepenin üzerinde göründü. Beyaz taştan oyulmuş, kubbe şeklinde, ateşli turuncu güneş taşı çatısı güneş ışığında parıldıyordu ve geceleri içeriden aydınlatılıyordu.

"Senden beslendi mi?" diye sordum.

Vampir haline dönüşmüş A aniden bakışlarını bize çevirdi, yakışıklı yüz hatları gizlenemeyen bir şehvetle büküldü. Hemen gözlerimi kaçırdım ve yürümeye devam ettim. Belki de o soruyu bağırarak sormamalıydım.

Nefes nefese kalmış olsam da Snow'a yetişip daha sessiz konuşabilmek için.

O gergin bir şekilde kıkırdadı ve bana yaklaştı. "Evet."

Nefesim kesildi. "Ve bunu şimdi mi söylüyorsun?"

"Daha önce sormamıştın!"

Bu doğrudu. Rune ile birlikte olduktan sonra vampirlerin aşk ilişkilerini duymak istememişim.

"Nasıl bir duyguydu?"

Snow'un beyaz yanakları süveteri kadar kırmızıya döndü. Göz teması kurmaktan kaçınarak buz sarısı saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Sanki hiç bitmesini istemediğin uzun, tüm vücudu saran bir orgazm yaşıyormuşsun gibi."

Ağzını kapatarak bir kahkaha daha bastırdı, büyük yeşil gözleriyle etrafına bakarak yakınımızda başka vampir olup olmadığını kontrol etti.

Yutkundum. Tahmin edilebileceği ve ne yazık ki, aklım hemen Rune'a gitti. Elini kullanarak beni bu kadar kolayca akılsız bir ihtiyaç yığının dönüşürebiliyorsa, o asırlık dişleriyle bana ne yapacağını düşünmek bile istemiyordum.

Yine de, Isabella'ya ulaşmak için doğuştan vampir olanlara güvenmek istemiyorsam, eninde sonunda dövüş ringine geri dönmem gerekecekti. Çünkü şu anki iki seçenek de aptalcaydı ve neredeyse kesin olarak benim yok oluşumla sonuçlanacaktı, ama ikisinden birini seçip harekete geçmem gerekiyordu, yoksa suçluluk duygusu beni yiyip bitirecekti.

Tepenin zirvesine ulaştığımızda, tapınağın önündeki beyaz taş merdivenlere oturmak için durduğumuzda, derin bir nefes aldım.

"Snow, sana bir şey söylemem gerek," dedim, midem düğüm düğüm olmuştu.

Ona yaklaştıkça, terk edileceğimi hissetmeye başladım. Ama her seferinde beni reddedeceğini, değersiz, ikiyezlü, tembel, sürtük ya da kız kardeşim beynime kazıdığı diğer şeyleri söyleyeceğini beklerken, Snow tam tersini yaptı.

Onun, beni cadı grubu arkadaşlarıyla yaptığı planlara dahil etmeye devam etmesi kafa karıştırıcıydı. Ben onlara ait değildim, damarlarımda tek bir damla bile büyü gücü yoktu. Ya da iş yerinde baştan çıkarma numaralarımı kullanmamı ve ona nasıl kullanacağını göstermemi teşvik etmesi. Isabella'nın benden nefret ettiği her şeyi, Snow beni değiştirmeye ya da eleştirmeye çalışmadan kabul ediyordu. Tabii, Rune konusu hariç, ama o da makul bir koruma içgüdüsünden kaynaklanıyordu.

Jaxon'ın bir şans eseri olduğunu düşünmüştüm, ama o bile Snow'un bana gösterdiği koşulsuz olumlu ilgiyi gösterememişti. Ondan sakladığım, onun anlamayacağını veya umursamayacağını öğrendiğim bazı yönlerim hala vardı. Onu hala tüm kalbimle seviyordum ve onun, boğucu küçük köyümüzde birlikte hayal ettiğimiz her macerayı yaşadığını umuyordum.

Ama Snow ile olan bu ilişki farklıydı, korkutucuydu, kan dökmeye aç vampirlerle dolu bir odadan daha ürkütücüydü. Beni paramparça ediyordu.

Bana Jaxon'ın yıllardır umutsuzca anlatmaya çalıştığı gerçekleri gösteriyordu.

Snow'un bana güvende, görülmüş ve kabul edilmiş hissettirmesi, Isabella'nın bana tam tersini hissettirdiği gerçeğini daha da acı hale getiriyordu. Bunun içimdeki kişiliğimden ya da belki de hatırlayamadığım bir hata yaptığımdan kaynaklandığını düşünmüştüm. Ama Snow bana böyle davranabiliyorsa, Isabella da davranabilirdi.

Kız kardeşim bana kötü davranmayı seçmişti. Snow'un kabul ettiği her şeyi Isabella hor görmüştü. Ve bu kaçınılmaz değildi. Hiç de değil.

Dudaklarım titredi ve Snow bana döndü. Gülümsemesi kayboldu ve elimi tuttuğunda, ailemden her zaman özlediğim şefkati bana göstermesine izin verdim. Başparmağıyla cildimi okşadı.

"İyi misin? Ne oldu?"

"Aristelle'e geldim çünkü kardeşim Isabella vampirler tarafından kaçırıldı ve köle ticaretinde satılacak."

Gözleri büyüdü, beni incelerken alnı kırıştı. "Aman Tanrım, Scarlett. Çok üzuldüm. Ama neden kimseye söylemedin?"

Kafamı salladım. "Birçok nedeni var ve bunların sana mantıklı gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. İlk olarak, onu bir şekilde bulup kurtarabileceğimi düşündüğüm için aptal ya da deli olduğumu düşünmeni istemedim. Hala öyle düşünüyorum, yapabileceğime inanıyorum, yapmam gerektiğini düşünüyorum."

Altımızda, Aristelle'in ışıltılı şehir manzarası, yukarıdaki kozmosun bir yansıması gibi, tüm göksel ihtişamıyla uzanıyordu. Tüm insanların köken aldığı tanrıçanın ayaklarının dibinde, yıldız ışığıyla yıkanmış ve tüm şehrin en muhteşem manzarası önünde, kendimi tamamen açılmış hissettim. Sözler, beni daha fazla ihanet ve kalp kırıklığından korumak için uzun zaman önce inşa ettiğim barajları yıkarak, dizginlenemez bir sel gibi dudaklarımdan döküldü.

"Çünkü o ben olmalıydım," diye fısıldadım, sonra sesim yıllar boyunca olduğu gibi daha güçlü, daha dirençli hale geldi. "Benim olmam gerekirdi, ama onun yerine onu aldılar. Onu aramaya çıkmamın delilik olduğunu biliyorum, özellikle de bunu yaparken güçlü vampirlerle tehlikeli oyunlar oynamamın... ama aynı zamanda, onun benim için asla böyle bir şey yapmayacağını da acı bir şekilde anlamaya başlıyorum. Aslında, eğer beni kaçırsalardı, o sadece artık benim gibi düzenli bir gelir kaynağına sahip olmadığı için üzülürdü." Gözlerimden yaşlar döküldü, sonsuz yalnızlığımın acı veren yarası

yeni arkadaşımın üzerine kanamaya başladı. "Muhtemelen kaderimi hak ettiğimi söylerdi."

Snow, sözlerim ikimizi de sarsarken başını salladı. Elimi hiç bırakmadı. "Neden bu kadar korkunç bir şeyi hak ettiğini düşünsün ki?"

"Bilmiyorum," dedim. "Keşke bilseydim."

"Seni izlerken bir şey fark ettim," dedi Snow yavaşça, gözlerini kendine çekerek. "Bazen, bir şey için gerçekten heyecanlandığında ya da Odessa'da çalışırken girdiğin o derin konsantrasyon halindeyken, sanki çok yükseğe uçtuğunu fark ediyormuşsun gibi, bir tür boşluklar oluyor. Kendi kanatlarını kırıpıyorsun. Kendini aşağı itiyorsun. Kendini korumak, gerçek düşüncelerini ve duygularını saklamak için çaba harcıyorsun. Kimse bu içgüdüyle doğmaz; bu bize öğretilen bir şeydir. İstismarcılar sadece ışığımızı sömürmekle kalmazlar. Onlar artık hayatımızda olmasalar bile, ışığımızı onlar için söndürmemiz için bizi şartlandırırlar."

Başımı salladım. "O istismarcı değildi," dedim çabucak. "Annemiz fiziksel olarak hasta, babamız da bu yüzden zihinsel olarak rahatsızken bana bakmak zorundaydı. Sonra ikisi de öldükten sonra, daha da büyük bir sorumluluk üstlendi. Her zaman benimle ilgilenildiğinden emin oldu."

"Fiziksel olarak," dedi Snow nazikçe. "Ama bir çocuğun temel ihtiyaçlarını karşılamak yeterli değildir. Duygusal benlik de aynı derecede önemlidir. Seni güvende hissettirdi mi? Üzgün olduğunda ona güvenebileceğini hissettirdi mi? Sana rahatlık sağladı mı? Övgü? Fiziksel sevgi?"

Sağ yumruğum o kadar sıkıydı ki tırnaklarım derime batıyordu. Sonbahar gecesinin soğuk esintisine rağmen, Snow'un bakışlarının ağırlığı altında aniden kaşınmaya, terlemeye ve rahatsız olmaya başladım.

"Bazen, en azından babam öldükten hemen sonra, kendi başımıza kaldığımızda, bazıları vardı. Ama sonra, hayır, hiç olmadı."

Zihnim geriye gitti, kulübemizin ön kapısından şarkı söyleyerek girdiğim ve sessiz olmam söylendiği tüm anları hatırladım. Küçük ellerim uzandığında ve itildiğim tüm anları. Ağladığım ve annem hasta, babam katatonikken acıma yerinin olmadığı söylendiği tüm anları.

Snow'un gözleri yerine parıldayan şehri izledim. "Ama ebeveynlerimiz bile beni duygusal olarak nasıl besleyeceklerini bilmezken Isabella nasıl bilebilirdi? O da bir çocuktı. Onu nefret etmem gerektiğini biliyorum, ama etmiyorum. Edemiyorum."

Jaxon'ın Isabella'nın kötülüğünü bana ikna etmeye çalıştığında yaptığı gibi Snow'un da bana kızmasını bekliyordum, ama kızmadı.

Snow benimle birlikte şehri izledi ve bana mesafe koydu. "Ondan nefret etmek zorunda değilsin. Hissetmediğin bir şeyi hissetmek zorunda değilsin. Kin, içini boşaltan bir duygudur. Bence ona tutunmak, acımızı sürdürmenin bir yolu olabilir."

Aristelle'in güzelliğine asla alışamayacaktım. Bu da nefret etmem gereken bir şeydi, ama kendimi buna ikna edemedim. Garip bir şekilde, burası zaten evim gibi geliyordu. Belki de Crescent Haven'dan daha fazla.

"Onu kurtarabileceğimi düşündüğüm için deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Snow. "Bence seni kardeşi olarak gördüğü için çok şanslı. Bence senin gibi birinin sevgisini gören herkes şanslıdır."

Gözlerine tekrar baktım.

"Seni bu fikirden vazgeçirmeye çalışmayacağım," dedi. "Ama kendine hakaret etmeyi bırakmanı istiyorum. Sen *deli* ya da *aptal* değilsin. Sen tanıdığım en zeki insanlardan birisin ve risklerin farkında olduğunu biliyorum. Bu da, yine de ilerlemeye karar vererek inanılmaz cesur olduğunu gösteriyor. Bildiğin tek evi terk edip vampirlerin yönettiği bir şehre gelerek. Tek istediğim, olabildiğince güvende olman."

Başımı salladım. Onun nezaketini nasıl karşılayacağımı hala bilmiyordum, bu yüzden onun yerine bir söz verdim. "Öyle olacağım."

"Son bir şey daha var."

Şehre doğru baktı, sarı saçları rüzgarda dalgalanıyordu. Onun dudaklarından çıkan sözleri dinlerken ben de yıldızlara baktım.

"Bu dünyada, senin kanatlarını kırmaktan başka bir şey istemeyen birçok insan var. Onlar için bunu yapmayı bırak. Bunun yerine uç."

RUNE

Yakın çevrem ve klanın birkaç yükselen üyesi, akşam yemeği ve içki için kalede toplanmıştı. Ben kadehimden yudumlarken, Uriah musluktan direkt içiyordu. Uriah, uzun kızıl saçlı ve yosun rengi gözlü bir insan kadındı.

Ilık kanı yudumlarken, onun tatsız tadından tatmin olmaya çalışıyordum. Scarlett'in kokusu hala üzerimdeyken, yıkamak imkansızken, bu mümkün değildi. Tabii ki ondan kurtulmak istediğimden değil.

Ana eğlence kanadı sohbet ve şakalarla doluydu ve ben sakın bir kararlılık maskesi takmaya özen gösterdim, sadece biraz dostluk ve eğlence katarak. Adamlarımı ve kadınlarımı rahat ettirmek için yeterliydi.

Savaş zamanındaydık ve klan mutlak bir güç imajına ihtiyaç duyuyordu.

"O nasıl?" diye sordu Uriah. Kızın boynundaki yarayı yalayıp kapattı ve ona çapkın bir gülümsemeyle veda etti. Kız bizden uzaklaşırken kızardı.

Bana her baktığında, küçük bir köpek gibi korkudan titriyordu. İnsanlar üzerinde böyle bir etkim vardı.

Bir yudum kan içtim ve ona bakarak onu sabitledim. "Değişken ve zor." Ve lanet olasıca karşı konulmaz, seksi ve büyüleyici. Ama Uriah'ın bunu duymasına gerek yoktu.

"Takıntılı olmana şaşmamalı," dedi, kaşını kaldırarak kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. Kan ve onun verdiği güç artışı onu küstahlaştırmıştı. "Sanki *o senmişsin* gibi. Ve sen kendini seviyorsun."

Mason bize ulaştı ve içtenlikle güldü. "Sonunda her şey anlam kazandı."

Ağzımın köşeleri yukarı doğru kıvrılmış olsa da ikisine de sert bir bakış attım. Scarlett hakkında açıkça konuşmak garip geliyordu. Onu hala

gizli tutmam gerekiyordu, ama artık o bana aitti ve daha fazla korumaya ihtiyacı vardı. Onu koruyamayacağım zamanlar olacaktı ve yakın çevremdeki ve en üst düzeydeki adam ve kadınların emirlerimi kesinlikle yerine getireceklerine güveniyordum.

"Şey, *mantıklı* olduğunu söyleyemem," dedi Uriah, Mason'la bir bakış alışverişinde bulunarak, dövmeleminin güçle titremesine neden oldu. "O bizden biri değil. Ayrıca o bir *insan*. Her şey çok..."

"Kafa karıştırıcı," diye bitirdi Mason, kollarını kavuşturarak beni dikkatle izledi. "O bir baştan çıkarıcı ve dikkat dağıtıcı, ona güvenmiyorum. Onun bir casus olmadığından nasıl emin olabilirsin?"

Gölgelerimi sızdırdım ve birkaç kişi başını çevirdi. Mason gözünü bile kırpmadı, bir santim bile geri çekilmedi.

"Çünkü onu araştırdım," dedim. "Kapsamlı bir şekilde."

Crescent Haven'da büyürken onu birkaç yılda bir kısa bir süre izlediğimi onlara söylemeye niyetim yoktu.

"O sadece küçük köyünden kaçıp büyük şehirde macera arayan parlak gözlü bir insan. Zaman kadar eski bir hikaye."

"Seksi," dedi Uriah.

Gölgelerimden biri serbest kalarak sivrildi ve Uriah'ın çenesinin altına doğru fırladı. O yuttu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Kötü bir şakaydı."

Mason şüpheli, sert bakışını yumuşatmadı. Konuşmak için ağzını açtı, ama odanın arkasından gelen bir bağırış onu kesintiye uğrattı.

Garsonlar ve fahişeler hareketsiz kaldı, vampirler ise ayağa fırlayıp büyülerini yaptılar.

"Cedar," diye bir ses duydum ve gölgelerimle birlikte odanın diğer ucuna geçip vampir kanının kokusunu takip ederek ağır ön kapılara doğru koştum.

Soğuk gece havasında dışarı çıktığımda, genç çırağımı taş verandada kendi kanının içinde buldum. Cadı ışığı, kırık bedenini aydınlatıyordu; başı vücuduna zar zor bağlıydı ve kalbi göğsünden sökülmişti.

Öfkemi zorlukla kontrol ettim. Aslında tek istediğim, büyümü doğuştan vampirlerin bulunduğu bölgeye yönlendirip oradaki tüm vampirleri içten çürütecektim, ama bunun yerine etrafıma bir gölge bulutu topladım.

"Onu Nyx'te bulduk. *Bizim* bölgemizde. Odessa'dan iki blok ötede."

Durian artık yazılı olmayan kurallarımıza uymuyordu. Dönmüşler ve doğanlar, savaştan bu yana barışı korumuşlardı; bu normlar, antlaşmanın kendisinden çok daha önemliydi. Kendi evimde yüzüme tükürmüştü ve bunu, büyükelçilerin ziyareti sırasında, benim sabrımı sınamak için yaptığını biliyordum.

Durian şımarık bir veletti, hiç nezaketi ve öngörüsü olmayan sümüklü bir çocuktü. Güçlü bir soydan geldiği ve aptalca Lillian'ın kutsamasını talep ettiği için, Valentin'in tümünün saygısını veya korkusunu kazanmış, yüzyılların tecrübesine sahip birine karşı şansı olduğunu düşünüyordu.

Kral Earle ve Ravenia'da dönüşüm geçirenlerle işler nasıl gelişirse gelişsin, uzun süre dayanamayacaktı. Gerrie kısa süre önce, güçlerin gerçekten krala karşı birleştiğini doğrulamıştı, ancak bunların ne kadar etkili olacağını söylemek için henüz çok erkendi. Her halükarda, Kral Earle, Lillian'ın seçilmiş kişi olduğunu iddia eden Durian'dan nefret edecekti. Ve Ravenia'nın büyük kısmındaki dönmüşler ve ölümlüler, Durian'ın doğduğu için ondan nefret edecekti.

Tek yapmam gereken, işaretleri takip etmek ve halkımın iyiliği için akıllıca davranmaktı. Durian ne olursa olsun mahkumdu ve bu bana geçici bir tatmin duygusu verdi.

Diz çöküp, tanınmayacak hale gelmiş Cedar'ın hırpalanmış bedenini inceledim. Dövmeleri yakılmış ya da kutsal olmayan cesedinden acımasızca sökülmüştü.

Scarlett bana kendimi yas tutup tutmadığımı sormuştu. O anda, tutuyordum. Çünkü Cedar'ı bir varlık, bir kardeş, bir oğul, bir ortak olarak görmek yerine, onu bir mesaj, bir satranç tahtasındaki bir piyon olarak görüyordum. Zihnimde bir sonraki hamlelerimi planlıyor, intikamı en iyi şekilde nasıl alacağıma karar veriyor ve mevcut ve hayal edilen gelecekteki sayısız karmaşık bulmacayı çözüyordum.

"Frederick'e, kardeşimize gösterdikleri saygıyı göstereceğiz," dedim Uriah, Mason ve etrafımdaki diğer klan üyelerine. "Sonra onu zindandan çıkaracak ve Lillian Meydanı'nda Karanlık Tanrıçalarının önünde asacağız."

Saygıyla başlarını salladıklarında ayağa kalktım, gözlerim Cedar'ın boş ve cansız gözlerinden hiç ayrılmadı. Uzun zaman önce kederi eyleme dönüştürmeyi öğrenmiştim, ama Scarlett'in zihnindeki kökleri, bana insan olmanın nasıl bir şey olduğunu, her an geçip giden anlarda hatırlatıyordu.

Onun gibi, canlı ve her şeyi tüketen, pek çok ton ve renk hissetmek benim için çok tehlikeliydi. Ruhsuz bir canavar, yıldızlarda yazılı aşka inanamazdı.

Yıldızlarda yazılı aşka inanamazdı. Ölümlüler geleceği planladıklarında, her şeyin anlamsız bir kaos ve şiddet ve açgözlülük döngüsü olduğuna dair tüm kanıtlara rağmen kendi varlıklarını romantikleştirdiklerinde neler olduğunu görmüştüm.

Yine de bir an için kendimi, Scarlett'in saf mavi gözlerinden Cedar'ı görürken buldum. Genç bir adam, yeni bir vampir, belki de bir ruh.

Ona gelecekteki zevkin bir parçasını gösterdikten sonra benden kaçmasına izin vermiştim. Belki de ruh eşleri ve kader hakkında soru sorduğunda, takıntımdan dolayı aramızdaki büyük farkları net bir şekilde görmüştüm ve devam edersek ona ne yapacağımdan korkmuştum.

Ona zarar verecektim. Onu kıracaktım. Ve bir gün, o ölecek ve beni geride bırakacaktı.

O zamana kadar dayanamayacaktık. Bir yıl dayanabilirsek şaşırırdım.

Yine de, sonunda kaçtığında, onu takip etmekten kendimi alıkoyamayacağımdan da aynı derecede korkuyordum. Tıpkı o gece ve o günden beri her gece onu evine kadar takip etmekten kendimi alamadığım gibi.

Scarlett bir bitki değildi, ama Mason onun güzel bir dikkat dağıtıcı olduğu konusunda haklıydı. Scarlett'in bir şans eseri olduğunu, sonunda kaçacağını ve onun karma ve ruh bağlantıları takımyıldızına ait olmadığını içtenlikle inandığımı söyleyebilmeyi dilerdim.

Ama benim insan tarafım, öldürdüğümü sandığım ama hala birkaç yılda bir ortaya çıkıp beni rahatsız eden tarafım, başka türlü düşünüyordu. O tarafım gittikçe güçleniyor, daha tehlikeli hale geliyor ve kontrolümden çıkıyordu.

İnsani tarafım Scarlett'in benim olduğunu biliyordu ve onu bu hayatta ve sonraki tüm hayatlarında, sonsuza kadar sahiplenmek istiyordu.

Çılgılık atan Frederick'in derisini soyuyordum ki, ensemde garip bir karıncalanma hissettim.

Durup gözlerimi kapattım. Küçük Alevim şu anda neredeydi?

Onu çağırdığımda kanımın izi bana yankılandı ve kısa süre sonra onu Nyx ile River'ın arasına yerleştirdim. Muhtemelen cadıyla birlikte şehri keşfediyordu. Bu düşünce beni gülümsetti.

Ama boynumdaki garip karıncalanma aniden ısındı ve sonra sönüverdi, sanki onunla olan bağım kopuyormuş gibi.

Yaptığım şeyi öğrenmiş miydi? Cadıya görünmez tasmamı çıkarmayı mı söylüyordu?

Umarım yapmamıştır. Kanımı o güzelim boğazına geri zorla sokarım.

Bekle.

"Bensiz devam edin," dedim çabucak.

"Ne oldu?" Mason gözlerini kısarak sordu. "Scarlett'i görüyor muyuz?"

Yüzünde bir anlık sinirlilik belirdi. "Hayır. Sen bizi buraya topladığından beri yok. Sanırım şu anda hepimiz senin evcil insanını izlemek için biraz meşgulüz."

Mason'ı yerine oturtacak vaktim yoktu. Onu sorumlu bıraktım, ağır bakışlarımla sözsüz bir söz verdim.

Savaşta omuz omuza savaşmak, başkalarının anlayamayacağı bir bağ oluştururdu. Ama saygısızlığa karşı sabrımın bir sınırı vardı.

Şu anda bunların hiçbirisi önemli değildi.

Scarlett'in kanı akıtılırken değil.

SCARLETT

Snow ve ben, yenilebilir, şekerli hamurdan yapılmış kaselerden dondurma yiyorduk. Bu, beni sonsuza dek büyüleyen, dahice bir mutfak icadıydı.

"Yemeği seviyorum," dedim memnuniyetle.

Snow başını salladı ve kremalı çikolatalı tatlısından bir lokma yuttuktan sonra inledi. "En iyisi bu."

"Yenilebilir kaseleri icat eden kişi, Ravenia'nın en zengin insanı olmayı hak ediyor."

Snow burun kıvırdı. "Sen kolay memnun olansın, Scar."

Köşeyi döndüğümüzde sessiz bir sokakta üç doğuştan vampirle karşı karşıya kaldığımızda kahkahalarımız kesildi.

Onları bir saniyede tanımak benim için giderek kolaylaşıyordu. Büyüleri farklıydı ve tabii ki sonsuza kadar genç, güzel ve iz bırakmamışlardı.

Snow ve ben durduk, ama yeni bir yöne dönmeden önce, onlar doğrudan önümüze dikildiler.

Odessa'ya gelen doğuştan vampirler gibi görünmüyorlardı. Yüz hatları büyüleyiciydi, ancak giysileri yıpranmıştı ve yoksulluklarını gösteriyordu.

Ama beni hareketsiz bırakan, hayatta kalma içgüdülerimi adrenaline dolduran şey bu değildi. Ortadaki, dağınık siyah saçlı adamın gözlerindeki bakış ve göğsünün doğal olmayan bir hızla inip kalkmasıydı. Diğer ikisi gibi bize sıırtmıyordu, kibirli ama kontrollüydü, muhtemelen bizimle oynamayı planlıyordu.

Hayır. Öfkeli gözlü adam tam da benim şah damarıma bakıyordu. Onun açgözlü susuzluğunu sanki kendiminkiymiş gibi hissedebiliyordum, aramızdaki boşlukta güçlü bir enerji dalgası olarak yayılıyordu.

Bu arzudan çok keskin bir ihtiyaçtı, k  şeye sıkışmış, yaralı bir hayvanın ölüm kapısına gelmeden önce son bir kez hayatına tutunmaya çalışması gibi.

Kan içme arzusuna giriyordu.

Han erim, kalın siyah süveter elbisenin altında bacağıma bağlanmıştı. Ne yazık ki ona ulaşmak için dondurmamı bırakmam gerekecekti, bu da beni oldukça rahatsız etti.

Yanımda Snow g c topluyordu. O andan itibaren her şey çok hızlı gelişti. Dondurma ayaklarımızın dibine sıçradı. Vampirler güldü ve ben beceriksizce silahımı aldım.

Kan dökme arzusuna kapılan vampir ileri atıldı, ama arkadaşları onu omuzlarından tutarak geri çektiler.

"Arkadaşımız için özür dileriz bayanlar," dedi soldaki, yağlı kirli sarı saçları olan vampir. "Lillian'ın çocuklarını a  bırakıp sürgüne gönderirseniz, sonuç bu olur."

"Sakin olun, biz sadece sohbet etmeye çalışıyoruz, o seksi boğazları parçalamaya değil," dedi sağdaki, benim han erime ve Snow'un beyaz ışıkla parlayan kaldırılmış ellerine bakarak. Derin kahverengi tenli ve traşlı kafalıydı.

Arkadaşlarının artan öfkesine karşı direniyorlardı ve ne derlerse desinler, onu daha fazla tutamayacaklarını biliyordum.

Bu da demek oluyordu ki ya kaçmamız ya da savaşmamız gerekiyordu. Ve avlanan bir vampiri kaçmak imkansızdı.

Aniden soldaki adam bana bakmaya başladı, ama açlıkla değil. Başını eğdi ve şu anda kan dökme arzusunda olmayan arkadaşına baktı.

"Mikey, onda ne farklı?" diye sordu. "İnsan olan. Bir şey var..." Gözlerini kısarak baktı ve kalbim göğsümde deli gibi çarpmaya başladı. "Bilmiyorum."

Arkadaşı başını salladı. "Lanet olası seksi olması mı?" "Hayır, ondan başka bir şey."

Snow bir adım geri attı ve üç vampir de onun hareketlerini takip etti. Serbest elime uzandı. "şimdi gideceğiz ve sen bizi takip etmeyeceksin. Biz  ığlık attığımız anda, bir blok ötede devriye gezen dönüştürülmüşler yardıma koşacak ve    n z  de öldürecek. Arkadaşına yardım çağır ve bizi bırak."

Dönüş hakkında blöf yapıyordu, ama yine de yalanının, yakınlarda gerçek bir yardım olduğunu sezen cadı hislerinin bir ürünü olduğunu umuyordum.

"Burada kalıp bizimle konuşacaksın, yoksa bunu sana salıveririz," dedi kel olan.

"Biz. İlgilenmiyoruz," dedi Snow, kısa ve keskin bir şekilde. "Gidelim, Scar."

Onun kendine güveni ve yalanlarının bizi bu durumdan kurtaracak kadar ikna edici olması için tanrılara dua ettim. Ama geri çekilmeye başlar başlamaz, iki adam omuz silkti ve birbirlerine baktılar.

Kan dökme arzusuyla vampiri bıraktılar.

Snow çığlık attı. Ona güçlü bir patlama ile ateş etti ve vampir, üçü de kışlarının üstüne düşerken arkadaşlarının üzerine yuvarlandı.

Tahmin edilebileceği gibi, bu durum onları çok kızdırdı.

Aniden, yakındaki binadan sarmaşıklar yere atladı, Snow'un ayaklarını ve kollarını yakaladı ve onu kaldırıma doğru çekti. Vampirler doğaüstü bir hızla hareket ediyorlardı ve benim tek yapabildiğim kolumu sallayıp hareket eden her şeye vurmaktı.

Kılıcım bir şeye çarptığında bir hırıltı duydum. Hançer elimden koparıldı ve biri beni Snow'un karşısındaki siyah taş duvara fırlattı.

Duvara yığıldım, çarpmanın etkisiyle ciğerlerimden nefesim kesildi ve gözlerimde yıldızlar belirdi.

Sarışın vampir Snow'un boynuna yapıştığında çığlık attım. Snow, vampir onu ağırlığıyla yere bastırırken, sarmaşıkları patlatarak avuçlarıyla onu yaktı. Vampir acıdan yüzünü buruşturdu, ama ne kadar çok içerse, Snow'un gücü o kadar azalıyordu.

Sonra kana susamış vampir psikopatça sırtarak Snow'u görüş alanımdan kapattı ve ben yardım için çığlık atmaya devam ettim.

Kel vampir onun yanında duruyordu ve benim hançerimi tutuyordu.

Kan içme arzusuyla boynumu parçalayan vampirin acısına hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Tüm vücudumu saran bir orgazm yerine, tüm sinirlerim birdenbire alev almış gibi hissettim. Dişleri o kadar sert batmıştı ki, birkaç saniye içinde kafamı koparacağından korktum.

Ellerim her tarafımı kaplıyordu, bana dokunuyor, beni tutuyordu ve ikinci bir çift diş bileğimdeydi, ben de boğazım kanayana ve acıyana kadar tekmeliyor ve çığlık atıyordum.

"Onu tatmalısın," diye birinin söylediğini duydum, ama sanki uzun bir tünelin sonundan geliyor gibiydi. "Peter onu kurutmadan önce."

Kahkahalar.

"Bu delilik dostum. Tadı saf seks gibi."

Hayır, kan bekaretimi kaybetmek orgazm gibi değildi. Bitmek bilmeyen acı ve çaresizlikten başka bir şey değildi. Üşüyordum ve titriyordum, sanki ağır bir sakinleştirici ile uyuşturulmuşum ve istenmeyen, aldatıcı vücut dalgalarının üstesinden gelmeye çalışıyormuşum gibi kafam karışmıştı.

Sanki bıçaklar boynumu ve bileklerimi parçalıyor gibiydi.

Ve çok kızgındım, çünkü gözlerimi yıldızlara bakacak kadar açamıyordum. Vücudumu geride bırakıp, hiçbir şeyin acıtmadığı, hiçbir şeyin gerçek olmadığı boşluğa gidemiyordum.

Vücudum bana ait değildi. Erkekler defalarca bana, benim sadece geçici bir bakıcı olduğumu, beni isteyen herkese ait olan, ama asla bana ait olmayan bedenin bekçisi olduğumu göstermişlerdi.

Yavaşça, göz kapaklarımın arkasında yıldızlar tek tek parıldamaya başladı, ta ki ben Samanyolu'nun uçsuz bucaksız genişliğine bakana kadar. Morlar, maviler ve sarılar

—bu adamların tuttuğu her yerde ölü bedenimi işaretleyecek aynı tonlar.

Işığın içine düştüm ve annem hastalanmadan önceki halini, anne ve babamı gördüm. Babamın annemin alnına öpücük kondurduğunu gördüm. Bana ve sonra Isabella'ya baktıklarını gördüm, yüzlerinde hayatımın geri kalanında beni rahatsız edecek, tanımlayamadığım bir duygu vardı. Sanki içimde anlamadıkları bir şey görmüşlerdi, beni babamın sarı saçları ve annemin açık kahverengi gözleri olan kızımdan farklı kılan bir şey.

Farklı, farklı, farklı. Aynı hikaye, tekrar tekrar, ve tek yapabildiğim en kötüsünü hayal etmektir. İçimde şeytani bir şey vardı, bir tür ele geçirme ya da lanet gibi, herkesin hissedip geri çekilebileceği bir şey.

Ama sonra Jaxon'ı gördüm, mutfağında gülerek kurabiye pişirirken ve maceralarımızı hayal ederken. Snow'un elimi tuttuğunu gördüm. Rune'un sesini duydum, bana *mükemmel* dedi.

Mükemmel, mükemmel, mükemmel.

Yıldızlar mükemmeldi, tıpkı zihnimde kurduğum gelecek gibi. Büyük aşk, seçilmiş aile, sanat, müzik ve edebiyat, tehlikeli maceralar ve ejderhalar öldürüldükten sonra geri dönebileceğim bir yuva ile dolu bir gelecek.

Hayaletlerin ve acımasız sözlerin olmadığı bir yer. Sıcak, parlak renkler, kusursuz bir şekilde tasarlanmış yaşam alanları.

Rune'un zevki bu eve çok yakışıyordu, ama o bunu asla bilemeyecekti.

Bana bu geleceğin parçalarını vermişti. Entrika ve gizem, opera biletleri, muhteşem kostümler ve mücevherler, ve dairemi soğuk ve sıkıcı olmaktan çok hayat dolu hissettiren mobilyalar.

Bana yaptıkları için bu adamların kafalarını koparacağına dair bilgim, çok kısa süren hayatım için küçük bir teselliydi. Onları nasıl bulacağını bilmiyordum, ama içimden bir ses bulacağını söylüyordu. Bunun için tüm doğanların topraklarını parçalamak zorunda kalsa bile.

Hala benim hakkımda gerçekte ne hissettiğini bilmiyordum ve bu sorun değildi. Onun deli olduğunu ve benim ona takıntılı olduğum kadar benim de ona takıntılı olduğunu biliyordum. Beni intikamımı alacaktı.

Ölmüş müydüm?

Artık hiçbir şey hissedemiyordum. Yıldızlar karanlık ve ışık lekelerine dönüşmüştü ve hayatımın görüntüleri de çoktan kaybolmuştu. Bu en iyisiydi, çünkü ne kadar az şey yaşadığımı görmek beni depresyona sokuyordu. Görünüşe göre tüm o travmalar boşunaymış.

Belki bir sonraki hayatta.

Sonra, sanki iki farklı yöne çekiliyormuşum gibi hissettim — parlaklık ve renklerle dolu takımyıldızlar ile boşluğun karanlık derinlikleri arasında.

Boşlukta, Lillian'ın acımasız, kusursuz yüzünü, soluk tenini ve dalgalı siyah saçlarını, kemik ve oniks taçını gördüm.

Bana gülümsedi.

Henüz değil, dedi, sesi fırtınanın şiddetli rüzgârında çınlayan rüzgâr çanları gibiydi.

Helia'nın kör edici güneş ışığına doğru koştum ve yüzeye çıktığımda Rune'un sesini duydum.

"Sakın pes etme, Küçük Alev. Yoksa Helia'yla savaşıp seni buraya geri getirip benimle birlikte cehennemde yaşatacağıma yemin ederim."

RUNE

"Cadı kan naklini gayet iyi tolere ediyor," dedi şifacı, kalenin büyük salonlarından birinde bana karşı titreyerek. Solumuzda bir ateş yanıyordu ve birkaç cadı ve insan şifacı telaşla koşturuyorlardı. "Ama insan kız evrensel kan grubunu kabul etmiyor. Denediğimiz anda, devam etseydik onu öldürecek bir reaksiyon gösterdi. Nedenini anlayamıyoruz. Tek yapabildiğimiz bağışıklık tepkisini yatıştırmak oldu, ama kanını yenileyemiyoruz."

Gözlerim yine Scarlett'in arkadaşının yanındaki sedyede yatan, baygın, solgun ve hareketsiz bedenine döndü. Kanın yarı saydam bir tüpten arkadaşının vücuduna serbestçe aktığını izledim ve her dakika daha da öfkeleniyordum.

Aslında, içimde hissettiğim duygular daha çok çaresizlik ve korkuya benziyordu, ama bunlar kendi kalemde bile gösterilmesi veya itiraf edilmesi güvenli duygular değildi. Artık hissedebileceğimi düşündüğüm duygular da değildi.

Mason ve Uriah yakındaydılar ve beni yakından izliyorlardı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Mason ve bu sorusu beni onu boğmak istememe neden oldu.

Çünkü o, yardımcı olmak için sormuyordu. Hayır, hala Scarlett'in bir tehdit olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

"Bir tür büyücü olabilir mi?" diye sordu.

Şifacı yavaşça başını salladı ve kaşlarını kaldırdı. "Hayır. O bir cadı değil. Kesinlikle bir insan."

"Ne yapılabilir?" diye bağırdım, şifacı irkildi.

"Bir kan cadısı yardımcı olabilir. Ama ben hiç tanımıyorum..."

"O zaman gidip bir kan cadısı bul," dedim yüksek sesle, şaşkın şifacılar ve boyun eğen aslarımların bulunduğu odaya bakarak. "*Hemen.*"

Scarlett'in saldırganlarını paramparça etmiştim. Onları parçalanmış, yanmış et ve küle dönuştürmüştüm, ama bu öfkemi dindirmek için yeterli olmamıştı. Çünkü o sokağa girdiğimde, onlar sadece onu beslenmiyor, ölümün eşğine gelene kadar yaşam gücünü emmiyorlardı.

Aynı zamanda ona dokunuyorlardı. Tıpkı o adamların Crescent Haven'daki son gecemde yaptığı gibi.

Üç vampiri ondan koparmadan hemen önceki sahneyi hayal etmek, gölgelerimin her yöne yayılmasına neden oldu.

Muhteşem, soğuk kalpli sürtük mentorum Sadie'nin bana öğrettiği her şey, bu çaresiz, zayıf insan söz konusu olduğunda pencereden uçup gitti. Ve kendimi umursayamadım.

İç çevrem ne düşünürse düşünsün. Kimsenin Little Flame'ime bir daha zarar vermesine izin vermeyecektim. Dorian'ın beni bu dünyadan silip şehrimi ele geçirmesini, onun bir kez daha bu tarifsiz ihlallere maruz kalmasını izlemektense tercih ederdim.

Artık mantık ya da akıl umurunda değildi, en azından onun söz konusu olduğunda. Dönüşmemiş olması ya da ölümlü olması umurunda değildi. Onu bırakmayacaktım. Yalvarsa bile.

Çünkü kollarımda öldüğünü sandığımda, ruhumun onun ruhuna uzandığını hissettim ve tanrılara, onun ruhunun da bana uzandığını yemin ettim.

Kan cadısı bulunana kadar, kafası karışık ve çok kızgın olan Scarlett'e artık ihtiyaç kalmamıştı.

Şifacılar, Scarlett'in hayatta kalmak için kan nakline ihtiyacı olacağından emindiler, ama bir şekilde, elimizdeki büyü onu bilincine kavuşturmaya yetti. Herkes buna mucize diyordu, ama ben gerçeği biliyordum. Scarlett'e pes etmemesini söylemiştim. O sadece emirleri yerine getiriyordu.

"Rune?" diye sordu, küçük eli benim elimde. "Ne..."

Parmaklarımla onun koyu renkli dalgalı saçlarını okşadım. Anılarının geri geldiği anı tam olarak gördüm. Zihninin korkudan acıya, oradan da tam ve mutlak bir boşluğa sürüklendiği anı.

Bu bakışı çok iyi anlıyordum.

Onu yataktan kaldırdım, şifacıların ve vampirlerin sözlerini ve şaşkın bakışlarını görmezden gelerek onu özel odama götürdüm.

Hiçbir şeye bakmadan, vücudu hafifçe titreyerek, gözlerinden sessizce gözyaşları akıyordu. Kendini bana yakınlaştırdı, kollarımda olabildiğince küçük ve gizli kalmaya çalıştı.

Onu büyük şöminemin önündeki halının üzerine yatırdığımda, ona dokunmak için hiçbir hareket yapmadım. İçimi parçalasa da, onun titremesine ve hareketsiz ve sessiz kalmasına izin verdim. O istemediği sürece ona dokunmayacaktım.

Ona su ve ekmek getirdim, ikisini de ellerinin yanına koydum ve birkaç adım geri çekilip yanına oturdum, ama çok yakın değil.

Dakikalar geçiyordu, ama o hala sessiz ve titreyerek yatıyordu, mavi gözleri boş bakıyordu.

"Scarlett."

Sesimi duyunca cam gibi gözleri canlandı. Onu yüzeye, yaşayanların dünyasına geri getirme zamanı gelmişti. Tüm

—bedeni, zihni ve ruhu—artık güvende olduğunu anlamalıydı. Bu zaman alacaktı, ama ben dünyadaki tüm sabrı ben taşıyordum.

"Lütfen benim için birkaç yudum su içebilir misin?" diye sordum.

Gözleri uzun kristal bardağa kaydı. Bir an için, benden uzak kalacağını, geçmişe geri döneceğini ve derin yaralarına boğulacağını düşündüm.

Ama Küçük Alev her zaman lanet olası bir savaşçı olmuştu. Yaşam ve ölüm arasında seçim yapması gerektiğinde, benim Scarlett'im ne kadar sert darbe alsa da her seferinde yaşam için savaşmıştı.

Scarlett doğruldu, bardağı dudaklarına götürdü ve hepsini bir dikişte içti. Bardak, küçük bir sesle halının üzerine geri düştü.

Gülümsedim. "Güzel. Şimdi ekmek lütfen."

Gözleri benimkilere değdiğinde, midem sanki alçalan bir gölge kuşuna binmişim gibi altüst oldu. Onun ilgisi ve güveni güneş ışığı gibiydi ve ben de ona doğru koşmaktan kendimi alamadım.

Yemeye başladı ve ben dikkatlice boş bardağını doldurmak için uzandım. Elim yaklaştığında, o ırkildi.

Durdum.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Kafamı salladım. "Hayır. Özür dileme. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Yakınlığın bile. Gitmemi istiyorsan, bir şifacı benim yerimi alabilir."

Zihni karmakarışık bir halde bir anlığına bana boş boş baktı. Dudakları hafifçe kıvrıldığında, sanki bana tüm dünyayı vermiş gibiydi.

"Sana yakınlığımı borçlu değil miyim?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak ve dişleriyle bir parça daha ekmek kopardı.

Gülümsedim. "Hayır. Borcun yok. Sadece çok keyif alıyorum."

"Takip etme eğilimin bazı avantajları var gibi görünüyor," dedi, gülümsemesi kaybolurken.

"Çok geç kaldığım için çok üzgünüm," dedim, sesime öfkemi yansıtmamaya çalışarak. Bunu duymasına gerek yoktu. Şimdi değil. Onu güvende hissettirmem gerekiyordu.

"Çok geç kalmak..." dedi, birden paniğe kapılarak sözünü kesti. "Snow iyi mi?"

"Evet, cadı iyi," diye onu rahatlattım. "Uyandığında onu gördüğünü sanıyordum."

Kafasını salladı ve şaşkın bakışları içimi burktu. Hâlâ şoktaydı ve hafızası muhtemelen parçalanmıştı.

Ona yeni bir bardak su verirken, bakışlarım boynundaki soluk kırmızı izlere ve morluklara takıldı. Kollarındaki morluklar çok daha kötüydü. Şifacılar ciddi yaraları iyileştirmişlerdi, ama vücudunda olanların izlerini bırakmış olmalarından nefret ediyordum.

Benim *izin* verdiğim bir şeydi bu.

Bir daha asla. Ben onu izlemezsem, klandan biri izleyecekti. Ve onun kusursuz teninde en ufak bir çizik bile olsa, o kişinin başı belaya girecekti.

"Duş almam lazım," dedi, şiddetli düşüncelerimin fırtınasından beni kurtardı.

"Sana her şeyin yerini göstereyim," dedim, ayağa kalkarak. "Sana yardım etmeme izin verir misin?"

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Evet."

Ona elimi uzattım ve o sendelediğinde onu dengeledim. Onu bırakıp geri çekilmek için tüm irademi kullanmam gerekti.

"Tekrar soracağım," dedim. "Yalnız kalmak ister misin?"

Gözleri yaşlarla doldu. Bu manzara göğsümü parçaladı, nefesim boğazımda takıldı. En korkunç, tarif edilemez bedensel sakatlıkları görsem bile gözümü bile kırpmazdım, ama Scarlett'in acı çektiğinin ilk belirtisi, soğuk, ölü kalbimin üzerine kurduğum tüm kalkanları parçaladı.

"Yalnız kalmaktan yoruldum," diye fısıldadı. "Gerçekten çok yoruldum." Sönmüş, ışığı hafifçe parlayan közlere dönüşmüştü. "Tek başıma başka bir yara daha almak istemiyorum. Yapamam."

"Zorunda değilsin."

Ayaklarında hareket etti, yüzünde gerginlik vardı. Yalnız kalmak istemese de, tek bildiği şey buydu ve bu da yalnızlığını hem rahatlatıcı hem de acı verici hale getiriyordu. Tanıdığımız şeytan, tanımadığımız şeytandan iyidir.

"Bana dokunmak için iznimi istedin," dedi. Başımı salladım. "Tabii ki istedim."

Bakışları yavaşça yerden gözlerime kaydı. "Bana dokunmanı istiyorum. Ama cinsel olarak değil, bu gece değil. Sadece..." Yine başka yere baktı ve ben onu hemen yakalayıp kollarıma almamak için kendimi zor tuttum. "Orada olmanı istiyorum. Sarılmak istiyorum."

"İstedğin ve ihtiyacın olan her şeyi sana vereceğim, ve artık istemedğin anda bana söyle, ben de duracağım. Anlaştık mı?"

Dudakları titredi ve sadece başını salladı. Bu onayla, onu kollarımın arasına aldım ve ana banyoma taşıdım.

Scarlett'in içindeki bir şey, sel karşısındaki bir baraj gibi kırıldı ve sanki onu akıntıya kapılmaktan alıkoyan tek şey benmişim gibi bana sarıldı.

Benim temel nezaketim ve sınırlarına saygım karşısında duyduğu şaşkınlık, beni sessizce yeniden delirtmeye başladı. Ona vücudunun bir borç olduğunu, cinsel tatminin rahatlık veya dokunmak için tek yol olduğunu hissettiren her erkeği parçalamak istedim.

Şu anki hali bana yıldızlara yalnız şarkılar söyleyen çocuğu hatırlattı. Bu, her zaman şüphelendiğim gibi, ailesinden başlamış olmalıydı.

Banyoda onu yere indirdim ve sakinleşene kadar kollarımı ona doladım. "Giymek istediğin kıyafet var mı?"

"Hayır. Bu kıyafetleri bir daha görmek istemiyorum."

"Tamam."

Karanlık fayans döşemeli, pencerenin önünde şehrin muhteşem manzarasını sunan taştan oyulmuş rustik bir küvetin bulunduğu lüks odaya göz gezdirdi. Duş da geniş yağmur duş başlığıyla aynı derecede görkemliydi.

Onu sessizce soyup, çıplak kaldığında alnına öptüm. "Burada kal."

Beni terk etmememi istermiş gibi bana bakışı, benim de özlediğimi bilmediğim bir şeydi. Geri çekilirken tereddüt etmeme neden oldu. Bana olan inancı mucizeviydi ve ben onu, ondan önce sahip olduğum her şeyden daha çok değer veriyordum.

Kanlı giysilerini attıktan ve çekmecelerimden ona giyecek bir şeyler aldıktan sonra, geri döndüğümde onu tam bıraktığım yerde buldum.

Duşun ısınmasını beklerken kendi kendime gülümsedim. Onun hıçkırarak ve sertçe nefes aldığını duyduğumda gülümsemem hemen kayboldu.

Ona doğru yürüdüm ve çenesini nazıkçe yukarı kaldırarak, onun ayrıışmış sersemliğinden çıkmasını sağladım. O, uzun zamandır gömülü olan duygularının şiddetle üzerine çökmesiyle, şimdiki ana tutunmaya çalışırken, kendinden geçip geliyordu. "Bu odada kokladığın bir şeyi söyle bana."

Durakladı, koyu renkli kaşlarını çatarak. "Okaliptüs," dedi. "Şimdi bana gördüğün iki şeyi söyle."

Etrafına bakındı, bakışları pencereye takıldı. "Şehir," dedi, gözleri titriyordu. Yavaş yavaş kendine geliyordu. Başını çevirdi. "Sen."

"Güzel. Şimdi bana duyduğun bir şeyi söyle."

Nefesi daha düzenli hale geldi, güzel kalbi sakinleşti. "Akan su."

"Hissettiğin bir şey."

Aşağı baktı, bir ayağını kaldırdı, sonra diğerini. "Zemin mi?" diye sordu, küçük, tereddütlü bir gülümsemeyle.

Gözlerini kaldırdığında, mavi gözleri her zamanki gibi bir anlığına beni şaşırttı. Onlarda okyanuslar, kalabalıklar ve sönmek bilmeyen ateş gördüm.

"Sen buradasın, bu odada, benimle birlikte. Ve bu dünyada senin için daha güvenli bir yer yok."

SCARLETT

Su şelalesinin altında, vampirlerin dokunuşlarını, tükürüklerini ve şifacıların vücudumdan temizleyemediği son kan damlalarını yıkadım.

Rune gömleksizdi ama siyah iç çamaşırıyla kalmıştı, ıslak ve vücuduna yapışmış haldeyken pek bir şey gizlemiyordu.

Onun inanılmaz, gülünç derecede günahkar hali. Beni birkaç kez bakarken yakaladı — geniş, dövme, kaslı göğsüne ve vücudunun geri kalanına. Hiçbir şey söylemedi, ama üçüncü veya dördüncü seferinde sırtmış olabilir.

Parmaklarıyla dönen bir hareket yaptı ve ben onun emriyle hareket ettim. Ona sırtımı dönerek, bir elimle omzumu nazikçe tutarken, diğer elimle çıkıntılı taş raflardaki siyah cam şişeyi aldım.

Sırtımı ona dayadığımda, sıcak suyla birleşince o kadar rahatlatıcıydı ki eriyormuşum gibi hissettim.

Rune nane şampuanını saç derime masaj yaparken, bilinçsizce memnuniyetimi gösteren bir ses çıkardım.

Artık bana talimat vermiyor olsa da, etrafımdaki hisleri hala fark ediyordum. Keskin, temiz kokular, onun rahatlatıcı dokunuşu ve ayaklarımın altındaki sağlam fayanslar, bu karanlık ve lüks mekanın güzelliği ve vücudumuza çarpan suyun sesi.

"Bunu nasıl yapacağını nereden bildin?" diye sordum. "Beni boşluktan nasıl geri getireceğini?"

Rune saçımı yıkamaya devam etti. "Savaş yaşadım, ama aynı zamanda çok uzun zamandır hayattayım. Çoğu insan, farklı derecelerde travma yaşar. Hepimiz bununla farklı şekilde başa çıkarız, ama bazı hileler herkes için işe yarar. Özellikle de takıldığımızda. Anahtar, vücudu artık tehlikede olmadığına, geçmişin artık bize olmadığına ikna etmektir. O zaman zihin

fiziksel formuna yeniden bağlanabilir. Kendini çevrene bağlamak bu konuda yardımcı olur."

"Özür dilerim," dedim. "Olanların savaşıla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum."

Aniden kendimi çok dramatik ve aptal hissettim, Rune'un bölünmemiş, özverili ilgisini hak etmediğimi düşündüm. Karşılığında hiçbir şey almadan neden kendini bu şekilde adadığını anlayamıyordum. Neden buna izin verdiğimi, neden bu acımasız vampir klan lideri yanımdayken kendimi hiç bu kadar güvende hissetmediğimi de anlamıyordum.

Rune beni yavaşça kendine doğru çevirdi, bakışları yoğundu. "Travmada rekabet yoktur. Hiçbiri diğerinden daha iyi ya da daha kötü değildir. Travma, başına gelenler değildir. Başına gelenlerin sonucu olarak içinde olanlardır."

Bunu bir an düşündüm. Rune deli olabilir, ama aynı zamanda bilgeydi. Tabii bunu ona asla söylemezdim.

"Neden bana bakıyorsun?" diye sordum.

Su, kusursuz teninden damlayarak güçlü gölge izlerine yapıştıyordu. O karanlık bir tanrıydı, bu düzleme ait olmayan bir adamdı. Ve bana bakışları - tüm bağlılığı ve yoğun ilgisiyle, eski, güçlü tavrıyla - beni büyüleyici bir elektrik akımına sürükledi. Her sözünü dinledim, teninin benim tenime dokunduğu her rahatlatıcı dokunuşa sarıldım.

"İstediğim için diyecektim, ama bu tam olarak doğru değil." Rune yutkundu, keskin çenesi gerildi, güçlü kasları kasıldı. "Sana bakmam gerek, Scarlett."

Kahverengi gözlerine o kadar derinlemesine baktım ki, sanki içine düşmüş gibiydim. Aramızda olanlar artık bir oyun gibi gelmiyordu. Oyundan tamamen çıkmıştık.

Saçımı duruladıktan sonra, her tarafım morarmış ve yaralı olmasına rağmen, üçüncü kez cildimi ovarken sabırla bekledi. Sonra beni kabarık siyah bir havluya sardı ve yatak odasına taşıdı.

Karanlık, baştan çıkarıcı ve asil bir odaydı, tıpkı kendisi gibi. O bana bir gömlek giydirirken, ben de duvarlarda asılı olan zevkli sanat eserlerini, minyatür mermer heykelleri ve titizlikle işlenmiş ahşap mobilyaları hayranlıkla seyrettim. Gömlek o kadar boldu ki komik bir hal almıştı.

Yatağı da aynı şekilde devasa boyuttaydı. Beni yatak örtüsünün karanlık bulutuna hafifçe attı ve ben kıkırdadığımda, neredeyse şaşkın bir bakışla bana bakakaldı.

"Lütfen, tüm tanrıların aşkına, o sesi çıkarmayı asla bırakma." Ağzımı kapattım. "Şimdi utandım."

Bir an için arkasını döndü ve kuru iç çamaşırları ile sıradan siyah pantolonunu giyerken muhteşem kaslı poposunu görmemi sağladı. Muhtemelen gözlerimi başka yere çevirmeliydim, ama Lillian'ın kendisi tarafından oyulmuş olabilecek bir vücuda bakarken bunu yapmak zordu.

Rune döndü ve gözlerini kısarak baktı. "Benim yanımda asla utangaç davranmaman gerek."

"Evet, lordum," dedim yaramaz bir gülümsemeyle.

Gözleri parladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sana hiçbir koşulda bana *lord* demeyi de söyleyecektim. Ama sonra senin dudaklarından çıktığında bunu gerçekten sevdiğimi fark ettim. Ve sana böyle bir unvan kullanmanı emretmenin seni kızdıracağını biliyorum, bu da bunu daha da tatmin edici hale getiriyor."

Daha fazla bir şey söyleyemeden, onun ani yakınlığıyla dikkatim dağıldı. Beni yumuşak çarşafların oluşturduğu bir koza içinde kendisiyle birlikte yorganın altına çekti. Kollarında, sadece sıcaklık hissediyordum, beni tutuşu onun gücünü hatırlatıyordu.

Rune haklıydı. Benim için daha güvenli bir yer yoktu. Canavarların kralı, her ne sebeple olursa olsun beni korumaya karar vermişse, benim korkacak neyim kalmıştı ki?

Bir süre sonra, gergin kaslarım tek tek gevşedi. "Ailen nasıldı?" diye sordum ona.

Rune bir an sessiz kaldı ve neredeyse bana cevap vermeyecek sandım. Sonuçta, kendisiyle ilgili tüm kişisel detayları Valentin'den tamamen gizlemişti. Elimizde sadece söylentiler ve efsaneler vardı, hiçbir şey kesin değildi. Dünyanın geri kalanına göre, Rune'un bir başlangıcı ve sonu yokmuş gibi görünüyordu. Doğmuşlara karşı savaşmak için gölgeden yaratılmış bir karanlık prensi.

Kimse onun kökenini, hatta soyadını bile bilmiyordu. Ve neden *bana*, yeni tanıştığı rastgele bir insan kıza?

Ama sonra Rune konuştu. "Babam bir alkolikti."

Hareket etmemek için kendimi zor tuttum, sanki bir hareket ya da ses onu konuşmaktan alıkoyacakmış gibi. Neredeyse nefesimi de tutmak istedim.

"Kendi babasından öfke ve şiddeti öğrenmişti. Evimizi terörize ediyordu. Yeterince büyüdüğümde, onu kışkırtmayı,

annem ve kız kardeşlerimden bana yöneltmek için kendimi onun tercih ettiği hedef haline getirdim. Onu nasıl kızdıracığımı ve öfkелendiğinde onu nasıl meşgul tutacağımı öğrendim. Sonra, yeterince büyüdüğümde, onu öldürdüm. Annem bir daha benimle hiç konuşmadı."

Onu öldürdüm. Tanrım, bu çok şiddetliydi.

"Kız kardeşlerin?"

Yutkundu. "Ölünceye kadar elimden geldiğince onları korudum." "Üzgünüm, Rune."

Sessizleşti ve içgüdüsel olarak, şimdilik söylemek istediği her şeyi söylediğini anladım.

Daha fazlasını sormak istedim. Kız kardeşleri, o dönüştükten sonra yaşlılıktan mı öldüler, yoksa çocukluğu gibi ondan da mı çalındılar?

Onunla ilgili her şeyi bilmek istedim. Belki de onun hikâyesini bilirsem, aramızdaki bu açıklanamayan bağın sonunda bir anlam ifade edeceğini düşündüm. Ama en çok da onu tanımak *istedim*. Zihninin derinliklerine inip, tüm karanlık köşelerini aydınlatmak istedim. Bu bir dürtüydü, bir ihtiyaçtı. Ve uzun iz listemden farklı olarak, bunun arkasında başka bir amaç yoktu.

Kız kardeşimi bulmak için ona ihtiyacım olmasa bile Rune'u tanımak isterdim. Ama ailesi ve bana bakma ihtiyacı hakkındaki sözleri kafama dank edince, sonunda tatlı bölgeye ulaştığımı anladım.

Ondan istersem, Rune bana yardım ederdi.

Derin bir nefes aldım, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. "Benim de bir kardeşim var."

Bir an sessizlik oldu, eliyle saçlarımı nazikçe okşadı. "Öyle mi?"

"Adı Isabella," diye devam ettim, kalbim göğsümde çarpmaya başlamıştı.

Ona dönerek yüzünü gördüm. Konuşurken koyu renkli gözleri ihtiyatlıydı, ama beni ve yüzümdeki derin duyguları görmesi gerekiyordu. Bu, onun yardımını kazanmak için en iyi şansımdı.

"Aristelle'e taşınmamam gerekiyordu. En iyi arkadaşım Jaxon ile kuru topraklarda seyahat etmem gerekiyordu. Planımız hep böyleydi. Ta ki Isabella, yola çıkmadan hemen önce vampirler tarafından kaçırılana kadar."

SCARLETT

Rune'un yüzünde şaşkınlık, kafa karışıklığı ve tam olarak anlayamadığım başka bir şey belirdi, sonra da sempatiye dönüştü.

"Onların konuşmalarını duydum ve onlar..." Bu gerçeği yüksek sesle söylemek için bir kez daha çabalarken gözlerine sertçe baktım. "Beni arıyorlardı. Köle olarak satılacak olan bendim, ama onun yerine onu kaçırdılar. Şimdi onu bulmak ve eve getirmek için Aristelle'deyim."

Rune ilk başta tepki vermedi. Genelde onu anlamak kolay değildi, ama yeni bir bilgiyi sindirirken daha da zordu. Savaş, casusluk ve işkence geçmişiyle, zihnini ve yüz ifadelerini korumak konusunda tanıdığım herkesten çok daha eğitilmiş olduğunu varsaymak güvenliydi.

Sonra alnında hafif bir kırısklık belirdi ve gözleri yumuşadı. "Üzgünüm, Scarlett. Kölelik bu adada, bu dünyada bir beladır. Bazı ölümlülerin, dönüştürülmüşlerin bu ticarete suç ortağı ya da hatta dahil olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama sana yemin ederim, klan her gün insan kaçakçılığıyla mücadele ediyor. Dünyamız, yüzeyde görünenlerden çok daha karmaşıktır."

"Bana açıklayın. Anlamak istiyorum," dedim.

Rune'un beni reddedip, Valentin ve Ravenia'nın siyasi manzarasını anlayamayacak aptal bir insan gibi davranmasını bekliyordum. Ama bir kez daha beni şaşırttı.

"Doğmuşlar ve dönüştürülmüşler arasındaki savaş sona erdi ve antlaşma iki ana nedenden dolayı yazıldı. Birincisi, krallık bunu talep etti. Dönüştürülmüşler ve müttefik ölümlüler kesin galip gelmiş ve tüm doğuştan olan güçleri kalelerinden çıkarmış olsak da, onlar hala güçlü bir güçtü. Ne hayatta ne de savaşta ölümlülere veya etik kuralların temel ilkelerine saygı duymuyorlardı. İntikam için tüm köyleri, cadı meclislerini ve ölümlü kasabaları yok ediyorlardı. Sivilleri. Çocukları."

Midem bulandı; Rune'un sözleri, sadece birkaç kez fısıltıyla duyduğum savaşın korkunç bir yönünü resmediyordu.

"Şu anda bunu konuşmak istediğinden emin misin?" diye sordu, gözlerime bakarak.

Ben başımı salladım.

Bir kez daha gözlerimi süzdükten sonra devam etti. "Onları küçük düşürmüştük ve intikam için kana susamışlardı. Valentin'in Ravenia'ya yaptığı ihracat

—yani silahlarımız ve büyülü eşyalarımız—paha biçilemez. Bildiğin gibi, bu ada tanrılar tarafından kutsanmış özel bir yer. Burada krallığın kışkırttığı kaynaklar, topraklar ve soylar var. Kral Earle, Valentin'i kontrol etmek istese de, bu adadaki hiçbir ölümlü ya da ölümsüzün onun egemenliğini istemediğini biliyor. Hepimiz özerk kalmak istiyoruz. Bunun için bizimle savaşması gerekecek ve bunu yaparken, başlangıçta arzuladığı şeyi muhtemelen yok edecektir. Bunun yerine, dönüştürülmüşleri ve ölümlüleri kazananlar olarak kabul ederken, doğuştan olanların ve Aristelle'de var olma haklarının tamamen yok edilmesini yasaklamanın en akıllıca hareket olduğunu anladı.

"Bu da bizi savaşın sona ermesi gereken ikinci ana nedene getiriyor. Vampirlerin liderlik ettiği bir savaşta en çok acı çekenler ölümlülerdir. Dönüştürülmüşler için önemli olan ahlaki bir husus vardı elbette, ama doğanların antlaşmayı kabul etmelerinin nedeni hayatta kalmaktı. Sonsuz bir savaş, ölümlü nüfusun azalmaya devam etmesine ve dolayısıyla kan sıkıntısına yol açacaktı. Bu zaten başlamıştı ve tabii ki kan arzusu nedeniyle daha fazla ölümlü ölümüne yol açtı. Tam bir kaos vardı. Valentin'in özerkliğini koruması ve tüm grupların burada nispeten barış içinde yaşaması için savaşın sona ermesi ve uzlaşmalar yapılması gerekiyordu. Kimse istediği her şeyi elde edemedi. Ama Valentin, savaştan sonra, doğanların zulmü altında yüzyıllar boyunca olduğu halinden çok daha iyi bir yer haline geldi."

Şimdi Rune'un benim düşüncelerimi izleme sırası gelmişti.

"Başka bir savaşı kışkırtmak istemiyorsun," diye sonuçlandırdım sonunda.

Rune başını salladı. "Hayır, istemiyorum. Ölümlüler vampirlerin sahip olduğu bakış açısına sahip değiller. Dönmüşlerin yönetici klan olduğunu görüyorlar. Gücümü, imajımı görüyorlar ve irademin sınırsız olduğu ve sadece hareket etmek istemediğim için hareket etmediğim sonucuna varıyorlar. Ama hepimiz, bazen ben bile, bu dünyada gerçek arzularımıza göre hareket etmekten alıkonuluyoruz. Herkes için en iyisinin ne olduğunu düşünmek, doğuştan vampir olanların ve krallığın maliyetlerini ve baskısını tartmak zorundayım ve bazen bu,

en az zarar veren yolu seçmek anlamına gelir." Derin bir nefes aldı. "Ama şimdi, savaşın kaçınılmaz olduğundan korkuyorum. Sadece burada değil, Ravenia'da da."

Rune'un gözleri artık kederliydi ve bu, benim hazırlıklı olmadığım derin bir duyuydu. Sanki yas tutan *benmişim* gibi, doğrudan içime bakıyordu. Bu beni tereddüt ettirdi, bir sonraki sorumu sormadım.

Görünmez bir yeraltı dünyasında klan savaşları olduğunu ve bunların bazen sokaklara sızdığını biliyordum. Bir şehri, dolayısıyla da bütün bir adayı yönetmenin, benim hayal edebileceğimden çok daha karmaşık olduğunu anlıyordum. Rune benden yüzyıllar öndeydi. Sürekli çelişkili davranıyordu, çözemediğim bir bilmeceydi. Bir an, öldürdüğü insanlığı ortaya koyarken, bir sonraki an, acımasızlığını ve tanrı kompleksini ortaya koyuyordu.

Sonunda, benim için en önemli olan hala Isabella'ydı. Ondan vazgeçmeyecektim. Hiçbir şey ve hiç kimse için.

"Kız kardeşim tartılacak bir bedel ya da tahtadaki yüzsüz bir piyon değil," dedim. "Benim için değil. Onun senin için neden öyle olması gerektiğini anlıyorum, tıpkı dönüştürülenlerin daha fazla şiddet uyandırmadan kurtaramayacağı diğer tüm köleler gibi. Ama o içten içe ölürken ben yaşayamam, özellikle de onun kaçırılmasının tek nedeni ben olduğum için."

Rune'un dikkatli maskesinden yoğun bir öfke patladı. Kanında titreşen gücünü hissettim, dikenli dallarını ve derisindeki gölge kıvrımlarını uyandırdı.

"Bu yüzden mi Frederick ve Liza'yı oynuyordun, doğan bölgeleri görmek için davetlerini kabul ediyordun?" dedi, gözlerinde bastırmaya çalıştığı bir öfke parladı.

Yutkundum ve o, kaslarını gerip gererken boğazımın hareketini izledi.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini bir an için kapattı. "Doğmuşların bölgesine girdiğin anda sana ne olacağını biliyor musun? Herkes üzerinde yarattığın etkiyi biliyor musun?"

Ben konuşmadım, sadece onun bakışlarını aynı şevkle karşıladım, Rune'un gölgelerinden biri kaçarak bileğimi sardı. Bu beni korkutmalıydı, özellikle de Rune'un tamamen bilinçsizce yaptığı bir şey olduğu için, ama korkutmadı. Katılaştıkça, dokunuşu serin ve sağlandı, zımparalanmış ahşap gibi pürüzsüzdü ama yumuşaktı, neredeyse deri gibiydi.

"Planın neydi?"

Sert ses tonundaki küçümseme izine sinirlendim. Gözlerimi kısarak, koluma tırmanan ve beni ona bağlayan gölgelerine karşı gerildim.

"Planın neydi?"

"Ona bir şekilde ulaşmam lazım," diye tersledim. "Onlar ticaretle bağlantılı. Bunu hissedebiliyorum. Büyü gücüm yok, ama evet, insanlar üzerinde yarattığım etkiyi çok iyi biliyorum. İçimde yaşayan lanet, kendi kız kardeşim ve tüm Valentin tarafından nefret edilmeme neden oluyorsa, öyle olsun. Beni bir hedef, bir kurban yapıyorsa, sorun değil." Dudaklarım aptalca titredi ve Rune'un yüzü düştü. "Ama en azından onu kurtarmak için kullanacağım. Bu dünyada sahip olduğum tek güç bu."

"Lanet mi?" diye sordu Rune düşünceli bir şekilde.

Onun sorgulayıcı bakışları altında rahatsız olarak omuz silktim. "Kötü şeyler bana diğer insanlara göre daha çok oluyor. Ve herkes bana bunu hatırlatmaya çok hevesli gibi... Ben farklıyım. Bende bir sorun var. Keşke ne olduğunu bilseydim."

"Kız kardeşinin senden nefret etmesinin nedeni bu mu sence? Ailenin seni bu kadar yalnız hissettirmesinin nedeni bu mu?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne? Ailem..." Kafam karışmış bir şekilde ona bakarken sözlerim yarıda kaldı.

Rune yine okunmaz hale geldi. "Özür dilerim. Varsayımlarda bulunuyordum. Psikoanaliz yapmak istememiştim."

Siktir. Duvarlarım yavaşça yeniden yükselmeye başladı, bu adamın ne kadar manipülatif olduğunu hatırlatarak. Bana zayıflıklarımın ne olduğunu öğrenip onları kullanmak istediğini söylediğini hatırladım.

"Dur, Scarlett," dedi, sanki uzaklaştığımı biliyormuş gibi, sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi. Sanki ona aitmiş gibi, onun bir başka vaadi gibi. Geniş elini omzuma koydu, gölgesinin kolumu nasıl sardığını gördü, sonra tekrar gözlerime baktı. "Sana yardım edeceğim."

Nefesimi bıraktım.

"Artık yalnız değilsin."

Hangi sözün, içimde biriken gerginliği ve aşırı çalışmaktan yorgun düşen zihnimi daha etkili bir şekilde rahatlattığını bilmiyordum. Isabella'yı kurtarmama yardım edeceği gerçeği mi, yoksa artık yalnız olmadığım gerçeği mi?

Kendimi bir kez daha onun büyüüne kapılmış buldum, sanki sözleri tanrıların iradesiymiş gibi, kararlı ve reddedilemez. O tamamen karanlık ve otoriteydi,

ve onun yatağında ona bağılı yatarken, iki eşit derecede doğru gerçeğı keskin bir şekilde anladım.

Birincisi: Rune, çok kısa bir sürede zihnimin derinliklerine o kadar yerleşmişti ki, umutsuzca bağımlı hale geldiğimden emindim.

İkincisi: Direnip direnmemem, bunun onun için sadece sapkın bir oyun ya da heyecan verici bir fetih olup olmadığı, hislerimi değıştirmiyordu. Kabul edemesem de, tuzağı düşürölmüş ve yakalanmışım. Bir şekilde, o bunu muhtemelen zaten biliyordu.

O zaten kazanmıştı. Snow'un cadı gibi hisleri olmasa bile, bu karşılıklı takıntı ve tutku, bağımlılık ve yoğunluğun zaman geçtikçe daha da değışken ve her şeyi tüketen bir hale geleceğini kesin olarak biliyordum.

SCARLETT

Uyandığımda, katı ve ruhani madde arasında sıkışmış, serin bir gölge dalgası boğazımı gevşekçe sarmıştı. Dehşete kapıldığımı söyleyebilmeyi isterdim, ama vücudumun tepkisi hiç de uygun değildi.

Rune'un uykumda beni kazara öldürme yeteneği mi beni tahrik etmişti? Yoksa bilinçsizken bile beni sahiplenme ve hakimiyet kurma konusundaki korkutucu ihtiyacını göstermesi mi?

Kendime tiksinnem, korkmam için yalvardım. Bunun yerine, uyluklarımın arasında ıslaklık oluştu.

Bende ciddi bir sorun vardı.

Gölge tasmaına uzandım ve tasma hafifçe sıkılaştı. Rune arkamda kıpırdadı ve kısa süre sonra filiz geri çekildi ve beni tekrar kollarına çekti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye kulağıma fısıldadı.

Bu soru şehvetimi kesip attı ve bana neden bu vampir lordunun yatağında olduğumu hatırlattı.

Gerildim. "İnsanların travmalarını farklı şekillerde ele aldıklarını söylemiştin. Benim yöntemim, olabildiğince çabuk unutmak. Lütfen, bu olmamış gibi davranabilir miyiz?"

Rune saçımı nazikçe okşarken durakladı.

"Dün gece bana baktığın ve bedenime geri döndürdüğün için teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Artık burada kalmaya hazırım."

Bırak gitsin, diye içimden yalvardım, donuk gri ve yanık kırmızı renkler görüş alanımın kenarlarına sızmaya başladığında. Yağmur ve toprak kokusu burnuma çarptı. Kan içme arzusuyla çılgına dönmüş vampirin deli gibi çılgınlığını gördüm ve kalbim hızlanırken gözlerimi sıkıca kapattım. *Bırak gitsin*.

Yumuşak dokunuşlarına devam etti. "Tamam, Küçük Alev."

Kalbim normal ritmine geri döndü. Nefesimi verip, kollarında ona dönerek yüzünü gördüm.

Gözleri benimkileri yakaladı. "Kahvaltıda ne istersin?" "Burada mı? Seninle mi?"

Rune güldü ve ben, o sesin içimi titreten ve dudaklarıma bir gülümseme çizen o sesin ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Evet, eğer benimle birlikte olursan, prenses."

"Kahvaltı varsa senin varlığına tahammül edebilirim. Tercihim yok. Eminim senin *şatonda* yiyecek bolca bir şeyler bulabilirim."

"Küçük bir kale," dedi, neredeyse savunmacı bir tavırla.

Garip. Kaşlarımı kaldırdım. "Tamam, Rune. Senin küçük, zevkli kalen. Gerçek bir halk adamı."

Gözleri karardı, ama dudaklarının köşeleri eğlenceli bir şekilde kıvrıldı.

"Ben erkek değilim."

Oturdum ve başımı eğip gözlerimi ona dikip hafifçe sııttım.

O da oturdu, bakışlarını karşıladı, gözleri benim çıplak göğsüne kayarken, benimkiler de onun dudaklarına kayd. Ve daha aşağıya, belinin altından aşağıya doğru uzanan koyu renkli saçlara.

Yüzümü tuttu ve gözlerime bakmamı sağladı. "Bunu yapma."

"Neyi?"

Rune başını salladı, ben gülümsedim, provokasyonumla gölgelerinin güçle titremesinden zevk alıyordum.

"Hadi o zaman. Sen ve kırılgan insan vücudun beslenmeye ihtiyacınız var."

Ona kızgın bir şekilde baktığımda yüzündeki eğlence daha da arttı.

"Ne?" diye sordu. Parmakları yanağımı okşadığında titredim. Dudakları yavaşça kıvrıldı. "Benim narin küçük oyuncağım olduğunu inkar mı edeceksin?"

Gözlerimi devirdim, aniden onun yatağından kalkmak için motive oldum. Bacaklarımı yatağın kenarına salladığımda, onun tehlikeli bir şekilde güldüğünü duydum.

Hareket ettiğini bile duymadım. Bir rüzgar ve gölge dalgasıyla, duvara yapıştırıldım, vücudu ve eli boğazımın dibindeydi.

"Bana bir daha gözlerini devir."

Ona gülümsediğimde, gözleri karardı. "Oh, Küçük Alev." Başını salladı ve iç geçirdi, gözleri çıplak bacaklarımdan yukarıya doğru kayd.

Yüzüme yine büyük beden gömleği tuttu. "Artık çok uzun süre güvende olmayacaksınız."

Sonra bakışları koluma takıldı ve ben de onun gözlerini takip ederek delik izlerini ve morlukları gördüğümde hızla başka yere baktım.

"Kan cadısından bazı iksirler getirtmişim," dedi Rune. "Kahvaltıdan sonra, izlerine bunları uygulayacağım." Beni yoğun bakışlarıyla kendine çekti, belirsizlik veya endişe için yer bırakmadı. "Akşam olana kadar izler kaybolacak."

Son derece rahatlamış bir şekilde başımı salladım.

"Teşekkür ederim." "Benim olan her şeye her zaman göz kulak olurum."

Hâlâ kimseye ait olmadığımı söylemek için ağzımı açtım, ama parmağını dudaklarıma koydu.

"Şşş, bebeğim, bu uzun listeye bir başka tatsız yalan daha eklemene izin veremem."

Hâlâ boğazımda duran elini tuttum. "Boynun çok güçlü olmalı."

Kaşlarını kaldırdı.

"Böyle büyük bir kafayı taşımak için," dedim tatlı bir sesle, alnına hafifçe vurarak.

Ciddi bir ifade takınmaya çalışıyor gibi görünüyordu, elini yavaşça geri çekip vücudumdan uzaklaştırdı.

Bana tepeden bakıyordu. "Belki de seni kucağıma yatırıp, o mükemmel poponu adın kadar kırmızıya çevirdiğimde, o şakayı tekrar etmeni zorlarım." Kollarını kavuşturdu ve iç geçirdi. "İkinci sefer muhtemelen daha da komik gelmeyecek."

Hangisi beni daha çok kırdı emin değildim: Rune'un beni tamamen aşağılayıcı bir eylemle tehdit etmesi mi, yoksa komik olmadığımı söylemesi mi?

Yine de, bilinçsizce bacaklarımı birbirine bastırdım, içimde bir sıcaklık hissettim. Rune'un gözleri değiştiği anda ve zaferin ilk belirtisini gördüğümde, ondan uzaklaştım. Yumuşak kahkahası beni ana banyoya kadar takip etti, ben de hemen kapıyı arkamdan kapattım.

"O NEREDE?"

Snow'un sesi şatoda yankılandı. Rune ve ben ana salondaki büyük merdivenden inerken duyduğum ilk şey buydu. Yumuşak sabah ışığı, siyah desenli gece mavisi duvarları aydınlatıyordu.

dikenli sarmaşıklarla süslenmiş duvarları aydınlatıyordu. Yukarıda çökmüş bir avize asılıydı ve salonda çeşitli beyaz mermer ve oniks tanrı, mit ve canavar heykelleri sıralanmıştı.

Koyu teninde okyanus dalgaları gibi dövmeler olan korkutucu bir kadın, merdivenlerin altında, omuzlarına kadar uzanan bal sarısı saçlı vampirin yanında kollarını kavuşturmuş duruyordu. Rune'un yanında her zaman ikisini birden olmasa da birini görmeye alışkındım.

Bir basamak gıcırdadı ve Snow'un öfkeli yüzü, iki vampirin heybetli figürlerinin üzerinden geri çekilip bakarken ortaya çıktı.

"Scarlett, tanrılara şükürler olsun." Vücudumu baştan aşağı süzdü. Kaşlarını kaldırdı. Rune'un yakınlığı, belime koyduğu eli ya da belki de görünüşüm gibi birçok şeyi düşünmüş olabilirdi.

Rune, bir şekilde tam ölçülerime göre dikilmiş başka bir elbise giymem için ısrar etmiş olabilir. Hayır, *bir şekilde* değil. O benim bedenimdi çünkü o, gardırobumu karıştıran dengesiz bir sapıktı.

Kalp şeklinde yakalı elbise, mavi renkte ve inanılmaz derecede yumuşaktı, kumaş katmanları yere kadar uzanıyordu. Gözlerimi olduğundan daha da çarpıcı bir mavi renkte gösteriyordu. Her iki bacakta, hareket ettiğimde hariç çoğunlukla gizli kalan yarıklar vardı ve kollar uzundu ama tamamen açıktı, omuzlarıma kadar uzanan yarıklar vardı.

Vampir kadın Rune'a ağır bir bakış attı. "Şafaktan beri lanet bir alarm saati gibi çalışıyor."

Adam onaylayarak başını salladı. "Ve onu sakinleştirmek için bize çok az seçenek bıraktın."

Snow sadece somurtarak baktı. "Bu ne demek oluyor? Saldırıya uğradıktan hemen sonra, bir insanı iradesi dışında tutuyorsunuz. Ve şimdi daha da fazla güç uygulamak istiyorsunuz..."

Adam burnunun köprüsünü ovuşturarak inledi. "Saatler önce sana gitmekte özgür olduğunu söyledik."

"Scarlett'i asla sizinle, *onunla* bırakmam."

Merdivenlerin altına vardık ve kadın beni baştan aşağı süzdüğünde gözleri buz gibiydi. "Ah evet, zavallı insan çok acı çekiyor gibi görünüyor."

"Mason," dedi Rune. Sesi sakindi, ama odadaki herkes onun sözsüz emrini anlayabilirdi. Sanki sözleri kendi başlarına bir sihir taşıyordu.

Mason sessizleşti, ama kadın tek bir saygı belirtisi bile göstermedi. Rune ve onun yönetim tarzı hakkında duyduğum her şeyi düşününce, bu beni şok etti.

"Ben Uriah," dedi adam, elini uzatarak gerginliğı bozdu.

Elini sıktığımda, yumuşak ela yeşili gözlerine baktığımda, Rune'un gölgelerinin bu sabah kıvrıldığı yerdeki boynumun ısındığını hissettim.

Hemen Snow'un yanına gittim. "İyi misin?"

Dudakları hafifçe titriyordu ama başını salladı. Kollarımı ona doladım, ama bu hareket doğal gelmedi. Kollarımda rahatladığında, göğsümdeki sert ve pürüzlü bir şey eridi ve yumuşadı.

"İyi *misin*?" diye kulağıma sessizce sordu.

Başımı salladığımda, havayı dolduran bir büyü hissettim. Onun araştırıcı niyetini okuduğumda irkildim.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Uyuşturulmadığından veya büyülenmediğinden emin olmak istedim."

"Öyle miyim?"

Geri çekildi. "Bir şekilde, hayır."

İç geçirdim. Tabii ki yoktu. Kendi isteğimle, kitlesel katliamlar yapan eski bir vampirle umutsuzca dolanıp duruyordum.

"Benim için mi kaldın?"

Snow'un yüzü inanamama ifadesiyle buruştu. "Ben de senin için orayı basardım."

Uriah burnunu çekti. "Denemeni çok isterdim, sarışın." Gözleri Snow'da kaldı ve sözsüz bir arzu ağı ördü.

Karşılığında Snow da ona sert bir bakış attı.

Ve o anda bu cadıyı ne kadar sevdiğimi fark ettim. Meğher kendi ağırlık sınıfımın üstünde yumruk atacak kadar cesur olan tek kişi ben değılmişim.

"Annem muhtemelen çok endişelenmiştir," dedi. Rune'a baktığında, en azından düşmanlığını hafifletmek için yeterli bir kendini koruma içgüdüğü vardı. Tekrar bana odaklandı. "Buradan çıkmaya hazır mısınız?"

Rune arkamdaydı ve belimde belirgin bir gölge hissettim.

"En azından kahvaltı için kalacağım," dedim.

Snow'un ağızı açık kaldı.

"Sen de istersen kalabilirsin," diye ekledim aceleyle.

Rune'a baktım, misafirperver davranmasını bekliyordum. Ama onun yerine boş bir bakışla karşılaştım. Neden başka bir şey bekleyebilirdim ki?

Sinirlenmemin bir anlık tepkisiyle, o güzel dudaklar sonunda kıvrıldı. Snow'un sesi, benim ve Rune'un kilitlenmiş gözlerinin büyüsünü bozdu.

"Hayır, onlara geri dönmem gerek."

Onlara. Çünkü Snow'un sadece onu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar seven ve ona bakan bir annesi yoktu, aynı zamanda bir cadı grubu da vardı. Bir ailesi vardı, vampirlerin zihninde bıraktığı yaralar kapanıp iyileşene kadar ona sıkı sıkı sarılacak bir aile.

Snow, meydan okurcasına benden Rune'a bakarak, olduğu yerde kök salmış gibi görünüyordu. "Söz veriyorum, ben iyiyim," dedim.

"Gidebilirsin."

Snow derin bir nefes aldı ve sonunda Aristelle'in vampir hükümdarına öfkesinin tüm şiddetini yöneltti. "Ona zarar verirsen..."

"O zaman beni öldürebilirsin," dedi

Rune. Tüm gözler ona çevrildi.

"Sana bıçağı veririm."

Uriah şaşkın görünürken, Mason resmen cinayet işler gibi görünüyordu. Onun benim en büyük hayranım olmadığı hissine kapıldım. O da sıraya girebilirdi.

Snow'un dudaklarından çıkan sözler kayboldu. Beni tekrar kucakladı, gözlerime son bir kez baktı ve Uriah onu korunan, ağır ve süslü ön kapıya götürmeden önce veda etti.

Aynı anda, dört tane daha korkunç vampir salona girdi. Rune'un eli sırtımda, vücudu benimkine yakın ve gücü titreşirken, herkesin gözleri bir anda büyüdü.

"Tahmin edebileceğin gibi, acil olarak halledilmesi gereken birkaç mesele var, Rune," dedi Mason, kolları hala kavuşturulmuş ve vücudu gergin bir şekilde.

"Sunumuz Karanlık Tanrıça'nın huzurunda sergilendi mi?" diye sordu Rune.

"Evet," yeni yüzlerden biri, gözlerini benden Rune'a çevirmeye çalışarak cevap verdi. "Bu sabah Talomon'daki kan merkezlerinden biri saldırıya uğradı. Duvarlara, Lillian'ın çocuklarının kısırlaştırılmak yerine avlanarak yiyeceklerini bulmalarını tercih ettiği gibi dini saçmalıklar yazılmıştı..."

"Burada değil," diye kesti Rune.

Rune'un eli belime dolanıp, başparmağıyla ipeksi kumaşın üzerinde daireler çizene kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim.

Topladığım tüm bilgilerden, Talomon'un doğuştan gelen bölgeler ile şehrin geri kalanı arasındaki bir sınır bölgesi olduğunu biliyordum. Bölge,

dönüştürülmüşler tarafından yoğun bir şekilde devriye geziyordu. Hiç kan merkezine girmedim, ama bunların savaştan sonra kurulan, ölümlülerin vampirler, özellikle de kan hırsı içinde olan veya kan hırsı eşiğinde olanlara gönüllü olarak kanlarını verdikleri sığınaklar olduğunu biliyordum. Her vampir fahişeleri karşılayamazdı, ölümlüler de her zaman kanlarını özgürce vermek istemezdi. Bu, vampirlerin yasalara uymaları ve kontrolünü kaybettiklerinde gereksiz cinayetlerden kaçınmaları için bir yoldu. Odessa gibi kulüpler günahkar kan barlarıysa, kan merkezleri daha çok kan kafeleri gibiydi ve kadrolarında her zaman şifacılar ve avcılar vardı.

Açıkçası, her vampir ölümlüleri korumayı veya yasalara uymayı umursamıyordu.

"Kahvaltıdan sonra tekrar toplanacağız," dedi Rune, sözleri kesin bir tondaydı.

"Kahvaltı mı?" diye tekrarladı adamlardan biri, arkadaşı onu dirsekleyerek uyardı. Hepsi tekrar bana baktı ve ben nefesimi düzenlemek için çok uğraşmak zorunda kaldım.

Artık, kanıma susamış vampirlerle dolu bir kalede, silahsız ve güçsüz bir insandım.

SCARLETT

Yemek odası, kalenin geri kalanı gibi karanlık bir güzelliğe sahipti ve sanat eserleriyle doluydu. Büyürken öğrendiğim kadarıyla, Rune ve yakın çevresinin kafatasları ve kemiklerle dolu devasa bir mezar odasında yaşadıklarını sanıyordum.

Şimdiye kadar Rune, tüm varsayımlarımı alt üst etmişti.

"*Küçük, zevkli şatonu* dekore etmek için tuttuğun kişiye cömert bir ücret ödendiğini umarım."

Rune, sanki çevresine o kadar alışmış ki, benim gözümde bu çöküşün nasıl görüldüğünü hayal edemiyormuş gibi, odaya bakmadan önce bana merakla baktı.

"Ben dekore ediyorum," dedi. "Tabii ki yardımla. Ama gördüğün her sanat eseri benim tarafımdan seçildi."

Kaşlarımı çattım, ama masadaki kahvaltılıkların görüntüsü dikkatimi dağıttı. Şeker kokusu ağzımı sulandırdı. Pastalar, meyveler, ekmek ve reçeller, yumurtalar ve etler masanın uzak ucundaki servis tabaklarının üzerinde duruyordu.

"Şaşırdın mı?" diye sordu Rune.

İsteksizce gözlerimi yemekten ayırdım. "Biraz. Ama alışmaya başladım."

"Neye alışyorsun?"

"Beni şaşırtmana," dedim, omuzlarımı kaldırarak.

Rune'un koyu renkli gözleri parladı. Burada sadece biz vardık, bu mantıklıydı. Vampirler yemek yiyebilirdi, ama kanı çok daha fazla tercih ederlerdi. Sadece ölümlülerin yediği yemeklerle hayatta kalamazlardı. Ayrıca kan gibi büyülerini güçlendirmezdi.

Başın solundaki sandalyeye oturmak için hareket ettiğimde, Rune beni durdurdu.

"Hayır." Masanın başına oturdu ve parmaklarıyla gel işareti yaptı.

O zaman masada sadece onun yerine tabak ve çatal bıçak konulduğunu fark ettim.

Gözlerimi tekrar yukarı kaldırdım ve o gülümsediğinde, ağızımdan çıkan tüm kötü sözler buhar gibi uçup gitti. Direnmeye çabaladım, ama Rune'un güçlü varlığı karşısında kendimi kaybedince direnme gücümden oldum bitti.

"Şimdi kucağıma gel, Küçük Alev," dedi nazikçe emrederek.

Gölgeleri siyah duman yılanları gibi yere doğru bana doğru dalgalandığında, kendi kendime Rune'a doğru yürüdüm. Kucağına oturdum ve kolları ve gölgeleri beni hemen yerinde tuttu.

Dudakları kulağıma değdiğinde titredim. "Aferin kızım. Öğreniyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Ben..."

Dudakları boynumu buldu ve sesim yine kayboldu. Rune beni öptüğünde, dokunduğunda, kulağıma övgü fısıldadığında, sanki bu dünyada aradığım her şey sonunda beni bulmuştu.

Onun hafif emişi sertleşince gözlerim titredi. Dişlerinin en yumuşak kazımını hissettiğimde sıçradım. Vücudum ateşle dolarken tüylerim diken diken oldu.

Bacaklarımı hareket ettirdim ve Rune doğruldu. "Ye," dedi yumuşak bir sesle.

"Yoksa ben seni besleyeceğim."

Beslendiğim boğazımın yan tarafını kaçınmış olmalıydı. Ve o gömülü düşünce yüzeye çıkarken, onu hızla geri itip tabağımdaki yemek yığınının odaklandım.

Rune, ben öne eğildiğimde ellerini kalçalarımın altına koydu, sonra bacaklarımdan aşağı kaydı, parmakları elbisenin her bir yırtığından geçerek çıplak uyluklarımı okşadı.

"Aç olduğum için yiyorum, bir kez daha haklıymış gibi emir verip durduğum için değil."

Rune vücudumu okşamayı bıraktı, göğsünden karanlık bir kahkaha yükseldi. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi?"

O acımasız ses tonunu tanıdım. Boynumun arkasındaki tüyler beklenti içinde diken diken oldu ve taze ekmeğin üzerine reçel sürmeyi bıraktım.

Aniden ekmek ve bıçak tabağa geri düştü ve Rune bileklerimi arkamda tuttu.

Ona karşı direndim ve o da kollarımı bıraktı, bunun yerine gölgeleri kollarımı sardı.

"Erkeklere karşı üstünlük sağlamaya alışkın olabilirsin, ama daha önce de belirlediğimiz gibi," dedi kulağıma, daha fazla gölge ayak bileklerimi birbirine bağlarken. "Ben bir erkekten çok daha fazlasıyım."

"Oh, yani *beni yerime oturtuyorsun?*" diye sordum, ona karşı boşuna direnerek.

Yanağıma okşadı. "Sen çok zekisin, bebeğim," dedi. "Ağzımdan lafları çalmanı seviyorum."

O bıçağı ve ekmeğı alıp reçeli sürmeyi bitirdiğinde, dehşet ve utançla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sonra dilimi dudaklarıma götürdüğünde ağzım kapandı.

"Aç."

En derinlerimden iğrenç ve sapkın bir şey çıktı. Bir vampirin kucağında gölgelerin esiriydim ve şimdi beni, avucundan minnetle yemek yiyen bir insan evcil hayvanı gibi davranmak istiyordu.

Ama hastalık bu değildi. Hastalık, ağzımın açılması, vücudumun hareketsiz kalması, zihnimin Rune'un parmaklarında kendimi kaybetmiş olduğumdan beri durmadan düşündüğüm düşüncelere teslim olmasıydı.

Tamamen serbest kalma düşüncesi.

Rune beni ısırık ısırık beslemeye devam ederken, serbest eliyle saçlarımı tararken, son direnişimden sıkı sıkı tutundum. Her gerildiğimde veya kıvrandığımda, o sadece yumuşak bir şekilde gülüyordu ve bu beni öfkeliendirmeliydi, ama ben sadece giderek daha rahatsız edici bir şekilde tahrik oluyordum.

Penisi kıcıma sertçe baskı yapıyordu ve her mücadele ettiğimde, penisi seğiriyor ve zonkluyordu.

Çünkü içimdeki her şey çarpık ve hastaydı ve onun içindeki her şeyin çarpık ve hastalıklı olmasına susamıştı.

Dönüştürülmüş bir vampir odaya girdiğinde, sertleştim, yanaklarım yanıyordu. Rune'un gölgeleri sıkılaştı, kolları beni göğsüne sıkıca tutmak için hareket etti. Adam saygıyla başını eğdi, yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu, yüzünden gençlik ışıldıyordu. Rune'a bir kadeh uzattı, sonra başını salladı, gözleri sadece bir kez bana kaydı, sonra odadan aceleyle çıktı.

"Bunu senin önünde içmek zorunda değilim," dedi Rune yumuşak bir sesle. Ağır kapı gürültüyle kapandı.

Kan. Bu düşünceyle midemin bulanacağını sanmıştım, ama öyle olmadı. Rune'un yakıcı dokunuşu dışında hiçbir şey hissetmekte zorlanıyordum.

"Benim için sorun değil." Sesim boğuk, şehvetle lekelenmiş bir şekilde çıktığında, Rune'un penisi bir kez daha bana karşı zonkladı.

Ona karşı bastırdım, uyluklarım birbirine sürtünürken ağırlığımı kaydırdım. Rune inledi ve ilk yudum kanını yuttu.

"Keşke içtiğin benim kanım olsaydı," dedim, Rune'un arzusunu bir uyuşturucu gibi besleyerek. Kafam sanki Rune bana yemek yerine iksir vermiş gibi uçuyordu.

Onun gerginleşmesinden zevk aldım. Görünüşte kırılmaz olan özdenetimini kırmaktan keyif aldım.

"Evet," diye homurdandı, beni kollarında döndürerek kucağına oturtup yüzünü izlememi sağladı. "Hiç bilmiyorsun."

Bana dik dik baktı, koyu renkli gözleri boğazımı hedef aldı. Midem, sanki uçurumun kenarında duruyormuşum gibi bir hisle düğümlendi. Gölgelele beni bıraktı ve o kadehinden bir yudum alırken ben de çekinerek elimi boynuma uzattım.

Çenesi titredi. "O vampirlele paramparça etmek yeterli bir ceza olmamıştı. Ama sana söz veriyorum, Scarlett, sabırsızlığım yüzünden ölümleri normalden daha hızlı olsa da, çok acı çektiler."

Yutkundum. "Onları bulacağını biliyordum, geç kalmış olsan bile. Beni intikamını alırdın."

Rune'un büyüü parladı, gölgelele etrafımızı kararttı. Nefesim hızlandığında yüzü yumuşadı, içgüdüsel korku damarlarıma adrenalin pompalıyordu.

Kaşlarımlı çatıttım. "Artık saf olmadığı için kanım daha az çekici mi?"

Kafamı tutarak başını salladı. "Kanının içilmesi kanını değıştirmez. Ve senin kanın içilmedi. Kanın senin rızan dışında alındı. Bu sayılmaz." Parmaklarını yanağımda gezdirdi ve kadehini masaya koydu. "Sana söyledim, Scarlett. Sonunda senden içtiğimde, bir daha asla başka birinin kanını istemeyeceğim. Senin kanına, bedenine ve ruhuna bağımlı olduğum kadar bağımlı olduğumda, başkalarından içmektense açlıktan ölmeyi tercih ederim."

"Çok yoğunsun," diye fısıldadım.

Dudakları kıvrıldı. "Ve sen bunu seviyorsun." Parmakları vücudumda aşağı doğru kayarak, bir yarık altından uyluklarımın tepesine ulaştığında, nefesim kesildi. "Vücudun, pis ağzın gibi yalan söyleyemez." Yarığımı hafifçe okşadıktan sonra, parıldayan parmaklarını bana gösterdi.

"Vücudum bir hain ve güvenilmez."

Rune buna güldü. "Bence bizim yolumuza çıkan senin o güçlü zihnin."

Bizim. Midemin kelebekler gibi çarpması, vücudumu bir kez daha lanetlememe neden oldu, Rune'un dengesiz, zehirli psikopatlığından tahrik olduğumdan çok daha şiddetli bir şekilde.

Aristelle'in lanet vampir lordu için midemin *çarpınmasına* izin veremezdim. Bunların hepsi şehvetti. Garip, sapkın bir şehvet. Rune Isabella'yı bulacağı için kendimi bu şehvete kaptırmama izin veriyordum.

Sonra ne olacaktı? Kız kardeşimi eve getirdikten sonra ne olacaktı?

Korku içimi kemiriyordu. Rune ve ben birbirimizi tanımıyorduk bile, gerçekten. Bu kadar kaybolmam için çok erkendi, dalga dalga duygular içime çöküyordu — hiç hissedeceğimi düşünmediğim bu özlem ve umut dalgaları.

İkinci bir görüşe ihtiyacım vardı. Snow benim üzerindeki büyüü görmemişse, belki başka bir cadı görebilirdi.

"Yapmam gereken işler var," dedi Rune, beni sessiz iç krizimden çıkararak. "Senin izlerine bakacağım, sonra ben dönene kadar kalacağın bir oda seçeceksin."

Gözlerimi kısarak baktım. "Ya da belki eve gitmek istersem?"

Rune cevap bile vermedi, beni kollarının arasına aldı ve masanın yanındaki halının üzerine oturttu. Dizlerimi göğsüme çektim ve Rune bir anlığına ortadan kaybolurken sağımdaki heykeli izledim.

"Bu Lillian mı?" diye sordum, o yanıma döndüğünde.

Siyah bir platformun üzerine yerleştirilmiş, oniks taşından oyulmuş minyatür bir heykeldi. Kadının uzun, dalgalı saçları, dolgun göğüsleri ve kalçaları vardı. Lillian'a benziyordu ama tacı yoktu.

"Hayır," dedi Rune . "Lillian'ın kızı, doğmuş bir insan sevgilisi.

Heraphane, ilk succubus."

"Succubi ve incubi gerçekten var mı? Bunlar başka bir köy efsanesi değil mi?"

Rune, iki şişe iksiri halının üzerine koydu. Sonra arkama geldi, elbisenin fermuarını açtı ve üst kısmı belime kadar düştü.

Belimi örtme dürtüsüne direndim. Beni daha önce çıplak gördüğünü biliyordum.

"Oh, onlar gerçek. Tanrıya şükür, sadece çok nadir görülüyorlar.

Mükemmel doğuştan casuslar. Hükümdarlığım sırasında epeyce bir kısmını öldürmekten zevk aldım. Kaygan, ruhsuz iblisler, zaman zaman insan çiftlerinden doğarlar."

Daha fazla soru sormak için ağzımı açtım, ama Rune kısa süre sonra koluma zengin bir krem sürüyordu ve ben ne hakkında konuştuğumuzu bile unutmuştum. Ben yüzümü buruşturdum ve o başımın yanına öpücük kondurdu.

Serbest eliyle saçlarımı topladığında, vampirin parçaladığı boynumun yan tarafına ulaşabilmesi için başımı eğdim.

"Teşekkür ederim, bebeğim," diye fısıldadı.

Onun nazik dokunuşu, geleneksel tavırları, sanata olan sevgisi ile tanrı kompleksi, hakimiyeti ve acımasızlığı arasındaki zıtlık başımı döndürüyordu. Diğer tüm hedeflerimle satranç oynuyorsam, Rune ile savaş oynuyordum.

Daha da kötüsü, artık hiç oynamıyordum. Onu okumak, zayıf noktalarını bulmak ve ustaca manipüle etmek gibi içgüdülerim hâlâ oradaydı, ama artık ondan hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Sadece... onu *istiyordum*.

Bu sefer kendi isteğimle Rune'un kucağına tırmandım, bacaklarımı onun üzerine attım ve gözlerinin çılgına dönmesini izledim.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bana baktığın için."

"Her zaman."

Sanki düşüyorsam gibi midemde bir şey çöktü. "Bunu içten söylemiyorsun," diye fısıldadım. "Bana böyle şeyler söylemene gerek yok."

Rune'un elleri kalçalarımın indi ve yüzü tamamen okunaksızdı, keskin hatları ve karanlık erkeksi güzelliği ile. "Arrowe seni kütüphaneye götürecek. Çok seveceksin. İkinci katın sol köşesindeki odayı mutlaka görmelisin."

RUNE

Scarlett'i yakınımda tutmanın, onu gözümün önünden uzak tutmaktan daha az dikkat dağıtıcı olacağını düşünmüştüm, ama her ikisi de farklı şekillerde eşit derecede çıldırtıcıydı. Yine de onu burada, güvenli bir şekilde, ait olduğu yer olan kucağımda tutmayı çok daha fazla tercih ediyordum.

İç çevrem ve her bölgeden temsilcilerin toplandığı ana çalışma odasına doğru yürürken, onun ortaya çıkardığı tüm yeni bilgiler kafamı döndürüyordu.

Scarlett'in Aristelle'e gelmesinin sebebi, köle tüccarlarının kız kardeşini kaçırmış olmasıydı. Bu da, keşifçileri durdurmak yerine Scarlett'i gözetlediğim o kısa sürede, onların gerekli bilgileri topladıkları ve onunla ilgili bir mesajı büyü yoluyla vampir bağlantılarına gönderdikleri anlamına geliyordu. Sonra da o doğuştan pislikler yanlıs kız kardeşi kaçırmışlardı.

Bu benim hatamdı. Tüm dikkatimi Scarlett'e vermek yerine işimi yapsaydım, keşifçileri o mesajı göndermeden öldürmüş olurum. Bu alışılmadık davranış, Mason'ın korktuğu şeydi.

Benim korktuğum her şeydi.

Scarlett'i hayatı boyunca izlememiş olsaydım, onun en sinsi ve kurnaz bir casus olmadığına beni ikna etmek imkansız olurdu. Bu yüzden Mason'ın güvensizliğini suçlayamazdım. Bu koruyucu bir davranıştı; onu iyi eğitmiştim.

Çalışma odasına girdiğimde, toplanan ailem sessizleşti ve yüzlerine saygı dolu ifadeler yerleşti.

Şu anda bu odadaki herkesin bilmesi gereken tek şey, Scarlett'in dokunulmaz olduğu, asla tartışılmayacağı, ama her zaman korunacağıydı. Er ya da geç, tüm şehir onun bana ait olduğunu bilecekti, doğanlar da dahil.

Ama kimse daha fazlasını bilemezdi. Onun içimde uyandırdığı adamı, özenle oluşturduğum imajımı zedelemekle tehdit eden adamı asla bilemezlerdi.

Scarlett'in özgürlüğünü çaldığım için kendimden ne kadar nefret ettiğimi asla bilemezlerdi. Efendisine bedenini ve ebedi ruhunu sunduğu anda, bir daha asla normal bir hayat süremeyecekti. Tanrılar tarafından nefret edilen, kurtarılmaya değer hiçbir yanı olmayan lanetli bir canavardan başka bir şey olmadığım konusundaki tüm şüphelerim, Küçük Alevimi sahiplenmeye karar verdiğim anda yok olmuştu.

Scarlett'in kendisi için çizdiği hayat, benim tarifsiz bencilliğim yüzünden artık yoktu. Onu Crescent Haven'da bırakmıştım. Ama kader bizim için başka planlar yapmıştı. Scarlett Odessa'ya ayak basar basmaz, ikimiz de birbirimize karşı kaçınılmaz bir çekime mahkum olmuştuk.

Scarlett bana "yoğun" dediğinde, bunun ne demek olduğunu bilmiyordu. Zavallı küçük baştan çıkarıcıya acımıştım. Benim ne kadarını kabul edeceğimi, ondan ne kadarını talep edeceğimi hiç bilmiyordu. Her nefesi sadece benim için olacaktı. Sadece benim irademle rahatlama, teselli ve dokunma bulabilecekti. Sadie'nin beni tüm arzularımdan kurtardığı gibi, ben de Scarlett'i kendi sınırlamalarından kurtaracaktım. Tanıyacağı tek korku ve ıstırap kaynağı, kıskanç Tanrısının gazabı olacaktı.

Artık onun tereddüt, utanç ve suçluluk duygusunun kaynağını bildiğime göre, aramızdaki bu engeli ortadan kaldırmak benim görevimdi.

Kız kardeşini bulmak imkansızdı. Ama bunu onun için yapmazsam, Scarlett kendini tehlikeye atmaya devam edecekti. Ailesinden vazgeçmektense ölmeyi tercih edeceği belliydi. Kız kardeşinin böyle bir bağlılığı hak etmediğini düşünmeme rağmen, bu özelliğini takdir ediyordum. Ben de Scarlett'i hak etmiyordum, ama yine de ona sahip olacaktım.

Ve onun bana kendini özgürce teslim etmesini istiyordum, ama onu doğuştan gelen bölgelerden uzak tutmak için yatağıma zincirlesem bu asla gerçekleşmezdi. Onu yatağıma bağlamak için çok daha cazip nedenler vardı.

Her şey hassas bir dengede idi. Tek bir yanlış hareket, hepimizi mahvedebilirdi. Ölümlüler, karaborsa ticaretini ortadan kaldırmanın ne kadar zor olduğunu bilmiyorlardı. Köleler sadece bir yerden başka bir yere taşınmakla kalmıyor, her fırsatta büyüyle gizleniyorlardı, aynı zamanda rutin olarak uyuşturuluyor, büyülüyor ve psikolojik olarak

yeni rollerini kabul etmeleri için psikolojik olarak şartlandırılıyorlardı. Doğmuş bölgelerde fahişeler ile köleleri ayırt etmek giderek zorlaşıyordu.

Daha önce birçok yere baskın yapmıştık, ancak ticaret o kadar ustaca organize edilmişti ki, hiçbir küçük operasyon kaynağına bağlanamıyordu. Her baskın, ölümlü nüfusu kısa bir süre için yatıştırıyordu, ama hepimiz bunun operasyonun köküne inmek için yetersiz olduğunu biliyorduk. Durian tüm kararları veriyordu, ama onu ve yasal operasyonlarını herhangi bir şeyle ilişkilendirmek imkansızdı. En iyi şansımız, birçok önemli şahsiyetin katılacağı bir müzayedeye baskın yapmaktı. Ancak bu etkinlikler, sadakat, aşırı zenginlik, yüksek rütbe ve büyü ile en sıkı şekilde korunuyordu. Muhtemelen doğuştan bir muhbir gerekecekti, ancak bariz nedenlerden dolayı klanımın böyle birini elde tutması neredeyse imkansızdı.

Bu, yıllardır peşinde olduğumuz bir yoldu. Sadece bir kez yaklaşmıştık, ancak Lillian tapınağına baskın yaptığımızda eli boş dönmüştük ve bu yanlış adım bize pahalıya mal olmuştu. Durian'ın kısa sürede bu kadar büyük bir güç elde etmesinin ana nedenlerinden biri buydu. Aynı zamanda ticaretin daha da yeraltına itilmesinin bir nedeniydi.

Elbette, görüşmelerimiz sırasında, bu tekil insan kadını geniş yeraltı dünyasında bulmak için yaptığım yan görevi hiç bahsetmedim. Ancak, doğanları izlemek ve ticaretle ilgili ipuçları aramakla görevlendirdiğim birkaç gözcüye haber verecektim. Isabella'nın Durian'ın kulüplerinden birinde ortaya çıkması her zaman mümkündü. Onu kaçıranlar veya olası yeni efendisi onu saklamayı bilmiyorlardı. Onlar için o, kurak topraklardan gelen bir yetimden ibaretti.

Ama Scarlett için öyle değildi. Kız kardeşinin benim oyun tahtamdaki bir piyon olmadığını hatırlattığında, sözleri beni derinden etkilemişti. Onun özgürlüğünü elinden alacağım için kendimden nefret ediyordum. Ama onun da benim özgürlüğümü elinden alacağı için kendimden aynı derecede nefret ediyordum. Güç ve sadakatin tek önemli şey olduğu soğuk, değişmeyen bir dünyada yaşama özgürlüğüm. Kendi irademle hareket etme özgürlüğüm, istek ve kaptislerden ve Scarlett'in üzerimdeki sarhoş edici etkisinden uzak olma özgürlüğüm.

Her nefesi onun için değil, Valentin için alma özgürlüğüm.

"Durian'ın fanatikleri şimdi kan merkezlerini hedef alıyorsa, sokaklarda daha fazla saldırı ve kan dökülmesi göreceğiz," dedi Mason.

Çalışma odasının ortasında büyük bir toplantı masası, koyu renkli ahşap kitaplıklar ve arkamızdaki pencerelerden öğleden sonra güneşini gizleyen koyu bordo perdeler vardı. Bugün hepimiz ayaktaydık, çünkü

masaya sığamayacak kadar kalabalıktık. Ben diğerlerinin üzerinde duruyordum, Uriah ve Mason da bu küçük kürsüde yanımda duruyorlardı.

"O, kaos ve kargaşa yaratarak, hem ölümlü hem de doğmuş nüfus arasında, üst düzey yetkililerin gelişine hazırlık olarak Rune'un yönetimini zayıflatmak istiyor."

Zihnimde mevcut yönetim kurulunu ve birçok oyuncuyu canlandırarak, sorunsuz bir şekilde konuyu değiştirdim. Durian'ın dini konuşmaları ve yazıları, kan merkezlerinin doğanları etkisiz hale getirmenin, Lillian'ın iradesini yerine getirmelerini engellemenin bir yolu olduğunu ima ediyordu. Lillian'ın iradesi, elbette, acımasız katiller gibi ölümlülerin kanını umursamazca peşinde koşma özgürlüğüydü. Ama içimden bir ses, bunun yararlı bir batıl inançtan çok daha fazlası olduğunu söylüyordu.

"Durian da Ravenia'da bir savaşın fısıltılarını duymuşsa, bu daha da büyük bir oyun olabilir," dedim ve tüm gözler bana çevrildi. "Kral Earle'nin, Durian'ın cesur *seçilmiş kişi* iddialarından nefret edeceğini hep düşünmüştüm. Ama kral, hükümdarlığını korumak için savaşmak zorunda kalırsa, özellikle de ölümlüler ve dönüştürülmüş güçlere karşı... bizim ihracatımıza her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyacaktır. Bizimle ittifak kurmak, istikrarlı bir kaynak akışının en güvenli garantisi olur, ama kral, bizim Ravenia'daki dönüşmüşler ve ölümlülerle birleşeceğimizi düşünürse durum değişir. Ya da burada doğuştan dönüşmüşler ile bir savaşın kaçınılmaz olduğunu ve kendi türünü desteklemenin daha avantajlı olacağını düşünürse."

"Valentin'i geri almayı düşünebilir mi sence?" diye sordu Uriah ve odada fısıltılar yükseldi.

"Bu riskli olur," diye ekledi Mason. "Özellikle coğrafi engeller göz önüne alındığında, gücünü çok fazla yayabilir."

"Ama doğuştan dönüştürülmüş güçleri zaten burada, hemen yanımızda," dedi Uriah dedi.

Yaş ve görünüş olarak en yaşlı üyelerimizden biri olan Percy öne çıktı.

"Bu, Ravenia'da bir savaşa bağlı, ki bu hiç de kesin değil. Bildiğimiz kadarıyla, konseyin bir darbe yapması gibi daha yoğun bir güç devriyle gerginlikler hafifleyebilir."

"Doğru," dedim. "En iyi senaryo, üst düzey yetkililerle barışçıl bir ziyaret, bir ittifakla sonuçlanan bir darbe olurdu. Valentin için daha fazla özgürlük ve doğanlara karşı uygun gördüğümüz şekilde önlemler almak için pazarlık yapabilirdik. Ama kaderin en iyi senaryoları sunduğunu hiç görmedim. Her olasılığa hazırlıklı olmak en iyisi."

"Bornlar, Nyx'te Cedar'ı katlederek barışı açıkça bozduklarına göre, daha da sert bir hukuk düzeni uygulayacağız," diye devam ettim.

“Kan merkezlerine saldırmak istiyorlarsa, ölümlüleri korumak için kan dökme hırsı içindeki tüm doğanları öldüreceğiz. Artık iyiliksever politikalar yok. Doğanların yaşadığı bölgeler daha sıkı bir şekilde devriye gezilecek. Yasa ihlalini teşvik eden veya ima eden toplantılar bastırılacak.”

Yeni emirlerimi vermeye devam ederken, odadaki enerji değişti. Bu vampirlerin yüzlerindeki ifadeler beni hem enerjiyle doldurdu hem de içimi parçaladı. Çünkü bu enerjiyi tanıyordum. Son seferinde nasıl hissettiğimi hatırladım.

Savaşın başlangıcı belliydi. Sonsuz olasılıklar, daha iyi bir dünya umudu, fetih ve zafer vaadi, kan bağından daha güçlü kardeşlik bağları kurma hissiydi. Susamış ve dizginlenemezdi.

Kalabalığın içinde hangi yüzlerin savaşı bildiğini, hangilerinin bilmediğini açıkça görebiliyordum. Büyük çatışmalara tanık olmamış olanlar, savaş ilerledikçe bu enerjinin nasıl değiştiğini ve kontrolümüzden çıktığını bilmiyorlardı. Kilometrelerce uzanan ceset yığınlarını görmemişlerdi. Vatanlarının küle dönmesine tanık olmamışlardı. Bir çocuğun gözlerindeki ışığın sönmesini izlememişlerdi — ölü ya da yeni doğmuş, çünkü ben her ikisini de yeterince görmüştüm ki, bu görüntüyü bir saniyede zihnimde canlandırabiliyordum.

Gerilimin hızlı ve kanlı bir darbeye ve Durian'ın psikopatça yönetiminin ustaca ortadan kaldırılmasıyla çözülmesini umuyordum.

Ama artık daha iyi biliyordum.

Toplantı dostluk ve moral oluşturmaya dönüştükçe, havada yükselen gölge büyüüne odaklanmadım. Adamlarımın ve kadınlarımın, istekli ölümlüleri dolaştırıp bana bağlılık yemini ederkenki bağlılık ve adanmışlık dolu bakışlarına da takılmadım.

Little Flame'in yıldızlara hüznü bir şarkı söylediğini gördüm, yıldızların ışığı sanki onun parlaklığı kozmosu utandırmamış gibi üzerine parlıyordu.

SCARLETT

Arrowe bu göreve güvenilmesinden dolayı çok mutluydu, ama ben bir bakıcıya sahip olmaktan nefret ediyordum. Rune'a olan bağlılığı beni çok ürkütüyordu.

Ya da belki de, Rune konuşurken ona neredeyse salya akıtacak kadar hayranlıkla bakarken midemde hissettiğim farklı bir duyguydu.

"Uslu dur," diye kulağıma fısıldadı ve ben cevap veremedenden gölgelerin arasında kayboldu.

Rune ayrılır ayrılmaz Arrowe'nin bana sorular yağdıracağını düşünmüştüm, ama tek bir soru bile sormadı. En azından benimle ya da beni neden izlediğiyle ilgili hiçbir soru sormadı. Bu durum, Rune'un bana hediye ettiği mobilyaları taşıyan adamları hatırlattı bana, onlar da neden yaptıklarını hiç bilmiyorlardı.

Rune'un tanrı kompleksi olması şaşırtıcı değildi. Ne isterse, soru sorulmadan elde ediyordu. Bu da elbette onu reddetmek, bunun için çabalamasını sağlamak istememe neden oldu, ancak Rune'a *hayır* demek, tarihsel olarak benim için zor bir şeydi.

"Ben doğa tarihi bölümünde olacağım," dedi Arrowe, kıvrıkcık kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına atarak.

Aptalca şaşkınlığımdan kurtulmam biraz zaman aldı, başımı devasa üç katlı kitap ve sanat eserlerine doğru eğdim. Burası masallardan çıkmış, sadece kraliyet ailesine yakışan bir yerdi. Bahçelere bakan uzak duvardaki kemerli pencerelerden sıcak bir ışık sızıyordu. İnce bir orman tabakası, kaleyi ötesindeki geniş şehirden ayırıyordu. Nyx'in ortasındaydık, her tarafımız konut bölgeleriyle çevriliydi. Kale, geçmişten günümüze korunmuş güzel bir parça gibiydi, gerilim ve kanla dolu bir denizde aldatıcı bir huzur cenneti.

Ya da en azından, benim gördüğüm kısımlar tamamen huzurluydu. Rune henüz gizli zindanlarını ve iskelet yığınlarını açığa çıkarmamıştı.

Dekoratif yaprakları olan altın rengi sarmaşıklar ahşap korkulukların etrafına dolanmıştı ve cadı ışıkları her yerde uçuyordu. Bazen, yüksek raflarda kendilerini yeniden düzenleyen uçan kitapları görebiliyordum.

Gözlerimi kırıştırdım ve sonunda Arrowe'yi fark ettim. "Doğa tarihi mi?" "Böcekleri severim," dedi basitçe, başka bir açıklama yapmadan. Yavaşça başımı salladım. Böcekleri sevmezdim. Ama herkesin zevki kendine.

"Gitme, tamam mı?" dedi, başını eğerek içinden gelen çılgınlığı yumuşak kahverengi irislerine yansıtarak. Gözlerini kırpmadan, dişlerinin uçlarını göstererek bana baktı. "Senden daha hızlıyım."

"Öyle bir niyetim yoktu," dedim, ondan uzaklaşmak için kararlı bir adım attım.

Aniden alkışladığında, sessiz alanda yıldırım çakması gibi yankılanan ses beni irkitti. "Harika! İşbirliğin için teşekkürler. Muhtemelen bilmiyoursundur, insan, ama Rune'un senden bir şey istemesinin buralarda *büyük bir önemi* vardır."

İnanamadan ona bakarken gözlerimi kısarak diken diken oldum. "Huh," dedim. "Aristelle'in hükümdarının senden bir şey yapmanı istemek büyük bir olay mı? Bunu bana açıkladığın için teşekkürler. Aptal insan beynim bazen vampir işlerini anlamakta zorlanıyor."

Sanki benim alaycı olup olmadığımı düşünür gibi yüzünü buruşturdu. "Bu konuşmadan sıkıldım. Hoşça kal."

O uzaklaşırken kaşlarımı kaldırdım. Garip biriydi, ama kalbinin doğru yerde olduğunu düşündüm. Belki.

Rune'un sözlerini hatırlayarak, dolambaçlı merdivenlerden ikinci kata çıktım. Çoğu zaman büyüyle dolu kitaplıkların arasından geçerek yavaşça ilerledim. Ara sıra bir kitabı, heykeli veya tabloyu daha yakından inceliyordum ve her seferinde Rune'un sayfalarındaki kelimeleri okuduğunu veya sanat eserlerini özenle seçtiğini merak ediyordum. *Her* parçayı kendisi seçmiş olamazdı, değil mi?

Sol arka köşedeki kapalı odaya ulaşmadan hemen önce, devasa bir tablo gördüm. Tablonun önünde hilal şeklinde bir bank vardı.

Tablo çok tanıdık geliyordu, ama nedenini bilmiyordum. Canlı, gök mavisi renkteydi ve siyah fırça darbeleri, bana dönmüş klanın alametifarikası olan dövmeleri hatırlattı. Çoğunlukla soyut bir tablo olmasına rağmen, ortadan biraz uzakta, başını ellerine dayamış, diz çökmüş siyah bir figür seçebiliyordum. Yüzü yoktu, ama buruşuk duruşundan

duruşundan yıkılmışlığını okuyabiliyordum. Etrafında siyah lekeler, daireler ve zincir halkaları ve kelepçeler gibi görünen şeyler vardı. Dairelerin bazıları sağlamdı — hiçbir yere çıkmayan kara delikler veya çukurlar.

Bu figürün yalnızlığı beni büyüledi, kendi acım onun acısına ulaşıyordu. Bir adım öne çıktım ve o anda Reggie'nin bana bahsettiği sanatçıyı hatırladım.

Sadece en parlak, en canlı renkleri kullanmasına rağmen, ölümsüzlüğün hapisliğini çok yürek burkan bir şekilde aktarmayı başarıyor. Bu bir zıtlık, anlarsın ya. Çünkü aslında sonsuza kadar yaşayamazsın. Sadece var olabilirsin.

Rune'un bu tabloyu seçtiğini bir şekilde zaten biliyordum. Onun ruhu veya insanlığı hakkında ne derse desin, bu tabloya bakmış ve karanlığında kendini görmüştü.

Bunu nasıl bildiğimin gizemi, onun görmemi istediği odaya girdiğimde zihnimi meşgul ediyordu. İçeri girdiğimde, duyuşal büyüyle tetiklenen bir ışık yukarıda yanıp söndü. İlk başta gördüğüm şeyi anlamadım.

Duvarlar en koyu mavi, neredeyse siyah renkteydi ve tüm ihtişamıyla titizlikle resmedilmiş takımyıldızlar vardı. Bir duvarda bilimsel olarak çizilmişlerdi, diğerinde ise gökyüzünün sanatsal bir tasviri vardı. Tavanda, sonsuz galaksinin yanardöner, çok renkli tonlarıyla Samanyolu'nun büyük uzayı uzanıyordu. Nefesim kesildi, kalbim hızla çarpmaya başladı, oda canlanırken renkler dönüyor ve yıldızlar sihirle parlıyordu.

Zemin yumuşak bir halıyla kaplıydı. Yumuşak yastıklar ve mobilyalar yere yakın duruyordu. Odanın ortasında, bir kaseyi çevreleyen kafa karıştırıcı bir kuvars sütun düzenlemesine sahip uzun oval bir masa vardı. Her duvara, altına etiketler yapıştırılmış çıkıntılı raflarda sıralar halinde ince kitaplar dizilmişti. Düğün tipografıyı okurken şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

Enstrümantal: Piyano Enstrümantal:

Yaylı Çalgılar Orkestrası Valentin

Halk Müziği Stili

Halk müziği rafına geçtim ve üzerinde *Frida and Friends* yazan, bir yıl ve tanımadığım bir kasabanın adının yazılı olduğu bir kitaba uzandım. Deri ciltli kitabı açtığımda, bunun bir kitap olmadığını fark ettim. İçinde dumanlı kuvars küreler bulunan deri bir zarftı.

Kalbim hızla atıyordu. Büyü kullanarak müzik anılarını yakalayıp yeniden çalmanın yollarını duymuştum, ama bu teknoloji nadirdi ve inanılmaz derecede pahalıydı. Evimizde, en fazla ara sıra gelen sıkıcı yerel gruplar ve Crescent Haven gibi küçük köylerden başka hiçbir yerde çalamayacak kadar yetenekli olmayan gezgin müzisyenler vardı.

Kendimi bildim bileli, tüm krallıktan müzik dinleyebilme yeteneğine sahip olmayı hayal ediyordum. Jaxon ve ben tüm büyük müzik salonlarını görecektik ve geçtiğimiz her şehir ve kasabanın yerel müzik sahnesine kendimi kaptıracaktım. Bunların hepsi, ufukta çizdiğim geleceğin bir parçasıydı.

İçimde bir şey çiçek açtı, kaderimin sesi o kadar yüksek sesle uğulduyordu ki, sanki gece gökyüzünde uçan bir ateş kuşunun sırtında geri dönmüşüm gibi hissettim. Kuvars amplifikatör çubuklarının ortasındaki kaseye bir küre koydum ve bekledim. Işık dalları küre içinde dönüyordu ve kaseyle temas ettiğinde daha parlak bir şekilde parlıyordu. Başka bir şey olmadığında, bir şeyler söylemem mi gerektiğini yoksa belki de tüm küreleri bir kerede dökmem mi gerektiğini merak ettim.

Rune belki bazı talimatlar verebilirdi.

Ama sonra bir kadının narin kahkahası ve kemanın zengin vibratosunu duydum. Ardından perküsyon geldi, belki de insanlar ayaklarını yere vuruyor ve alkışlıyorlardı. Bir kadın şarkı söylemeye başladığında, masanın kenarını o kadar sıkı tuttum ki parmak eklemlerim beyazladı. Kendimi dengeledim, odayı dolduran ve bana çarpan melodi yüzünden neredeyse devriliyordum.

Kulaklarım çınladı, tüylerim diken diken oldu. Titreyen, gülümseyen dudaklarıma yavaşça elimi götürdüm. Kahkaha ile boğuk hıçkırık arasında bir ses çıktı ağızımdan.

Sesi yumuşak ve etkileyiciydi, beni ormanın derinliklerindeki durgun bir dere gibi melodisinin altına sürükledi. Duvarlar ve tavandaki yıldızlar ve renkli kıvrımlar daha parlak ve canlı hale geldi.

Bunun hiç bitmemesini istedim. Her günün her saniyesinde kulaklarımı müzikle doldurmak istedim. Rune, tüm bunlara sahipken sessizliği nasıl tolere edebiliyordu? Şarkı, güzel ve duygulu bir keman soloya dönüştüğünde odayı yeni gözlerle süzdüm ve sonunda bu dört duvarın içinde ne kadar çok müzik olduğunu anladım.

Aniden, sadece bu tek ve geçici hayatım olduğu için kalbim kırıldı. Buradaki zamanım çok sınırlıydı, hiçbir şey garanti değildi. Rune'un koleksiyonundaki her parçayı dinlememin mümkün olacağından emin değildim, tabii kendimi buraya kilitleyip çıkmayı reddetmezsem.

Aslında düşündükçe bu fikir bana çekici gelmeye başladı.

Halıya uzandım, sadece eski küredeki müzik bittiğinde yeni bir küre koymak için kalktım. Yıldızlara bakarak, aptal gibi sırtarak, yüzümden kontrolsüzce akan gözyaşlarıyla.

Ölümlülüğümü lanetlerken, insanlığım için Helia'ya teşekkür ediyordum, biri olmadan diğeri mümkün değildi. Bu anların benim için bu kadar anlamlı olmasının tek nedeni, hepsinin geçici olmasıydı. Tüm bunları bu kadar derinden, bu kadar içten hissedebilmemin tek nedeni insanlığımdı. Frida aşk ve kalp kırıklığını şarkı söylerken, daha önce hiç aşık olmamış olsam da ben de aynı şeyi hissediyordum. Ne kadar çok dinlersem, o kadar çok benim bir parçam oluyordu, ruhunun bir parçası tıpkı bir arkadaş ya da sevgili gibi benim ruhuma yerleşiyordu. Hiç tanışmadığım ve asla tanışmayacağım bu kadın, sadece onun güzel sözlerini ve delici sesini duymuş olsam da sanki tanıyormuşum gibi hissediyordum.

Gözlerimi kapattım ve dünyayı unuttum. Üçüncü kürede, ilk küreden bir şarkının tekrarlandığını duydum ve kendimi çok uzun zamandır yapmadığım bir şey yaparken buldum.

Ağzımı açtım ve şarkı söyledim.

Sesim Frida'nınkiyle birleşti. Melodiye alışır alışmaz, melodiden armoniye geçmeme izin verdim ve sesimin onun sesini tamamlayarak yükselip alçalmasını keyifle dinledim. Bir sahnede birlikte şarkı söyleyen iki şarkıcıydık, kalabalık alkışlayıp dans ederken boğazlarımızdan acı ve aşk akıyordu.

Sesimin ne yapacağını nasıl bildiğini tam olarak bilmiyordum. Annem bizi hala yerel gösterilere götürdüğü ve Isabella hala şarkı söylememe izin verdiği zamanlarda, çocukken de armoniler yarattığımı hatırladım. İçimdeki bir şey, neyin kulağa hoş geldiğini, hangi notaları çalacağımı ve hangilerinden kaçınacağımı, sesimi nasıl yumuşatabileceğimi veya derinleştirebileceğimi, genişletebileceğimi veya keskinleştirebileceğimi veya kısık hale getirebileceğimi sezdi.

Derinlikler içimden dökülüyordu ve bir başka geçici, yürek parçalayıcı anda, Snow'un Isabella'nın kanatlarını kestiğini söylediğini hatırladım. Snow benim uçmamı istiyordu.

Şarkı söylemek sanki uçmak gibiydi. Ateş kuşunun kanatlarının hışırtısı ve kulakları sağır eden rüzgârın uğultusu yerine, ciğerlerimden çıkan oksijen başımı hafif ve havadar hale getiriyordu ve beni uzaklara taşıyan, enstrümanların hassas bir dokumasıydı.

Belki de bu yüzden ormanın kenarındaki eski salıncakta otururken şarkılar uydururdum. Çünkü bu ikisi bir araya geldiğinde, sanki

saniyeler içinde yıldızlara ulaşacakmış gibi hissettiriyordu.

Tıpkı yaklaşan operanın biletlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemeyeceği gibi, Rune de bu odanın bana kendi zihinsel manzaramı ne kadar hatırlattığını bilemezdi. Her şey *bana* benziyordu, sanki ruhum duvarlara boyanmış ve minik kristal kürelerde yakalanmış gibiydi.

Bunu nasıl bilebilirdi? *Beni* nasıl tanıyordu?

Bütün bunlar nasıl tesadüf olabilirdi? Isabella kaçırıldığında ve Jaxon'ı terk etmek zorunda kaldığımda kaybettiğimi sandığım, hayal ettiğim her şey onun sayesinde hala gerçekleşiyordu.

Odanın büyüğü görüntüsü, göz kapaklarımın siyahında dans eden renkler oluşturuyordu. Bir şarkı yavaşça sönünce, yerine yeni ve tanıdık olmayan bir şarkı geldi.

Bir el benim elime dokunduğunda çılgılık attım.

RUNE

Arrowe'yi uzaklaştırdıktan sonra, Scarlett'i müzik odasında buldum.

Sessizce içeri girdim. Halının üzerinde duran onu görmek - dalgalı siyah saçları, yıldız ışığı gibi parlak teni, kapalı gözleri, günahkar kıvrımlarını örten mavi kumaşlar - onun sesiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Onun şarkı söylediğini duymayalı neredeyse on yıl olmuştu. Eğer birisi benim yaptığım şeyi görseydi, benim sonum olurdu.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Tanrıça tarafından kutsanmış, melodik sesi odayı doldurmuş, diğer tüm sesleri gölgede bırakmıştı. Okyanus dalgaları gibi yükselip alçalıyordu. Güçlü, yüce, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar muhteşemdi. O bir siren olsaydı, ben de onun çaresiz denizcisi, çoktan ölmüş ve denizin dibine batmış olurum.

Hareket etmekten, hatta nefes almaktan bile korkuyordum, yoksa onun varlığını fark etmesinden korkuyordum. Bunun hiç bitmemesini istiyordum. Onun sesini sonsuza kadar dinlemek istiyordum. Bu güzel yaratık varken, sessizliği nasıl tekrar tolere edebilirdim?

Şarkı sona erdiğinde ve o ağzını kapattığında, yanardöner duvarlarda yankılanan sesinin kaybına üzüldüm.

Elini tuttum ve parmaklarım avucunu okşadığında, birden irkildi. Gözleri açıldı, çığlığı ve paniğinin kokusu beni anında sertleştirdi.

Bana izinsiz girdiğim için bağırmadan ya da utanç ve mahcubiyetle kızarmadan önce, üstüne çıktım ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Hızlı kalp atışı ve düzensiz nefes alışı, benim ağırlığıma karşı ilk başta gösterdiği dirençle birleşince, tüm kontrolümü zorladı.

Kızgın olmasına rağmen dudakları yumuşak ve açıktı, sanki benim için yaratılmış gibi benim dudaklarımla birleşti, tıpkı onun diğer her şeyi gibi. Yanaklarında nem hissettiğimde

, geri çekildim ve ilk kez kayıtlı müzik dinledikten sonra ondan dökülen derin duygulara hayran kaldım.

"Bu iyi değil," dedim yumuşak bir sesle.

Sevimli bir şekilde kafası karışmış olan Scarlett, kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. "Ne?"

"Ağladığında çok güzelsin." Kafamı salladım. Dilimle onun tuzlu gözyaşlarını yakalamaktan kendimi alıkoyamadım, o çığlık atıp kaçmaya çalışınca elim boğazına gitti. Güldüm ve onu yerinde tuttum. "Bu senin için gerçekten çok kötü bir haber."

"Sen delisin."

"Teşekkürler, bebeğim," diye fısıldadım.

Yanakları kıpkırmızıydı, tüm vücudu utançtan gerilmişti. Onu her fırsatta şarkı söylemeye teşvik etmek yerine, o muhteşem sesini kitleyen herkesi nefret ettiğim gibi, bunu da nefret ettim.

Onun benim için sonsuza kadar şarkı söylemesini istedim. Onun siren şarkısının dudaklarından dökülmesini, ben de onun güzel amını yalamak istedim. Onun küçük klitorisini emip, parmaklarımla pompalayıp, sonra da sikimle onu gererken bile devam etmesini zorlamak istedim. Melodisinin inlemeleriyle karışmasını duymak istedim. Sonra onu gerçekten test etmek istedim. Ona acı çektirmek, melodiye tutarken ne kadar dayanabileceğini görmek, her hatası için onu cezalandırmak istedim.

Elimi boğazından yanağına nazikçe kaydırdım.

"Nasıl bildin?" diye sordu, karanlık kaşları karışıklıkla kıvrıldı. "Opera, bu oda... benim ne kadar..." diye devam etti.

Yüzümü nötr tutuyordum, çünkü bu keskin küçük baştan çıkarıcının her bilinçsiz mikro ifadeyi, gözlerdeki ve ağızdaki her değişikliği okumakta ustaydı. Onun meraklı bakışlarından kaçınmamı, girişimlerinden kurtulmamı ve onun hilelerini taklit etmemi hiç sevmiyordu.

Onun yıldızlara yalnız bir şarkı söylediğini ilk kez duyduğumda — o soğuk sonbahar gecesi, tehlikeli ormanın kenarında sallanırken

—bu odayı yavaş yavaş yeniledim. Koleksiyonumu genişlettim, duvarları kozmosun fırça darbeleriyle boyadım. On yıllardır ilk kez tekrar müzik dinlemeye başladım.

Ölümsüzlüğün uzun yürüyüşünde, vampirler insan çabalarına karşı bir miktar anhedoni yaşadı. Sanat, estetik güzellik, müzik, yemek veya felsefe gibi şeylerden zevk almaya devam etmek için bu kasların sürekli bakıma ihtiyacı olduğunu öğrendim. Bazen, tüm bunların anlamı kaybolurdu

ve yeniden bulunması gerekiyordu. Diğer zamanlarda, vampir olanlar yeni doğalarına yenik düşerek sadece kan, seks ve güçten anlam arıyorlardı.

Ben hiç kaçınılmaz olanın taraftarı olmadım. Crescent Haven'a her yıl geri dönmemin nedeninin yarısı buydu. Lillian'ın çocukları olarak doğanlar, ruhsuz iblisler olmak için kaderlerinde yazılı olabilirlerdi. Ama ben bir zamanlar insandım ve bunun ölmesine izin vermezdim. Asla *onlar* gibi olmayacaktım.

Scarlett'in bu odayı, onun kesin ilham kaynağı olduğu bu mekanı görmemesi gerekiyordu. Kaçınılmazlığın pençesine, tanrıların kader ve ruhlar dokusundaki yerime direnmiş olabilirim, ama Scarlett, benim ne dediğim önemli değilmiş gibi beni kozmik yörüngesine çekiyor gibiydi.

"Rune?" diye sordu, beni yakından izleyerek.

Gözlerinde güzel bir umut vardı. Her şeyin sihir, her şeyin tesadüf olduğuna inanmak istiyordu ve ben onun bu insani, ruhani şeye olan bağlılığını nasıl inkar edebilirdim?

"Sanki seni tanıyormuşum gibi hissediyorum," dedim dikkatlice. "Sana tüm hayallerini gerçekleştireceğimi söylemiştim. Gözlerinde galaksiler, okyanuslar ve derin bir karanlık görüyorum. Her zaman hayatın hamlığıyla çevrili olmalısın. Yüce güzellik ve acıların sert ısırtığı. Hepsini deneyimlemeni istiyorum."

Bana sanki bir şey arıyormuş gibi baktı, gözlerinde hızla kaybolan bir şaşkınlık belirdi. "Derin bir karanlık mı görüyorsun?"

"Scarlett, karanlığımı içerdim, içinde yıkanırdım, seni kendi karanlığımın içinde tutarken onu içime çekerim." Gölgelerimin bulutunu cildimden sızdırarak bizi sessiz bir dinginlikle çevreledim.

"Resim, diz çökmüş, bağlarla ve boşlukla çevrili adamın olduğu mavi resim... Kendini onda görüyorsun, değil mi?" diye sordu bana.

Bu lanet kız. Parmakları kolumu okşarken bana bakıyordu. Dokunuşunun yumuşaklığı karşısında titremekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım.

Cevap vermedim, ama sanki cevap vermişim gibi başını salladı. "Bazen ben de seni tanıyormuşum gibi hissediyorum. Hiç mantıklı olmasa da," dedi.

"Bence bu dünyadaki en güzel şeyler mantığa aykırıdır. Öylece vardılar. İsimsiz, şekilsiz. Tamamen duygu, mantığın esaretinden ve sınırlı ölümlü anlayışından yoksundurlar."

"Hepsiyle böyle konuşabilir misin?"

Onlarla. Benim klanımı kastetti. Şimdi sıra benim yüzüme şaşkınlık ifadesini yansıtmaya gelmişti, bu kayma dudaklarının köşelerini sinir bozucu bir şekilde yukarı kaldırdı. Lanet olsun bu tehlikeli kadına. Beni açığa çıkarmayı seviyordu.

"Bazen," diye dürüstçe cevap verdim. "Bazıları ile. Ama ailemin çoğu ile, rolümün sınırları içinde kalıyorum ve maskemin arkasına saklanıyorum. Böyle olması gerekiyor, özellikle de böyle zamanlarda."

"Sence herkes ailesinin önünde maske takar mı?"

Scarlett kaburgalarımın küçük bir çatlak açmış olabilir, ama ben onu benim için kanatmak üzereydim. Onun mükemmel vücudunu istediğimden milyon kat daha fazla onun gerçeğini istiyordum.

Yan tarafa kaydım ve yıldızlar parıldarken birbirimize bakarak uzandık.

"Değişik derecelerde. Aile, nesiller boyu süren acının tekrar tekrar canlandırıldığı sahnedir, farklı karakterlerle aynı hikaye."

Buna kaşlarını çatı. "Çocukların ebeveynlerinden daha iyi olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Olabilirler, evet. Çoğu dener, ama çok azı başarır. Ölümlüler, kendi sınırlı bakış açılarından kalıpları fark etmekte zorlanırlar. Büyük büyükbabalarının yaralarını büyükbabalarına, büyükbabalarının da ebeveynlerine nasıl aktardığını göremezler. Asırların yankılarını duyamazlar, yüzyıllar önce olan bir olaydan aldıkları travmayı anlayamazlar, bu travma kelimeler ve eylemlerle günümüze yayılır."

Düşüncelere daldığında acı verici derecede sevimliydi. Kaşlarının arasında oluşan kırışıklığı öpmek istedim.

"Ailen seni önemsemedi mi, Küçük Alev?"

Gözleri benimkilere dikildi ve kalbinin hızlanıp sertçe attığını duydum. Tereddüt etti, bakışları şimdi kaçamak bir şekilde göğsüme indi. Ağzını sıkıca kapattı, ama iki saniye sonra başını salladı.

"Bu onların kaybı," dedim. "Seni, tümünü görmek istememeyi anlayamıyorum. Senin sesin benim yeni en sevdiğim ses."

Yanakları yine kızardı, hala gözlerimden kaçıyordu. "Başlarında çok şey vardı. Annem hayatımın çoğunda hastaydı, babam da zihinsel olarak hastaydı. Isabella yetişkin gibi davranmak zorundaydı ve bu adil değildi. Hepsi ellerinden geleni yaptılar. Belki de bu yeterli olmamıştı. Şimdi bunu anlamaya başlıyorum. Ama yine de ellerinden geleni yaptılar."

Sonunda bana baktı, kalbi yavaşladı.

Yüzünü avucumun içinde tuttum ve gözlerime sıcaklık kattım. "Sen onlardan daha iyi olurdun, bundan eminim."

Bu değerli kızın benim olduğunu bilerek, ani ve kaygan bir suçluluk duygusu kalbimi sardı. Çünkü gözlerinin benim sözlerimle parladığını gördüm

, umudu cildimi ısıttığını gördüm. Dönmüştüm; çocuk sahibi olma yeteneğimden vazgeçmiştim.

Yine de onun başka birinin çocuğunu taşıması fikri, tüm odayı kararttı, havayı buz gibi soğuttu.

Aynı anda birbirimize uzandık. Dudaklarımız bir kez daha birbirine kenetlendi ve bu öpücük, onu tanımadan önce kim olduğumu, dokunuşumla vücudunun gevşediğini hissetmeden önce kim olduğumu unutturdu.

Onu bencilce öptüm, dilim ağzına girdi, dişlerim alt dudağını okşadı. Başkasının benim olan şeye dokunmasına izin verme düşüncesi bile beni bir canavardan farksız hale getirdi. Sadie'nin eğitimi olmasaydı, tam anlamıyla kan dökme arzusuna kapılabilirdim.

Scarlett beni bu kadar çılgına çevirmişti. Ve o bunun farkında bile değildi. O, kurnaz dilinde benim takıntımın sadece bir damlasını tatmış, onun güzel zihni ve tatlı karanlığının beni ne kadar büyülediğini sadece bir anlık görmüştü.

"Sen mükemmelsin," diye hatırlattım ona. Dudaklarının köşesini, sonra çenesini, kulak memesini öptüm. Titredi, sonunda boynuna yöneldiğimde geri çekildi. Dilimi şah damarına değdirdim, o da inleyerek bana doğru eğildi. "Mmm." Bir elimle onu sıkıca tutarken, diğer elimle vücudunun kıvrımlarını okşadım.

Onu kaldırıp gözlerine baktım, ayrışma belirtisi olup olmadığını kontrol ettim. Gözleri sadece şehvetle yanıyordu, bu koku odayı dolduruyor ve beni daha da çılgın bir deliliğe sürüklüyordu.

"Bu uygun mu?" diye sordum, emin olmak için. Kendime ait olanı okuyabilme yeteneğime güveniyordum, ama Scarlett'in yaşadıklarından sonra ona karşı asla fazla dikkatli olamazdım. Cadıya, ona zarar verirsem beni öldürebileceğini söylediğimde ciddiydim.

O da başını salladı, kafasındaki karışıklık yerini sinirlenmeye bıraktı. Dün gece başına gelenler yüzünden sorduğumu biliyordu. Travmasını düşünmek istemiyordu, bu çok açıktı. Acısını derinlere gömmesi sağlıklı değildi. Onu bütünleştirmeden, yaraları tetiklendiğinde bilinçli farkındalığının ötesinde kanamaya devam ediyordu. Ama şimdi ona yardım etme zamanı değildi. Önümüzde bolca zaman vardı.

"O güzel yüzündeki saygısız bakışı sil, yoksa sana gerçekten kızman için bir neden vereceğim," diye ona homurdandım.

Sinirlenmesi geçti ve gözleri öfkeyle dolduğunda neredeyse maskem düşüyordu ve gülümsüyordum.

"Kıpırdama ve konuşma da," diye emrettim, ayağa kalkarak.

Scarlett beni incelerken telaşlandı, dudakları aralandı. Bir an bekledim, zihninin çalkalandığını izledim.

"Acaba benim iyi kızım, mükemmel küçük oyuncağım olma arzun, yaramaz olma arzundan daha ağır basacak mı?" diye mırıldandım. Sözcüklerin ağzından döküldüğünü gördüm, her iki kuralı da birden çiğnemek üzereyken vücudu gerildi. "İnkar et. Bana benim insan evcil hayvanım, güzel elbiseler giydirdiğim ve elimden beslediğim bebeğim olmadığını söyle."

Şimdi resmen öfkeliydi, dudakları kıvrılmış, gözleri öfkeyle parlıyordu. Ne yazık ki onun için, bana ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğunu, heyecanının her zamankinden daha güçlü olduğunu da koklayabiliyordum.

"Bana itaat et, müzik dinlerken dilimin üzerinde boşalmana izin vereyim," dedim.

Huysuz çenesindeki bir kas seğirdi.

"Uymazsan, bu odadaki tek ses senin çığlıkların olacak." Gülümsedim.

"Akıllıca seç, çünkü her iki seçenek de bana eşit derecede tatmin edici geliyor."

SCARLETT

Sadist piç kurusu, ona itaatsizlik etmemi istiyordu. Gözlerinde bunu görebiliyordum, benim ıgıllıklarımın bahsederken gözleri parlıyordu. Beni ifte bağlamıştı. Her iki durumda da kaybedecektim.

Ruhum acıyordu. Sinirlerim onun dokunuşunu istiyordu. Ama şehvetime rağmen, sadece bir seçeneğın müzik içerdiğini fark ettim. Ve bu yıldızlarla dolu odayı daha fazla melodi ile doldurma arzım, kazanma arzımdan çok daha güçlüydü.

Hareketsiz bir şekilde ona bakarken, Rune'un sırtışı büyüdü. Başını salladı. "İyi seçim."

Hangi şarkıları seçtiğini göremiyordum. Sadece onun düzenli ayak seslerini ve yumuşak mırıldanışını duyabiliyordum.

Benim söylediğim şarkıyı mırıldandığını fark ettiğimde, daha da utanç duydum. Hiç bu kadar utanmamıştım. Rune, sesimin onun yeni favori sesi olduğunu söylemişti, ama sadece nazik davranmak için söylemiş olmalıydı.

Ailem ilk başta onlara şarkı söylememi sevmişti, ama Isabella da onların sadece nazik davrandığını söylemişti. Benim şarkı söylememi *gürültü olarak* nitelendirmişti. Bir keresinde ona şarkıcı olmak istediğimi söylemiştim. O da en iyi sanatçılar dışında hepsinin parasız, evsiz kaybedenler olduğunu ve benim en iyilerinden biri olmak için yeterince iyi olmadığımı söylemişti.

Isabella ve ailemin bana sessiz olmamı, dikkat çekmek için yalvarmayı bırakmamı söyledikleri anılar, havayı dolduran bir sihir kıvılcımıyla zihnimden silindi. Bu sefer, daha önce hiç duymadığım bir yaylı enstrüman ve bir piyano vardı. Bir adam şarkı söylemeye başladı, sesinde deri eşya satan bazı şekil değıştiren tüccarları hatırlatan bir tını vardı. Yağmuru seven bir kadını sevdiğini anlatan bir şarkı söylüyordu. Onu özlüyor, gittiğinde onu arzuluyordu, ama yağmur yağmaya devam ediyordu.

Rune ve gölgeleri bir anlığına yıldızları görmemi engelledi, sonra bacaklarımın arasına çöktü.

"Artık istediğin gibi hareket edebilir ve konuşabilirsin, Küçük Baştan Çıkarın," dedi.

Eteğimi yukarı kaldırıp alt tarafımı ona sergilediğinde nefesim kesildi. Külotumu yırttı ve bacaklarımı açtı. Dizimin hemen üstündeki uyluğumu öptüğünde, sanki yakıcı bir damga gibi hissettim.

"Hassas şey," diye fısıldadı cildime ve ben titredim. "Cildin çok tatlı." Dudakları daha yukarı kaydı ve iç uyluklarıma ulaştı. Dokunuşu sinirlerime elektrik akımı gönderdi, uyluklarımın arasındaki demet zonklıyor ve dokunulmak için acı verici bir şekilde susamıştı. "Bu mükemmel, güzel amcık benim, Scarlett."

Onun müstehcen sözleri uyluklarımı birbirine yaklaştırdı. Birine tokat attı ve ben keskin acıdan şaşkınlıkla çığlık attım.

"Bacaklarını açık tut, yoksa bir sonraki tokatımı sevmeyeceksin."

"Rune," diye şaşkınlıkla haykırdım. Bunu yapmaz, değil mi?

Ona baktım ve kapüşonlu gözlerini ve şeytani sırıtışını gördüğümde, kesinlikle yapacağını anladım.

İhtiyacım olan yere daha yakın öptü, onun için yanıp tutuştum. Beni alay etti, nefesim kesilirken dili iç bacaklarımdan kıvrımlarıma doğru kaydı. Kanım kaynıyordu, derimin her santimetresinde tüylerim diken diken olmuştu. Hedefine sadece hafifçe dokundu ve uzaklaştı, bu da beni hayal kırıklığıyla yumuşak bir ses çıkarmaya itti.

"Nazikçe iste," dedi.

Bakışlarımı saklayamadım.

İşte o anda yaptı. Eli, takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde uzandı ve klitorisime acı veren bir ısırık attı, bu da beni sarsıntıya uğrattı. Şaşkınlıkla çığlık attım, Rune kalçalarını tutup beni geri ittiğinde kıvrandım. Bacaklarım ona karşı koydu, içgüdüsel olarak birbirine kapanmaya çalıştı. Aniden dikenli dalları derisinden fırladı ve sertleşti, dikenleri içe doğru kıvrıldı, kollarımı ve gövdemizi sarıp yere sabitledi. Sonra diğerleri bacaklarımı ayırdı, denesem bile kapatmamı engelledi.

"Sana bana saygısızca bakmamanı söylemiştim, değil mi?"

Çaresizdim, hareket edemiyordum, Valentin'deki en acımasız vampirin önünde çıplak ve bacaklarım açık bir şekilde kilitlenmişim.

"Ayrıca, bacaklarını kapatıp benim malımı gözümünden saklamaya çalışırsan ne olacağını da söylemiştim," diye devam etti.

"Beni vurduğun için kapattım," diye karşılık verdim, sesim boğuktu. O anda, açıkta kalan bölgemden belirgin bir nem dalgası aktığını hissettim.

Rune de bunu gördü. Uyluklarımın arasından gözlerime baktı, o kadar arzu dolu bir bakıştı ki, sanki kendi vücudumdan taşan, onun damarlarından doğrudan emilen bir arzu olduğunu yemin edebilirdim.

"Bana neden itaatsizlik ettiğin umurumda değil, bebeğim, sadece ettiğin umurumda," dedi.

Gerildim. Her uzvumu sabitleyen gölgeleriyle hareket edemiyordum. Sadece kendimi hazırlayabilirdim. Eli indi ve bu sefer çığlık attım. Acı, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, bir batma ve saf bir şimşek dalgası karışımıydı, vücudumu zevk ve işkence karışımı kafa karıştırıcı bir karmaşaya boğdu.

"Görünüşe göre müzik *dinleyip* çığlık atmanın zevkini yaşıyorum. En sevdiğim kombinasyon," dedi. "Ayrıca, başından beri haklı olduğum da anlaşılıyor. Acıya tam da düşündüğüm gibi tepki veriyorsun."

"Acıya, sanki lanet bir acıymış gibi tepki veriyorum!" diye bağırdım ona. Kendi sesimi zorlukla tanıyabiliyordum, ısırmanın ardından gelen karanlık bir tatmin, göğsümden vücudumun geri kalanına bir göletteki dalgalar gibi yayılıyordu. Daha fazla ıslaklık birikti ve yanaklarım ısındı.

Rune bana bir kez, sonra iki kez göz kırptı, kaşlarını kaldırdı. O anda boynumda başka bir gölge dalgası hissettim. Kıvrandım ve boşuna mücadele ettim, hareket ettikçe onun büyülü uzantıları daha da gerginleşiyordu. Tuhaf bir şekilde pürüzsüz, soğuk karanlığın kolu yüzüme ulaştı ve ağzımı kapattı.

"*Rune*," diye itiraz ettim, ama gölge sıkışırken sesim boğuk ve boğuk çıktı.

"Sonuçları," dedi ölümcül bir gülümsemeyle. Sonra az önce tokat attığı yeri öptü ve dili nihayet lanet olasıca hedefine ulaştığında gözlerim geriye devrildi. İlk başta nazikti, sözsüz bir özürle hassasiyeti yatıştırıyordu.

Ben gevşedikçe, beni yerinde tutan bağlar da gevşedi ve artık vücuduma sertçe batmıyordu. Rune yatıştırıcı hareketlerden emmeye geçince, gölge tıkaçla boğuklaşan inlemelerim, ağzının klitorisime yarattığı titreşimli hisle birleşince, zevkten kıvranmaya başladım.

Uzun, arzulanan rahatlama dalgaları içimi kapladı ve beni nihai zirveye doğru daha da yükseğe çıkardı.

"Henüz değil," dedi Rune, sözleri ihtiyacım olan amıma tüy gibi dokunan acımasız bir fısıltıydı.

Tek yapabildiğim, o hafifçe alay etmeye geri döndüğünde, zevki durdurup benim boşalmamı geri çalarken acınası bir şekilde inlemektir.

"Sana bana ait olduğunu söylediğimde dudaklarından çıkması gereken tek kelime *evet*, Rune. Ya da daha iyisi, *evet efendim*, biraz saygı göster," dedi buz gibi bir ses tonuyla. "Sen benim oynucağım, oyuncak bebeğim, köpeğim, iyi kızım mısın diye sorduğumda tolere edeceğim tek cevap bu. Anlaşıldı mı?"

Onun gölgelerinin soğuk tutuşu altında titredim, bu kötü güçle titreyen büyü, şüphesiz ben doğmadan önce binlerce kişinin ölümünden sorumluydu.

Ses çıkarmadığımda, karnımı saran dallardan biri hareket etti. Aşağıya doğru kaydı ve ucu benim yarıkımı sıyrınca şoktan çılgılık attım.

"*Rune!*" diye yalvardım, ama sesim yine boğuk ve anlaşılmasız çıktı.

"Ah, Küçük Alev," diye iç geçirdi. "Eğer benim olduğumu, istediğim gibi işkence edip, sikip, oynayabileceğimi kabul etmezsen, sana bunu göstermek zorunda kalırım. İçindeki gerçeği hissetmen çok uzun sürmeyecek gibi geliyor bana."

Protestolarım artık daha yüksek sesle çıkıyordu, gölgesi benim açıklığıma ulaşır ulaşmaz onun çift anlamlı sözleri netleşti.

Hayır. Olmaz. Rune beni onunla sikmeye niyetli değildi...

Soğuk gölge beni deldiğinde, içimi doldurup vücudumda acı veren bir zevk uyandıran noktaya ulaştığında, nefesim kesildi ve direnişim sona erdi. Bu çok garip bir histi, taş veya cam gibi soğuk ve pürüzsüz ama et gibi biraz daha yumuşaktı.

Rune klitorisimi tekrar emmeye başladığında, ne halt olduğunu analiz etmeye çalışmayı bıraktım. Gölge yavaşça genişledi, pompalamaya devam etti ve içimdeki hassas sinirleri vurmaya devam etti.

Şu anda inliyor muydum, çılgılık mı atıyordum, emin değildim. Müzik yükseldi, piyano melodisi çılgılıklarımla duvarlardan yankılanıyordu, ışıklar ve çok renkli galaksilerin girdapları parıldayarak bizi yumuşak bir ışıkla yıkıyordu.

Gözlerimi kapattım, vücudum şekilsiz bir zevke eridi. Var olan tek şey, yükselen coşku dalgaları, beni bulutların daha da yükseğine çıkaran korku ve utanç, o kadar günahkar ki ilahi hale gelen utançtı.

O anda, Rune'un oyuncağı olduğuma inandım. Bana aitmişim gibi benimle oynadı, sanki ona ait olmak benim tek amacımış ve her zaman öyleymiş gibi. Kendimi bıraktım, ağzımdaki tıkaçın düştüğünün farkında bile değildim.

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen, gelebilir miyim? Lütfen."

Rune yavaşladığında, bana ne istediğini sormasına gerek kalmadan anladım. Benden ne *talep ettiğini* anladım.

"Ben seninim," dedim.

Kaybolmuştum, Rune'un arzu okyanusunda sadece bir damla gibiydim — derinlerimde uyandırdığı, hiç hissedeceğimi düşünmediğim bu ihtiyaç seli. Beni parçaladı ve akla gelebilecek her türlü manipülasyona hazırladı, şimdiye kadar maçı kazanan tek rakibim. Belki de bunu başarabilecek tek kişi.

"Ben seninim, Rune."

Bu çaresiz bir yalvarış, mantık veya akıl ile bağdaşmayan bir duyguydu. Söylemek istediğim, onun duymasını istediğim sözler değildi. Bunun sadece o anın heyecanıyla söylenen sözler olduğunu anlaması gerekiyordu. Ben gerçekten...

"Gel."

Gölge öfkeyle nabız gibi atıyordu, Rune'un emişine uyum sağlayarak, ben kıvranıp durana kadar o noktaya tekrar tekrar vuruyordu. Beni tüketirken kıcıımı kaldırdı. Dişlerinin sürtünmesiyle, dilinde patladım, o beni sabit tutarken dalga dalga sarsıldım. Kaslarım gerildi ve titredi, kanımdaki ateş, dalgalar halinde yükselen ve uçan erimiş bir zevk üretti. Rune'un ahlaksız gölgeleri, boşalmamın son damlasını bile sıkıp çıkardı.

Gözlerim geriye dönmüştü. Alt dudağım, bir ara onu ne kadar sert ısırdığımdan dolayı acıyordu. Ne zaman boşaldığımı, gölgenin uzantısının benden ne zaman çıktığını ve Rune'un beni kollarının arasına ne zaman aldığını bilmiyordum.

Tek bildiğim, Rune'un kulak zarımda hissettiğim düzenli kalp atışlarından başka hiçbir şeyin var olmadığı, düşüncesizliğin mutluluğu içinde olduğumdu.

SCARLETT

Yıldızların altında Rune ile uzanmış, sanki sonsuzluk gibi gelen ama aynı zamanda en kısa an gibi hissettiren bir süre boyunca müzik dinledik. Her küreyi değiştirmek için kalktığında, yanımda olmaması soğuk bir boşluk hissi yaratıyordu.

Bu beni çok endişelendirdi.

"Burada benimle kal," dedi Rune, yanıma uzanıp beni tekrar kollarına aldıktan sonra.

"Bu odadan çıkmam için bana para verseniz bile çıkmam," diye mırıldandım rüya gibi, onun ne demek istediğini tam olarak anlamadan.

Beni nazikçe kaldırdı ve karşılıklı oturacak şekilde yerleştirdi. "Yani, burada, bu kalede benimle kal demek istedim."

Kaşlarım havaya kalktı. Ciddi olamazdı. Korku ve panik damarlarıma doldu, bu durumun gerçekliğini analiz edip en kötüsünden korktum. Belki de başından beri büyük bir oyun oynuyordu. Belki de beni gerçekten sadece bir evcil hayvan, tamamen ve tamamen kontrol edebileceği bir şey olarak görüyordu.

"Scarlett," dedi yumuşak bir sesle, gözlerimi tekrar ona çevirerek. "Artık birbirimize bağlı olduğumuza göre, artık güvende değilsin. İlişkimiz, doğuştan olanlardan sonsuza kadar gizli kalamaz."

Rune'un yüzündeki saf suçluluk duygusu, öfkemi ve korkumu bir an için durdurdu. Bu gerçek miydi? Yoksa oyununun bir parçası mıydı?

"Üzgünüm," dedi.

Hava birden soğudu. Bu ani tepki beni sarsmış ve kafamı karıştırmıştı. Ondan uzaklaştığımda, keskin gözleriyle bu küçük hareketi takip etti.

"Hayır," dedim. "Bunu yapamam."

Yüz hatları sertleşti ve herkesin hiç düşünmeden, sorgulamadan onun isteklerine boyun eğmesine ne kadar alıştığını hatırladım.

"Daha yeni tanıştık. Bir işim ve bir dairem var, kurmaya çalıştığım yeni bir hayatım..." Başımı salladım ve onu suçlayıcı bir bakışla baktım. Sinsi köklerini derine salmış, beni tüm bu duyusal zevklerle boğmuştu. Müzik, seks, felsefe, onun gerçek kökenleri ve motifleri hakkında karanlıkta kalmama rağmen derinliği ile alay ediyordu. Ben onun için sadece bir hedef miydim?

"Neden bunu yapıyorsun? Kuru topraklardan gelen genç bir insan olduğum için kolay birisi olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

Rune'un gözleri ateş saçtı. "*Sen* aşk ve seksi bir oyun olarak görüyorsun diye, geri kalanımız da öyle görmüyor."

Isabella'nın sesi yükselirken, içimde soğuk bir şey kıvrıldı, bir yılan gibi etrafımı sardı.

Sen bir parazitsin, Scarlett. O da bizim gibi görüyor. Senin için planladığı her şeyi hak ediyorsun.

"Sana güvenmiyorum," dedim, bir kadın deniz hakkında şarkı söylerken ayağa kalkarak. "Açıkça," dedi Rune. Derin bir nefes aldı, yüzümü inceledikten sonra yumuşadı.

"Üzgünüm. Dünyanın sana benim gibi birine inanman için hiçbir neden vermediğini biliyorum. Erkeklerle olan ilişkilerini işlemsel olarak görmenin bir nedeni olduğunu biliyorum. Ama bu gerçek, Scarlett. Bu benim için bir oyun değil."

İçimdeki her şey ona inanmak istiyordu ve sorun da tam olarak buydu. Zayıflık. Savunmasızlık.

Kendini benim her zaman istediğim her şeye dönüştürmüştü. Eksikliğini hissettiğim her şeye. Bu, dünyadaki en iyi baştan çıkarma taktiği idi.

"Eğer aramızdaki bağ gerçekse, beni eve bırakacaksın," dedim, sesime tam olarak hissetmediğim bir güç katarak. "Bana söz verdiğin gibi kız kardeşimi bulacaksın ve hayatımda ilk kez kendi istediğim gibi yaşamama izin vereceksin."

Rune'un karanlık güçle titreşmesi beni korkutmalıydı, ama korkutmadı. Çenemi dik tutarak, koyu kahverengi gözlerine sabit bir şekilde baktım.

O başını salladığında, tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Peki. Kendini güvende hissedene kadar inkar içinde yaşa," dedi. "Gidebilirsin."

Kollarımı kavuşturdum. "Oh, izniniz için teşekkür ederim, *efendim*."

Rune gülümsedi ve bana doğru adım attı. "Rica ederim." Yakınlaşarak yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırdı. "Bu gece görüşürüz."

"Hayır, bu gece seni görmek istemiyorum," diye tısladım ve geri çekildim. "Tamam, o zaman beni görmeyeceksin," dedi omuz silkerek.

Sözlerinin anlamını anlamam biraz zaman aldı. "Rune!"

Kendinden emin gülümsemesi iki katına çıktı ve sanki hiç kaybetmemiş gibi bana tepeden baktı. Aramızdaki gerginlik ve gerginliğe rağmen, gözlerindeki kısa süreli acı parıltısını, dilimde suçluluk gibi tadı olan o parıltıyı unutamadım. Benimle olan ilişkisinin sonsuza kadar sır olarak kalamayacağını söyledikten sonra benden özür dilemişti.

Snow beni bu konuda uyarmıştı. Rune ile bir ilişki kurmanın ölüm cezası olduğunu söylemişti.

Belki de Isabella'dan kaçtığım için tanrıların cezası, özgürlüğümü onun özgürlüğüyle takas etmektir.

Cezayı bu kadar çekici kıldığı için Rune'u lanetledim.

RUNE RÜYALARIMI SIKINTILIYORDU. Her uyandığımda, ay ışığının aydınlattığı karanlık yatak odamda onu arıyordum. Bazen onu gölgeli köşelerde, pencerenin yanında ya da yatakta yanımda, uykumu izlerken görürdüm. Rüya ile uyanıklık arasında ayırım yapamayan ben, tek bildiğim şey oydu. O, dudaklarımdaki tadı, boynumdaki sıcaklık, kalça kemiğimde parmaklarının yavaşça bıraktığı iz, en kötü kabusum ve acılı ihtiyacımdı.

Sabah, ona uzandım, ama çarşaf lar soğuk ve boştu. Hiç kimseyi bu kadar nefret etmemiştim.

PENN, ertesi sabah Marigold'da beni gördüğünde bana sarıldı. "İyi olduğuna çok sevindim."

Beni bıraktığında, onun kollarında ne kadar gergin olduğumu fark ettim. Garip, bastırılmış bir duygu kabardı ve dudaklarım titremeye başladı.

"Sana kahve yapayım. Çok sevdiğin çilekli hamur işi var, taze ve seni bekliyor." Snow, Eli, Tera ve Winnifred'in oturduğu masayı işaret etti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Gülümsedi ve omzumu okşadı. "Tabii ki, tatlım. Neye ihtiyacın olursa, bana söyle, tamam mı?"

Snow ve arkadaşlarının yanına oturduğumda, hızlıca normal sohbete ve şakalaşmaya geçtikleri için minnettardım. Omuzlarım gevşemeye, kaslarım rahatlamaya başladı.

Snow'un bakışlarıyla karşılaştım ve o yumuşak bir gülümsemeyle bana baktığında, gözlerinde yansıyan acıyı pek umursamadım. Çünkü o acı bizim ortak acımızdı. Başımıza kötü bir şey gelmişti, ama bu ne benim ne de onun hatasıydı. Sadece, doğanlar acımasızdı ve biz yanlış zamanda yanlış yerdeydik.

Eli, Penn'in arkaya kaybolmasını izledi, pek de ince olmayan bir şekilde bize döndü, eğildi ve sesini alçaltarak konuştu.

"Siz ikiniz Rune'un *kalesinin* içinde miydiniz?"

Tüm gözler bana çevrildi. Yutkundum, koltuğumda kıpırdadım.

"Penn, bizi rastgele devriye gezen dönüşmüşlerin kurtardığını düşünüyor," diye açıkladı Snow. Otlı çayını masaya bırakıp içini çekti. "Scarlett, bir şeyler tutarsız."

"Biliyorum," dedim, onların meraklı bakışlarının ağırlığı altında rahatsız hissederek. "Rune takipçi. Ve mobilya veren. Kulağa çok saçma geliyor ama..."

"Evet, berbat *bir durum*," diye mırıldandı Eli.

"Ama hayatta olmamızın sebebi o," diye bitirdim, hepsi bana şaşkın gözlerle bakarken.

"Nerede olduğumuzu nasıl bildi? Eğer bizi başından beri takip ediyorsa, neden saldırıya uğradıktan sonra müdahale etti?"

Durakladım. Ayrıntıları pek düşünmemiştim. O geceyi artık düşünmek *istemiyordum*. Çünkü kısa süre sonra, kirli ellerini tenimde hissettim, keskin dişleri bıçak gibi etimi parçalıyordu.

Oh Helia, şimdi oradaydım, o sokakta, fırına geri dönmek için çabalarken.

"Scarlett, sorun yok," dedi Snow, sesiyle beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Üzgünüm. Bunun acı verici olduğunu biliyorum."

"Artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum, lütfen," dedim. Görüşüm bulanıklaştı, duyularım kaybolmaya başladı.

Snow başını salladı. "Konuşmak zorunda değiliz. Ama Rune hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

Ben de onun hakkında konuşmak istemiyordum, ama kim bilir? Belki de onu içten içe nefret eden bu cadılar bana mantıklı bir şeyler söyleyebilirlerdi.

"Onun kanını içmedin, değil mi?" diye sordu Winnifred aniden. Dalgalı yeşil elbisesi onu her zamankinden daha fazla peri gibi gösteriyordu, kahverengi pixie kesimi aytaşı saç tokasıyla süslenmişti.

Burnumu kıvırdım. "İğrenç, hayır." Onlara baktım. "İçse ne olurdu?"

Eli bana ciddi bir bakış attı. "Hiçbir koşulda bir vampirin kanını içme. Bunun konusunda uyarı almamış olmana şaşırdım. Her zaman nerede olduğunu bilirler. Onlardan asla kaçamazsın. Onun özünü senden çekebilecek bir kan cadısı bulmadıkça, sonsuza kadar o vampirin bir parçası olursun. Riskli ve acı verici bir işlem."

Kafamı salladım. "O bunu yapmaz." Beni uyurken izlemiş olabilir, ama yine de kendi isteği dışında eve gitmeme izin verirdi. Rune'un hala aşmayacağı sınırlar vardı. En azından şimdilik.

Snow'un kaşları havaya kalktı. "Sen..." Gözleri endişeyle doldu. "Lütfen onunla yatmadığını söyle."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Tanrım. "Yapmadım, şey..." Kendimi durdurdum. Rune'un binlerce kişiyi öldürmek için kullandığı gölgelerle benimle sevişmesine izin verdiğimi itiraf ederek, bu şehirdeki tek dostluklarımı nasıl mahvedebilirdim?

Kesinlikle olmaz. Bunu mezara götüreceğim, çok teşekkürler. "Bazı şeyler yaptık."

Tüm masa inledi.

"Bebekler," dedi Snow ve onun küçümseyici tavrına sinirlendim. Ses tonu yumuşadı. "Sana iyi davranıyor mu?"

Ağzımı açıp kapattım. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar gözümün önüne geldi. Beni izlemesi, takip etmesi, yutması. Beni boşluktan geri getirip, başka hiç kimsenin yapmasına izin vermediğim şekilde bana bakması. Bana müzik ve sanatı göstermesi, en gizli derinliklerime bakması.

Sonra bana emirler yağıdırıyor, canımı yakıyor ve beni sanki onun malıymışım gibi davranıyordu.

"Evet?"

Tera, geniş omuzlarının arkasına dolgun, kıvrıkcık siyah saçlarını attı. "Eh, bu ikna ediciydi."

"O sana nasıl hissettiriyor?"

Artık burada değildim. Onunla birlikteydim, hayallerimin hükümdarı, beni o kadar sıkı tutan canavarla, beni asla bırakmayacağından korktuğum canavarla.

"Sanki tüketiliyormuşum gibi," dedim, yanaklarım yanarken ve cildim kaşınırken bile gerçek boğazımdan çıkıyordu. "Ona güvenmiyorum. Her şey çok fazla, çok hızlı. Onun savaştığı, tüm bir klanı, tüm bir şehri demir yumrukla yöneten ölümsüz bir vampir olduğunu biliyorum. Ama sanki birbirimizi tanıyoruz gibi hissediyorum. Sanki çok *daha fazlası* gibi hissediyorum. Kapana kısılmış ve güçsüzüm, ama yine de durmak istemiyorum. Durmam mümkün değil."

Snow elimi tuttu. "O sana aşk bombardımanı yapıyor, Scar. Tehlikedesin. Cadı sezgilerim, anlattıklarının sağlıklı olmadığına kesin olarak emin. Seni seviyorum ve senin için endişeleniyorum."

"Benim cadı sezgilerim de bu değerlendirmeye katılıyor," dedi Eli, diğerleri de başlarını sallayarak onayladı.

"Sen de bu gece izinlisin, değil mi?" diye sordu Snow.

Başımı salladım. Kafam dönüyordu, bu yabancı ve güçlü duyguların karmaşasında gerçeği arıyordum.

Rune her yerdeydi. Kaçınılmazdı ve sanki bana gerçekten kanını içirmiş gibi hayatımın her yönüne yerleşmişti. Snow ve benim aynı vardiyada çalışıyor olmamız bile onun işi olmalıydı. Seraph, bizim birlikte vakit geçirmek isteyen arkadaşlar olduğumuzu umursamıyordu.

Ama Rune umursuyordu. Ben umursamadığını inanmak istesem bile. Tıpkı onun dediği gibi inkar etmeye sarılmak.

Snow devam etti ve beni düşüncelerimden kopardı. "Bir grup arkadaşımın ateş kuşu ahırlarının yanındaki ormanda büyücülük oyunları oynuyoruz. Sen de bize katılmalısın."

SCARLETT

Ay bu gece neredeyse doluydu, ağaç dallarının arasında süzülen ısıltılı cadı ışıklarının yardımıyla koruyu aydınlatıyordu. Çoğunluğu cadılardan oluşan bir çemberin içindeydim, birkaç şekil değiştiren de vardı. Bu gece, tüm cadıların ve şekil değiştirenlerin atası olan, ayın, sanatın, ölümlü büyünün ve doğa dünyasının tanrıçası Selena'yı onurlandırdık.

"Vay canına," dedim, cadılardan biri ilahi söylemeye başladığında, büyü dalgası mekanı kapladı.

"Büyüyü hissedebiliyor musun?" diye sordu Snow, kulağıma fısıldayarak.

Biri keman çalmaya başladı ve ben gülümsedim. Kafamı ona doğru eğdim. "Evet. Her zaman hissedebildim."

Kafasını bana doğru eğdi. "Bu, bir insanın doğuştan sahip olabileceği nadir bir yetenek."

Eli gözlerini kısarak, Tera onu dansa kaldırmadan önce gözlerinde anlaşılmaz bir şey parladı.

Snow da ellerimi tuttu. Küçük bir çocukken annemle dans ettiğim ilk günlerden beri ilk kez, kemanın yükselen melodisi ve cadıların alkışlarının ritmine göre hareket ettim.

Dönüp yıldızlara baktığımda, Rune'un kibirli gülümsemesi aklıma geldi. Selena'nın kutsamasıyla yüklü güç tenimi kapladığında, onun sürünen gölgeleri aklıma geldi — kozmosun resmedildiği derin uzayın arka planı.

"Selena, çocuklarını koru," dedi Snow, ikimiz de dönmeyi bırakıp birbirimize bakarken, gül kuvars çubuğunu havaya kaldırdı. "Ve Helia'nınkini de."

Dağınık saçlarımı kulaklarımın arkasına attım.

"Işığınla bizi iyileştir. Bizi senin büyünün ve ihtişamının araçları yap."

Etrafımızı saran büyü dalgalarında kendimi kaybettim, Snow'un sözleri boğazıma saplanıp çekiyordu, kuvars çubuk psişik bir engeli ortadan kaldırıyordu.

Bu ölümlülerin ortak arzusu o kadar saftı ki beni eritti. İyileşme, topluluk ve barışıl, daha iyi bir dünya için. Odessa'nın ya da protestocuların enerjisine hiç benzemiyordu. Ama o öfkeli kalabalığın bir parçası olduğumda hissettiğim gibi, kendimi özlemin dalgasında gördüm. Kendim için güzel bir hayat arzuladığım kadar, onların da istedikleri her şeye sahip olmalarını istedim.

Bu garip his beni sararken, keman sonbahar havasını delip geçti. Tüm engellemelerim ortadan kalktı ve bastırılmış duygularımın ve isteklerimin bilinçaltındaki denizi yüzeye çıkı ve içimden döküldü.

Arzularımız bir şarkıydı, dudaklarımdan çıkıp gökyüzüne yayılıyordu, kendi büyü gücüyle. Gözlerim kapandı, bu şekilsiz itme ve çekme gücünün etkisi altına girdim.

Sesim, bulutların arasında süzölen bir ateş kuşu gibi havada uçtu, dağların zirvelerine yükseldi ve denizin üzerinde alçaktan süzölerek daldı.

Rune'un müzik koleksiyonundaki Frida ve diğerleri gibi şarkıdan kan akıyordum ve nedenini bilmiyordum, sadece herkesin dileklerinin gerçekleşmesini istiyordum.

Sonunda gözlerimi açtığımda, ilk kez iksir tadan bir insan kadar yüksekte süzölüyordu. Ay ışığı altındaki korudaki herkesin gözleri üzerimdeydi.

"Yara izi," dedi Snow, yeşil gözlerini kocaman açarak. Elini dudaklarına götürdü. dudaklarını kapattı.

Yavaşça kendime geldim, az önce ne olduğunu ya da neden olduğundan emin değildim. "Beni büyüledin mi?"

Herkes hala bakıyordu, benim gibi gözlerini kapatanlar hariç, Selena'ya doğru uzanıyorlardı.

Snow yavaşça başını salladı. "Hayır."

Daha da garip olanı, kalabalığın ilgisine beklediğim gibi tepki vermemiş olmamdı. İlk başta ondan çekinmedim. İçimde tanıdık bir karanlık tatmin duygusu hissedene kadar kendimi kapatmaya başlamadım. Bu, bir hedefi emirlerimi yerine getirmesi için manipüle ettiğimde tattığım zevkle aynıydı, başarılı bir baştan çıkarma zevki.

Ancak Isabella'nın tanıdık küçümsemesini kulağımda duyduğumda utanç duygusu beni sardı. Çünkü bu benim toplantım değildi, benim

benim tanrıçam, benim beslenmek için adadığım bağılılığım değildi.

Bencil parazit. Dikkat meraklısı.

Uçuşan zihin durumu devam etti ve kutlama yapan cadılar yavaş yavaş faaliyetlerine geri döndüler. Bazı erkeklerin gözleri takılı kalmıştı, partnerleri ve arkadaşları onları translarından çıkarmak için sallamak zorunda kaldılar.

"Özür dilerim," dedim Snow'a. "Büyün beni şarkı söylemek istememe neden oldu. Nedenini bilmiyorum."

Bana ne olmuştu böyle? Rune'un önünde şarkı söylemenin utancından daha yeni kurtulmuşum.

"Selena aşkına, özür dileme," dedi Tera, geniş bir gülümsemeyle. "Bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel şarkıydı," diye tekrarladı Snow, ama gözlerinde bir değişiklik gördüm. Gözleri büyüdü, sonra daraldı, sanki beni tanıyamıyormuş gibi.

Eli sadece bana bakıp birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra nihayet konuştu. "Çok güzeldi, Scarlett. Senin şarkıcı olduğunu bilmiyordum." Gözlüklerini burnuna iterek arzusu yüzünden okunuyordu.

Ben şiddetle başımı salladım. "Oh, değilim. Ama hepinize nazik sözleriniz için teşekkür ederim."

Kulaklarım yanıyordu, Snow, Eli ve Tera bana inanamama ve merak karışımı bir bakışla bakmaya devam ederken arkamdaki konuşmayı duyuyordum.

"O sadece Snow'un insanlık yardım projesi," dedi bir kadın, sesi zehirliydi. "Neden onun kim olduğuna bu kadar önem veriyorsun, Devin?"

Omzumun üzerinden baktım ve bir erkeğin, muhtemelen partneri tarafından, bana fazla ilgi gösterdiği için azarlandığı tanıdık sahneye sertçe tepki verdim. Adamın bakışlarıyla karşılaştığımda, hızla başka yere baktı.

Kendimden nefret ettim. Neden böyleyim? Kadının acımasız sözleri kulaklarımda yankılandı ve korkutucu bir an için, onu ondan uzaklaştırıp kadını aşırı kötülüğünden dolayı cezalandırmak istedim.

Bunu ben seçmedim. Bunların hiçbirini ben seçmedim.

Arkadaşlarıma döndüm — bir yanlış hareketle kaybetmek üzere olduğum arkadaşlarıma — ve onlara kendimi daha fazla göstermeden önce oradan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Isabella'nın beni bu kadar hor görmesine neden olan şeyi onlara göstermeden önce.

"Onu dinleme," dedi Snow. "Neden öyle dediğini bilmiyorum." "Hiç ona göre değil," dedi Eli.

Hepsi bana yapmacık bir acıma ile baktılar. Aniden kendimi bir zehir, yozlaştırıcı bir güç, buraya ait olmayan bir yaratık gibi hissettim. Benim gibi biri için yapılmamış bir dünyada

"Geri döneceğim," dedim.

"Hayır, Scarlett, gitme," dedi Snow, bana uzanarak.

Gülümsemeye zorlayarak dudaklarım titrerken geri çekildim. "Hayır, sorun değil.

Çok eğlendim. Sizinle vakit geçirmeyi seviyorum."

Odessa'daki bir sonraki vardiyamın gelmesi için sabırsızlanıyordum. Bu benim için mantıklı bir enerji akışıydı. Şehvet, zevk ve fetih oyunları, inkar ve serbest bırakmanın hassas dansı. Karanlık susuzluk ve ayaklarımızın altındaki özel zindanların büyüleyici gizemleri. Kanıma susamış vampirlerle çevrili Odessa'da kendimi yabancı hissetmiyordum. Ve bunun ne kadar mantıksız olduğunu biliyordum.

"En azından biri seni eve bıraksın," dedi Eli.

"Gerek yok, gerçekten. Yürüyerek sekiz dakika sürer ve saat de o kadar geç değil.

Lumina güvenli."

Kaçmadan önce, kalmam için yapılan birkaç girişimi daha atlatarak, birkaç garip veda mırıldandım.

KÜÇÜK ORMANI GEÇERKEN, uzaktan ateş kuşlarının seslerini duydum. Muhtemelen cadı çemberinin büyüsünü de hissediyorlardı.

Karanlık, sessiz ve ıssız ormanda rahatsızlığım azaldı. Bir an için, Crescent Haven'daki evime geri dönmüş gibi hissettim. Çocukken ormanda oynarken, pazarda satmak için nadir mücevherler ve eserler arayan kurnaz bir kaşif gibi hissettiğimi hatırladım. Bazen, tüm uyarılarına rağmen, büyülü sınıra yaklaşırdım. Hâlâ nedenini bilmiyordum. Belki de büyünün çekiciliği, cildimde tüylerimi diken diken eden o belirgin güç hissi.

Diğer zamanlarda ise bunun tehlikenin çağrısı mı, yoksa daha masum bir şekilde, boğucu ve sessiz hayatımın dışında var olan büyük bilinmezlik mi olduğunu merak ederdim.

Çatlayan dalların sesiyle irkildim. Adrenalin damarlarımdan akarken, yavaşça sesin geldiği yöne döndüm. İlk başta, ağaçlar, düşen yapraklar ve çalılar dışında hiçbir şey görmedim. Sonra, geniş bir gövdenin arkasından gölge gibi belirgin bir silüet gördüm ve düşünmeden koşmaya başladım.

Ayaklarım ölü yapraklar, dallar, kökler ve çalıların oluşturduğu labirente vuruyordu. Soğuk hava ciğerlerimi yakıyordu. Orman, uğursuz bir güçle doluydu.

Uzaklaşmadan onun sesini duydum, tanıdık karanlık, odunsu, misk kokusunu aldım.

"Benden kaçamazsın, Küçük Alev."

Sesi kulağıma o kadar yakındı ki konsantrasyonumu kaybettim ve bir dala takılıp düştüm, ellerim öne doğru uzanırken.

Ben çırpınırken ve bu vampirik kas duvarına tekme atarken güçlü kollar beni yakaladı. Rune'un beni korkutmaktan zevk alması, gece ormanda bir avcı gibi beni kovalaması ne kadar berbat bir şeydi, keşke umursayabilseydim. Keşke güvensizliğime veya arkadaşlarımla uyarılara sıkı sıkıya sarılabilsen. Ama bu endişelerim, Rune'un demir gibi tutuşuna kıyasla zayıf ve acımasıydı.

Göğsüne yapışmış halde, nefes nefeseydim, nefesim duman gibi havaya yayılıyordu. O anda soğuk ve sert bir şey boğazıma bastırdı.

"Kıpırdama," diye fısıldadı Rune.

Vücudum, benim fark etmeden önce neyin etime batığını anladı. Hayatta kalma içgüdülerim devreye girdi ve tamamen hareketsiz kaldım.

"Sanırım bu sana ait."

Rune'un sesi tenimde tüylerimi diken diken etti. Boğazımdan hançeri çıkardı ve beni kendine doğru çevirip bir ağaca itti. Yün ceketim darbenin şiddetini azalttı ama bu sert hareket beni yine de sarsmıştı.

Onun yıkıcı derecede yakışıklı yüzü soğuktu, sanki üç saniye önce beni kanımı akıtacak bir yabancıymış gibi. Tek tesellim, gözlerinde gördüğüm kısa bir tatmin anı, vücudumu tararken gözlerimde gördüğüm kısa bir yumuşaklık anıydı.

Korulukta olanları görmüş müydü? Beni ne kadar süredir izliyordu?

Bu sorular, bıçak tekrar boğazıma, hızla atan nabzımın hemen üzerine dayandığında, statik bir ses gibi kayboldu. Takipçim, silahı göğsüme doğru aşağı doğru sürüklerken, kötücül bir şekilde sırttı. Bıçağın keskin olmayan tarafı her ikisini de sıyrırken, süveter elbisenin altındaki meme uçlarım sertleşti.

Rune onaylayan bir şekilde hafifçe mırıldandı, diğer eli aniden boğazımı kavradı ve başımı sertçe ağaca doğru itti.

Nefesim kesildi, parmakları boynumun yanlarını hafifçe sıkarak sanki uçuyormuşum gibi hissettirdi.

Azalan oksijen akışı, bıçağın her dikkatli dokunuşunu zevk dolu bir elektrik akımı haline getirdi.

"Neden sana bıçak dayandığında olduğundan daha fazla tahrik olmadın?" diye sordu Rune, sesindeki keskinlik alaycı bir küçümsemeydi. "Çaresiz, ölümden bir adım uzaktasın. Dökülen kanının tek bir damlasının bile yere düşmesine izin vermem. Derini kesersem, günahkar küçük vücudundan akan özün son damlasına kadar içirim."

Rune, tek bir akıcı hareketle hançeri ters çevirdi ve şimdi pirinç kabzayı karnımın üzerinde gezdiriyordu. Boğazımı sıktığında nefesim farklı geliyordu ve kabzayı uyluklarımın tepesinde gezdirdiğinde titriyordum. Hayata döndüm ve garip bir şekilde, bana bakan cadı kalabalığının görüntüsü zihnimde canlandı. Bu kadar çok kişi tarafından izlendiğim ve arzulandığım, özlendiğim, arandığım, sesimin onların aç kulakları için bir uyuşturucu olduğu düşüncesi, zihnimi hasta bir tatmin duygusuyla kapladı.

Boynumu bıraktı ve elini uzatıp elbiseyi yukarı çekti. Soğuğun ısırığını neredeyse hiç hissetmedim, sinirlerim ısınan kanımın sıcaklığıyla alevlenmişti.

Kılıcın kabzasını, metal ile cildimi ayıran sadece ince külotumun kumaşı varken, uyluklarımın arasındaki kıvrımlara sürttü. Ona baktım, titreyerek silaha sürünmeye başladım.

"Mm, işte benim iyi küçük baştan çıkarıcıım," diye övdü, çenemi kavrayarak. Sesi düşük bir gürültüydü, gölgeleri etrafında çoğalıyordu. "Her erkeğin gözlerinin üzerinde olması hoşuna gidiyor, değil mi?"

Kaşlarımı çattım, utanç omurgamdan yukarı doğru tırmanırken durdum.

Elini sıkılaştırdı, yüzümü kavrayarak yanaklarımı ısırdı. "Senin bu yanını seviyorum, Scarlett. Bırak izlesinler. Bırak arzulansınlar. Küçük Alevim'in herkes tarafından ne kadar açgözlülükle arzulandığını bilmek benim en büyük zevkim, çünkü onun kalbinin ve çılgınca mükemmel vücudunun anahtarını elinde tutan tek kişi benim."

"Bana dokunduğu için bir adamı ortadan kaldırdın," diye hatırlattım ona, yavaşça zevke kapılırken bakışlarım buz gibiydi.

Rune gülümsedi. "Ve yine yapacağım." Bir an durdu, daha da yaklaştı. " zaten tekrar yaptım."

Kalbim hızla çarpmaya başlarken, tereddüt ettim ve onun gözlerine baktım.

Rune omuzlarını kaldırdı ve iç geçirdi. "Bazı müşterilerin sana karşı bu kadar rahat olmalarından hoşlanmıyorum. Sana bu kadar yakın olmalarından. Sen onların ellerinin dolaşmasına tahammül edebilirsin, ama ben edemem."

"Rune," dedim, ama sanki onun adını inleyerek söylüyormuşum gibi çıktı.

Elinin tersiyle yanağımı okşadı, yüzünde öfke ve şefkatin mükemmel bir karışımı vardı. "Sen günlük işlerini yaparken benim ortadan kaldırdığım tehditlerin farkında bile değilsin. Gölgede gizlenen, dükkanların veya kafelerin dışında seni bekleyen canavarlar. Adamlara, gözlerini kafataslarından çıkarmadan önce, senin hangi özelliğinin dikkatlerini çektiğini söylemelerini seviyorum."

Kafamı salladım, ona inanmak istemiyordum — takıntısının derinliği, benim adıma işlediği şiddeti itiraf etmesi.

Hızlı bir hareketle, bacaklarımın arasından hançeri çıkardı, eliyle ağzımı kapattı ve yüzümün hemen yanındaki gövdeyi deldi. Avucuna karşı çığlık attım ve o kulağıma eğildi.

"Şşş," diye teselli etti. Parmaklarını uzun saçlarımın arasında gezdirdi. "Dizlerinin üzerine çök."

Kalbim deli gibi atıyordu, adrenalin patlamasından bacaklarım titriyordu.

"Şimdi."

SCARLETT

Dizlerimin üzerine çöktüm. Üzerimde duran Rune'un görüntüsü, bu dünyaya ait olmayan karanlık bir tanrı ile karşı karşıya kalmak gibiydi. Gölgeleleri bizi çevreliyordu, karanlık dumanın elle tutulamaz dallarıyla bana uzanıyordu.

"Karşımda alçakgönüllü olduğunda çok güzelsin," dedi Rune, başımın yanını okşayarak. "Beni çok dikkatli dinle, Küçük Alev."

Çenemi yukarı kaldırdı. "Birkaç günlüğüne senden uzak kalmam gereken bir işim var. Ben yokken, istediğin gibi kalan özgür günlerinin tadını çıkar. Hançerini yanında taşıyacaksın, ama onu asla kullanmak zorunda kalmayacağını bil. Güvenliğini sağladım. Opera başlamadan önce dönmüş olacağım, ama dönmezsem, sen ve cadı eğlenin. İkinize de bakılacak, her isteğiniz yerine getirilecek."

Bu alanı ben istemiştim. Beni takip etmesi, beni rafta duran güzel bir sanat eseriymişim gibi sahiplenmemi istemesi ahlaki açıdan kınanacak bir şeydi. Öyleyse neden artık yakınımnda olmayacağı düşüncesi midemi bulandırdı?

Sonunda dikkatim dağıldı, gözlerim başımın üstündeki kot pantolonunun şişkinliğine kaydı. Yutkundum, hala onun imkansız büyüklüğünden korkuyordum. Hızla onun koyu renk irislerine baktım. Sırıtsı tehlikeli, acımasız bir hal aldı.

"Neredeyse her arzuyu. Benim olanlara dokunanlara ne olduğunu biliyorsun." Diye iç geçirdi. "Bana karşı uslu dur, tamam mı bebeğim?"

Onun acımasızlığı ve yumuşaklığı arasındaki ani geçiş beni şaşkına çevirdi. Onun övgüsünü, onun karanlığını kışkırtmak istediğim kadar çok arzuluyordum. Onu memnun etmek, onu sınamak, ona direnmek ve ona boyun eğmek gibi birbiriyle çelişen bu dürtüler deliceydi.

Dikenli dalları derisinden çıkıp orman zemini boyunca sürünürken, sivri ve keskin dikenler içgüdüsel bir korku uyandırdı ve başımı sallamama neden oldu.

Gölgenin ucu açıkta kalan bacağıma ulaştı, bir diken cildimi hafifçe çizdi ve ardında pembe bir iz bıraktı. Rune kontrolünü kaybedip cildimi parçalarsa ve kanımın cazibesi onun cinsel uyarılmasını tetiklerse ne olurdu acaba?

"Aferin kızım."

Benden beslenmesinin nasıl bir his olacağını merak ettim. Kanını sunan gördüğüm her ölümlü, Snow'un tarifini doğruluyordu.

Asla bitmesini istemeyeceğiniz uzun, tüm vücudu saran bir orgazm...

Rune'un alaycı tavırları yüzünden hala arzuyla doluydu. Rune'un siyah pantolonunun altında olduğu gibi, benim de içim titriyordu.

"Beni sık," dedim, kendimi durduramadan. "Lütfen." Bir an sessizlik oldu.

Rune güldü. "Kesinlikle olmaz."

İnanamayıp ağzım açık kaldı, gözlerim ihanetle doldu ve bu duygu hızla öfkeye dönüştü. Bu raundu kazanamayacaktı.

Bana yukarıdan aşağıya baktı. "Ve o bakışın tam da bu yüzden yapmayacağım. Kontrol sende değil, benimle değil. Sadece sana sunduğumu kabul edeceksin ve bunu en büyük minnetle yapacaksın."

Kemerini çözdüğünde, sonraki sözlerim karışık çıktı. Artık imkansız derecede yavaş hareket ediyordu ve ben nefesimi tutarak onu izlerken, onun tuzağına düşmüş bir avdan başka bir şey değildim.

Onun penisinin serbest kalışını görmeye hiçbir şey beni hazırlayamazdı. Vücudunun geri kalanı kadar güzel ve heybetliydi, güç ve kandan dövülmüş bir silahtı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kalbim aniden hızla ve şiddetle atmaya başladı.

Eli başımın arkasına gitti, saçımı kafa derisinin dibinden kavrayıp beni öne doğru çekti. Gözlerimi, ucundaki parlak sıvı damlasına kilitledim.

Rune'un boğazından bir ses çıktı. "Senin titrmeni seviyorum. Tanrının önünde diz çöktüğünde her zaman korku ve saygıyla titremelisin."

Titrediğimin farkında bile değildim. Onun karşısında kendi gücümü hatırlamaya çalıştım, ama bu kaybedilmiş bir savaştı. İçimdeki çarpık kısımlar çaresizliği, boyun eğmeyi seviyordu. Diğer tüm erkekler bana olan arzularının kölesi iken, beni çözülen yapan şey Rune'un mükemmel kontrolüne hizmet etmenin heyecanıydı.

"Seçim yap: Uzun zamandır beklediğin cezayı kıcını havaya kaldırıp, kemerimin kusursuz tenini kırmızıya boyamasıyla al. Ya da o sikilesi küçük boğazını alırım."

Gözlerim tekrar ona döndü. Ağzımı açıp kapattım, sıkı tutuşundan dolayı kafa derim yanıyordu. "Hoşça kal demek için bunu mu istiyorsun?"

O güldü. "Sen de bunu istiyorsun, her ne kadar kötü, muhtaç bir yaratık olmadığını iddia etsen de."

Belki kötüydüm. Ama Rune kadar kötü olamazdım. Başkalarının benden nefret ettiği şeyler, onun en çok sevdiği şeyler olabilirdi.

Ağzımı açtım.

O iç geçirdi. "Bu gece iyi hissettiğim için şanslısın, Küçük Alev. Çünkü başka bir gece olsaydı, tercihini görmezden gelip seni yaralı ve acı içinde evine gönderirdim. Benimle bir seçeneğin yok. Özgür iraden sadece bir yanılsamadır."

Onun heybetli boyuyla karşı karşıya kaldığımda zaman durdu. Midemde heyecan dalgalandı, uyluklarımın arasında tahrikim arttı.

Kalçalarını sallarken başımı öne doğru çekti. Onu içine alabilmek için ağzımı daha da açmam gerekti. Uçundaki tuzlu damlalar dilimi kapladı ve o beni gererken ben de elimden geldiğince onu tatmin etmeye çalıştım.

Rune'un inlemesi tatmin ediciydi ve beni güvenle doldurdu. Ama bu küçük rahatlık kısa sürdü, çünkü Rune çok çabuk daha derine girdi ve beni öğürttü.

"İşte bu güzel bir ses," diye övdü. "Rahatla. Daha fazlasını alabilirsin."

O daha derine ittiğinde, korku ve itirazımın küçük sesi kayboldu. Rahatsızlık beni gerginleştirse de, onun talimatına uyarak rahatladım. O hızını artırıp boğazımı acımasızca kullanırken gözlerimden yaşlar boşandı. Bana rahatlama verdiği, nefes aldım, tükürük çenemden ve elbisenin önünden damladı.

Rune bana gülümsedi. "Efendisini memnun eden mükemmel bir oyuncak. Seni ve kin dolu ağzını özleyeceğim, bebeğim."

Penisini tekrar içime soktu, kaçmam için hiçbir yol bırakmadı. Ellerimi bacaklarına bastırdım ve o içime girdi. Beni gerçekten sadece bir oyuncakmışım gibi davranırken, nefes almakta zorlandım. İnledi, penisi derine girerken titriyordu.

"Spermimi istiyor musun, küçük baştan çıkarıcı?"

Cevap vermek için geri çekilmek istedim, ama o ağzımda kalmaya devam etti.

"Sikim ağzındayken istediğini söyle," diye emretti, sözlerinde acımasız bir mizah vardı.

Yüzümü yukarı doğru çevirip, kapüşonlu bakışlarını bana dikmeye zorlarken, utanç yüzümü yakıyordu. Kendi sıvılarım çoktan iç çamaşırımı ıslatmış, uyluklarımı ıslatmıştı. Kendi ihtiyaçlarımı reddetmesi beni daha da çaresiz hale getiriyordu, dokunduğu her yerimde cildim yanıyordu.

"Evet, lütfen," demek istedim, sesim ona karşı anlaşılmaz bir şekilde titriyordu.

Rune zevk ve onay dolu bir inilti çıkardı. "Aferin kızım." Her boğulduğumda gözleri zevkle dolarken tekrar pompaladı. "Siktir, Scarlett."

Adımı duyunca daha da gevşedim ve onun beni acımasızca kullanmasına izin verdim. Dizlerim, enkazla dolu sert zemine baskı yapmaktan ağrıyordu. Yine de, başımı yerinde tutmasına izin verdim ve o kendini tatminin zirvesine ulaştırdı. Onun arzusunun kendi vücudumda kabardığını, giderek büyüyen karanlık bir güç dalgası gibi hissedebiliyordum.

O dalgada kayboldum, süzülüyordum. Beni her zamankinden daha derine aldığı anda içgüdüsel olarak bacaklarını ittim, içimde zonklarken mücadele ettim. Boğazından ilkel bir hırıltı çıktı ve vücudu titredi. Benim ağzıma boşalırken tutuşunu sıkılaştırdı. Son damlasını yutmadan önce sabırla bekledim.

Geri çekildi ve ben yine dizlerimin üzerinde, beni ayağa kaldırıana kadar bekledim. Kafam karışmıştı, kendi arzum kadar onun arzusuyla da sarhoş olmuşum.

Saçlarımı düzeltti, başımı yatıştırıcı bir şekilde okşadıktan sonra yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Benim için çok iyiydin. Güvenini ve itaatini çok takdir ediyorum, Scarlett. Seni her şeyin yanı sıra, bunu da çok seviyorum."

Kanımda alevlendirdiği ateşi söndürmesini bekledim, ama o bunu yapmak için hiçbir hareket yapmadı. Ve ben, onun dokunmasını isteyip yine reddedilmenin verdiği tatmini ona yaşatmayı reddettim. Beni alçaltmaktan bahsetmesi, şehvetimi öfkeye dönüştürdü.

Bu adamdan nefret ediyordum.

"Şimdi eve gitmeni izleyeyim."

Ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. Gözlerimi devirdim ve Rune alnımı öptü.

"Ve *sen* benim deliliğimi seviyorsun."

"Öyle olmasını dilersin," dedim, sesim boğuk ve telaşlıydı ve istediğim kadar ikna edici değildi.

Rune'un dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Yapabilseydim seni oraya kadar yürürdüm.

Hatta seni taşırdım."

İlişkimizin gerçekliği aklıma geldi. Rune'un yakın çevresi dışındaki biri beni onunla görürse, bir daha asla güvende olamazdım.

"Isabella'yı gerçekten bulacak mısın?" diye sordum, korku beni yiyip bitirirken. Önemli olan buydu. Kız kardeşimi eve getirmek, her şeye değecekti.

"Sözümünden dönmem." Ağaca geri döndü ve hançerimi çekip çıkardıktan sonra kabzayı avuçlarıma yerleştirdi. "Onu bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sadece sabırlı olman gerekiyor. Tek bir yanlış hareket felaketle sonuçlanabilir. Kölelerin ticaretin dışındaki kişilerden büyü, uyuşturucu ve sürekli değişen yerler sayesinde ne kadar iyi saklandığını söylemeye gerek yok. Onu bulacağım, ama bu imkansız görevi kendi başına yapmaya çalışırken gereksiz yere öldürülmeyeceğini veya yakalanmayacağını *bana* söz vermen gerekiyor."

Onun sözlerini düşündüm, gizli bir anlam ya da ona şüphe duymak için bir neden aradım. Bunu imkansız bir görev olarak nitelendirmişti, ama yine de bunu başaracağına söz verdi. Beklentilerimi azaltmaya mı çalışıyordu?

"Aksini ispatlanana kadar onu bulacağına güveniyorum," dedim.

Rune'un gözleri kısıldı, ama birkaç saniye sonra kabul ederek başını salladı. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu. Beni bir anlığına göğsüne çekti ve ben onun güçlü kollarında erirken beni hazırlıksız yakaladı.

"Cadılarla konuştuğunu duydum," dedi yumuşak bir sesle ve tüm vücudum gerginleşince beni daha sıkı tuttu. "Bir gün, seni yüzlerce kişinin önünde bir sahnede görmek istiyorum. Tüm dünya senin sesini duymalı."

SCARLETT

Bir gece, Rune'un kollarında uyandım. O, saçlarımı tarıyordu ve ben hareket eder etmez omzumu nazikçe öpüyordu. Açık pencereden soğuk hava içeri giriyordu, ama onunla birlikte battaniyelerin altında hiç bu kadar sıcak hissetmemiştim.

"Çocukken," dedi yumuşak bir sesle, sözleri beni rüyalarımın sükunetinden uyandırdı. "Romancı olmak istiyordum. Ravenia'daki tüm kütüphanelerde ve kitapçılarda benim adımın yer almasını istiyordum."

Şaşkınlık ve merak bedenimi sardı, bunun gerçekten Rune'un sözleri olduğuna, onun garip bir rüya versiyonu olmadığına inanamıyordum.

"Şöhret istedim, ama kaderimde kötü şöhret vardı. Kader, hayallerimizi alıp avuçlarında çevirip çevirip bozmayı sever."

"Pişman mısın?" diye sordum uykulu bir sesle. "Diğer yolu seçmediğin için mi?" "Tanrılar aşkına, hayır," dedi Rune. "Bir sorumluluğum vardı. Bir görevim. Başka hiç kimse

Valentin ve tüm ölümlüler için yaptıklarımı yapabilecek kimse yoktu."

Rune'un kendi babasını nasıl öldürdüğünü düşündüm ve hayatındaki bu genel temayı açıkça gördüm. Ailesini istismar eden kişiyi öldürmek, gelecekte olacakların şiddetli bir mikrokozmosuydu. Annesi ve kız kardeşlerine olan sevgisinden bunu yapmış olsa da, annesi bir daha onunla konuşmadı. O tür bir acıyı hayal edemiyordum. Doğru olanı yapmak ve yine de yanlış anlaşılmak. Onu nefret eden ölümlüler hakkında da böyle mi hissediyordu? Açıkça hepimizi seks ve kan kölesi olarak tutmak isteyen doğanları devirdikten sonra mı?

"Romancı olmak mı istiyordun?" diye sordum, Rune'un vücudumun yan tarafına yavaşça dokunarak rahatlamaya çalışırken.

"Annemi ve kız kardeşlerimi babamdan korumadığım zamanlarda kitap okurdum. Elime ne geçerse okurdum. Şövalye ruhlu şövalyeler, acımasız fatihler, romantik çapkınlar, korkusuz kaşifler... Kendimi hepsinin yerine koyardım. Kitaplar beni yetiştirdi, şekillendirdi."

"Onlar senin kaçış yolundu," diye mırıldandım. "Çok yalnız kalmış olmalısın."

Durdu, eli belimin kıvrımında hareketsiz kaldı.

"Tarif edilemez derecede."

Bir an için, bir vampirle konuştuğumu unuttum, Lillian Meydanı'nda acımasızca muhalifleri asan, karanlık ve güçlü bir vampirle. Kimsenin gerçekten tanımadığı, kendini bir efsaneye dönüştüren bir vampir. Dört harfli bir ismi olan, başlangıcı ve sonu olmayan bir tanrı.

Sanki bir insanla konuşuyormuşum gibi hissettim. Beni kendime hatırlatan, kalbimi çarpıtan, ona uzanmak isteyen bir insan.

"Ben de yalnız bir çocuktum," dedim. "Bir zamanlar şarkıcı olmak istiyordum. Ama diğer sorumluluklar, zevklerimden daha öncelikliydi. Sahneye çıkacak kadar iyi olsam bile, sahne korkusunu asla yenemezdim."

"İki şey var. Birincisi, bir daha asla yeterince iyi olmadığını söylediğini duymak istemiyorum. Bu, benim kusursuz zevkime hakaret ediyor," dedi Rune, sesinde emredici bir tonla çenemi okşayarak. "Sana bunu söyleyen kişi, seni çok kıskanıyordu. İkincisi, sana daha önce de söylediğim gibi, sen kendinin sandığından çok daha fazlasını yapabilirsin. Ve en kötüsü olursa, korkunu ortadan kaldırmak için bir sürü numaram var. Bu dünyada korkman gereken tek şey benim."

Kıskançlık mı? Jaxon, Isabella ve köydeki diğer kadınların beni bu yüzden bu kadar çok nefret ettiğini söylerdi. Ama hikayenin tamamı bu olamazdı. Daha fazlası olmalıydı.

Rune'un sözleri göğsümde bir şeyin dikkatlice açılıp çiçek açmasına neden oldu. Gerçekten çok iyi bir zevki vardı. O anda, onun motivasyonlarından şüphe etmek istemedim. Söylediği her kelimenin ruhundan geldiğine inanmak istedim — artık sahip olduğuna inanmadığı, ama benimkine utanmadan kur yaparken hissettiğim ruhundan.

"Seninle bir anlaşma yapalım," diye fısıldadım. Rune, kimsenin bilmediği bu yönlerini ortaya çıkardığına göre, ondan doyamamıştım. Daha fazlasını istiyordum. O, sonsuz bir derinlikte batıp giden bir havuz gibiydi ve ben, dibi bulmak için daha derine ve daha derine yüzmek istiyordum. Tabii bir dibi varsa.

Rune güldü. "Duyalım bakalım."

"Sen benim için yazarsan, ben de senin için şarkı söylerim," dedim, kalbim acı veren bir kırılganlıkla hızla atıyordu. "Yaz. Ne olursa olsun. Okumak istiyorum."

Rune sessiz kaldı. Sessizliği o kadar uzun sürdü ki, neredeyse kesinliğini kabul edecektim.

Saçımı öptü, gölgeleri beni göğsüne sıkıca çekti. "Uyu, Küçük Alev."

Hayal kırıklığı içimi kapladı, garip bir batma hissi ağırlık yapıp kök saldı. Sanki bir sıçrama yapmıştım ve o beni yakalamamıştı.

SABAH, sevimli siyah yemek masamın üzerinde ince bir defter ve kalem buldum, yanında da taze bir buket koyu kırmızı gül vardı. Açmadan önce koyu kahverengi deri kapağını parmaklarımla okşadım, dokunduğumda boş parşömen kağıdı canlanınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Rune'un el yazısıyla yazılmış bir not belirdi.

River'da Perşembe akşamları arka terasında canlı müzik yapılan bir kitapçı var. Oraya gittiğinde, dükkan sahibine senin için bıraktığım kitabı sor. Gelmiş geçmiş en iyi şairlerden biri, ruh eşleri ve ilahilikten bahseden, şiddet, trajedi ve varoluşun sertliğiyle karşılaştırılan bir cadı. Acıdan ayrılamaz aşk. Fedakarlık olmadan ulaşılamayan büyüklük. Çok seveceksin.

Bu deftere cevap yaz, ben de göreceğim.

Sonuna gelip dudaklarıma dokunana kadar gülümsediğimi fark etmemiştim. Notu birkaç kez okuduktan sonra, sözleri silindi ve geride boş bir sayfa kaldı. Onun sözlerini tutamayıp, tekrar tekrar okuyup harflerin arasında gizli anlamlar arayamadığım için üzüldüm.

Nerede olduğunu merak ettim. Aptalca bir şekilde, onun güvende olmasını umdum. Gerçi, ziyaret ettiği kişinin büyük tehlike altında olduğunu biliyordum.

Belki Isabella'ya yardım edecek bir şey yapıyordu. Öyle olmasını umuyordum.

Tanıdık bir duygu seli kalbimde hakimiyet için mücadele ediyordu. Onun yokluğunda, onun kaçırılmasının sebebi ben olduğum halde, bir kardeş olarak ona duyduğum hayal kırıklığı ve onun yokluğunda mutluluk ve zevk gibi bir şey hissettiğim için duyduğum suçluluk. Sonra, en kötüsü, onun muhtemelen yaşadığı şeylerden duyduğum korku. En çok düşünmemeye çalıştığım şey.

Çünkü onun da artık kendi boşluğu olduğunu biliyordum, bedeninin şoku emmesini engelleyen, uyuşuk kaçışın gri boşluğu. Ve benim için, beni kendi durumumdan sorumlu tutması, erkekleri beni incitmeye davet ettiğim için suçlaması önemli değildi. Bana yapılanları başka kimseye dilemezdim. O acı benim derime kazındığında o bunu anlamamıştı. Şimdi anlıyordu. Ve bu bana acımasız bir ızdırap dışında hiçbir şey getirmedi.

Rune'a karşı büyüyen, dizginlenemez duygularımınla kendimle yaşayabilmemin tek yolu, her şeyin onun için olduğuna inanmaktı.

Bunun sadece bir kısmı onun için olsa bile, yüzüme ne kadar acımasız sözler söylese de, zihnindeki hayalet olarak ne kadar acımasız sözler söylese de, asla vazgeçmeyeceğim son hayatta kalan ailem. Geri kalan eylemlerim kendim için olsa bile, hayatımda ilk kez *sadece* bana ait olan içimde filizlenen arzu. Rune'a olan arzu. Aristelle'e olan arzu. Edebiyata, müziğe ve sanata olan arzu. Yeni deneyimlere ve heyecan verici sohbetlere olan arzu, nefret etmek için yetiştirildiğim vampirlerle bile.

Sonraki hafta boyunca, Rune ve ben birbirimize kaybolan notlar yazdık. Eve döndüğümde ilk yaptığım şey buydu, onun önerdiği güzel yerleri ziyaret ettiğimde yapmak istediğim tek şey buydu. Tapınak merdivenlerinde, bahçelerde ve parklarda, küçük kafelerde ve lokantalarda oturup ona mektuplar yazdım.

Bunu seveceğini biliyordum,

Rune, Odessa'daki vardiyamdan önce bir akşam yalnız yemek yerken yazdı. Aynı anda müsait olmamız nadirdi. Neyle meşgul olduğunu hissedebiliyordum ve yazışmalarımız arasındaki boşluklar, onun bir sonraki sözlerini daha da deli gibi beklememe neden oluyordu.

Çikolatalı turtayı sipariş et.

Tatlı davrandığı zamanlarda bile emir vericiydi, bu da beni gülümsetirdi. Yakındaki bir masada oturan bir vampir başını kaldırıp bana baktı, aramızdaki havada şehvet dolaşmaya başladı. O anda Rune'un beni ahlaksızlığıyla enfekte ettiğini anladım. Çünkü Rune'un burada olup bunu görmesini istedim, böylece onu kışkırtabilir, beni herkesin önünde sahiplenme ihtiyacını ortaya çıkarabilirdim.

Adamdan gözlerimi ayırıp yemeğime döndüm. Yüzümdeki gülümsemeyi sildim.

Daha önce tehlikedeysen, şimdi tamamen *boku* yemiştin. Özgürlükten eser olmayan bir hayatın eşiğindeydin, kaçınılmaz çarpışmayı önleyemeyen bir asteroit gibi ona doğru hızla ilerliyordun.

Rune'un en güvendiği adamlarının, gittiğim her yerde beni izlediğini biliyordum. Kendimi bilinçli hissetmeden yaşayabilmek için, izlemediklerini varsaymak zorundaydım. Rune'un gölgelerde gizlenen kişi olmasını çok daha fazla tercih ediyordum.

Helia, kurtar beni.

Rune'un kötü olduğunu, saf sosyopatik dürtülerle benimle oynadığını kendime her ikna ettiğimde, onun bir sonraki notuyla bağlantımıza karşı mücadelem yok oluyordu. Ya da beni gönderdiği bir sonraki macerayla.

River'daki kitapçıya yaptığımız gezi özellikle sinsî bir geziydi. Mümkün olduğunca çok duyuyu harekete geçirmek, baştan çıkarmak için mükemmel bir araç olduğunu herkesten daha iyi biliyordum. Arka verandada oturmuş, ruh dolu yaylı çalgıları ve bir adamın derin, büyüleyici sesini dinlerken, şimdiye kadar okuduğum en güzel şiirlerin bulunduğu bir kitabı karıştırırken... Ne kadar yalan söylersem söyleyeyim, kaderimin mühürlendiğini anladım. Yukarıda ışıklar parılıyordu. Havada ateş ve çilekli hamur işlerinin kokusu vardı.

Etrafım ölümlülerle çevriliydi, ortada bir vampir yoktu. Yalnızdım ama yalnızlık hissetmiyordum. Büyülü defter, Rune'un bu hafta daireme gönderdiği hediyelerden biri olan çapraz askılı deri çantamda özenle duruyordu.

Notlarımız tüm alemleri kapsıyordu. Bu şiir kitabı gibi, sözlerimiz de sıradan ve ruhani, günahkar ve ilahi olanın yan yana gelmesiydi. Onun acımasız bir katil ve işkenceci, yüzyıllardır yaşamış bir savaş lordu ve klan lideri olması önemli değildi.

Rune ile konuştuğumda, kendimle konuşuyormuşum gibi hissediyordum. Onun nasıl düşündüğünü tam olarak anlamaya başlamıştım, o söylemeden önce ne söyleyeceğini biliyordum ve bu her zaman, her zaman duymak istediğim şeydi.

Onu özlüyordum. Ateşi, oyunları, birbirimizin karanlığını yansıtırma şeklini özlüyordum. Sevgi dolu lakaplarını ve övgülerini, benimkinden çok daha büyük olan vücudunu özlüyordum. Tanrı kompleksini, beni çılgınca ecstasy'nin en derin uçurumlarına sürüklenme şeklini özlüyordum.

Hızla ve sertçe düşüyordum ve tıpkı şarkı söylemek gibi, sanki uçuyormuşum gibi hissediyordum.

RUNE

Sadie'nin malikanesine giderken, sınır bölgelerinin her birini ziyaret ederek görev dağılımı yaptım, durumu izledim ve moralleri yükselttim. Ayrıca, Little Flame'in kız kardeşini bulmakla görevlendirdiğim gözlerimi de kontrol ettim. Sadie'nin malikanesine gitmeden önceki son durağım, Durian'ın evinin bulunduğu bölge olan Hatham'dı. Burası, onun en kazançlı ahlaksızlık ve kanunsuzluk yuvası olan Black Sapphire'in bulunduğu yerd. Dışarıdan bakıldığında, benim kulüplerimden daha gevşek kuralları olan, diğer beslenme kulüpleri gibi görünebilirdi. Ama herkes, oradaki çalışanların uyuşturulma, zorlanma, manipüle edilme veya kaçırılma olasılığının yüksek olduğunu biliyordu.

Zamanı geldiğinde, bu adayı doğanlardan temizleyecektim. Her kulübü, her yeraltı çetesini basacak ve tüm ölümlüleri doğanların kötülüğünden kurtaracaktım. O zamana kadar, Sadie'nin intikam dolu kanıma aşıladığı sabır ve itidali sıkı sıkıya tutunmam gerekiyordu.

Bu, zayıf görünmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Gölge kuşum Millie, Hatham'ın merkezine, Durian'ın dini konuşmalarından biri için kalabalık topladığını bildiğim yere, korkunç bir çılgılık atarak indi.

Sinsi piç, Lillian Meydanı'ndakinden çok daha az görkemli bir Lillian heykelinin önündeki kürsüde duruyordu. Bu, doğanların Nyx'in ihtişamına yetişmek için yaptıkları acınası girişimlerden biriydi. Nyx, savaş sırasında doğanları bunun gibi daha az cazip bölgelere iterek ele geçirdiğimiz bir bölgedir.

Sarı saçları ince ve düzdü, rüzgarda neredeyse hiç hareket etmiyordu. Soğuk, neredeyse siyah gözleri düpedüz zehirliydi, güçlü burnu buruşurken yüz hatları tiksinti ile çarpıldı, sonra ustaca düzeldi.

En ünlü propaganda araçlarından biri olan, savaş sırasında kaybolan ve tüm kopyaları benim tarafımdan yakılıp yok edildiği iddia edilen, Lillian'ın ilahi iradesini içerdiği söylenen bir kitabı elinde tutuyordu. Durian'ın elinde tuttuğu kitap, kalan son orijinal kopya olarak övülüyordu.

Lillian'ın seçtiği kişi olarak iktidara yükselişini öngörüyordu; Lillian'ın çocuklarının diğer herkesten üstün olarak dünyayı yönetmesi arzusunu yerine getirecek kişi.

Tabii ki tüm bu hikaye ve kitabın içeriği tamamen uydurmaydı.

Millie'nin karanlık toynakları altında yer sarsıldı. Yarasa kanatları genişçe açıldı ve yakındaki tüm doğanlar ve ölümlüler kaçışmaya başladı. Karanlık güçle titredi, bir ateş kuşu, tıpkı benim gibi, gölge ve ölümün canavarına dönüşmüştü.

Durian'ın cahil, dar görüşlü doğan pisliklerin peşinden gitmesi beklenen bir şeydi. Elbette, doğanlar, kalelerini geri kazanmak ve akılsız hedonizm ve aristokrasinin başka bir kuralını dayatmak için dini bir hakka inanmak istiyorlardı.

Ama benim anlamadığım şey, doğanların bölgelerinde kazanılmış, kendilerini sadece ezip kanlarını akıtacak yeni bir dünya düzenine adayan yoksul ölümlü nüfustu.

Toplanan tüm ölümsüzler, insanlar, şekil değiştirenler ve cadılar öfkelerini bana yönelttiler. Ama ben hiçbirinin bakışlarına bakmadım. Bunun yerine, kendilerini içine sürüklendikleri savaşı henüz anlamayan çocukların, gençlerin korkmuş gözlerini buldum. Masumları, uyuşturulmuşları, kafası karışmışları aradım.

Ve sonra öfkemi Durian'a yönelttim. Son birkaç gündür kendimi kaybederek beslenmişim, büyümü en üst düzeyde, en korkutucu boyutlara ulaştırmıştım. Gölgelerim, karanlık bulutlar gökyüzünü kaplarken, soğuk bir duman halinde derimden sızıyordu. Dikenli dallarım derimden fırlayıp genişledi, kaldırım taşlarının üzerinde sürünerek arkalarında çatlaklar ve molozlar bıraktı.

Birkaç doğan, gözlerinde öfkeyle bana doğru adım attı. "Piç!" diye bağırды kısa, simsiyah saçlı bir kadın.

"İğrençlik!" diye ekledi yanındaki adam.

"Bir adım daha atarsanız sizi yok ederim," dedim sakın bir şekilde, ancak dudaklarımın kıvrılmasını engelleyemedim.

Durian sonunda konuştu ve tüm gözler ona döndü. "Merhaba, Rune, tanrıların kayıp kara kuzusu. Umarım Lillian'ın cennetinde kalışından keyif alırsın." Kalabalığa bakarak ellerini genişçe kaldırdı. "Sakin olun, çocuklarım. Sabırlı olun."

Benim önümde çok cesurca bir şey söylemeye cesaret edemedi. Sadece muhalefeti ve ihaneti dolaylı yoldan ele alarak benimle alay etti.

Bakışlarım, yakınımnda duran öfkeli görünümlü doğanlara geri döndü ve büyüm gök gürültüsü gibi gürlediğinde sııttım.

Durian onların duygularını tehlikeli boyutlara tırmandırmıştı ve ben, bu dünyada her şeyden çok nefret etmeleri öğretilen ölümsüzle karşı karşıya kalırken, onların kontrolünü kaybetmelerini izledim. Onlar için, tüm acıların, tüm adaletsizliklerin, tüm yoksulluğun sebebi bendim. Sadece birkaç doğanın kraliyet ailesi gibi yaşamasının, geri kalanların ise sefalet içinde yaşamasının sebebiydi. Aristelle ve kurak topraklarda insanları acımasızca yiyip, kölelerini açıkça sergileyememelerinin sebebiydi.

Durian'ın onları geri çekmek için yaptığı yetersiz girişimlere rağmen, çift hızla kana susamış bir hale geldi. Gölge sarmaşıklarım ikisini de yakalayıp kan dolu balonlar gibi patlatmadan önce, bana doğru iki yıldırım hızında adım attılar.

Parçalanmış et yığınları halinde yere düştüler.

"Ravenia Kralı Earle tarafından tanınan Aristelle'in meşru hükümdarı tehdit etmek isteyen başka kimse var mı?"

Ama ben kalabalığa ya da kaldırım taşlarına sızan cesetlere bakmıyordum. Şiddet gösterisi bu ziyaretin amacı değildi, ancak doğuştan sahip olduğum gücü hatırlatmak her zaman iyi bir uygulamaydı.

Durian'a bakıyordum, yüzünde ipucu arıyordum. Kral Earle'den bahsettiğimde, dudağı seğirdi. Gözleri sadece kısa bir anlık duygusal heyecan gösterdi. Öfke değildi, kesinlikle korku da değildi.

Durian, bunun için tek bir nedeni olmasa da kendini beğenmiş biriydi. Son zamanlardaki entrikalarında pervasız görünse de, tam anlamıyla bir savaşı gerektirecek bir hamleye gittikçe yaklaşırsa da, onun gerçekte nasıl hissettiğini anlamak için onu şahsen görmem gerekiyordu. Casuslarımdan ikinci elden gelen bilgileri duymak bazen yeterli olmuyordu.

Bazen yüzlerce hikaye ve dedikodudan daha fazla bilgi, düşmanla yüz yüze birkaç saniye içinde toplanabilirdi.

Hayır, Durian pervasız değildi. Durian hesaplıydı. Kıyafeti — eski bir yüksek rahip tarzında siyah cüppeler — her zarif hareketi, dikkatli sözleri, uydurma kutsal kitabı. Her şey titizlikle düşünülmüştü.

Kendini, doğuştan kral ile kutsal adam, klan lordu ile ilahi seçilmiş kişi arasında bir karışım gibi taşıyordu ve ustaca savaş öncesi dönemi anımsatıyordu. Sokak serserisi olduğu günlerden oldukça temiz bir görüntüye kavuşmuştu.

Kalabalık yavaş yavaş şoktan öfkeye ve sert eleştirilere geçerken, Durian ve ben uzun uzun birbirimize baktık. Kimse bana karşı başka bir hamle yapmadı, ama tanrılar, hepsi bunu yapmak istiyordu.

Bir kez daha, savaşın başlarında hissettiğim ruhun, tanıdık, hüzünlü bir melodi ile yerden yükseldiğini hissettim. Scarlett'i düşündüm.

Millie'nin sırtına tekrar çıktım ve kocaman kafasını okşadım. "Bu kalabalık hemen dağılsın, yoksa gölge kuşum sizin için dağıtır."

Millie gürültülü bir şekilde kükredi ve oniks kanatlarını kaldırdı. Yarattığı rüzgar kalabalığa çarptı ve Durian'ın onlara söylediği, benim emrimi tekrarlayan sinir bozucu sözleri bastırdı.

Konuşurken takipçilerine bakmıyordu. Beni izliyordu. Keskin, boncuk gibi gözleriyle hesap yaparken, ağzı kibirli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Şehrin dışındaki arazilerde, ama henüz kuru topraklarda olmayan SADIE'NİN MALİKÂNESİ her zamanki gibi devasa ve çökmüş bir haldi. Bu kadın, tanıdığım tüm varlıklar arasında en pahalı zevke sahip olduğu ile ünlüydü. Aslında bununla gurur duyuyordu.

Ön bahçedeki çimler ustaca bakılmıştı, siyah ve mor laleler, güller ve dev dahliaslar karışık olarak dikilmişti. Çalılar, şehvetli periler ve kaslı elf erkekleri şeklinde oyulmuştu. Kafamı salladım ve güldüm.

Sadie, erkekler ve kadınlar da dahil olmak üzere birçok şeyde rafine bir zevke sahipti.

Tül ve suni kürk süslemeli uzun kırmızı bir cüppe giyen Sadie, altındaki ipek ve dantelli siyah geceliği sergileyerek, devasa beyaz sütunların arasındaki ön verandaya çıktı. Uzun, gür kahverengi saçları rüzgarda yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Yarım düzine erkek onu takip ediyordu, bunların yarısı dört ayak üzerindeydi ve hepsi deri gimp kıyafetinden hiçbir şey giymemeye kadar çeşitli kıyafetler giyiyordu.

Sadie sırtıttı, sigarayı üç kez üfledikten sonra en yakınındaki şekil değiştiren adamın çıplak göğsüne söndürdü. Adam ses çıkarmadı, göğüs kasları gerildi. Birkaç adam dönüşmüştü, izleri yoktu ve klanı yeni katılmışlardı.

"Rune, canım," dedi, beni karşılamak için merdivenlerden inerken kollarını genişçe açarak.

Uzun beyaz elbiseli çekingen bir kız, Millie'nin dizginlerini hızla aldı, bana bir kez bakıp hafifçe titredi ve ahıra doğru yöneldi.

"Çok uzun zaman oldu." Sadie her iki yanağımı da öptü ve beni kısa bir kucaklamaya çekti. Zaten uzun boylu bir kadındı ve o saçma sapan sivri topuklu ayakkabılarla ben onu hiç gölgede bırakmadım.

"Görüyorum ki yeni üyeler almışsın," dedim, itaatkarlarının grubuna başımı sallayarak.

"Dönüşenler ve insanlar ölme gibi kötü bir alışkanlığa sahipler," dedi iç çekerek. İnce kırmızı dudaklarını büzdü. "Cadılar çok daha uzun yaşayabilirler, ama benim türüm hakkında ne düşündüğümü biliyorsun." Başını geriye eğerek güldü. "Aslında, daha çok onların *benim hakkımda* ne düşündükleri gibi."

"Sen sadece türünün tek örneği olmayı tercih ediyorsun," dedim, kollarımı kavuşturarak.

"Bebeğim, ben türümün tekiyim, etrafta ikiyeüzü cadılar olsun ya da olmasın." Gözleri yılan gibi oldu, neredeyse irkilecektim.

Tıpkı Crescent Haven'da olduğu gibi, Sadie'nin yanında olmak beni gerilemeye meyilli hale getiriyordu, geçmiş ile şimdiki zaman her zaman kontrol edemediğim şekillerde birbirine karışıyordu.

"Cedar nasıl? O çocuk dönüşüm geçirdiğinde çok büyük bir güç kazandı. Bana seni hatırlattı." Sadie, yüzümdeki ifadeyi görünce yavaş, şakacı gülümsemesi kayboldu. Cedar'ın kaderini sözsüz bir şekilde ifşa ettiğimi anlayarak bir nefes verdi. "Bu çok talihsiz."

Başımı salladım. "Gerçekten."

Sadie aniden yaklaştı, yeşil gözleri beni delip geçen o tedirgin edici bakışını attı. Scarlett'in bakışına benziyordu, ama Sadie'nin niyeti her zaman kötüydü.

"Ne oldu böyle?" diye sordu. Kemiklerinizi donduran büyüsü havayı delip geçti, tüm yardımcıları diz çöküp başlarını eğdiler ve bakışlarını indirdiler.

"Adı Scarlett."

RUNE

Vampirler, doğuştan vampirlerin kanından yaratılırdı. Kan bağı ne kadar güçlü olursa, dönüştürülen vampir de o kadar güçlü olurdu.

Sadie'nin geniş yeraltı mahzenindeki aplikler ve loş, sıcak cadı ışıkları onun varlığıyla canlandı. Yumuşak inlemeler taş duvarlardan yankılandı, zarif halılar ve çökmüş duvar kağıtları tarafından emildi. Sadie'ye bırakın, zindanlarını güzelce sefil hale getirsin.

Bu kadını seviyordum.

Şimdi, büstiyer üstlü deri bir elbise ve her zaman giydiği aynı gülünç parlak siyah topuklu ayakkabılar giyyordu. Yürürken eski bir dağ ilahisi mırıldanıyordu, ona yaklaştıkça gücü artıyordu, şimdiye kadar yaratılmış en güçlü büyüünün yapıldığı, onun başyapıtının bulunduğu yere. Onun çalışmalarının sonucu, bizim alemimizin manzarasını sonsuza dek değiştirecek olması bana çok etkileyici ve derin geldi, ama dünya onun adını ancak öldükten sonra öğrenecekti.

Evet, diğer güçlü kaos cadıları da insanları vampirlere dönüştürmek için büyüler hazırlamışlardı.

Ama hiçbirisi Sadie gibi yapmamıştı ve bu, onun her eylemi, her nefesi için geçerliydi. O, Selen'a'nın gölgesiydi, ayın karanlık yüzüydü, kutsal olmayan dişilimdi.

Ayrıca Ravenia'daki hiçbir fraksiyonun sahip olamayacağı bir şeye sahiptik. Daha fazla dönüştürülmüş yaratıklar yaratmak için kullandığımız kan, herhangi bir doğuştan vampirden gelmiyordu.

Klan üyelerimi inisiye etmek için kullandığım kan, Valentin'in düşmüş kralı Ivan Ardente'den geliyordu. Dünya, onu çıplak ellerimle öldürdüğümü, boğazını parçaladığımı ve kendi taht odasında kanını içip banyo yaptığımı sanıyordu.

Bu uzun koridorun sonunda, dallar ve sarmaşıkların karmaşık oymalarıyla süslenmiş bir dizi ağır siyah kapı vardı. Kapı kolları aytaşından oyulmuştu. Odanın içinden, tanıyarak ensemdeki tüyleri diken diken eden dalgalar halinde sabit bir güç yayılıyordu.

Sadie, her zamanki dramatik tavrıyla avuçlarını kaldırdı ve patlayıcı bir büyüyle kapıları açtı. Bana geniş bir gülümsemeyle döndüğünde, başımı salladım.

"Tanrıça bilir, son ziyaretimden bu yana kazanında ne yeni korkunç şeyler pişirdin."

Kahkahası havayı doldurdu ve kısa süre sonra onun gizemli büyük odasının içindeydik. Odanın ortasına kanla bir pentagram çizilmişti, pentagramın her köşesinde sönmüş mumlar ve dairenin etrafında siyah tuz vardı.

Odanın önünde, oniksten yapılmış uzun sütunlarla çevrili, aytaşından oyulmuş bir sunak vardı. Üç büyük tanrıçanın heykelleri sunak etrafında yükseliyordu, ortada Selen ve her iki yanında kız kardeşleri.

Bir bölmede bir çalışma masası vardı, kitaplar, kristaller, büyü nü nesneler ve dağınık kağıtlar koyu renkli ahşap masanın ve altındaki taş zeminin her yerine dağılmıştı. Başka bir bölmede ise yakaladığımız vampir, yarı saydam gölge büyü nüyle havada asılı duruyordu, gözleri açık ve yüzyıllardır yaptığı gibi bize dik dik bakıyordu.

Başımı salladım. "Ivan. Seni tekrar görmek güzel, dostum." Dişlerimi gösterdim ve her bir keskin kenarı dilimle yaladım, bu hareketin onu deli gibi öfkeliendirdiğini biliyordum. Çünkü Durian ve takipçileri gibi, Ivan ve kardeşi için de ben bir iğrençlik, vampirliğin bir tahrifatı ve Karanlık Tanrıça'ya karşı doğrudan bir küfürdüm.

Kardeşi Haemon çoktan ölmüştü. Nyx'i ele geçirip Ivan'ı yakalayıp savaşın gidişatını değiştirmeden önce, Valentin'in dönüştürdükleri Haemon'un kanından yaratılmıştı. Ben ilk olmuşum.

Haemon'un Sadie tarafından nasıl hapsedildiği ise tamamen başka bir hikayeydi. Güçlü erkeklerin, baştan çıkarıcı kadınları, özellikle de seks işçilerini küçümseme gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Haemon, Sadie'ye kendisini aşağılamak, küçük düşürmek ve acımasızca davranması için para ödüyor olabilir, ama yine de tüm gücün kendisinde olduğuna inanıyordu. Bu kurnaz fahişenin tüm hayatını yaratmaya adanmış büyü nüün ne olduğunu nasıl bilebilirdi ki?

Sadie, ne kadar acımasız ve titiz bir metresi olsa da, kadere inanmamın sebebiydi.

Çünkü kader beni doğrudan Sadie'nin büyü çemberine sürüklemişti. Kader, kaderlerimizi birbirine bağlamış, intikam, güç, kan ve üstünlük arzularımızı birleştirmişti. Aslında oldukça güzeldi.

"O bakış ne?" diye sordu Sadie. O her şeyi gören gözlerden hiçbir şey kaçmazdı.

"Sadece duygusal hissediyorum."

Burnunu kırıstırdı. "Yapma."

Kıkırdadım, Ivan'ın kana susamış bakışlarıyla karşılaşp göz kırparak yine kendimi eğlendirdim.

"Evet, hanımefendi," diye alay ettim.

Bana döndü, o acımasız kırmızı dudakları yayıldı. "Dikkatli ol." Kaşlarını çatı. "Ayarlamaya ihtiyacın olmadığına emin misin? Bu gizemli kadın seni dağıttı. Bundan hoşlanmıyorum. Valentin'in ihtiyacı olan bu değil, şu anda değil."

Sözleri beni kızdırdı, her ne kadar geleceğini bilsem de. Scarlett'ten bahsetmemin tek nedeni buydu. İçimdeki korkmuş kısım, Sadie'nin bu takıntıyı benden söküp atmasına, Ivan'ın damarlarından kanını emdiği gibi benim damarlarımı da kurutmasına izin vermeyi neredeyse düşünmüştü.

Ama bunu yapmayacaktım ve Sadie bunu biliyordu. Beni herkesten daha iyi tanıyordu. Mason ve Uriah dışında, nereden geldiğimi ve beni ona neyin getirdiğini bilen tek kişi oydu. Mason ve Uriah kökenlerimi biliyorlardı, ama zihnimi bilmiyorlardı, Sadie'nin bildiği kadar net ve korkutucu bir şekilde bilmiyorlardı. O benim her zayıflığımı, her arzumun bilirdi.

Yüzyıllar önce birleştığımızda, yeniden yaratılmak için dizlerimin üzerine çöküp yalvarmışım. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel, duygusal ve ruhsal olarak da. Onun beni yok etmesine ve beni arzu ve heveslerin esaretinden kurtulmuş, mükemmel bir görüntüye kavuşturmasına izin vermişim. Büyük güce ve mükemmel kontrole sahip ölümsüz bir varlık... Bu kontrol, şimdi deniz kadar mavi ve derin gözleri olan küçük bir insan kadını tarafından tehdit ediliyordu.

Scarlett'i düşününce, arka cebimdeki küçük defter ve kalemin ağırlığını hissettim.

"Bana ondan bahset," dedi Sadie, keskin yeşil gözlerinde merakını gizleyemeyerek.

Savunmacı bir tavırla kendimi korudum, Scarlett'i ve benim akıl almaz takıntımı, herkesten çok saygı duyduğum bu akıl hocamdan saklamak için içgüdüsel bir dürtü hissettim. İnsanları parçalamaktan benden daha çok zevk alan bu kadın.

Başımı salladım. "Tamam. Stratejiyi konuştuktan sonra. Savaş yaklaşıyor. Sayıca üstünlük sağlamalıyız."

"Onun bir casus olmadığından nasıl emin olabilirsin?" diye sordu Sadie daha sonra, son zamanlarda Mason'la yaptığım her konuşmanın yankısı gibi. Arka verandada oturduk, güneşin büyüğü cazibe çemberinin ve ötesindeki inişli çıkışlı tepelerin arkasında kayboluşunu izledik.

Benim altımda kimse Scarlett'i nasıl bulduğumu bilemezdi. Ama Sadie benim klanımdan değildi. O benim eşimdi. O bu değerlendirmeye katılmayabilir ama.

Yine de tereddüt ettim.

Sadie purosunu bir nefes çekti. "Selenanın adına, ne saklıyorsun?" Bakışlarımı okuduktan sonra, elini kaldırdı ve üç kez çırpıttı. Ayak dayama olarak kullandığı gimp kıyafetli adam, dört ayak üzerinde evin içine doğru koştu.

"O Crescent Haven'dan," dedim, baş başa kaldığımızda. "Onu yıllar önce, ziyaretlerimden birinde ilk kez gördüm. Ve o günden beri her ziyaretimde onu aramaya başladım. Sadece izleyerek, asla müdahale etmeyeceğime söz vererek. Ama kader bizim için başka planlar yapmıştı."

Sadie, ağzının tavanına hafifçe tsk sesi çıkardı ve gün batımından gözlerime baktı. "Anlıyorum."

Koltuğun kollarına daha sıkı sarıldım, parmak eklemlerim beyazladı. "Ne görüyorsun, ey ilahi varlık?"

Gülümsemedi. "Sana sözlerine dikkat etmeni söylemiştim, benim çırağım. Sahip olamadığım şeyleri almayı ne kadar sevdiğimi bilirsin. Adam ne kadar güçlü olursa, dizlerinin üzerine çökmesi o kadar tatmin edici olur."

Böyle flört etsek de, aramızda cinsel bir ilişki yoktu.

Hiç olmadı. Hepsi eski dostlar arasındaki oyun ve ego danslarıydı.

Gülümsemesi kayboldu. "O, senin en derin zayıflıklarının vücut bulmuş hali. O, senin insanlığın."

Sadie'nin iç dünyamı yansıtmaması, benden önce hiç kimsenin beni anlamadığı bir şekilde beni anlaması her zaman sinir bozucu olmuştu. Genç bir adamken, anlam arayan ve intikam peşinde koşan bir insan olarak, bundan daha baştan çıkarıcı bir şey yoktu. Derinlere gömdüğüm her şeyi gören ve aydınlatan güçlü bir cadıdan daha ilgi çekici bir şey yoktu.

Scarlett'in bu kadar kolay benim büyüümün altına girmesinin nedeninin de bu olduğunu biliyordum. Onu tanıyordum. Onu her zaman görülmek istediği,

ve onu bu kadar çabuk ve derinden anlamam tamamen berbat bir durumdu. Evet, onda kendimi gördüm. Ama aynı zamanda yıllarca onun haberi olmadan onu izledim, hayatı ve zihni üzerinde kafa yordum, ki bunlardan sadece küçük parçalar grebilmiştim.

"O, tüm hayatım boyunca gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. İçinde sönmek bilmeyen bir ateş var. oğ insan gibi sadece var olmakla yetinmiyor. Ölümün ham özünü emerek *yaşamaktan* başka çaresi yok. Yanmaktan başka çaresi yok. Onun bir gün sneceğini, Tanrı bilir nereden aldığı o kıvılcımı kaybedeceğini görmek istedim. Ama hayır. lmller ve doğştan olanların elindeki zulümden sonra bile. O sadece daha da parlak hale geldi. Lanet olsun, ışık saçıyor."

Sadie'nin gülümsemesi snkleşti. "Bekle, geri dn. Küçük bir köyden gelen geç bir insan kadın, bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok şiddet gördü?"

Öfke kanımda kaynıyordu, Scarlett'in acısına, hak etmediğ korkunluklara odaklanmak zorunda kaldım.

"O manyetiktir," dedim. "Her şeyi ve herkesi kendine doğru eker, sanki kendi yörüngesi olan bir gezegenmiş gibi. Tüm güzellik ve tüm acı, birbirinden ayrı var olamayacak karanlık ve ışığın ikiliğ. Ve tanrılar adına, bu küçük baştan çıkarıcı tehlikeyle flört etmeyi, onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde kendine doğru çekmeyi çok seviyor." Hafifçe başımı salladım. "Onun kanının kokusu, Sadie... Tanrılara şükür ki beni kan dökme arzusundan kurtardın."

Bunun zerine Sadie hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. "Onun insan olduğnu mu söyledin?"

Yavaşça başımı salladım ve gözlerinde çok hızlı bir şekilde belirip kaybolan duygular belirdi. Zihni çalışıyordu, noktaları ve sezgilerini birleştiriyordu, bu da beni iğdsel olarak öne doğru eğilmeye itti.

Onu izledim ve saatler sürmüş gibi gelen bir süre bekledim.

Sabırsızlık beni ele geçirdi, midemi bulandıran bir his beni sardı. "Neden bunu soruyorsun?"

Sadie gözlerime baktı. "nk onun insan olduğnu bilmiyor olsaydın ve ben onunla tanışmadan bu açıklamayı duysaydım, sahip olduğm her şeyi onun bir succubus olduğna bahse girerdim."

Onun lml olduğnu bilmeme rağmen, kalbim hala deli gibi atıyordu, kaslarım gerginleşmiş ve yüzüm tiksinti ile buruşmuştu.

"Sahip olduğm her şeyi," diye tekrarladı Sadie. "Ve ocuklarımı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Sadie'nin sözlerinin doğru olduğu bir gerçekliği hayal etmekten vazgeçip kendime gelmem biraz zaman aldı. Scarlett'i çocukken görmemiş olsaydım, haritalarda bile yer almayan sakın bir köyde insan bir ailede büyümüş olsaydım, bunu düşünebilirdim.

Kafamı salladım. "O çok insancıl. Sinir bozucu derecede kırılğan falan."

Succubi ve incubi, insan çiftlerin çocuklarına çok nadiren doğardı ve çoğu zaman ölü doğum, zayıf vampirler veya hastalıklı insanlar doğardı. Bu doğal olmayan çiftlerin hastalıklı çocuklar doğurma olasılığının şaşırtıcı derecede yüksek olması, Lillian'ın ruh yiyen iblislerinin iğrenç doğasının bir kanıtıydı.

"Hmm," dedi Sadie. "Çoğunun doğuştan gelenlerden çok daha fazla insani özellikler sergilediğini biliyorsun."

Hayatım boyunca sadece birkaç succubi ve incubi ile karşılaşmışım. Çok çekiciydiler, güzellikleri ve cazibeleriyle insanlardan ayırt edilemezlerdi. Ancak, doğuştan gelen kardeşleri gibi ölürlardı. Çılgınlıkları ve yalvarışları da benim kulağıma aynı derecede tatmin edici geliyordu. Ama kanla beslenmek yerine, arzuyla beslenirlerdi. Seks. Güç. Yüzyıllar boyunca kurnaz casuslar ve çift taraflı ajanlar olarak kullanıldılar, Sadie'nin bir zamanlar yaptığı gibi, büyük adamları ve kadınları düşürmek için görevlendirildiler.

Sadie omuz silkti. "Onları tanımlamanın yolları var. Eğer seni parmağında oynatan bu insan kadının, gerçekten görüldüğü gibi biri olduğundan emin olmak istersen."

Dişlerimi sıktım. "O bir succubus değil, Sadie. Bazen öyle olmasını dilediğim de oluyor ama. Eğer hepsi bir illüzyon olsaydı, en azından kendime gelip aklımı başıma toplayabilirdim." Bunu söylerken bile, Scarlett'in köklerinin benden, benim köklerimin de ondan kesilebileceği imasından dolayı kendi sözlerimden irkildim.

"Her halükarda bundan kurtulmalısın," diye tısladı Sadie, gücü çevredeki havayı yoğunlaştırırken yine yılan gibi davranmaya başladı.

Kendi gölgelerim bilinçsiz bir tepkiyle titredi.

"Bir sevgili edinmekte ısrarcıysan, tüm temel yaralarını ona yansıtarak, çaresizce bir katarsis elde etmeye ve sonsuz varoluşuna bir anlam vermeye çalışıyorsan, peki. Hoş olmayan bir şeylerin olmasını önlemek için, onu bir an önce kendine ait ilan et. Onunla keyfine bak. Bırak o senin boşluğunu doldursun ve benim senden çıkaramadığım tüm zayıflıklarını üstlensin. Ama savaşı muhtemelen atlatamayacak bir insanın, bizim inşa ettiğimiz her şeyi korumaktan seni alıkoymasına izin verme. İnşa edeceğimiz her şeyi."

Scarlett'in savaşta ya da savaştan önce öleceği dşncesi karşısında tüm vücudum dondu, bu da Sadie'nin haklı olduğunu kanıtladı. Dişlerimi sıkarak tepelere öfkeyle baktım.

"Ne için doğduğumu biliyorum. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Hayır, hiçbir şey değiştirmeyiz. O ağlayan sıçan Durian da dahil. Yüz yıl sonra, bu anı zaferle hatırlayacak, içkilerimizi yudumlarken aynı, hiç değişmeyen gün batımını seyredeceğiz."

Karnımda kıvranan tedirginliği, kederin acısını bastırdım. Bunun yerine, inşa ettiğim her şeyi ve ufukta yatan kullanılmamış potansiyeli, fethi düşündüm.

"Yüz yıl sonra, seni bir ordunun başında görmek istiyorum.

Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim."

Sadie başını geriye attı, çekici kahkahası sonbahar havasına yayıldı. "Tanrım, hayır, Rune. Ya sendikalaşırlarsa? Sürüyü yönetmek ve çıkarlarını temsil etmek için alfa altları seçerlerse? Ne baş ağrısı olur."

Başımı salladım, gülümseyen ağzımı ovuşturarak onun beni ciddiye alıyormuş gibi yapmasını izledim.

Yine de, Sadie'nin kurnaz zihninin nasıl çalıştığını gördüm ve onun Scarlett hakkındaki korkularından uzaklaşıp savaşı düşünmeye başladığını umdum.

Gerçek olmadığını bilsem bile beni rahatsız edebilecek korkular.

SCARLETT

Isabella'nın günlüğünü avuçlarımda tutuyordum. Bu, çoğunlukla suçluluk duygusundan kaynaklanan bir alışkanlıktı. Kendimi psikanaliz etmem gerekirse, bu dürtünün Isabella'nın sözlerinin onun acımasızlığını ve nefretini acı verici ayrıntılarla ortaya çıkaracağını bilincinden kaynaklandığını düşündüm. Onun benim hakkımdaki en içten düşüncelerini okursam, onu tekrar sevmemi sağlayabileceğime dair kalan hayallerimi muhtemelen yıkardım. Ve o zaman, onu her zamankinden daha şiddetli bir öfke krizine sokacağını bildiğim tüm bu şeyleri yaparken kendimi bu kadar suçlu hissetmek zorunda kalmazdım.

Giydiğim kıyafetler. Snow ve diğer cadılarla konuştuğum şeyler. Odessa'daki işim, vampirlerle oynadığım oyunlar. En kötüsü de, tabii ki, Rune ile olan ilişkim.

Suçluluk duygusu, günlüğün ağırlığını ellerimde hissetmeme, parmaklarımı kitabın sırtında gezdirmeme neden oldu. Suçluluk duygusu, kitabı sıkıca kapalı tutmamın da sebebiydi. Bunun yanı sıra, hayatta kalan tek aile üyemle olan ilişkim için son umudumu da yok etmek istemememdi. Isabella'nın daha önce benim hakkımda ne düşündüğü önemli miydi ki? Onun tüm acımasız sözleri ve soğukluğu?

Rune onu kurtardığında, Isabella sonsuza dek değişecekti. Onun yaşadığı onca şeyden sonra geçmişi ona karşı kullanmak benim için bencilce olurdu.

Bir başka korkum da Rune'un günlüğü bulup okumasıydı. Ya Isabella benim aleyhimde o kadar güçlü argümanlar sunarsa ve Rune benim içimdeki gerçek yüzümü görmeye başlarsa? Günlüğü yatağın altına geri ittim ve Rune'un bana verdiği defteri aldım.

Bunu yapmak zorunda değilsin, Scarlett. Henüz sahiplenilmedin. Hâlâ vazgeçebilirsin.

Mesajı beş kez okudum, sonra kayboldu. Nedenini bilmiyordum, ama okuduktan sonra hissettiğim en baskın duygu öfkeydi. Bilsem bile

Rune'un sadece mantıklı davrandığını bilsem de. Bencil olmayan. Benim korkularım ve tereddütlerimle uyumlu.

Ama Rune ne zamandan beri *mantıklı* davranıyordu?

Onun mükemmel kontrolündeki tavırlarına ve hakimiyet gösterilerine rağmen, Rune'un da suçluluk duygusuyla yaşadığını, ne kadar iyi gizlemiş olsa da, öğrenmiştim. Bana yaptıkları, uyandırdığı arzular için suçluluk duyuyordu. Ama yine de durmadı. Beni kendine çekti, tüm bu kancalarla deldi ve çekti. Sonra da bana, onları derimden söküp onu olmadan yaşamakta özgür olduğumu söyleme cüretini gösterdi.

Defteri kapattım ve dairemde volta atmaya başladım. Birbirimize yazdıkça, duygularım daha da derinleşiyor ve inkar edilemez hale geliyordu. Rune her yere seyahat etmişti, hatta çocukken hikayelerde okuduğum Ravenia'daki yerlere bile. Hiç görmeyi hayal bile edemediğim yerler, sadece efsane olduğunu düşündüğüm yerler. Seyahatlerini güzel, betimleyici cümlelerle yazmış, kuru mizah ve karanlık hiciv katarak beni gülümsetmiş ve her notu okurken sesini hayal etmemi sağlamıştı. Doğal bir hikaye anlatıcısıydı, çeşitli karakterlerle olan en sıradan etkileşimleri bile varlığının en heyecan verici, en derin anlarıymış gibi anlatıyordu.

Ve o bunun farkında bile değildi. Dün, bana yazdığı notların okuduktan sonra kaybolmasının bir trajedi olduğunu söylemiştim.

Sözlerin ölümsüzleştirilmeli. Onları defalarca okurdum. Yazılarını okumaktan asla bıkmazdım. En sevdiğin kitapların kahramanları gibi hayal ettiğini söylemiştin, ama Rune, sen onlar oldun. Diğer romancılar hayal bile edemeyeceği maceralar yaşadın.

O hemen cevap yazmıştı.

Görünüşe göre o kindar küçük ağız bazen tatlı şeyler de söyleyebiliyor. Belki başka bir hayatta... Hala bir ruhum olduğuna dair haklıysan.

Hiçbir fikri yoktu. O yolun soğuk ve ölü olduğunu, daha büyük sorumlulukları kabul ettiğinde sanat yaratma yeteneğinden vazgeçtiğini düşünüyordu. Bu, onunla ilgili her şey gibi sinir bozucuydu. Sanki onun için kanıyor gibi, göğsümdeki bu duygular her yere yayılıyordu.

Yürümekten vazgeçip, benim için aldığı halının üzerine oturdum ve en yeni hediyesine, kanepemin üzerinde asılı duran uzun boylu yaprak dökmeyen ağaçlar ve Valentin'in dağlarının resmine bakakaldım. Hepsi, ona çocukken en sevdiğim hikayenin dağlarda yaşayan, gül bahçesine bakan ve periler diyarının kapılarına tırmanan bir kız hakkında olduğunu söylediğim için.

Boş sayfaya bakarak, onun son mesajına nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Onun içinde barındırdığı suçluluk duygusunun ince kanıtı.

Bazen onu hayal etmişim gibi hissettiğimi, sürekli bir psikoz halinde yaşıyormuşum gibi hissettiğimi, kendime notlar yazdığımı nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Çünkü o nasıl tüm bu şeyler olabilirdi? Şiddetli, acımasız klan lideri; işkence gören yazar; sanat ve müzik sever; baskın, sahiplenici sadist?

Ve ben nasıl onun için hayatımı feda etmeyi ciddi olarak düşünebilirdim? Ben bir insandım, o ise ölümsüzdü. Bu, hiçbir zaman açıkça ifade etmediğimiz, sadece notlarımızın satırları arasında var olan bir gerçektir.

Sonunda ona cevap yazdım.

Biz mahkumuz, değil mi?

Midem düğümlendi, dağların dik eğimlerine bakarken, hafif sisi, koyu yeşil ağaçların gür gövdelerini izledim.

Rune hemen cevap yazdı.

Neredeyse kesin.

Nerede olduğunu merak ettim. İkimizin de birbirine bağlı bu defterlere bakarak, tam olarak aynı anda birbirimizi düşündüğümüzü bilmek içimi rahatlattı. Karanlık bir şekilde, onun cevabına güldüm.

Bütün dünya mahvolacak, Küçük Alev. Yine de yaşıyor ve seviyoruz.

SN_{ow} ve ben birlikte operaya hazırlanırken, Odessa'daki son birkaç vardiyamız hakkında dedikodu yaptık. Bu günlerde gerginlik artmıştı. Dün gece bir doğuştan ve bir dönüştürülmüş kadın arasında kavga çıkmıştı. Kavga sona ermeden ve

doğuştan olanlar binadan yasaklanmıştı. Frederick, insan kaçakçılığını neredeyse hoş gören ve sevgilisi Liza ile birlikte benden beslenmek isteyen doğuştan olan iğrenç bir adamdı. Ayrıca Lillian Meydanı'nda asılan doğuştan olanlardan biriydi. İlk başta benim yüzümden öldürüldüğünü düşündüm, ama Rune öyle olmadığını söyledi. Ve ona inandım. Rune benim adıma işlediği şiddet eylemlerini gizlemedi.

Sevgilisi öldürüldüğünden beri Liza'yı bir kez görmüştüm. Tanrıya şükür Odessa'da değildi. Cesaret edemeyeceğini düşünmüyordum. Beni Uriah ile bir kahve dükkanının önünde görmüştü. Uriah ve ben, her zamanki gibi, onun beni rahatsız edici bir şekilde takip etme sırası geldiğinde tartışıyorduk. Ona, bunu çok açık bir şekilde yaptığını söylüyordum.

Liza'yı gördüğümde, ağzımı sıkıca kapattım ve hızla gülümsemeye başladım ve Uriah'la karşılaşmanın ne kadar güzel olduğu hakkında sahte bir diyalog kurdum.

Bana deliymişim gibi baktı. "Ne oluyor lan..."

Ona keskin bir bakış attım ve o da hemen uyum sağladı, Liza yanımdan geçip köşeyi dönerek kaybolurken ona bir göz attı. Gözlerim onunla kısa bir süre buluştu ama neyse ki pek ilgilenmiş gibi görünmüyordu. Tüm tavırları buz gibi ve kin doluydu.

"Nyx'e adım atması cesurca," diye mırıldandı Uriah kendi kendine.

Snow ve ben yan yana durup, uzun elbiselerimizle tam boy aynamızda çarpıcı silüetlerimizi hayranlıkla izlerken, Rune'un zamanında gelip törene katılabilecek mi diye merak ettim. Gösteriden önce gelebileceğini söylemişti, ama o dün idi ve ben bütün gün onun gelmesini bekledim.

Ama gelmedi.

İnce kristaller ve incilerle süslenmiş ipeksi altın rengi elbisem tavandaki ışık altında parılıyordu. Snow'un soluk mavi elbisesi de aynı derecede gösterişliydi ve onun renk paletine çok yakışıyordu. Farklı bir zamandan, ya da belki de büyük bir efsaneden çıkmış kraliyet ailesi gibi görünüyorduk.

Büyük çemberindeki kıskanç cadının benim hakkımda söylediği şeyi, Snow'un hayırseverliği sayesinde burada olduğumu, hiç bahsetmemiştik.

Ona bir göz attım, gülümsemesinde kin veya sahtekarlık izleri var mı diye baktım.

"Scar, tanrıçalar gibi görünüyoruz," dedi. "Helia, güneşten yapılmış altın elbisesiyle ve Selena, ayın dokunduğu ipek elbisesiyle."

Omuzlarım gevşedi ve Snow elimi tuttuğunda, onun dokunuşuna gerilmedim. Yavaş yavaş, platonik sevgi gösterilerine daha fazla alışmaya başlamıştım. Öncelikle ondan ve Penn'den, ancak Penn'in sarılmaları hala bana garip geliyordu. Onun kollarında annemi düşündüm. Bazen

Snow'a baktığımda Isabella'yı da görürdüm. Ama bu içgüdüsel tepkilerden kurtulmak ve şimdiki anda kalmak giderek kolaylaşıyordu.

Ben de gülümsedim. Aynada onun gözlerine baktım. "Üzerimizde ne kadar para olduğunu bilmek beni çok korkutuyor."

Snow'un gözleri yuvarlaklaştı, boğuk bir kahkahayı eliyle bastırdı. "Annem çıldırırdı. Bilmek bile istemiyorum."

Kafamı salladım ve onunla birlikte güldüm. "Ben de istemiyorum."

"Onu özölüyor, değil mi?" diye sordu. "Bana kızacağımı düşündüğün için onun adını benim önümde hiç anmadığını biliyorum."

Ona döndüm. Yavaşça başımı salladım.

"Asla kızmayacağım. Onunla olan ilişkin yüzünden olan hiçbir şey için seni suçlamayacağım. Bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum, çünkü şu anda senin için en kötü şey yalnız kalmak olur. Senin yanında olmama izin ver, tamam mı? Seni sevdiğim için endişeleniyorum, asla kızgın olduğum için değil."

Aniden gelen bir duygu dalgası beni sararken gözlerim yaşardı. Belki de Snow'a baktığımda bazen Isabella'yı görüyordum, benzerliklerinden dolayı değil, tam tersine, birbirlerine zıt olmalarından dolayı. Snow, Isabella'nın benden esirgediklerini bana cömertçe verdi. Isabella beni zorla uzaklaştırırken, Snow beni en sıkı şekilde kucakladı.

"Seni seviyorum Snow," dedim, sözcükler boğazımdan örümcekler gibi çıkıyor olsa da.

O gülümsedi. "Ben de seni seviyorum. Bu boktan dünyada en sevdiğim insansın."

"Sen de benim en sevdiğim cadısın," dedim, sesimi alçaltarak. "Ama Eli'ye söyleme."

Snow kahkahayı bastı. "Tabii ki hayır. Zavallı aşk acısı çeken çocuk yıkılırdı." Dramatik bir şekilde kalbini tuttu.

"Ah, Helia. Şimdi kendimi kötü hissediyorum," diye inledim.

Elini salladı. "Hayır. Bu kadar seksi görünürken güçlü hissetmekten başka bir şey hissetmemize izin yok. Bu bir kural."

Ciddi bir ifadeyle başımı salladım. "Haklısın. Güçlü ve ilahi."

Alnını alnıma dayadı, ikimiz de kıkırdayarak, kendi baş dönmemizin yayılmasını engelleyemiyorduk. "Aynen öyle."

SCARLETT

Opera binası, River'ın kenar mahallelerinde, sınır bölgelerinden birine bitişikti. Tehlikenin kokusu, vücudumda bir heyecan dalgası yarattı. Daha da sarhoş edici olan ise, ön girişe doğru mermer merdivenleri tırmanan yüzlerce katılımcının bakışlarıydı. Bina, Selen ve onun sanat üzerindeki hakimiyetini onurlandırmak için, parıldayan aytaşından oyulmuş, kubbeli bir şaheserdi.

Güneş batmış, karanlık gökyüzü artık ay ve parıldayan kozmosun hakimiyetindeydi. Tabii ki, durup onlara bakarken aklıma sadece Rune geliyordu.

Snow'un çekmesiyle merdivenleri tırmanmaya devam ettim, bana yöneltilen bakışları ve buna karşılık gelen arzuyu içime çekerek. Bana yakın olma, bana dokunma ya da benim gibi *olma* arzusu.

Sohbetler ve kahkahalar serin havada yankılanıyordu ve opera binasının içinden gelen ışık bizi sıcak bir parıltıyla kaplıyordu. Resmi siyah takım elbise giymiş cadılar biletlerimizi kontrol ettikten sonra, silahlarımız olup olmadığını enerjik bir şekilde kontrol ettiler.

İçerisi bir saray kadar lüks bir alandı, zeminler koyu mavi ve mermer heykellerle süslenmişti, duvarlar ise güzel sanat eserleriyle dekore edilmişti. Garsonlar içecek ve kanepelerle dolu tepsiler taşıyordu.

Siyah geometrik dövmelerle kaplı kolları olan, garson kılığına girmiş kadınlardan biri bize yaklaştı.

"Ben Bethany, bu akşamki kişisel hizmetkarınız," dedi, hafif ve neşeli bir tavırla. "Neye ihtiyacınız olursa, bana haber verin. Her zaman yanınızda olacağım."

Snow gözlerini bana, sonra ona, sonra tekrar bana çevirdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Teşekkür ederim," diye ikimiz adına hızlıca söyledim.

Bethany başını salladı ve bize yer açmak için geri çekildi.

"Bu delilik," dedi Snow yüksek sesle fısıldayarak.

İkimiz de hayranlık içindeydik, sanki başka bir boyuta taşınmışız gibi utanmadan etrafı seyreliyorduk.

Snow güldü ve beni içeceklerin bulunduğu tepsiye doğru çekti. "İksir?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Hayır, ama sen alabilirsin."

Bir an için boşluğun çağrısını hissettim, çıplak tenime dokunan elleri hatırladım ve yumuşak bir "*hayır*" mırıldandım.

Sonra geri döndüm ve Snow'un parıldayan altın rengi sihirli içkiyi yudumlamasını izledim.

"Snow?" diye sordu uzun boylu, çekici bir adam, yanında başka bir adamla bize yaklaşıyor.

İkisi de yirmili yaşların ortalarındaydı ve Snow'u kucaklayan adamın, onun bir gecelik vampiri William olduğunu anlamam biraz zaman aldı. O bir sanatçıydı, en cömert patronlarımdan biri olan Reggie'nin arkadaşıydı. Bu noktada, artık herhangi bir oyun oynamadan, sadece onunla konuşmayı sevdiğim için sık sık Reggie ile sanat hakkında konuşurken buluyordum kendimi. O zaten baştan çıkarılmıştı. Benim yapabileceğim tek şey, onun düşüncelerine kulak vermek ve onun için modellik yapmayı düşünüyormuş gibi davranmaktı.

"Scarlett, değil mi?" William elini uzatıp çekici bir gülümsemeyle sordu. "Ben William. Sanırım resmi olarak tanışmadık, ama Reggie senden çok övgüyle bahsediyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. "Reggie harika biridir. Sürekli övündüğü sanat sergilerinden birine gitmeyi çok istiyordum."

İki adam da baştan aşağı siyah giyinmişlerdi, bileklerinde ve boyunlarının altında dövmeleer görünüyordu. Elinde kırmızı şarap kadehleri tutuyorlardı, havada metalik bir koku vardı. İkisi de koyu renk, kıvrıcık saçlı ve sert hatlıydı, ancak William'ın yanındaki adam gülümsemekte daha yavaştı, yüz hatları biraz ciddiye.

"Bu kardeşim Jack," dedi William. "O bir *müzişyen*."

Bu kelimeye garip bir vurgu yapıldığından, Reggie'nin benim müzik sevgimi bu vampirler aktarmış olabileceğini düşündüm. William kardeşi ile bakışlaştı ve sanki sessizce azarlanıyormuş gibi görünüyordu.

Neredeyse gözlerini deviren Jack, elimi uzattı ve sıktı. Sıkışı sağlam ama hızlı ve kayıtsızdı. Soğukluğuna rağmen, vücudumu süzdüğünü, nabzının bir kademe hızlandığını görebiliyordum.

Snow, yanakları kızarmış halde William'a yeniden ilgiyle bakıyordu. Onların ortak şehvetini neredeyse dilimde tadabiliyordum. Aralarındaki enerjiye odaklandım. Neredeyse sihir gibi bir iz bırakıyordu. Bir an için, o enerjik yükün içinde kayboldum, kendi vücudumun içinde hareket ettiğini hissettim. Snow'un keyif almasını, tıpkı benim Rune'a yaptığım gibi utanç ve korkusunu bırakmasını istedim.

Onun, havada titreşen William ile arasındaki çekiciliğe teslim olmasını istedim.

Bir saniye içinde, dikkatimi vermeme rağmen konuşmaya devam eden önümdeki adama geri döndüm. Snow ve William ile olan açıklanamayan bağım, bir nefes ve omurgamda hissettiğim hoş bir karıncalanma ile kayboldu.

Neyse ki Jack, bana söylediği tek kelimeyi bile duymadığımı fark etme şansı bulamadı. Çünkü yanımızda Snow ve William ateşli, tutkulu bir öpücüğe dalmışlardı.

Ağzım açık kaldı ve Jack'in soğukkanlı, sakin yüz hatları bile şaşkınlıkla bozuldu.

William, Snow'un alt dudağını dişleriyle çekiştirdikten sonra yavaşça uzaklaştı. "Üzgünüm, bunu gerçekten yapmak istedim."

Snow nefes nefeseydi ve sanki ikinci kez ona atılmak istiyormuş gibi görünüyordu. Yavaşça dudaklarına dokundu, sonra Jack'e ve bana baktı. Kapalı gözleri iki kez kırıştı, sonra tekrar keskinleşti ve yanakları daha da kızardı.

Gergin bir şekilde güldü. "Um, ben de özür dilerim, vay canına. Bugün daha fazla yemeliydim. İksir doğrudan kan dolaşımına girmiş olmalı."

"Buna kızgın değilim," dedi William yumuşak bir sesle, gözleri ondan hiç ayrılmadan

Dikkatimi tekrar Jack'e çevirdim ve şok olmuş bir gülümseme paylaştık. "Ne tür müzik yapıyorsun?" diye sordum.

Boğazını temizledi. "Şey, aslında birçok şey. Çoğunlukla *dark tone* dedikleri yeni tarzla ilgileniyorum. Biraz sihirle gitarın sesini farklı hale getirebilirsin, daha güçlü, daha enerjik. Bunu daha güçlü vokallerle birleştirirsen ateşli, tutkulu, hatta öfkeli bir müzik elde edebilirsin."

"Gürültülü," diye mırıldandı William.

İkimiz de onu görmezden geldik. "Vay canına. Kulağa inanılmaz geliyor. Sanırım geçen gece Nyx'te yürürken bunun bir kısmını duymuş olabilirim.

Tanrılar bu aleml ele geçirmeden önce tanrılar savaşını anlatan bir şarkı söylüyorlardı. Ama komik, hicivli bir şarkıydı. Gerçekten yaratıcıydı."

Jack'in yüzü aydınlandı, benim enerjimden besleniyordu. Eli omzuma dokundu. "Evet! Tam olarak kimden bahsettiğini biliyorum. Bu türün ncleridirler. Arkadaşlarımdır."

Aniden, tüm vücudumu bir sıcaklık kapladı, boğazımda ve Jack'in heyecanla dokunduğı yerde yakıcı bir his vardı.

Rune'u aramak için odaya göz gezdirdim. Arayışım, daha önce gördüğüm görevli, siyah saçlarını omuzlarının arkasına atarak bize yaklaşınca yarıda kesildi. Onunla birlikte, biraz daha yaşlı, sarı saçlı, bob kesimli başka bir vampir kadın da vardı.

"Bldğmz için üzgünüz, ama sizi yerlerinize götürmemiz istendi," dedi Bethany.

Snow ve ben vedalaştık ve William'ın onu yakalayıp kulağına bir şey fısıldadığını gördüm. Jack'in gözleri beni baştan aşağı süzdü, sonra ikisi de dönüp uzaklaştılar.

Rune'un bize bakması için para dediğı insanları takip ederken Snow'un koluna uzandım ve o kulağıma alçak sesle kıkırdadı.

Ben bir şey söyleyemeden, sarı saçlı kadın bize döndü. "Bethany size yolu gösterecek, Bayan Snow," dedi Snow'a. "Ben de Bayan Scarlett'i hemen yerine gtreeğim."

Snow ve ben birbirimize baktık, Snow kollarını kavuşturdu ve hemen huysuz, koruyucu moduna geçti. Bethany koluna uzandığında, alaycı bir şekilde güldü.

"Sorun değıl," dedim ona. "Orada görüşürüz."

Sarışın, sessizce "*iyi seçim*" der gibi başını salladı. Bulunduğumuz salon karanlık ve süslüydü, üstümüzde altın şamdanlar asılıydı. Solumuzdan kalabalığın ğultusu geliyordu.

Snow yenilgiyi kabul ederek i geçirdi. Benden uzaklaştığında, ben de sarışını takip ederek, geniş bir tiyatroda toplanan yüzlerce insanın gürültüsünden uzaklaştım.

Boynumdaki sıcaklık cildimi yakıyordu, vücudum kendi kendine hareket ediyordu. Sanki Rune beni görünmez bir tasma ile kendine doğıru çekiyordu.

Arkamda kapının çarpmasını ya da orkestra prova salonundaki loş ışıklı ortamı ^{neredeyse} fark etmedim. Çünkü tamamen siyah giyinmiş, bileklerinden boynuna kadar uzanan mürekkep gibi dövmeleri güçle titreyen Rune bana döndüğünde... bakışları beni bir kuleyi delen yıldırım gibi parçaladı.

Sanki beni ilk kez bakıyormuş gibi hissettim, tarif edilemez bir yoğunlukla, sanki Odessa'ya ve hayatına girmemi sonsuza kadar beklemiş gibi.

Bir an böyle kaldık, gözlerimiz birbirimizin vücutlarını tararken, onun gölgeleri odayı karartıyordu. Boynumdaki sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru yayıldı, gövdem etrafını sardı ve uyluklarımın arasına sızdı. Nefesim kesildi, ayaklarımın üzerinde kaykandım.

Bir rüzgar esintisiyle, karşımda durdu. İki parmağını şakağımdan aşağı doğru kaydırды, yavaşça dudaklarıma götürdü ve dudaklarımı ayırdı. O, boğazımı sertçe kavradığında, bu şefkat dolu an sona erdi, ben ise onun karanlık gözlerine bakarken, dokunuşu yıkıcı bir acı verdi.

"Seni özledim, Küçük Alev," dedi karanlık bir sesle.

Omuz silktim. "Aklımdan neredeyse hiç geçmedin."

Gülümsedi, göz hizasına gelmek için eğildi. Gücü o kadar güçlüydü ki vücudum kaskatı kesildi, nefesim hızlandı.

"Jack'le konuşurken beni mi düşünüyordun? Onun eli bana ait olan şeye dokunduğunda?" Serbest eliyle, Jack'in dokunduğu yerin tam üzerine omzumu okşadı. Rune beni yerinde tutarken eğilip orayı öptü ve dişleri cildime değdiğinde, nefesimi tutarak kaskatı kesildim.

"Hayır," yalan söyledim.

Rune güldü ve benim kışkırtmamla sadist tarafının uyandığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Şu anda seni sahiplenmek, dişlerimi derine batırmak ve sonsuza kadar bağımlısı olacağım kanın tadına bakmak istiyorum." Fısıltısı derimde tüylerimi diken diken etti ve ben titredim. Sonra yüzümü tuttu ve öfkeli gözlerine bakmamı sağladı. "Senin bağlı ve kucağımda operayı izlemeni, iki saat boyunca seni alay edip eziyet ederken sertleşmiş penisimin sana baskı yaptığını hissetmeni tercih ederim." Diye iç geçirdi ve elini gevşetti. "Uzun zamandır hayalini kurduğun bir şeyi yaşamayı, gözlerinin parlamasını ve nabzının

hızlanmasını, tüylerinin diken diken olmasını görmek istiyorum. Bunu sadece uzaktan yapabileceğim için nefret ediyorum."

Yine bana baktı, beni içine çekerek. "Bu elbiseyle hayal edebileceğimden çok daha güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," mırıldandım, onun günahkar ve tatlı sözlerinin kafa karıştırıcı karışımından hâlâ sersemlemiş haldeydim. Vücudum arzu ile titriyordu, uzuvlarım ona uzanıp onunla iç içe geçmek için kaşınıyordu.

"Oh, şimdi de terbiyeli mi olduk?" Nefesi yüzüme çarptı ve ben, karanlık kış ormanları gibi sarhoş edici kokusunu içime çektim. "Bu odaya girdiğinden beri bana kaç kez yalan söyledin?"

Dudaklarımı ısırarak ona cevap vermeyi reddettim. Ona gülümsemeye başladığım anda, saçımı kafa derisinin dibinden tuttu. Ben çılgılık attım, o da beni yakalayıp göğsüne bastırarak yakındaki tahta bir bankın üzerine sürükledi.

Beni bıraktı ve oturdu. "Kucağıma uzan, kışını yukarı kaldır." Heybetli vücudu koltuğun üzerine yayılmıştı, dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle parmaklarıyla işaret ediyordu. "Şimdi."

Onun ses tonundaki gücün bilinçaltımda yarattığı etkiyle bedenim kendi kendine hareket ederken, ben ona inanamayan gözlerle baktım. Üstüne tırmandım ve Rune onaylayan bir homurtu çıkardı.

"Ellerini arkada birleştir."

Yavaşça itaat ederken yanağım yastığa bastırıldı, yüzüme utanç yükselirken, bacaklarımın arasında heyecan dalgalandı.

Elbisemi yukarı kaldırırken nazikti, bu hoşuma gitti. Para Aristelle'in hükümdarı için çok önemli olmayabilirdi, ama böylesine güzel bir sanat eserini mahvetmek, onun için bile aşırı olurdu.

"Rune," diye mırıldandım, olacıklara karşı gerginleşerek. Onun büyük eli kışımı kavrayıp sertçe sıkışığında irkildim. Nefesim kesildi.

"Evet, Küçük Alev?" Bir eli sırtımın alt kısmındaki bileklerimi sıkıca tutarken, diğer eli açıkta kalan sırtımı okşadı.

Sessiz kaldım. Her zaman söz verdiği gibi beni cezalandıracaktı. Böyle bir davranışın vicdansız, aşağılayıcı ve insanlık dışı olduğunu söyleyebilirdim. Belki de tüm bunlar doğrudu, ama onun boktan oyunlarını ve kötülüğünü istemediğimi söylersem, üçüncü kez yalan söylemiş olurum.

SCARLETT

Parmakları bacaklarımın arasına girdiğinde nefesim kesildi. "Şimdiden mi?" diye alay etti, parmaklarında biriken ıslaklığı toplayıp iç uyluklarımın üzerinde gezdirdi. Beni tekrar okşadı, boğazından bir homurtu çıktı. "Bu kış, *benim* kışım, tamamen mükemmel. Zulmüm için daha iyi bir tuval düşünemiyorum."

"Sen hastasın," dedim.

Eli sertçe indi, tokat sesimden bir saniye önce odayı doldurdu.

"Bu çok güzel bir sesdi, bebeğim," dedi Rune yumuşak bir sesle, az önce vurduğu yeri ovuşturarak. "Suçlarını tek tek saymamı ister misin?"

Dişlerimi sıktım. "Özetleyebilirsin."

Bu sefer sağ yanağıma vurdu ve bu vuruş acı vermek yerine, kuvvetli ve morartıcıydı. Gerildim, artçı sarsıntıyla nefes nefese kaldım. O güldüğünde, ben homurdandım ve kollarımı salladım. Beni daha sıkı tuttu, serbest eliyle başımı yastığa bastırdı.

"Karşı koyarsan daha sert vururum." Hareketsiz

kaldığımda iç geçirdi.

"Hakaretler, yalanlar, kıskançlığımı kışkırtmak için acınası girişimler, saygısızlık, genel huysuzluk..."

Kıkırdadım. "Genel huysuzluk mu?"

Eli bir kez, sonra iki kez indi ve üçüncü seferde, ben onun tutuşuna karşı kıvranıyordum. Ama o durmadı, taraf değiştirip üç darbe daha indirdi. Nefes nefeseydim. Kafam, acı ve şehvetin en garip karışımıyla doluydu. Gözlerimi kırtım, işkencenin nasıl değişmeye başladığı, vücudumda nasıl dönüp dolaştığı ve karanlık bir tatlılığa dönüştüğü konusunda kafam karıştı.

"En kötüsü, beni ustaca deliliğin eşiğine getirmiş olman."

Sesinde bir değişiklik vardı, benim zevkim kadar acımdan da tahrik oluyordu. Onun arzusunu içime çektim, buharlı bir banyoya dalar gibi içine battım.

"Bu baştan çıkarıcı küçük vücuda takıntılıyım, onu işkence etmek, yutmak, en derin ecstasy'nin derinliklerine sürüklemek düşünceleriyle tükendiğim. Senin şeytani zihnine ve kırılğan, korunaklı kalbine ne kadar takıntılı olduğum için seni tüm bunlar için cezalandırmak istiyorum. Beni deli ediyorsun, Scarlett," diye homurdandı ve o ağır bir darbe indirdiğinde, ardından hızlıca dört darbe daha indirdiğinde tekrar çığlık attım.

Acımasızca dövülmüş tenimden ısı yayılıyordu ve alnımda ter damlaları oluşmuştu. Uyluklarım birbirine sıkıca yapışmıştı. Kafam bulanık, bulanık, sersemlemiş bir haldeyken, bana uyuşturucu mu verdi diye merak ettim.

Rune'un parmakları bacaklarımın arasına kayd, dantelin altına daldı ve klitorisimi ovuşturdu. Ben inledim, ağgözlülükle ona sürtündüm. Son kalan utangaçlığım da bir anda yok oldu.

Onun gölgelerinin soğuk dokunuşunun bileklerimin etrafında dolandığını hissettim, diğel eli artık benimle oynarken morarmış kıcımı ovmağ için serbestti.

İki parmağı içime girdi ve eli yine bana vurdu, bu sefer amıma daha yakın bir yere. Bu kadar hassas bir bölgenin artan acısı yüzünden gözlerimden yaşlar boşaldı. Ama parmaklarının içimdeki hareketleriyle daha çabuk gevşedim, titreyerek bile onun dokunuşuna kendimi bıraktım.

"Aferin küçük sürtük," diye övdü beni. "*Benim* küçük sürtüğüm."

Böyle bir takma adın, içimdeki derin utanç duygusunu tetikleyeceğini, zihnimde Isabella'nın acımasız sesini ortaya çıkaracağını düşünürdüm. Bunun yerine, zihinsel acı sadece fiziksel acıyla karışarak, mantıksız bir şekilde zevkimi daha da artırdı. Rune içimdeki sıkı sinir demetine karşı nabız atmaya devam ederken, ben de ihtiyaçla titreyerek inleyip kıvranıyordum.

"Bana yaptıklarını seviyorsun, değil mi Scarlett?" diye sordu ve sesindeki öfke tonuyla, beklentiyle gerildim. "Cevap ver."

Üç tokat daha attıktan sonra, artık direnmeden ona karşı pes ettim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım kaçamayacağımı, çaresiz olduğumu biliyordum. Vücudum kendi hayatta kalma içgüdüsunü ihanet ederek, sadece acı hissetmem gereken bir anda bana sürekli baş döndürücü bir zevk akışı sağladı.

"Evet," dedim, sesim kısık bir tonda.

Ona yaptıklarımın gerçekten zevk aldım. Rune'un çözülmesini, sakladığı, sonsuza dek kaybettiğini sandığı yanlarını ortaya çıkarmayı çok sevdim. Onun mükemmel kontrolünü sınıdığımında, arzusu karanlık dalgalar halinde içimi doldurduğunda çok sevdim. O, ilahi karanlık erkekliğin bir parçasıydı, dünyayı ikiye bölen kasırgalar, volkanik patlamalar ve depremlerle boy ölçüşen güçlü bir yıkım gücüydü.

Yine de, onu çağırdığımında geldi. Aristelle'in vampir lordu beni takip etti, izledi, korudu ve beni ele geçirme konusunda resmen takıntılıydı. Beni bağlayan ve aşağılayan, derime izlerini bırakan o olabilirdi, ama onun hakimiyetinin altında, benim onun için olduğu kadar onun da benim için kontrolsüz bir şekilde kan kaybettiğini biliyordum.

"Mm." Rune, kaygan parmaklarını klitorisime doğru hareket ettirirken sesi uzattı.

O beni okşarken inledim, beni kolayca o yüce uçuruma çıkardı.

"En azından artık yalan söylemiyorsun," dedi, dilinden memnuniyetsizlik damlıyordu. Bu ses, zihnim değişirken beni rahatsız etti. Onun övgüsünden gelen ışığı arayan bir asma gibiydim. "Bana iyi davran, ben de seni boşaltayım. Tek bir hata yaparsan, seni ıslak ve tatminsiz bir şekilde koltuğuna gönderirim."

Parmaklarını bacaklarımın arasından çıkardı ve ben hayal kırıklığıyla inledim.

"Anlaşıldı mı?" diye sordu, sesi keskin.

Dokunduğu yerden keskin bir ihtiyaç zonkluyordu. Tek yapabildiğim acınası bir şekilde başımı sallamak ve boğazımdan "Evet" diye mırıldanmaktı.

"Aferin kızım," dedi ve ben rahatladım. Acıyan kıcıma yatıştırıcı dairesel hareketlerle masaj yaptı. "Her vuruşu yüksek sesle sayacak ve sonra, mükemmel bir fahişe gibi, *'Teşekkürler, Rune'* diyeceksin. O saygısız ağzından yeterince şükran duyduğumu duyduğumda duracağım."

Saçımı sertçe kavradı.

"Evet, Rune," diye mırıldandım.

Başımı bıraktı ve bu sefer acıyı zevkle kesmedi. Beni hiç olmadığı kadar sert vurdu, vuruşun sesi duvarlarda yankılandı.

Nefesim kesildi, dudaklarımdan tiz bir ses çıktı. "Bir. Teşekkürler, Rune."

Yanaklarım yanıyordu ve amım acıyordu, o n u n dokunmasını istiyordu. Tamamen serbest kalmanın ağırlıksız hissi ile

ona zevk vermek ve söyleneni yapmak arasındaki ağırlıksız hissin, bağımsızlığımı korumak için öfkeli, inatçı zorunluluğun arasında kalmıştım.

Dördüncü vuruşta, ikinci dürtü tamamen kayboldu. "Beş," diye inledim.

"Teşekkürler, Rune."

"Ah, zavallı baştan çıkarıcım," diye mırıldandı, elini yukarı doğru hareket ettirerek. Vuruş bekleyerek gerildiğimde, kıkırdadı. "Artık o kadar da sert değilsin, değil mi?" İki parmağını tekrar içime soktu. "Yine de hiç olmadığı kadar ıslaksın."

İnledim, tüm mantıklı düşüncelerim kayboldu. "Lütfen, boşalabilir miyim?"

"Siktir, hayır," dedi, parmaklarını geri çekerek. "Bana bunun kimin amcığı olduğunu söyle

bu?"

"Senin," dedim, sesim hala yalvarır gibiydi.

"Peki kimin kıcı?"

Tokat.

Ağladım, gözlerim yaşlarla doldu. "Seninki! Beş. Teşekkürler, Rune."

Durdu. "O neydi?"

Kapalı gözlerim birden açıldı. Beşinci vuruştı, değil mi? Tanrım, artık kim bilebilirdi ki? Bu adil değildi; o benim dikkatimi dağıtmıştı.

"Altı vuruştaydın, bebeğim," dedi, sesinde eğlenceli bir kötülük vardı ve bu ses, ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Gölgeleri bileğime yapışık kalırken, ikimizi de ayağa kaldırdı. Başım dönünce ona yaslandım ve acıyan kığım onun takım elbisesinin kumaşına sürtünce tısladım.

Dudakları boynuma değdiğinde, sıcak ve açık, titredim. Emdi ve bir zevk dalgası tüm sinirlerimi elektrikledi. Dönüp gözlerine bakmaya ve boynumu uzatıp dudaklarımı onun dudaklarına kilitlemeye çalıştım, ama beni sıkıca tuttu.

Elini ensemin arkasına koydu ve beni piyanonun yanına götürdü. "Merak etme, evcil hayvanım. İşimiz bittiğinde bunu tekrar giymene yardım edeceğim."

Gölgeleri bileklerimi bıraktı, elbisesini çözdü ve çıkmama yardım etti.

Sırtım hala onun göğsüne dönüktü. Beni sardı, ben çaresizce ona yaslanırken elleri vücudumda dolaştı. Her iki eli de göğüslerimi buldu, yoğurduktan sonra meme uçlarımı nazikçe çimdikledi ve sertçe sıktı.

O yüzümün yanını öperken ben inleyerek ona doğru eğildim.

"Eller buraya, sırtını geriye doğru eğ." O uzaklaştı ve piyanonun üstüne vurdu.

Başım dönüyordu ve bacaklarım jöle gibi titriyordu, ellerimi öne uzatıp avuçlarımı ahşaba dayadım. Aşağı bakıp ayaklarımın artık yere değmediğini görsem şaşırmazdım.

"Bu nefes kesici bir manzara." Rune arkamdan dedi.

Artık onun yakınlığının sıcaklığını hissedemiyordum. Sadece kemerin açılmasının, derinin kayışlardan çekilmesinin kesin sesini duyuyordum.

"O lanet bacaklarını aç." Sesi kırbaç gibi çatladığında, vücudum titremeye başladı.

Yavaşça bacaklarımı ayırdım, çıplak tenime değen soğuk havadan titreyerek. Rune sonunda beni sikmeye mi kalkışacaktı? Bu düşünce, tüm farkındalığımı artık açıkta ve savunmasız olan bacaklarımın arasına geri getirdi.

Çarpınan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım, ama sonra onun büyüklüğünü hatırladım.

Helia, yardım et bana.

Rune'un nihai çöküşünden başka bir şey istememiştim. Vücudumu alıp istediği gibi kullanmasını istiyordum. Beni eğip, yakalayıp, yere yatırıp, son kontrolünü de kaybedene kadar içime girmesini istiyordum. Her düşüncesinin, her rüyasının, her arzusunun bir parçası olmak istiyordum.

Pürüzsüz deri sırtımın kıvrımları üzerinde kayarken, keskin bir nefes aldım. Deri popoma yumuşakça vurdu ve onun niyetleri hakkında ne kadar yanıldığımı anladım.

Boğazımdan çıkan iniltiyi engelleyemedim.

"Sevimli küçük seslerin seni kurtaramayacak," diye alay etti.

Acımasız sesinde, yüzyıllar boyunca işkence konusunda edindiği tecrübeyi açıkça duyabiliyordum. Bu düşünce beni kaçırmalıydı, ama ayaklarım yerinden kıpırdamadı.

Sanki Rune beni bırakacakmış gibi.

"Beş kez hatasız yaparsan, sana zarar vermeyi bırakırım." Kendi kendine güldü. "Şimdilik, tabii ki."

Ağzımı sıkıca kapattım, sadece başımı salladım, tüm kaslarım gergin ve sinirlerim hala onun dokunuşuyla titriyordu.

Deri yıldırım gibi çatladı ve bu sefer çığlık attım.

Elimi uzatıp vurduğu yeri ovma isteğiyle mücadele ettim. "Bir. Teşekkürler, Rune."

"Bu Şimdiye kadarki en sevdiğim sesdi." Sesinde arzu dolu bir ton vardı. "Çığlıkların beni ne kadar sertleştirdiğini bilsen korkarsın."

Bu çok üzücü bir düşünceydi. Öyleyse neden bu beni ona daha çok özlem duymama neden oluyordu? Onun Şiddeti, benim en derin, en bastırılmış kısımlarımı bu kadar kışkırtması endişe vericiydi. Onun takıntısı, oyunları, acımasızlığı... beni korkutuyordu, ama daha da heyecanlandırıyordu.

Utanç ve suçluluk duygusunun ardında, en çok istediğim şeyin onunla gölgelerin içinde yaşamak olduğunu kesin olarak biliyordum.

İkinci darbe daha sertti. Üçüncü darbe ise ikincisinden daha sertti.

Gözlerimden daha fazla yaş aktı ve bacaklarım titredi. Dördüncü vuruşta, gövdem büküldü, bacaklarım kapandı ve hıçkırarak ağladım.

"Şimdi başarısız olma, bebeğim," dedi Rune nazikçe. Yaklaştı, yumuşak bir dokunuşla bacaklarımı eski pozisyonlarına geri getirdi. "Benim için bir tane daha alabilirsin, değil mi?"

Ben başımı salladım ve o da başımın üstüne öpücük kondurdu, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi.

Onun nezaketi sadece bir hileydi. Son darbe Şimdiye kadarki en sert olanıydı ve son *teşekkürlerimi* söylerken beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Hemen beni kaldırıp bordo halının üzerine yatırdı. Kaba kumaşa sürtünen popomdan yüzümü buruşturdum.

"Benim için çok güçlüydün," dedi Rune.

Onun sesine kendimi kaptırdım, acı beni tam bir ağırlıksızlık hissine sürükledi, onun dokunuşunun farkındalığı dışında hiçbir düşünce kalmadı.

Sertleşmiş yüz hatlarına baktım, ama kendimi kaybettiğim şey, gözlerindeki sıcaklık, hayranlık ve bağlılıktı.

"Acıdı, ama... acı geçtikten sonra neden iyi hissettim?" diye sordum, sesim rüya gibi ve nefes nefeseydi.

Rune alnımı öptü. "Acı, beynimizde oldukça zevkli olabilen bir hormon karışımını tetikler, hepsi bizi sakinleştirmek için. Doğru kullanıldığında, acı, şehvetli bir dokunuş kadar güçlü bir coşku hissi uyandırıcı olabilir. Ölümün yanı sıra, acı çekmek en çok korktuğumuz şeydir, çoğu insanın her ne pahasına olursa olsun kaçınmaya çalıştığı şeydir. Duygusal ve fiziksel tüm acının varlığımızın en doğal ve kaçınılmaz parçaları olduğunu kabul edenler daha güçlüdür. Acıyı yeniden güzelleştirmenin bir yolunu bulanlar en güçlü olanlardır."

Göğsümü öptü, yavaşça sertleşmiş meme ucuma doğru ilerledi. Sözleri nazik bir akarsu gibi üzerime döküldü,

benim meme ucumu ağzına çektiği anda akıp gitti. Gözlerimi kapatarak inledim.

“İyi,” diye fısıldadım, bu yumuşak, bulutlu coşku alanında uzanırken. “Seni çok özledim.”

Rune dişleriyle meme ucumu okşadıktan sonra bıraktı. "Biliyorum." Göğüs kemiğimi öptü.

İlk meme ucumu parmaklarıyla okşadı, ikinci meme ucumu ağzına alırken yumuşakça çimdikledi. En hafif ısırıkta, köpek dişlerinin keskinliği etime saplanırken, tarif edilemez bir ihtiyaçla titredim. İnledim ve ellerimi saçlarına doladım. Beni engellemedi, daha fazla acı ya da sertlik göstermedi. Sanki sınıırma ulaştığımı biliyormuş gibi, her zamanki gibi benimle mucizevi bir uyum içindeydi.

Beni serbest bırakıp, kanımı yakıp kavuran arzusun dalgalarında yüzmeme izin verdi. Daha nazikti ama tutuşu yine de aynı derecede sahipleniciydi. Sanki her dokunuşu bir sahiplenme eylemi gibiydi. Vücudumu keşfetti, parmakları cildimde gezindi, ağzı öpüp, emip, işkence etti.

Bana o kadar acımasız bir bağlılıkla bakıyordu ki, yoğunluğu boğazımı yakıyordu. Boynumu sıkmadan güçlü bir şekilde kavradı, diğer eli bacaklarımın arasında hareket ediyordu. İçimde iki parmağını titreterek ve klitorisimi ustaca okşayarak, onun altında ıslak bir arzu yığını haline gelene kadar devam etti.

"Bana bak," diye emretti.

Kara bir karanlık perdesiyle çevrili, kapüşonlu bakışlarında, kendimi serbest bıraktım. Kıçımdaki sıcak, yakıcı acı, zevkimi kat kat artırdı. Önümüzdeki günlerde, onun şehvetinin kanıtını tenimde taşıyacağımı bilmek, bana derin, hastalıklı bir tatmin verdi.

Zevk dalgalarının üzerinde süzülürken, koyu kahverengi irislerine sıkıca tutunarak yüksek tiz bir çığlık attım.

O benim derime damgasını vurmuştu, tıpkı benim onun derisinin altına kök salmış olmam gibi. İkimiz de Crescent Haven ormanındaki devasa, kıvrımlı yer üstü kökleri gibi umutsuzca birbirimize dolanmıştık.

SCARLETT

Sonunda onun yanındaki koltuğuma oturduğumda Snow tek kaşını kaldırdı. Özel bir kabindeydik, garsonumuz ve iki sert, iri vampir korumamız hemen dışarıdaydı.

"Selam," dedim, elbisemi düzeltip saçımı yüzüncü kez tarayarak.

Snow bana yan gözle bakarak başını salladı. "*Selam.*"

"Biliyorum," dedim. "Her şey alevler içinde yok olacak. Ama bunu sonuna kadar görmeliyim."

"Bu *çok* sağlıklı geliyor," dedi Snow ve ben onun keskin ses tonuna irkildim. Hafifçe başını salladı. "Siktir, özür dilerim Scar. Ben sadece seni önemsiyorum. Senin her zaman mutlu ve sevilen biri olmanı istiyorum."

Dudaklarım titredi. *Sevmek*. Rune'un hissettiği şey bu muydu? Bu, birbirimize olan takıntımızın, şehvetimizin, bağımlılığımızın itici gücü müydü? Olamazdı. Yüzyıllık bir vampir hükümdarı olarak bunu yapabilecek durumda olsa bile, beni sevemezdi.

Çocukça hayaller, diye fısıldadı Isabella acımasızca.

"Biliyorum, biliyorum," dedim. "Ama o Isabella'yı bulacak ve benim için en önemli olan da bu."

Snow başını salladı. "En azından seni intihar görevlerinden korumak istediği için mutluyum."

"Bu... bu sadece şehvet değil," dedim yumuşak bir sesle, kalabalığın sohbeti azalmaya başladığında. Işıklar yavaşça karardı ve içimde ham bir heyecan kıvrıldı.

"Bu çok daha fazlası. O beni görüyor, Snow. Ve ben de onu görüyorum."

Snow bana baktı, ama sesini çıkarmadı. Sadece elimi tuttu ve sahneye baktı.

Perdeler açılmadan hemen önce, sonunda konuştu. "Hayatın sana sunduğundan çok daha fazlasını hak ediyorsun, Scarlett. Yarı

Ağızımdan çıkan kelimeler boğazımda takıldı, yutkundum ve gözyaşlarımı geri çektim. Snow'a sahip olduğum için çok şanslıydım, ruhumda bildiğim ama kalbimde henüz inanmadığım şeyleri bana yankılayarak söylediği için. Hepimiz bunu hak ediyoruz. Tüm kalbimizle seçilmiş, arzu edilmiş, güvende ve beslenmiş hissetmeyi. Bundan daha azı hırsızlıktır."

Sözleri boğazımda takıldı, yutkundum ve gözyaşlarımı geri çektim. Snow'a sahip olduğum için çok şanslıydım, ruhumda bildiğim ama kalbimde henüz inanmadığım şeyleri ona yankı olarak duymak için.

İnanmaya başlamıştım.

Hatta her zaman arzuladığım büyük romantik aşka bile inanmaya başlamıştım, çünkü Snow'un tarif ettiği şeyin tam da Rune ve benim beslediğimiz şey olduğunu korkuyordum. Kendi şiddetli ve çarpık yöntemlerimizle.

Ya da belki de onun ağına yakalanmış, bu acımasız dersi zor yoldan öğrenmek zorunda kalan aptal, naif bir insandım.

Gösteri başladığında, tüm bu düşünceler kayboldu. Havayı delen ilk sesle - yüksek, lirik, kemanın sesine benzeyen - büyülenmiş bir şekilde öne eğildim. Müziğin hikaye anlatımında kullanılmasına, farklı karakterlere, nesnelere ve temalara bağlı belirli melodilere hayranlıkla izledim. Her şarkıcının dudaklarından ve orkestra eşliğinde patlayan duygu seli.

Operanın büyüüne kapıldım, ara sıra seyircileri gözetleyerek, toplu zevki, katılan ölümlülerin ve ölümsüzlerin büyüünü içime çektim. Ayrıca, karşıdaki insan denizini ve özel kabinleri de gözetledim. Rune'un nerede oturduğunu merak ettim.

Rune hakkında bildiğim bir şey varsa, o da onu bulduğumda, onun da beni izlediğini göreceğimdi.

Midem kıpır kıpır oldu. Bu kadar çabuk aşık olmak mümkün müydü? Aşık olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Jaxon da bilmiyordu. Isabella ve Phillip pek parlak bir örnek değildi. Annemle babam birbirlerini seviyorlardı, ama bu farklı bir duyguydu, daha hüzünlü, daha ciddi.

Hayır, Rune ile benim aramdaki şey aşk olamazdı. Çok karanlık, çok büyük, çok şiddetli bir çekişme ve itişmeydi.

Ancak kadın başrol oyuncusu aşk ve kayıp hakkında bir araya söylerken, yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Beni melodisine çekip, dalgaların arasında ileri geri salladı. Sesi imkansız bir şekilde yükseldiğinde, yavaşça bıçak saplanır gibi göğsüme saplandı.

Cildim karıncalandı, omurgamdan ve kollarımdan titreme geçti. Koltuğuma sıkıca tutundum, kulaklarım açık, kalbim acıyor, zihnim hala Rune'un sadizmi ve nazik dokunuşunun yan yana gelmesinden dolayı bulanık.

Çiğ ve sergileniyordum. Rune'un şu anda beni izlediğini düşünmek, bacaklarım açık ve onun önünde çıplak yatarken hissettiğimden daha da samimi geliyordu.

Yine de izliyordu. Bir yerlerde, tam bana bakıyordu. Ve ben de bunu istiyordum.

GÖSTERİ BİTTİKTEN SONRA, sersemlemiştim. Neredeyse sersemlemiş bir haldeydim, kısa kahverengi saçlı tanıdık bir kadın figürünün fuayede bana ve Snow'a yaklaştığını fark edemedim. Bethany ve iki iri yarısı güvenlik görevlisi bize yaklaştı, Liza bizi dikkatle izlerken.

Kan kırmızısı dudakları, öfkeli gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeye büküldü.

"Merhaba, küçük insan," diye mırıldandı. Snow'a bir bakış attı. "Ve cadı." Snow kollarını kavuşturdu.

"Ne güzel elbiseler," dedi, kehribar rengi gözleriyle beni açgözlülükle süzerken. "Biri oldukça kazançlı bir taliplinin dikkatini çekmiş olmalı, hmm?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Biliyor muydu? Hayır. Bilemezdi. Zengin ve potansiyel olarak güçlü birinin ilgisini çektiğimi tahmin etmiş olabilirdi, ama Rune kesinlikle kimsenin ilk tahmininde yer almazdı.

Muhtemelen beni hiç tatma fırsatı bulamadığı için hala kızgındı ve Frederick'ten sonra açıkça kana susamış ve intikam peşindeydi. Buraya ne tür bir oyun oynamaya gelmişti? Ve ben bu çapraz ateşin ortasından nasıl ustaca kurtulabilirdim?

"Müşterilerimiz çok cömert olabilirler," dedim gülümseyerek.

Artık onu baştan çıkarmaya çalışmadığım için, masumiyetimi ön plana çıkardım ve tüm şehvetli cazibemi bir kenara bıraktım. Doğal olarak, insan coşkusu onu oldukça rahatsız ediyordu. Dolayısıyla, doğal olarak, kendimi olabildiğince sinir bozucu hale getirmenin zamanı gelmişti.

Konuşmak için ağzını açtı ama onu kesip sözünü kestim. "Gösteriyi beğendin mi? Bu benim ilk seferimdi ve vay canına! İnanılmazdı, değil mi?"

Liza'nın yüzü düştü, heyecanlı gevezeliklerimden neredeyse irkildi.

"İlk kez aşık olmanın güzelliği, kalp kırıklığının acısı... Sanki şarkıda söylenen her şeyi kendi içimde hissedebiliyormuşum gibi. Sanki onların hikayesini kendi hayatımda yaşıyormuşum gibi," diye gevezelik ettim, Liza'nın nazik gülümsemesi tamamen kayboldu. "Baron'un çift hayat yaşadığına inanabiliyor musun? Rochelle ve Lily'yi yalanları ve abartılı hareketleriyle nasıl da sürüklediğini... Hayal bile edemiyorum. Sonra Lily, Rochelle'i suçladı ve Baron, kendini korumak için Lily'nin onu bıçaklayarak öldürmesine izin verdi. Kalp parçalayıcı, değil mi?"

Snow, benden sıkılmış ve giderek sinirlenen Liza'ya bakarak giderek artan bir eğlenceyle, "Hayır, cidden," diye katıldı. "Kendi hatalarının sorumluluğunu alamayan korkak bir adamdan daha iğrenç bir şey yoktur. Rochelle'e söylediği ve vaat ettiği onca şeyden sonra ona sırtını döndüğünde, içim biraz öldü." Başını salladı. "Lily gerçeği fark edip Rochelle ile işbirliği yaparak Baron'u birlikte bıçaklayıp öldürseydi çok daha tatmin edici olurdu."

"Değil mi?" dedim, yüksek sesle, heyecanla kollarımı havaya kaldırarak.

Liza bir adım geri attı. Güzel ve acımasız yüz hatlarından tiksintisini gizlemeye çalışmadı. "Doğru, peki, siz ikiniz..."

Oda bir ton karardı, ayaklarımızın altındaki zemin titredi. Liza vedasını bitirmeye zahmet etmedi. Oradaki herkes gibi ortaya çıkan Rune'un silüetine odaklandı.

Yanında, her biri taş gibi yüzlü ve tehditkar bir havası olan birkaç yakın arkadaşı vardı.

Birkaç doğuştan elitlerin, kanla dolu şarap kadehlerini tutarak kendi yarım dairelerini oluşturduklarını fark ettim. Liza, hız ve zarafetle onlara katılmadan önce bana son bir kez baktı.

"Buradan gidelim," diye fısıldadı Snow.

"Evet, gidelim," diye emretti Bethany. Sesi tam arkamızdan geldi, Snow ve ben irkildik.

Bu lanet vampirler ve sinsî hareketleri.

Nedense, doğuştan vampirler, dönüştürülmüş vampirler ve bu gerginlik denizinde sıkışıp kalmış çaresiz ölümlüler arasında bakışlarımı gezdirirken bir an tereddüt ettim. Birçoğu gergin bir şekilde izliyor ya da opera binasından çıkmak için harekete geçiyordu, daha fazlası ise hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Bu tür sessiz çatışmalara alışkın mıydılar? Bunun ne kadar normal olduğunu bilmiyordum. Rune'un odadaki en güçlü vampir olduğunu biliyordum

ama yine de kendimi boğulmuş bir hisle onu izlerken buldum. Dalgalı dövmelerini, gücünün donuk gürültüsünü, dişlerinin parlamasını izledim.

Snow kolumu nazıkçe çekip kendi koluna doladı. Gözlerimi Rune'dan ayırmak, onu terk etmek acı vericiydi.

Snow ve ben ana çıkışa ulaşmak için onun yanından geçerken, Rune bize bakmadı bile. Bunun kendi güvenliğim için olduğunu bilsem de, boğazımda aptalca bir yumru oluştu.

Ve o anda, onun beni fark etmesinin nasıl bir his olacağını merak ettim.

Serin gece havasına çıktığımızda, sonunda Rune'un hayatının nasıl olacağını canlı detaylarla hayal ettim. Aptalca bir şekilde, gerginlikleri, çatışmaları ve tehlikeli durumları düşünmedim. Onun yanında ya da kolunda durduğumu, onun bana, sanki bu dünyada onun için önemli olan tek şey benmişim gibi, mide bulandırıcı bir yoğunlukla baktığını hayal ettim. Onun anlattığı gibi, gösterilere gidip kucağına oturmayı, sanat sergilerine ve canlı müzik mekanlarına gitmeyi düşündüm. Gördüklerimiz ve duyduklarımız hakkında kulağıma ne fısıldardı? Onun kaybolan notaları kadar güzel ve düşünceli olur muydu?

Rune bu dünyaya, bu düzleme ait değildi. O, insanlığı kanayan acımasız bir ölümsüz lord, şiirleri inceleyen ve müzik toplayan korkunç bir tanrıydı. Şaşırtıcı ve güçlüydü, ama yine de bana, hiçbir yerden gelen bir insana, yanında bir yer teklif etti.

Opera, benim hayatımın haline geldiğinden daha gerçekçi görünüyordu.

SCARLETT

Daireme döndüğümde, Rune için endişeleniyor ve en sevdiğim hayallerimden birini nihayet gerçekleştirdiğim için heyecanlanıyordum. Şarkıcıların sahneyi hakimiyetleri, içimde bir şeyi açığa çıkarmıştı, bastırıp zihnimin derinliklerine sakladığım bir şeyi. Onların yaptığını ya da herhangi bir müzisyenin kalabalığın önünde yaptığını yapmak düşüncesi, düpedüz korkutucuydu.

Ama meğer beni korkutan şeyleri yapmaktan zevk alıyormuşum. Acı veren şeyleri. Rahatsız edici, aşağılayıcı, günahkar şeyleri. Rune, bir şekilde her zaman kendim hakkında bildiğim, ama hiç dile getirmediğim bir şeyi bana öğretiyordu.

Bana ne kadar dayanabileceğimi öğretiyordu. Acıyı yeniden güzelleştirmede ne kadar yetenekli olduğumu gösteriyordu ve haklıydı; bu yetenek beni güçlü kılıyordu.

İpek geceliğimle yatağıma uzanıp bir saat boyunca tavana bakarak, operanın en sevdiğim kısımlarını hatırlayabildiğim kadar hatırladıktan sonra, siyah yemek masamda Rune'un son hediyesini buldum.

Bir yığın kağıt vardı ve bunları bir arada tutan tahta bir klips vardı. En üst sayfada onun zarif, sadece biraz dağınık el yazısını tanıdım.

Bana mektup yazdığında her zamanki gibi kalbim hızla çarpmaya başladı. Sonra kalbim deli gibi atmaya başladı, mide bulantısı hissettim ve sayfaların hepsini baştan sona onun sözleriyle dolu olarak karıştırdım. Yığının yanına bıraktığı küçük notu aldım.

Anlaşma kabul edildi. İşte, bir iki yüzyıldır düşündüğüm ama hiç kağıda dökmediğim romanımın ilk bölümü.

İlk özel performansımı sabırsızlıkla bekliyorum.

Gülümsememe dokundum, dudaklarımın kıvrımlarını izledim. Ona teklif ettiğimde ilgilenmediğini düşünmüştüm.

Bir erkeğin ayaklarına serdiği tüm hediyeler arasında, Rune'un birçok abartılı jesti de dahil olmak üzere, bu geniş kelimelerden oluşan yığın benim en sevdiğimdi.

SONRAKI BİRKAÇ GÜN, çalışmaktan, cadı arkadaşlarımla takılmaktan ve Rune'un bölümünü tekrar tekrar okuyup her seferinde yeni hazineler bulmaktan başka bir şey yapmadım. Onun güzel cümleleri, zihninin labirenti ve dünyayı deneyimleme şekli beni sarhoş etmişti.

Doğmuşlar ve dönüştürülmüşler arasındaki gerilim sadece kaynıyordu, asla kaynama noktasına ulaşmıyordu. Ancak Lumina ve Nyx sokaklarında yapılan her fısıltılı konuşmada, bir patlamanın kaçınılmaz olduğu endişesi artıyordu. Rune benimle bu konu hakkında konuşmadı, bilgi almaya yönelik tüm girişimlerimi atlattı. Isabella'nın durumuyla ilgili her sorduğumda, onu bulmak ve kurtarmak için çaba sarf edildiğine dair sözünden dönmüyordu. Ayrıca, doğanlarla kendimi tekrar tehlikeye atarsam, beni çeşitli mobilyalara zincirleyeceğine dair sürekli tehditler savuruyordu.

Her zamankinden daha meşguldü. Onu sadece bir kez kısaca gördüm, onun dışında gizli defterlerimize yazışıyorduk.

Muhtemelen o beni, benim onu gördüğümünden daha fazla görüyordu, çünkü o büyük bir sapık gibi benim uykumu izleme alışkanlığı vardı.

Bir bölüm yetmezdi ve ortaya çıkan çatışmanın onu daha fazla yazamayacak kadar meşgul edeceğini korkuyordum. Onun sanatını, şehri güvende tutmaktan ve dönüşmüşleri iktidarda tutmaktan daha önemli hale getirmek tamamen bencilce bir düşünce olduğunu anlıyordum. Ama yine de bu endişeyi içimde saklıyordum.

Bölümü tekrar okurken, yanımda sıcak çay ve kucağında örgü battaniyeyle, Rune yatak odamdan içeri girdi.

Ben irkildim, masa sallandı ve çay bardağın kenarından döküldü. Sayfaları toplamak ve kuru tutmak için acele ettim, Rune ise zarif bir hareketle mutfak havlusunu kapıp dağınıklığı temizlemeye başladı.

"Bunu nasıl bu kadar sessizce yapabiliyorsun?" diye ona bağırdım.

O sırtıttı. "Bunu kaç kez okudun, Küçük Alev?" Başını salladı ve dilini şaklattı. "Bana takıntılı olduğundan endişelenmeye başlıyorum."

Ayağa kalktım, alaycı bir bakışla ona dik dik baktım. "Senin yeteneklerin hakkında güzel şeyler söyleyecektim."

Gülümsemesi her zamanki gibi kendini beğenmiş bir gülümsemeydi, ama kollarını kavuşturup üzerimde dik dururken, gözlerinde bir anlık bir kırılganlık belirdi. Rune yazdıklarından hiç bahsetmemişti, tüm övgülerimi ve onunla bunu tartışmak için yaptığım çağrılarını görmezden gelmişti.

"İyi, Rune," dedim. "Gerçekten iyi."

"Öyle dedin," dedi yumuşak bir sesle, elinin tersiyle elmacık kemiğimi okşayarak.

"Bu köy bana büyüdüğüm yeri hatırlatıyor," dedim, gözlerine bakarak. Bana ailesiyle ilgili bazı şeyler anlatmıştı, ama aslında nereli olduğunu ve nasıl vampir olduğunu hiç açıklamamıştı.

"Hmm," dedi Rune.

Yüz hatları temkinli hale geldi, bu da benim daha fazla merak etmeme neden oldu.

Bana daha fazlasını anlatmak *istiyordu*. Bana açılmak *istiyordu*. Bu mantraları tekrar ettim, onun benim irademe boyun eğmesini istedim.

"Muhtemelen senin köyün bana kendi köyümü çok hatırlattığı içindir, yüzyıllar boyunca neredeyse hiç değişmemiş," diye devam etti.

Kulaklarım dikildi. Bu kesinlikle Crescent Haven'a benziyordu. Başka bir şey daha aklımda kalmıştı. Bu bölüm, metafor ve ironi ile dolu, türünün metafor ve ironiye dayalı bir türde yazılmış olsa da, doğanlara dair kısa bir atıf vardı ve bu bir önsezi gibi okunuyordu. Hikaye açıkça savaştan önce geçiyordu, ancak parametreler belirsizdi. Rune kendi hikayesini mi yazıyordu? *İnsanlık* hikayesini mi?

"Bir şey oldu, değil mi?" diye sordum ve gözleri şaşkınlıkla parladıktan sonra kısıldı. "Tüm ölümlüler adına doğanlara meydan okuyacak kadar güçlü olmak istemene neden olan korkunç bir şey."

"Bu, motivasyonlarımı çok kahramanca gösteriyor, ki bu benim hak ettiğimden daha cömert bir yorum."

Kararlıydım. Açılmasını, benim ulaşamayacağım kadar sıkı tuttuğu şeyleri bana göstermesini istiyordum.

Rune iç geçirdi, beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı. Bacaklarımı ona doladım ve o da beni kucağına alıp kanepeye oturdu.

"Sana hayır demek ne kadar zor, hiç hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı Rune. Ben geniş bir gülümsemeyle, titreyip kaşlarını çattığı sırada keskin çenesini okşadım. "Kız kardeşlerim doğanlar tarafından öldürüldü," dedi. Yüzümdeki gülümseme kayboldu, midem dehşetle kıvrıldı. "Üzgünüm, Rune." Omzunu kaldırdı ve hafifçe başını salladı. "Çok, *çok* uzun zaman önceydi."

Daha fazlasını öğrenmek istesem de onu zorlamadım. İnsan hayatı korkunç geçmişti. Annesi ve kız kardeşlerini korumak için onu istismar eden babasını öldürmek zorunda kalmış, sonra da annesi onu reddetmişti. Bu yeterince kötüydü. Şimdi de kız kardeşlerinin vampirler tarafından öldürüldüğünü öğrenmek... Rune, koruyucu olmaktan başka bir şey değildi. Çok acı çekmiş, tamamen çaresiz hissetmiş olmalıydı. Bir daha asla böyle hissetmemek için en güçlü hali olmayı seçmesine şaşmamalı.

Onun için üzüldüm, kalbim sıkışarak onun kollarında batıp sert hatlarını izlemeye devam ettim.

"Belki sen de intikam için hareket ettin, ama intikam arzun sevgiden doğdu," dedim nazikçe. "Ve kederden, ki bu da sevginin doğal bir sonucudur."

Rune gözlerimin içine baktı, gardı bir parça da olsa kırılmıştı. Sanki büyümenin etkisine girmiş ve bundan biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Hala senin iğrenç bir canavar olduğunu düşündüğümü söz veriyorum," dedim ve gözleri mizahla parladı. "Ama iyiliğini de görüyorum. Yemin ederim bunu kendime saklayacağım." "Öyle olsa iyi olur." Dudakları gülümserken beni tek bir hareketle

. Eğildi, vücudu benim zarif, narin kanepem için çok büyüktü. "Ben senin en kötü kabusunum, Scarlett canım, ve bunu unutmama izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

RUNE

Scarlett'in uykusunu izlerken, zayıf kontrol ipliklerim gerildi. Yan yatıyordu, yorganı ve çarşafları vücudunun kıvrımlarına yapışmıştı. Bu gece Odessa'da birkaç saat onu izledim, ama o bunu bilmiyordu. Artık paraya veya kız kardeşini bulmak için yardıma çaresizce ihtiyaç duymamasına rağmen, her zamanki numaralarına devam ediyordu.

Kurnaz, çelişkili küçük yaratık, oyunu sevdiği için bu işin içindeydi. Benim kadar başkalarının zihnini anlamaktan zevk alıyordu. Ben bir adamı yıkmak için yararlanabileceğim zayıflıklarını ararken, o bir adamı reddedilmiş ve telaşlı kölesine dönüştürmenin yollarını arıyordu.

Bu çok seksi bir şeydi.

Onun endişesine rağmen, Sadie Scarlett ile tanışırca, ikisinin korkutucu derecede benzer olduklarını göreceğini biliyordum. İlk başta ikisi de kendilerini tehdit altında hissedeceklerdi, ama sonra eğlenceli bir zeka savaşından sonra en iyi arkadaş olacaklardı.

Belki bir gün, Scarlett sahiplenildikten sonra onu Sadie'ye götürürdüm.

Scarlett ve ben ayrı olduğumuzda beni ayakta tutan tek şey, onun küçük boğazına zorla içirdiğim kan, onu her zaman bana bağlayan görünmez tasmaydı. Onu her zaman takip ettim, tam olarak olması gereken yerde olduğundan emin oldum.

Onu dünyaya göstermeden önce işaretlemek için sabırsızlanıyordum, ama o zaten benimdi. Belki de hep benim olmuştu. İnsan tarafımın kemiklerimde hissettiği şeyi inkar etmekten çoktan vazgeçmiştim.

Ruhum, tanrıların onu benimle birleştirme kararından bir şekilde kurtulmuş ve biz ölümlü bedenlerimize girmeden önce kaderimizde yazılı olan şekilde onunla iç içe kalmıştı.

Yaklaşarak, göğsünün düzenli bir şekilde inip kalkmasını izledim. Yumuşak bir iniltiyle kalp atışları hızlandığında, gözlerim neredeyse geriye devrildi

Artık hiçbir şey beni ondan uzak tutamazdı. Odanın içinde onun uyarılmasının kokusu yayılıyordu, küçük fahişemin beni hayal ettiğini ortaya çıkarıyordu. Yaz sıcağını, şiddetli fırtınaları ve seksi hatırlatan lezzetli, günahkar tatlı kokusuyla birleşince, ondan sarhoş oldum, dişlerim diş etlerimde neredeyse ağrıyordu.

Dikkatlice yorganın altına, yanına uzandım. Çoğu zaman, benim içeri girip çıkmamdan hiç etkilenmeden uyuması şaşırtıcıydı, özellikle de onu kollarıma aldığımda daha da derin bir uykuya dalması.

Bu gece niyetim o kadar tatlı değildi. Onu dikkatlice sırt üstü çevirdim. Uyanmasını bekledim, ama o sadece anlaşılmas bir şeyler mırıldandı, baş döndürücü kokusu daha da güçlendi ve beni kendi deliliğimin derinliklerine sürükledi.

"Ah, Küçük Alev," mırıldandım. "Savunmasız ve..." Elimi bacaklarının arasına kaydardım, külot giymediğini fark edince homurdandım. "Çok ıslak."

Uykusunda bile vücudu dokunuşuma doğru eğildi. Bilinci kapalıyken o kadar mükemmel, itaatkar bir kızdı ki.

Nefesi hızlanırken klitorisini ovuşturdum, gözleri göz kapaklarının arkasında hızla hareket ederken dudaklarından yumuşak inlemeler kaçtı. Rüyalari dokunuşumla birleşti ve vücudunun, orgazm olmak üzereyken olduğu gibi gerildiğini hissettim.

İki parmağımı içine sokup pompaladım. Amcığı sıkılaşıp etrafımı sıktı. "Aferin Scarlett," kulağına fısıldadım. "Tanrının elinde kurtuluşunu bul."

Klitorisine geri döndüm ve sonunda, bilinçsizliğini sürdürmek için çok hızlı atan nabzının kesin sesini duyabildim.

Uyanırken, tam olarak ne kadar baskıya ihtiyacı olduğunu bilerek hızlıca çalıştım. Gözleri açıldığında, çoktan üzerine çıkmıştım, boş elimle ağzını kapatmıştım. Öne eğildim, yüzüm onunkinden birkaç santim uzaktaydı. Mavi gözleri dehşetle büyüdü, şiddetli bir şekilde boşaldı ve avucuma çığlık attı.

Vücudu altımda titriyordu ve benim penisim, karnına bastırırken hiç bu kadar sert olmamıştı. Onun titremesinden, şokundan, lezzetli korkusundan zevk alıyordum. Kanı, bu anda olduğu kadar ilahi olamazdı, boşalmasıyla ıslanmış ve adrenalinle dolmuştu.

Korkutucu bir an için, sonunda dişlerimi boğazına geçirdiğimde, kendimi onun içine gömmek üzereydim. Eğer benim özel türdeki

deliliğim, onun acısını arzuladığım kadar onun iyiliğini de önemsememi engellemeseydi, tüm ihtiyatımı bir kenara atmış olabilirdim.

Gürleyen kalbi yavaşladı, vücudu altımda hareketsiz kaldı. Bana güvenmişti — zavallı, çaresiz şey.

Ağzını açtım ve onun yerine onu öptüm, dudaklarının tadı, damarlarında dolaşan saf günahla karşılaştırıldığında muazzam bir alaydı. Yine de, Scarlett söz konusu olduğunda, bana verdiği her şeyi kabul ederdim. Onun ebedi ateşinden çıkan en ufak bir kıvılcım olsa bile.

Ama bunu ona asla belli etmedim.

Güçsüz, esir, sadece bir av olmak hoşuna gidiyordu. Ben de onun Efendisi olmak hoşuma gidiyordu.

Bu dinamik, onun yanında ne kadar kontrolümü kaybettiğimi veya onun arzularına, ruh hallerine ve sevgisine ne kadar bağlı olduğumu asla açığa vurmamamı gerektiriyordu. Gerçi kurnaz şey herhalde hepsini biliyordu.

Onu benimmiş gibi öptüm. O benimimdi. Dilimle ağzına girdim, sonra geri çekildim, dudaklarını emdim ve alt dudağını dişlerimle ısırdım.

Bir santim geri çekildim. "Umarım rüyada gördüğün benmişimdir."

"Rüyalarımı kontrol edemezsin, Rune," dedi, her zamanki gibi yaramaz.

"Tabii ki edemem." Başparmağımla şah damarını okşadım.

O güldü ve ben bu sese eridim. Boynunu öptüm. Penisim zonkladığında, gölgelerim sızmaya başladı ve dişlerim inkar edilemez bir şekilde rahatsızlık vermeye başladı, ondan uzaklaşıp yana çekilmek zorunda kaldım.

Kaşlarını çatarak hareketlerimi takip etti ve bana döndü. "Benim kanımı istiyorsun."

Şimdi gülme sırası bendeydi. Sesim istemediğim kadar sert çıktı. "Evet, bebeğim, kanını istiyorum."

O, pantolonumdan penisimi rahatça çıkardığında, o anda onun Lillian'ın iblislerinden biri olduğuna karar verdim.

"Bu yüzden benimle sevişmek istemiyor musun?" diye sordu, küçük eli benim uzunluğumu kavrayarak. "Kontrolünü kaybetmek istemediğin için mi?"

Onu durdurmak için çok zayıftım, bunun yerine kalçalarımı hafifçe ona doğru salladım. Kendinden çok memnun görünüyordu ve bu, onun kendini beğenmişliğini sikmek istememe neden oldu. Tabii ki, bu tam da onun istediği şeydi.

"Resmi olarak benim olmayı kabul ettiğinde, seni sikip kanını içeceğim," dedim, onun sıkı tutuşundan gelen iniltiyi bastırarak. "Çünkü bir kez

kanına ve sıkı küçük amına bağımlı hale geldiğimde, klanın tam korumasını kabul etmeni isteyeceğim. Ve bu alemde tek bir kişi bile vücudunda izler ve ısırıklar bırakan ve güzel ruhunu ele geçiren kişinin kim olduğunu bilmezse, tanrılar beni lanetlesin."

Bir an için beni kızdırmayı bıraktı, gözleri büyüdü - rüyalarımı süsleyen, içinde boğulacak kadar geniş, büyüleyici mavi derinlikler.

"Sana istediğini verir vermez sıkılacağından korkuyorum," diye itiraf etti yumuşak bir sesle. "Ya da daha kötüsü, değişeceksin. Her şeyin, benim savunmasız kalbimi ele geçirmek için tasarladığın büyük bir baştan çıkarma olduğunu, onu geri dönüşü olmayan bir şekilde parçalamak için olduğunu ortaya çıkaracaksın. Ben de Isabella gibi bir köle olacağım."

İlk başta, sözleri beni öfkelenlendirdi — benim de doğuştan gelenlerle aynı olduğumu ima etmesi, kanımı kaynatacak kadar haklı bir öfke uyandırdı. Ama içgüdüsel duygusal tepkimin altında, sözlerinin ardındaki korkuyu görebiliyordum. Yaralanmışlığı.

"Daha önce bir erkekle sağlıklı bir ilişkin oldu mu, Scarlett? Arkadaşın Jaxon dışında?"

Penisimi pantolonumun içine geri soktum. Gölgelerim bilinçsizce ona uzandı, siyah dumanları bacaklarının üzerinde dalgalandı. O buna alışmıştı, onu bir saniyede öldürebilecek güce neredeyse hiç bakmıyordu — ona ve sadece ona karşı nazik olan ölümcül büyü.

Kafasını salladı. "Hayır." Göz teması kurmaya çalışarak yutkundu. "Hiç aşık bile olmadım. Birkaç kez yaklaşmıştım. İlk başta, ilk çıkmaz ilişkilerimde kendimi tamamen verdim. Sonunda boşlukta kaldım. Erkekler beni hep hayal kırıklığına uğrattı."

"Onlar seni kullanmadan önce sen onları kullanmak daha mı iyi?" diye sordum çekinerek.

Tanıdık bir ifade yüzünü kapladı. Utanç ve çok daha karanlık bir şey. Gözlerindeki ışık sönmeye başladığında, onu burada benimle tutmak için elini tuttum.

"Sana güvendiğim için aptalım. Hislerimi hissettiğim için, hala hayalini kurduğum her şeyi umduğum için naifim," dedi gizemli bir şekilde, ama ben onun *aşktan* bahsettiğini biliyordum.

Onun dolaylı olarak kalbini çaldığımı itiraf ettiğini duyunca dudaklarım gülümsemek için kaşındı. Henüz bana tam olarak güvenmiyordu, ama bir gün kalbini geri vermeyi hiç düşünmediğimi anlayacaktı.

"Bırakmanı istiyorum. Bunu talep ediyorum," dedim, sesime savaş emri verirkenki gibi aynı soğukkanlı otoriteyi katarak. "Sana

senin tümünü isteyeceğimi söylemiştim, özellikle de gömmek öğrendiğin parçalarını. Düş, ben seni yakalarım."

Nefesi titriyordu, kalbi sevimli bir şekilde düzensiz bir şekilde atıyordu. "Korkularımın bir parçası olan *kölenim olma* konusuna değinmedin."

Gülümsedim. "Mm. Bu kulağa hoş geliyor."

Gözleri kısıldı, ateşle parladı. Yine de dudaklarında çok küçük bir seğirme vardı.

"Benim yanımda asla tamamen özgür olamayacaksın. Hiçbirimiz özgür değiliz, özellikle de çatışma zamanlarında. Sen sonsuza kadar sömürülecek bir zayıflık olacaksın. Ama seni asla hapsetmeyeceğim. Senin çıkarların için her zaman en iyisini yapacağım, bu çıkarlar benim isteklerimle uyuşmasa bile. Bir gün dünyanın öbür ucunda yeni bir başlangıç yapmak istersen, seni benden istediğin kadar uzağa göndermek için tüm imkânlarımı kullanacağım. Bu beni içten içe parçalasada."

Son itirafında gözleri parladı — beni incitme yeteneği.

"Hiç mümkün olduğunu düşünmediğin bir tür özgürlüğü tatmanı istiyorum. Tüm korkularından, yaralarından, karşılanmamış ihtiyaçlarından ve arzularından kurtulmak. Sana her zaman, *tüm bunlardan* daha azını hak etmediğini söyledim." Yanağını okşadım. "Dürüstlüğümü, her hareketimle sana göstererek kanıtlamaktan başka bir yolum yok. Sana evcil hayvanım gibi davranmak en sevdiğim eğlencelerden biri. Ama bir gün, oyunlarımızda ve eğlencelerimizde vazgeçtiğin güç de dahil olmak üzere, tüm gücünü geri almak istersen, sana zihinsel özgürlüğünün anahtarlarını vereceğim."

Birkaç saniye sessiz kaldı.

"Senden asla kurtulamayacağımı düşünüyorum," diye fısıldadı. "Sen de benden."

Bunun üzerine ikimiz de sessiz kaldık.

Güneş doğmaya başlamıştı, sıcak ışıklar yeni koyu mor kadife perdelerinden yavaşça sızmaya başlamıştı.

Belki de onu bu kadar erken uyandırdığım için suçluluk duymalıydım, özellikle de Odessa'daki programı göz önüne alındığında. Ama o delici gözlere baktığımda, hiç suçluluk hissetmedim.

"Kahve ister misin?"

"Kahvem yok. Ya da kahve yapma imkânım," diye uykulu bir sesle mırıldandı.

"Evet, var. İkisi de olmaması beni rahatsız etti. Ben de durumu düzelttim

"

Kıkırdadı ve ben de bu sese çok kolay kapıldım, melodisinde kendimi kaybettim. *Benim* için çıkardığı bu güzel ses.

Esnedikten sonra gözlerini kapattı. Gölgelerim onun etrafını sarmıştı ve küçük şeytan sadece onlara bırakıp rahatladı.

Ben mutfağında su kaynatıp Ravenia'nın en iyi hafif kavrulmuş kahvesinin üzerine dökerken, onun uykuya dalmasına izin verdim. Kahvenin demlenmesini beklerken, her gün Scarlett'in yanında uyanmanın nasıl bir his olacağını hayal ettim.

Garip bir şekilde, bunu hiç hayal edemiyordum. Sanki onu çağıyor, bana ait olmayan bir şeyi alıyormuşum gibi hissediyordum. Bu düşünce ne kadar acı verici olsa da, bazen Scarlett'in kalbinin henüz tanışmadığı bir insan ruhuna ait olduğunu düşünerek endişeleniyordum. Ona bakacak, ona iyi davranacak, belki de onu heyecanlandıracak bir adam - benim onun ateşli ruhunda uyandırdığım her şeye kıyasla sönük kalsa bile.

Yine de, onu kendime ait ilan etme, eğer karşılaşırlarsa onu onun için mahvetme cüretini gösterdim.

Giderek daha sık hissettiğim bu insan duyguları korkutucuydu. Crescent Haven'da onları aramıştım, bunu şimdi itiraf edebilirim. Sanki insanlığımı o perili mezarlıkta, kumlu toprak ve insan kalıntılarının altında gömmüşüm ve yüzyıllar sonra mezarından çıkıp masum bir insan kıza bağlanmış gibiydim.

Scarlett'in yanına döndüğümde, suçluluk duygusunun hayalet uzuvları beni bırakıp gitti. Scarlett, yorganın altında benden kaçmaya çalışırken gülüyordu. Onu yorganın altından çıkardım ve neredeyse zorla kahve içirdim, ama o bunu sevmediğini iddia etti.

"Bana zorla bir şeyler yedirilmesini seviyorsun, bebeğim," dedim.

Son yudumunu neredeyse tükürecek gibi oldu, bana bakarken boğuldu. "Bu sana yakışmadı." Tiksinti ile burnunu kırıştırdı.

Gülümsedim. "*Sen* benim altımda olmak istiyorsun."

Bunun üzerine, gülerek başını geriye attı. "Bu kadar zeki ve eloquent birisi için çok aptalca şeyler söylüyorsun. Bütün o güzel cümlelerin, bana söylemek istediğin şeyler bunlar mı?"

Saçını kulağının arkasına attım ve fincanımı yatağının başucundaki masaya koydum. "Senin gülüşünü duymak için buna değer."

Kafasını salladı ve neredeyse boşalmış fincanına baktı. "Dün ne yaptın? Evime girip uyurken benden faydalanmadan önce

beni kullanmadan önce ne yaptın?"

Onu yine kaçırmayı, onu benim dünyamın sertliğinden korumayı düşündüm. Ama bunun sürdürülemez olduğunu biliyordum ve içimdeki hasta bir parça onu test etmek, bana sırtını dönmeden ne kadarını kaldırabileceğini görmek istiyordu.

"Mason ve ben bir succubus'u işkence edip öldürme zevkini yaşadık."

SCARLETT

Rune'un itirafı beni bir an için şaşırttı. Aslında şaşırmamam gerekirdi. Rune'un ne yaptığını, neyden *zevk* aldığını biliyordum. Onun keskin çelişkileri, baştan çıkarıcı olduğu kadar rahatsız edici de olabilirdi.

"Neden?" diye sordum.

"O, benim küçük kulüplerimden birinde çalışıyordu, klanımdan birkaç kişiye yakın davranarak bilgi koparıyor ve onların arzularını manipüle etmek için güçlerinden besleniyordu. Succubuslar senin gibi değildir, Scarlett. Onlar sadece baştan çıkarıcı değildir," diye açıkladı, başlığa yaslanarak iç geçirdi. "Onlar Lillian'ın şeytani yaratıklarıdır, ruhsuzdurlar ve başkalarının enerjisiyle beslenirler. Güçlü, iyi eğitilmiş bir succubus sadece cinsel dürtüleri kışkırtmak ve onlardan beslenmekle kalmaz. Daha derin arzuları, hatta belki de bir kişinin görevleri ve sadakatleriyle çelişen arzuları bile tespit edebilirler. Bizim bastırdığımız küçük dürtüleri, bir succubus bulup ortaya çıkarabilir ve kendi başlarına olabileceklerinden çok daha büyük hale getirebilir. Incubi ve succubi, fark edilmediklerinde bütün rejimleri yıkmışlardır."

"Bu korkutucu," diye mırıldandım. "Onun bir succubus olduğunu nasıl anladın? Onların gerçek doğası, fark edilene kadar gizli kalmaz mı?"

"Özel bir kan büyüsü," diye cevapladı Rune. "Mentorum Sadie, son ziyaretimde succubuslardan bahsetti ve bu, Mason ve beni bu kadın ve onun klanımın pek çok üyesine olan yakınlığı hakkında düşünmeye sevk etti."

Rune odanın karşısına bakarken yüzünde bir ifade belirdi. Mason'ın adı geçince midem düğümlendi. O beni gerçekten sevmiyordu. Belki de benim de kötü bir succubus olduğumu düşünüyordu.

Isabella da, benim insan ebeveynlerden doğan kız kardeşi olduğumu bilmesaydı, aynı şeyi düşünürdü. Her zaman benim güçlerimin kötü olduğunu, karanlık bir yerden geldiğini ve Helia tarafından lanetlendiğini söylerdi. Midemdeki o batma hissi, kolayca görmezden gelemeyeceğim şekilde katlanarak arttı. Isabella'nın günlüğünün sesini neredeyse duyabiliyordum.

Isabella'nın günlüğünün sesini duyabiliyordum. Yatağın altından, fısıltılar yukarı doğru yükseliyordu, en yüreğimi parçalayan sorularımın hepsine cevap vereceğine söz veriyordu.

Neden ait değildim? Isabella neden beni terk etmişti? Neden babam da dahil olmak üzere, bana yakın olan herkes beni terk etmişti? İçimde, diğer insanların gözlerinde kendimi görmekten çok, bir iblisin tanımında kendimi görmeme neden olan şey neydi?

"Acıyı sevmem seni rahatsız ediyor mu? Öldürmeyi? İnsanları parçalamayı?" diye sordu Rune.

Rune'un itirafının bu kısmını neredeyse hiç düşünmemiş olmam benim hakkımda neyi gösteriyordu?

Ona baktım, gözlerim onun gözlerini tararken kaçan, açıkça görülebilen bir kırılmalık parıltısı gördüm.

"Hayır," dedim. "Belki rahatsız olmalı, ama rahatsız etmiyor. Sen eğlence için şiddet uygulamıyorsun."

Elimden fincanımı aldı ve kendi fincanının yanına koydu, sonra üzerime oturdu. "Öyle değil mi, evcil hayvanım?"

BİRKAÇ GECE SONRA, Odessa'da her zamanki gibi servis yapıyordum. Rune'un beni sahiplenme arzusu inkar edilemez hale gelmişti, sanki o, beni kendi takıntıyla uyuşturan bir incubus gibiydi. Onun beni halka açık yerlerde ve Odessa'da görmezden gelmesinden nefret ediyordum, özellikle de dönüştürülmüş kadınlar özel bölümde ona yalakalık yaparken. Ya da onu seks zindanına girerken izlediğimde... O zindanı, açgözlü merakıma rağmen, onsuz görmeme izin verilmiyordu. O zindanın derinliklerinden yükselen hava, adeta manyetik gibiydi. Bazen kendimi tamamen bilinçsizce merdivenlere doğru çekilirken buluyordum.

Rune olmadan vampirlerin ahlaksızlık yuvasına inen merdivenlerden aşağı inemezdim, ama Rune'un olmaya hazır olmadıkça onunla birlikte görülemezdim.

Ve Helia beni kurtarsın, onun olmak istiyordum.

Isabella'yı kurtarmasını sağlamak için bunu istediğime dair kendime söylediğim yalanlar, bu noktada gülünçtü. Isabella'yı kurtaracaktım çünkü bu benim görevimdi ve çünkü suçluluk duygusu hala ruhumu kemiriyordu.

Ama *ben* Rune'un olmak istiyordum.

Çünkü Rune'un yanında olmak, kendimi gerçekten ait hissettiğim tek yerdi. Herkesin gözü önünde, Rune beni gerçekten gören tek kişiydi.

Herkesin arzuladığı Rune, benim özlediğim tek erkekti.

Seçimimin çoktan yapıldığını fark ettiğimde içimde güçlü duygular uyandı. Korku göğsüme çarptı, ardından hızla güvensizlik geldi, bu adama, bu ölümsüze, diğerlerinin üstünde olan bu tanrıya bağımlı olduğum hissi içimi kemiriyordu.

Reggie koyu renk kaşlarını kaldırıncaya kadar yüksek sesle küfrettiğimin farkında değildim. Ona içki getirdikten sonra, şık oniks masanın etrafında durup sohbet ediyorduk.

Gümüş rengi saçları bakımlı ve kısa kesilmişti, gece mavisi takım elbisesi şık ve sanatsal bir dramatizm katıyordu. "Bugün o büyüleyici zihnini bu kadar heyecanlandıran ne, Scarlett canım?"

Zor müşteriler hakkında bir özür ve yarı yalan mırıldandım.

Göz teması kurmaya çalıştım, ama neredeyse bir saattir karşıdaki Rune'u izliyordum. Tanımadığım, dönüşmüş bir kadın tüm bu süre boyunca onunla birlikteydi ve giderek ona yaklaşıyordu. Kadın yıkıcı derecede güzeldi, hacimli sarı saçları, mükemmel çizilmiş kırmızı dudakları, soluk teni ve kırmızı elbise ve yüksek topuklu ayakkabılarla tam bir figürü vardı.

Dişlerimi sıktım. Ben de bu gece kırmızı giymiştim, çünkü Rune'un benim üzerimde en sevdiği renklerden biriydi. Elbiseyi bile o seçmişti.

Kadının narin eli Rune'un koluna dokunduğunda, kanım dondu, tenim yandı. Rune'un ilgisini çekmek için birçok kadın gördüm, ama ona dokunacak kadar cesur olanını hiç görmemiştim. Birbirlerini iyi tanıyor muydular? Tanıyor olmalılar.

Bana hiç önceki sevgililerinden bahsetmemişti. Dış dünyaya kendini basit zevklerin üstünde bir tanrı olarak göstermeye çalışmasına rağmen, bakir olmaktan uzak olduğunu biliyordum. Seks zindanındaki zamanıyla ilgili fısıltılar bunun kanıtıydı, ama ben hiç dinlemeye cesaret edememiştim.

Kadın ikinci kez koluna dokundu ve o onu durdurmadı. Gözlerime bakıp bakışlarımı tuttuğunda, kıpkırmızı olduğunu gördüm. Dudakları seğirdi.

Benimle oyun mu oynuyordu? Beni kendisine bağlamak için mi kışkırtıyordu? Siktir et.

"Reggie, sana bir şey itiraf etmeliyim," dedim, gözlerimi ona çevirerek

Sıcak bir gülümsemeyle, yakışıklı yüz hatları aydınlandı. "Her zamanki gibi merakımı uyandırdın."

"Hala gizemli alt kattaki sığınağı görmedim," diye başladım ve o öne eğildi, gözleri hafifçe yuvarlaklaştı. "Beni oraya götürecek bir patrona ihtiyacım var, ama birinin benimle vakit geçirmek için para ödemesini ve sonunda benim rahat hissetmediğim şeyler yapmaya mecbur hissetmemi istemiyorum."

Rune aklını kaçıracaktı.

Bu düşünceyle gülümsedim. Rune açıkça kıskançlık oyunları oynamak istiyordu ve ben pasif bir katılımcı olmaktan uzaktım.

Reggie'nin yüz hatları yumuşadı. "Seni tamamen anlıyorum, Scarlett," dedi. "Girişte koluma girmen bile benim için bir onurdur. Senden hiçbir şey beklemiyorum ve daha iyi bir şey için beni terk etsen de hiç sorun etmem. Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun. Hepimiz hak ediyoruz!"

Reggie'nin kendi arzularını kontrol edip benim rahatımı her şeyin üstünde tutmasını takdir ettim. Avlarımla buna alışık değildim, bu yüzden bütün gece boyunca sırf canım istediği için onunla konuşuyordum.

Onun parıldayan gülümsemesini taklit ettim.

Reggie, şaşkın ve temkinli Seraph ile konuşurken, bana kalan vardiyam boyunca beni kaçırmayı için cömert bir bahşış verdiğinde, Snow yaklaştı.

Soluna ve sağına bakındıktan sonra büyük kolyesinin içinden küçük bir şişe çıkardı. "Bir damla kanına ihtiyacım var."

Hâlâ hassas sarışınla ilgilenen Rune'a bakmakla o kadar meşguldüm ki, hiç düşünmeden Snow'a elimi uzattım.

Avuç içim onun avucuna girer girmez, sözleri nihayet kafama dank etti. Onun bakışlarına odaklandım. "Bekle, ne?"

Snow, Rune'dan beni uzaklaştırdı ve koyu renkli masaların üzerinde yanan mumların aydınlattığı, yumuşak koltukların bulunduğu bu sessiz köşeye yanıma yaklaştı.

"Sana kanını verdi mi, özellikle de bunu uzun zaman önce, seni henüz tanıımıyorken yaptıysa, bunu bilmeye hakkın var." Gözlerimin içine sertçe baktı.

Düzeldim, savunmacı tavrım dudaklarımı çatık hale getirdi. "O böyle bir şey yapmaz. Yapsaydı da benden saklamazdı."

"İkinci kısım endişe verici," diye mırıldandı Snow. "Ama peki, o zaman endişelenmene gerek yok. Lütfen benim için rahat etsin diye bunu yapar mısın?"

Belindeki gizli cebinden çıkardığı minyatür bıçağa baktım. Tereddüt ettim, ama dikkatim hala Rune ve çarpan kalbimdeydi

onun en katı kurallarından birini çiğnemek üzere olduğumu biliyordum. "Tamam," diye mırıldandım.

Sol işaret parmağımı deldi ve bir damla kanımı şişeye sıktı. Rekor bir hızla, onu kolyesine geri koydu ve Reggie'nin geri dönmesi için tam zamanında uzaklaştı.

"Hazır mısın?"

Snow kaşlarını kaldırdı. "Sen..." Ben başımı salladım ve o gülümsedi.

"Dikkatli ol ve tanrıların aşkına, *lütfe*n eğlen," dedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sen *özgür*, güzel, genç bir kadınsın ve sadece eğlenmelisin."

Reggie iksir kadehini kaldırdı. "Şerefe!"

Reggie'nin kolunu tutup korunan merdivene doğru yürümeye başlar başlamaz boynum yandı. Rune'un sırtıma yönelttiği bakışları yüzümü kızarttı, uyluklarımın arasında bir ağrı hissettim. İçimdeki enerji, sanki ikisi birmiş gibi, ayaklarımın altındaki karanlık gücü yansıtıyordu.

SCARLETT

Seks ve şiddetle çevriliydim, heyecanlı bir enerji derimin altında uğulduyordu. İlk oda geniş, göz alıcı ve karanlıktı, kırmızı ışıklarla aydınlatılmıştı. Hem vampirler hem de ölümlüler, odanın dört bir yanına yayılmış çeşitli mobilyaları ve sapkın aletleri kullanarak ya izliyor ya da ahlaksız eylemlerde bulunuyorlardı.

Solumda, çıplak bir kadın bağlanmış ve X şeklinde bir çarmıha gerilmişti. Tamamen giyinik bir dönüştürülmüş adam, ustaca bir kırbaç kullanıyordu, elinde kırbaçı döndürürken deri kayışlar kadının göğüslerine ritmik bir şekilde iniyordu. Kadın inliyor ve yumruklarını sıkıyordu. Boynunda, göğsünde ve kollarında diş izleri vardı.

Yakındaki bir köşede, daha dost canlısı fahişelerden biri olan Maize, yere yakın siyah bir yatakta iki erkekle birlikteydi. Biri onun bileğinden beslenirken, diğeri onu sikerken boynuna sıkıca tutunmuştu. Gözleri donuklaşmış ve ecstasy ile doluydu, mutluluğu o kadar güçlüydü ki odanın diğer ucundan bile hissedebiliyordum.

Tüm bu garip, sapkın aletler ve inlemelerle kıvranan bedenlerin duyusal aşırı yüklemesi karşısında şaşkın ve kafam karışmış olmalıydım. Ama tıpkı üst katta olduğu gibi, bu ahlaksızlık yuvasında da garip bir şekilde rahat hissediyordum.

Hayır, rahat değil. *Güçlü* hissediyordum.

Reggie beni odanın içine çekmeye çalışırken, kafaların birer birer döndüğünü fark ettim. Çarmıha gerilmiş kadın, rahat ve sersemlemiş halinden çıkıp beni değerlendirdi. Ve kırbaçlı adam ritmini kaybetti, durup kadının bakışını takip etmek için tamamen döndü. Maize ve adamları bile bir şekilde birbirlerine odaklanmayı bırakıp dikkatlerini bana verdiler.

Onların gördüklerini kendi zihnimde canlandırdım. Uzun kahverengi dalgalı saçlarım, kıvrımlarımı vurgulayan koyu kırmızı elbise içindeki minyon yapım,

gözlerim. O yoğunluğa, odanın içinde dolaşan büyü ve enerjinin akışına kendimi bıraktım. Onu içime çektim, görüşüm, koku alma ve işitme duyularım keskinleşti, zihnim hem rahat hem de uyanık hale geldi, heyecan ve coşkuyla doldu.

Crescent Haven'da, kendimi kapatıp içime kapanmamı, kendimi küçültmemi sağlayan bir şekilde farklıydım. Odessa'da, benzersizliğim gizli bir güç, bir varlık, bir silah gibi geliyordu. Çaresiz değildim. Güçsüz değildim. Ben oyun ustasıydım, başkasının tahtasındaki bir piyon değildim.

Bazıları bakmaya devam etti. Diğerleri ise yavaş yavaş yenilenmiş bir enerjiyle faaliyetlerine geri döndüler. Bastırılmış, karanlık tarafım, onların şimdi benim onların altında olan ölümlü, bağladıkları ve çaresiz bıraktıkları, ısırıkları ve özünü içtikleri kadın olduğumu hayal ettiklerini sezgisel olarak biliyordu.

Saklanma ve utanma içgüdülerim ortaya çıktığında, onları görmezden gelmek daha kolaydı. Özellikle de Rune'a dokunan sarışın kadını ve onun buna izin verirken bana bakan gözlerini hatırladığımda.

Reggie bana döndü, her bir özelliğinden memnuniyet sızıyordu. "Herkesin senin varlığınla zindanı şereflendirmeni ne kadar uzun zamandır beklediğini bilemezsin."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Gerçekten mi? İnsanlar benim hakkımda böyle mi konuşuyor?"

Burada mı?"

Reggie kaşlarını kaldırdı ve bana inanamayan bir bakış attı. "Tabii ki." Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken, o güldü ve devam etti. "Neden bu kadar çok müdavimin yukarıda kalıp, senin ilgini çekmeye çalışıp, sonra bir anda ortadan kaybolduğunu hiç merak ettin mi? Buraya geliyorlar. İnsanları kırılma noktasına getirip sonra tamamen ulaşılmaz hale gelmekte çok iyisin. Bu biraz çıldırtıcı."

Gülümsedim.

Reggie tekrar güldü ve parmağını bana doğru salladı. "Sen çok kötüsün, biliyor musun?"

Burada çok fazla güç vardı, sanki büyük bir arzu seli gibi, dalgalar halinde odayı kaplayarak her sınırimi aydınlatıyordu. Reggie'ye omuz silktim, utangaç davranmayı hatırlayamıyordum. Ya da yeteneklerimin karanlık tarafını. Boş yer artık çok uzaktaydı. Çok doluydu, çok yüksekti, bulutların üzerinde süzülüyordu.

"Vampirlerin Odessa gibi yerlere, özellikle de yeraltına neden ihtiyaç duyduklarını biliyor musun?" diye sordu bana, ortamdaki erotik müziğin düşük uğultusu ve inlemeler, çığlıklar, çarpma ve tokat seslerinin korusu arasında.

"Beslenmek dışında mı?" diye sordum.

Reggie bir an odaya bakındıktan sonra gözlerime geri döndü. "Biz şiddet dolu, hedonist yaratıklarız, Scarlett. Ölümsüzüz, bu da bizi memnun etmek, ilgimizi çekmek ve heyecanlandırmak zorlaştırıyor. Karanlık tarafımızın bir çıkış noktası olmalı, yoksa dürtülerimiz birikip bizi kan dökme arzusuna sürükler. Burada günah işliyoruz ki, dışarıda çok daha az kabul edilebilir şekillerde yapmayalım."

Rune'un eğilimleri bu yüzden mi tamamen bozulmuştu? Çok uzun süredir hayatta olduğu için sadece en sapkın, en yoğun ve en ahlaksız şeylerden tatmin bulduğu için mi?

Bekle. O zaman benim mazeretim neydi?

"Ölümlüler de gölgeleri vardır," dedi Reggie yumuşak bir sesle. "Yer döşemelerinin altındaki o yer, tüm utançlarını, suçluluklarını, bastırılmış arzularını, en karanlık dürtülerini sakladığın yer... Ölümlüler bu baskıyı serbest bırakmanın bir yolunu bulamazlarsa, bizim gibi patlayabilirler. Sadece biraz daha az şiddetli bir şekilde."

Rune'un mekana girdiği anı tam olarak biliyordum. Aynı anda, çarpıcı bir erkek ve kadın bize yaklaştı. Onları düzenli müşteriler olarak tanıdım, ancak üst katta uzun süre kalmazlardı. Gözlerindeki bariz şehvetten, Rune'un benim yasak bölge olduğumu bilen yakın çevresinden olmadıklarını anında anlayabildim.

"Odayı ne kadar güçlü bir şekilde aydınlattığının farkında mısınız?" diye sordu kadın. Koyu kahverengi teni kırmızı ışık altında parıltıyordu, sanki kendini ışıltılı pudra ile süslemiş gibiydi. Koyu siyah bukleleri omzuna nazikçe değiyordu ve sadece mor iç çamaşırı giyiyordu. "Ben Zara, bu da Lars. Seni her zaman çok güzel buluruz, ama bu elbise muhteşem."

Lars bronz tenli, gömleksiz ve mükemmel bir vücuda sahipti. Ancak Rune, iri cüssesiyle onu tamamen gölgede bırakıyordu.

Rune'un arkamda ne kadar yakın olduğunu ve dinleyip dinlemediğini merak ettim. "Teşekkür ederim," dedim, gülümsemesine karşılık vererek. "Ben Scarlett."

"Bunu nereden aldın?" diye sordu.

"Bana takıntılı bir adamdan," dedim hiç tereddüt etmeden.

"Tahmin edebilirdim," dedi Lars, sesi yumuşak ve alaycıydı. "Onun çabaları senin standartlarına uygun olmamış olmalı ki, sen buraya onsuz gelmişsin."

Reggie güldü.

Lars ve Zara'nın arkasındaki ani hareketle gülümsemem kayboldu. Heybetli bir figür ve uzun bacaklı bir sarışın yanımızdan geçti. Rune dinliyor olabilir

dinliyordu, ama beni buraya tek başına takip etmemişti.

Onun nesi vardı böyle? Öfke kanımda kaynıyordu ve odanın diğer ucunda biri çığlık attı.

Artık sırtı bana dönüktü, şimdi de benim onu bakışlarımla öldürme sırası gelmişti. Onunla birlikte olan tek kişi sarışın değildi. Aniden, vampir ve ölümlü hayranları gibi, etrafında giderek daha fazla kadın toplanmaya başladı. Aralarında başka bir insan bile vardı, bu da beni neredeyse çileden çıkardı.

"Vay canına," dedi Reggie ve diğer ikisi de bizim bakışlarımızı takip ederek Rune'a baktı.

"Gizemli molasını mı bitiriyor?" diye sordu Zara.

"Neyin molasını?" diye sorduğumu duydum, vücudum ateş basmış ve nefes almakta zorlanıyordum.

"Zirveden," diye cevapladı Reggie.

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Zara merakla bana baktı ve ben kendimi sakinleştirip içimdeki kaosu gizleyemeyecek kadar gergindim. Kontrolümü kaybetmeye başladığımı, fazla duygu gösterdiğimi bilsem de. Planlarım tamamen ters tepiyordu ve bu da benim hayal kırıklığımı korkutucu boyutlara taşıyordu.

"Tops, *yapan* kişilerdir, bottoms ise *alan* kişilerdir. Şurada o sopayı sallayan adam tops," diye sabırla açıkladı Reggie. İsteksizce gözlerimi Rune'dan ayırıp, bir bankın üzerine eğilmiş bir adamı ve onu uzun, ince bir tahta parçasıyla döven başka bir adamı gördüm. Kıçını ve uyluklarını kırmızı çizgiler kaplıyordu. "Bu, cinsel eylemler için geçerli olabilir, ama aynı zamanda ip, bağlama, darbe veya diğer sadomazoşizm biçimleri için de geçerli olabilir."

Neye uygulandığı umurunda değildi. Öfkem yükselen bir dalga gibiydi, odadaki ruh haliyle etkileşime giriyordu, inlemeler giderek yükseliyor, bazıları acı dolu homurtulara ve inlemelere dönüşüyordu.

İnsan kadın Rune'a bakmak için dizlerinin üzerine çöktüğünde, yumruklarım o kadar sıkı sıkıştı ki tırnaklarım neredeyse derimi parçalayacaktı. Rune birkaç saniye sonra ona sessizce ayağa kalkması için işaret etti, ama kadın gülümseyerek başını salladı.

"Buradaki bağlı olmayan altlar ve altlar onu kesinlikle tapıyorlar," dedi Lars. "O, üstlerin altın standardıdır. Onu çalışırken gördüm. İzlemeye değer bir manzara. Gerçek bir sadist, ama hiç kimseyi sınırlarının ötesine itmedi."

"Her biri, bir saniye bile düşünmeden hayatlarını ona hizmet etmeye adayabilir," dedi Zara, neredeyse özlemle. Rune'un yarım düzineden fazla kadına alçak sesle konuşmasını izlemeye geri dönmüştü.

"Karım da dahil," dedi Lars, gözlerini hafifçe devirerek. Zara güldü ve onun kolunu okşadı.

Rune'un sinir bozucu tanrı kompleksinin kökleri her geçen gün daha da ortaya çıkıyordu. Beyninin yarısı öfkelenmek, kaçmak ve onu kışkırtmak istiyordu, diğer yarısı ise oraya koşup onu beni hemen sahiplenmesi için zorlamak istiyordu.

Derin bir nefes aldım. *Hey, Scarlett. Sakin ol.*

Daha önce hiç böyle olmamıştım. Hiç bu kadar mide bulandırıcı, iğrenç bir his hissetmemiştim, her kemiğimi kıvırıyor, öfke ve panik dalgaları yaratıyordu.

"Ne kadar süredir ara verdi?" diye sordum.

"Birkaç aydır, ama halka açık yerlerde oynaması her zaman nadirdi," dedi Zara, yavaşça bana dönerek ve sorgulayan bakışını sürdürerek. "Hâlâ aşağı inip itaatkarların ilgisini çekiyor, çoğunlukla gözlemci ve öğretmen olarak. Son zamanlarda çok fazla olay yaşamadık, ama beslenme, seks ve sapkınlığı birleştirmek, ölümlüler için her zaman yüksek riskli bir faaliyet olacaktır."

"Hmm." Kendime sakin ol dediğimde, daha da sakinleşemiyordum.

Rune, beni takip edip uykumu izlerken diğer kadınları domine etmemesi ne kadar da nazik.

"Burada ya da gün ışığında, Rune kelimelerle anlatılamayacak kadar inanılmaz. Klanın herhangi bir üyesi onun önünde diz çöküp kendini sunardı, ama o asla böyle bir şey istemezdi," diye mırıldandı Reggie. "Bu, bizimle doğuştan olanlar arasındaki fark. Rune sadece korkumuzu değil, saygımızı da kazanıyor. Sadakatimizi kazanmak için bize gerçeği söylüyor, Durian gibi kışkırtıcı yalanlar ve hayaller değil."

Bu isim duyulunca, birkaç göz bize çevrildi ve Zara ile Lars dişlerini gösterdi. Neredeyse tıslamaya başlayacaklarını sandım. Ruh halim bu kadar kararmamış olsaydı, bu düşünce beni güldürebilirdi.

Gücümü geri kazanmak istiyorsam, onu Rune'dan geri çalmalıydım. Boynunun arkasına kadar uzanan güçlü dövmelere son bir kez baktım, başı diz çökmüş insana bakmak için eğilmişti.

Zara ve Lars'a odaklandım. "Üçünüz bana zindanın geri kalanını gezdirmek ister misiniz?"

SCARLETT

Odalardan odalara geçerken yeniden ayaklarımın üzerinde durmayı başardım, en kirli hayal gücümle bile hayal edemeyeceğim eylemlerin izleyicisiydim. Karanlık duvarlar, loş ışıklar, fısıltılar ve coşkulu çığlıklar zevk ve şehvetle doluydu.

Yürürken, birkaç kişinin bizi takip ettiğini fark ettim, genellikle saygılı bir mesafeden. Bazıları yaklaşıp burada ne aradığını sordu, ben de her zaman gizemli cevaplar verdim. İzlemek, öğrenmek veya keşfetmek için burada olduğumu söyledim. Bu cevaplar onları daha da heyecanlandırdı. Reggie, Lars ve Zara, biri çok ısrarcı olduğunda beni nazikçe uzaklaştırdı. Lars ve Zara'nın *koruyucu* davranışlarının arkasında başka nedenler olduğunu biliyordum, ama yine de minnettardım.

Bir odada, bir grup vampir, sadece siyah bir tasma takmış, diz çökmüş bir insan kızı çevreliyordu. Diğerleri odanın kenarlarında toplanmış, izliyorlardı.

Burada durduk. Zara ve Lars aniden bana çok yaklaştılar ve Reggie ile aramıza mesafe koydular.

Ama ben onlara odaklanmamıştım. Çemberin ortasındaki kadını izliyordum, onu çevreleyen erkeklere göz kırpyıyordu. Onlar ona aşağılayıcı isimler takıyor, ona yapmak istedikleri her şeyi söylüyorlardı.

Kaşlarımı attım. "Bunu istiyor mu?" diye Zara'ya fısıldadım.

Zara başını salladı ve bana doğru eğilerek fısıldadı. "Bunu *seviyor*. Cat grup sahnelerine bağımlı, ne kadar ahlaksız olursa o kadar iyi. Bir keresinde onun ritüel olarak kurban edilmesini izlemiştim."

"Ne?"

"Anlaşmalı, güvenli bir şekilde," dedi Zara küçük bir gülümsemeyle. "Sonuçta hepsi sadece tiyatro. O bunun gerçek gibi hissedilmesini istedi ve Dominant'ı

ona bu deneyimi yaşatmaktan mutluluk duydu."

"Onun *Dominant*'ı bir vampir mi?" diye sordum, biraz rahatsız hissederek ama aynı zamanda gereksiz yere yargılayıcı davrandığımın da tamamen farkında olarak. Belki de bu alanda tanıdığım kendi yanlarımdan, herkesin görebileceği şekilde bu kadar açıkça sergilenen bu çarpık dürtülerden korkuyordum.

"Hayır, bir kurt dönüşümcü," diye cevapladı Lars, nefesi yanağımda sıcak bir şekilde hissediliyordu.

Pantolonundan ilk penis çıktığında gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bir adım geri attım. Bu odadaki arzuyu içime çekmek ne kadar baş döndürücü olsa da, bundan sonra olacakları izlemek istediğimden emin değildim. Sanki başım önde havuzun derin kısmına atılmış gibi hissettim.

Bir vampir ona doğru atılınca, kolunu boynuna dolayarak onu ayağa kaldırdı, ben de geri çekilmeyi bıraktım. Onun boynunu ısırırken bana doğrudan baktı, bir eliyle meme ucunu sıkarken diğer eliyle onu sıkıca tuttu. O inerken ve tamamen hareketsiz kalırken kanını içti.

Onun mutluluğu damarlarımda içinde çikolata gibi eridi.

"*Hala* hiç beslenmedin mi, Scarlett?" diye sordu Reggie.

Şimdi birçok seyirci bana odaklanmıştı, dişleri parlıyor ve penisleri sertleşiyordu. Zara boğazının derinliklerinden küçük bir ses çıkardı.

Gözlerimi kırpıttım, zihnim bölünmek üzereydi, onun sorusunun uyandırdığı rahatsız edici korku hissini aramaya çıkmak üzereydi. Ama ben sağlam bir şekilde yerinde kaldım, tedirginliği bastırdım.

Rune saldırının sayılmadığını söyledi ve onun sözleri kutsal bir gerçek gibiydi.

"Hayır, yapmadım," dedim.

Az önce birkaç vampiri tehlikeli bir şehvet krizine sokmuş olmama rağmen, Rune'u düşünmeye geri döndüm ve beni takip edip etmediğini merak ettim.

Hâlâ benim için kim olduğumu korumak konusunda dikkatli miydi? Yoksa onu da benim kadar çıldırtıyor muydum, bir adım daha atarsa tüm ihtiyatını bir kenara atacak mıydı?

Kadından beslenen adam kadının boynunu çekti. Bir ara kadını yere itti, sırtı göğsüne yaslandı. Kadını yerinde tutarken yüksek sesle bacaklarını açmasını emretti. Diğer adamlar harekete geçti, içlerinden biri bana bir bakış attı. Zara kolumu okşadığında ve Lars tehlikeli bir şekilde yaklaştığında sorularımın yarısı cevaplanmış oldu.

"Scarlett," dedi sakın, derin bir ses.

Nefesimi bıraktım ve kafam karışmış gibi davranarak Rune'a döndüm. Gözlerindeki öfkeyi saklamaya hiç uğraşmıyordu, bu da benim içimdeki ateşi biraz soğuttu.

Dudaklarım kıvrıldı. "Evet?"

Et ete çarptı, inlemeler kulaklarımı çınlattı, vücudum sıcaklıkla doldu.

Rune'un duruşu, tüm mantığım ve öfkem rağmen beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertmeye yetecek kadar etkileyiciydi.

"Bir müşteri seninle görüşmek istiyor," dedi. "Benimle gel."

Bu imada, bu yalandaki ima yüzünden yanaklarım yandı. Odessa'daki seks işçilerinin yaptıklarını takdir ediyordum ve Isabella tarafından yetiştirilmiş olmama rağmen, onların işinin utanç verici bir şey olduğunu hiç düşünmüyordum. Ama Rune'un bu bahanesini sadece beni kışkırtmak, intikam almak için kullandığını biliyordum. Bu geceki izlerle, benim çok güvendiğim masum imajımı mahvetmek istiyordu.

Reggie, Zara ve Lars'a veda ederken neşeli görünmeye çalıştım, ama ne kadar inandırıcı olduğumdan emin değildim.

"Teşekkürler," dedim Reggie'ye.

"Görünüşe göre benim yardımınıza ihtiyacın yokmuş," dedi, sesinde bir parça kıskançlık vardı. Rune beni almaya gelmişse, bu gizemli patronun da hiyerarşide üst sıralarda olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Loş, altın rengi ışıkla aydınlatılmış uzun bir koridorda Rune beni götürmeyi bıraktı ve döndü. Tek kelime etmedi, sadece benim üzerimde acımasızca yükselen figürüyle bana bakakaldı.

"Umarım eğlencenizi bölmemiştir," dedi rahat bir şekilde ve tekrar arkasını döndü.

Yine de, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Solumuzdaki odada, neredeyse zifiri karanlıkta iki figür hareket ediyordu. Geniş bir yatakta, bir vampir adam yanan bir mumun mumunu bir şekil değiştiren adamın çıplak göğsüne damlatıyordu. Adam bir kurt maskesi ve meme kelepçeleri takıyordu. Zindanların sunduğu şeylerin yarısını bile görmemiştım ve Lars'a göre, bundan sonra işler daha da karanlık ve garip hale gelecekti.

Çıkmaz bir koridora saptığımızda, bu günah labirentinden gelen inlemeler ve çığlıklar, sadece arka planda duyulan bir uğultuya dönüştü. Rune beni en yakın duvara itti ve elini boğazıma doladı.

Gülümsedim ve ona şaşkın bir saflık havasıyla göz kırptım.

O karanlık bir şekilde güldü. Dudakları kulağıma değdi ve ben titredim. "Bu, itaatsiz küçük sürtüğümü heyecanlandırdı mı? Onun gibi bir insan kadının vampir erkekler tarafından çevrenmesini izlemek?"

Bunu düşündüm. Rahatsızlığım rağmen izlemek kesinlikle tahrik ediciydi, ama bunu kendim yapmak istemezdim. Ancak Rune'un bunu bilmesine gerek yoktu.

"Evet," dedim. "Senin köle grubun sana tapabilir, benim de vampir grubum beni domine edebilir."

Dalları derisinden fırladı, dikenleri jilet gibi keskin. Yere yayıldılar ve bir tehdit gibi vücudumun her iki yanındaki duvarlara tırmandılar.

Rune gülümsedi. "Senin iğrenç kıskançlığını seviyorum, bebeğim," dedi, dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta. "Bu yüzden benim tartışılmaz kurallarımdan birini çiğnedin, hmm?"

Ayak sesleri duyulunca, Rune beni yakaladı ve rüzgar ve gölgeyle birlikte hızla uzaklaştırdı.

Beni yere indirdiğinde kafam karıştı, arkamızda ağır bir ahşap kapı kapandı. Cadı ışıkları tavanda yanıp sönüyor, her türlü şehvetli mobilyayı, etrafa serpiştirilmiş lüks halıları ve yastıkları ve karanlık duvarlara asılmış sadist aletleri aydınlatıyordu. Ana odanın özel, daha küçük bir versiyonu gibiydi.

Gözlerim çıplak bir kadının resmine takıldı, altında Helia'nın mermer heykeli vardı. Bu oda tamamen Rune'a aitti.

"Devam et," dedi Rune.

"Devam et de ne?" diye tersledim.

Rune sırıttı. "Devam et ve o sevimli bastırılmış öfkeni dışarı çıkar. Sanırım ben kaldırabilirim."

"Beni manipüle etmeye çalışıyorsun," diye suçladım, onun küçümseyici tavrını görmezden gelerek. "Önce o sarışın kadın, sonra o kız grubu, ve sonra da bana seks işçisi dedin! Tabii ki bunda yanlış bir şey yok, ama ben öyle değilim. Ve sen..." Kendimi durdurdum, şu anda ondan nefret etmemin tüm nedenlerini hatırlamaya çalışarak. Kafam zevkten dönüyordu, havada dolaşan toplu ahlaksızlığın etkisiyle hala uçuyordum.

Onun sinir bozucu eğlencesi bir milim bile azalmayınca, daha da öfkelen dim.

"*Seni manipüle mi ediyorum?*" diye sordu alçak bir kahkaha atarak. "İlginç bir bakış açısı." Gözleri açgözlü ve sahiplenici bir şekilde vücudumu taradı.

"Kendini bana teslim ettikten sonra bu kuralı çiğnersen ne yapardım bilmek ister misin?"

Dikenli bir gölgenin ucu ayak bileğimi sıyırdı, hafifçe çizdi. Biraz daha derine girseydi derimi yırtabilirdi.

"Seni saçından tutup bu odaya çekip, dizlerinin üzerine çöktürür ve o güzel yüzüne boşalarak sana kime ait olduğunu hatırlatırdım," diye homurdandı.

Tüm dikkatim ona yöneldi, diğer tüm düşüncelerim kayboldu ve uyluklarımın arasında bir ağrı hissettim. Göğsümü ve sonra boynumu izledi ve sezgisel olarak nefesimin ve kalp atışımın ne kadar hızlandığını değerlendirdiğini anladım. Onaylayarak mırıldanırken yüzünde hastalıklı bir memnuniyet belirdi.

"Eğer kendimi ekstra acımasız hissetseydim ya da suçların özellikle ağır olsaydı, seni oraya geri sürükleyip herkesin görmesi için ortalıkta gezdirirdim." Elini boğazımdan sertleşmiş meme uçlarıma indirdi, ben titreyip onun dokunuşuna karşı kendimi eğirken her birini daireler çizerek okşadı. "Herkes benim güzel fahişemi gösterirdim, alçakgönüllü ve Tanrısı tarafından damgalanmış halini. Belki de seni dizlerinin üzerine çöktürür ve onların önünde bana hizmet ettirirdim."

Her şey çok berbat bir hal almıştı, ama vücudum acı içindeydi, tüm şehri su altında bırakacak kadar güçlü, henüz keşfedilmemiş bir arzu ile doluydu. Başımı yukarı kaldırdım ve kollarımı Rune'un boynuna doladım, dudaklarımı onun dudaklarına kilitledim. Dudaklarım ona aitmiş ve o da onları zorla geri alıyormuş gibi, agresif bir şekilde beni öptü.

İçimizde biriken tüm bu yoğunluk, öfke ve ihtiyaç dışa vurdu ve bizi birbirimize bağladı. Elleri vücudumu dolaştı, kıcımlı kavrıdı, sonra beni duvara dayadı ve onu arzuladığım için ıslaklaşan yere elini kaydırdı.

Öpücüğün içinde o kadar kaybolmuştum ki - onun bana olan özleminin, fethetme arzusunun, bastırılmaz susuzluğunun tadı - sıcak kan baldırlarımdan aşağı akıncaya kadar keskin acıyı hissetmedim.

Rune geri çekildi, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar vahşi görünüyordu. Tamamen hareketsiz, sertleşti.

Snow ve ben saldırıya uğradığımızda onun önünde kanamıştım. Ama bu farklıydı. Duygularımız yoğun, şehvetimiz etrafımızı saran karanlık bir ağa dolanmıştı. Nefes nefese, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

İnce kan izine, benden yavaşça uzaklaşan gölgelere baktım, sanki isteksizce.

"Rune," diye nefes nefese söyledim, hayatta kalma içgüdüsünün olduğu kısımdan bir parça korku yükseldi. Tüm o köy efsaneleri ve uyarıları bir anda aklıma geldi. Bir an için, boynumu parçalayan kan dökme arzusu içindeki vampiri gördüm.

Denemem bile duvara daha fazla yaklaşamazdım.

"Bunu yapma, bebeğim," dedi Rune, sesi alçaktı.

Dişlerine odaklandım.

"Neyi yapmayayım?"

"Zaten tahrikle dolmuş kanını korkunla ıslatmak," dedi karanlık bir sesle.

"Belki bu, korkumu bu kadar seksi bulmamam için bir uyarı olur."

O güldü, ama sesi gergindi, gözleri bir kez daha baldırıma kaydı. "Olası değil."

"Kan içme arzusuna kapılma yeteneğini nasıl kaybettin?" diye sordum, bu sorunun kışkırtıcı olmaktan ziyade dikkatimi başka yöne çekmesini umarak.

Rune'un elleri birdenbire yanlarıma uzandığında, içgüdüsel olarak geri çekildim. Aniden ciddileşti ve kendini toparladı.

"Mentorum Sadie. Benim isteğim üzerine, bu yeteneği benden işkenceyle aldı. Beni bugünkü halime o getirdi," dedi, konuşurken garip bir tereddütle, sanki fazla konuşmuş olmaktan korkuyormuş gibi.

İşkence, şiddet, seks, ölüm. Her şey etrafımızı sarmıştı, kaçınılmazdı.

"Rune, tüm bunlar..." Durdum, etrafımızdaki tüm erotik ve sapkın aletlere baktım. "Biz bu muyuz? Birbirimiz için neyiz?"

Rune bir anlığına gözlerini kapattı. Nefesini tutuyor, benim taze kanımdan dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyor gibiydi.

"Bu sorunun cevabını zaten biliyorsun. Bana gerçekten sormak istediğin şeyi sor, Scarlett," dedi Rune. "Tercihen kibarca."

Ağzımı sıkıca kapattım.

"Oyunlar, kaçışlar ve kavgalar yeter artık. Bunları ömür boyu yaşayacaksın, sana söz veriyorum," dedi, ben sessiz kalınca yüz hatları yumuşadı. "Neden böyle davrandığını, neden bu kadar paniklediğini söyle bana. Ne istediğini söyle."

Rune'un sonraki hareketi kontrollüydü, ama yine de beni sarsmıştı. Boynumu yana eğdi ve cildimi yumuşakça öptü. Sonra geri çekildi ve vücudunu bana bastırırken dudaklarımın her iki yanını öptü.

Ŗu anda nerede olduğumuzu düşünmedim. Bir kafede, şiirle ilgili notlarını okuyordum. Müzik odasıındaydım, boyalı kozmosun altındaydım.

"Başka kadınların sana dokunmasını istemiyorum," dedim, dudaklarım kıvrılıp gözlerim kısıldığında Rune'un yüzünde bir gülümseme belirdi.

Derin bir nefes aldım. Yüzüm gevşedi. "Senin olmak istiyorum."

Yüzümü kavradı, yavaşça nefes aldı.

"Zaten öylesin. Her zaman öyle oldun."

SCARLETT

"Burada olmaz," dedi Rune, birbirimize tekrar kaptırdıktan sonra. Dudaklarımdan uzaklaştı. "Seni bayılatmak için iznin var mı?"

Onu sarhoş gibi baktım, beklentiyle ve nihai teslimiyetimin karanlık, çökmüş tatlılığıyla doluydu.

"Bekle, ne?"

"Böyle daha kolay olacak," dedi, dudakları hafifçe kıvrılırken yanağımlı okşayarak. "Seni gizli yoldan kaleye geri kaçırmak için. O anın heyecanıyla kim olduğunu açıklamak istemiyorum. Bu, hafife alınamayacak kadar önemli bir adım."

Beni şaşkın, kızarmış ve nefes nefese bir şaşkınlık içinde bırakarak, yakındaki bir şifonyere gitti ve alt çekmecedeki bandajları ve gizemli mavi bir şeyi çıkardı.

"Onayını istiyorum, Scarlett," dedi Rune, baldırımı sargılarken. Gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu, ama dokunuşu yumuşaktı. "Bu yarayı yalayarak kapatmak istediğimi bilemezsin." Yavaşça ayağı kalktı.

Küçük iksiri gözetledim. "Sanki daha önce beni çaresiz, savunmasız ve uykuda bırakıp istediğin gibi kullanmamışsın gibi."

"Bebeğim, bu müstehcen konuşmayı kes," diye inledi Rune. "Seni şu anda istediğimden daha fazla isteyemem."

Gözlerimi devirdim ve şeyi kapıp kapağını açarak bir yudum aldım. Büyü neredeyse anında işe yaradı. Rune beni kollarında tutarken ona baktım. Gözlerim ağırlaşırken, sonunda onun bahsettiği *gizli yolu* düşündüm.

Ne gizli yolu? Beni kaçırmak için gerçekten bayılttı mı, yoksa bu gizli bilgiyi bana güvenmediğinden mi?

Göğsüne düştüm ve saçlarımı okşayan yumuşak parmakları, dünyam kararmadan önce hissettiğim son şeydi.

HATIRALARIN PARÇALARI garip rüyamı bozdu. Neredeyse hepsinde, aileme ve Isabella'ya uzanıyor, hem sözlerle hem de çaresizce davranışlarla beni tutmalarını, sevmelerini, görmelerini yalvarıyordum.

Hâlâ Isabella'ya uzanıyordum. Onun beni tekrar sevmesini istiyordum. Onun hayatını kurtarmak, sonunda beni affettirecek bir eylem olacaktı; onu kurtarmak, sonunda ilişkimizi babamın ölümünden sonraki kısa süre içinde olduğu gibi geri getirecekti.

Karşılanmayan umudum, uzayıp giden bir yara gibiydi ve beni bağımsızlık ile kaçınma, özlem ile ilgi arama arasında kontrolsüz bir şekilde gidip gelmeme neden oluyordu. Kendimi hayal kırıklığından korumak için, *kendimden* başka kimseden beklentim olmaması gerektiğini defalarca öğrendim.

Büyürken, orman zeminindeki birbirine bağlı ağaç köklerinde kabul gördüm, sanki onlar annemin sağladığı istikrar kaynağıymış gibi onların üzerinde koşup, zıplayıp, tırmandım. Ayaklarımın altındaki toprak, parmaklarımın arasındaki kir beni tutuyordu. Yıldızlarda, sesimin onlara ulaşacak şekilde yükselmesinde sevgiyi buldum. Tanrılar, büyük efsaneler ve hikayeler, hayalimdeki gelecekteki arkadaşlarım ve kendi yarattığım ailem tarafından görüldüğümü hissettim.

Jaxon bana arkadaş sevgisinin iyileştirici gücünü öğretti, ben henüz onu tam ve eksiksiz olarak almaya hazır olmasam da. Onun da kendi sorunları vardı, beni daha küçük, daha az büyük şekillerde incitme şekli vardı. Ama o da benim yaptığım gibi elinden geleni yapıyordu. Bu rüya sisinde, onun gülümsemesini gördüm, beni saran güçlü kollarını hissettim, köyün zorbalarına karşı beni savunurken yaptığı esprili cevapları duydum.

Sonra, garip bir şekilde, köyün satıcısı olan yaşlı cadı Beatrice'i gördüm. Jaxon ve bana yolculuğumuzda iyi dileklerini sunarken söylediği kafa karıştırıcı sözlerini hatırladım.

"Gitmen iyi oluyor, Scarlett. Burayı geride bırak ve arkana bakma," demişti. "Kız kardeşin sandığın gibi biri değil..." Başını salladı. "Hayır, bu tam olarak doğru değil. Öyle olmayan sensin, ama bunu bilmiyorsun, değil mi?"

Sonra zihnim Rune ile geçirdiğim zamanları gözden geçirdi. Bana kendimin farklı bir versiyonuyla konuşuyormuşum gibi hissettiren tüm o notlar... Ruhumun ayrılmış ve dallanmış, ama her zaman tekrar bir araya gelmeye mahkum olan bir parçası.

Onun güzel yüz hatlarını, kötücül sırtışını gördüm, en karanlık gölgelerde birinin gizlendiğini bana haber veren boynumdaki yakıcı sıcaklığı hissettim. Biri beni izliyor, takip ediyor ve koruyordu. Biri bana kendini tamamen vermek istiyordu ve karşılığında benden aynısını istiyordu.

Karanlığa yerleştim ve onu yeni evim yaptım.

KENDİME GELDİĞİMDE, nerede olduğumu anlayamadım, sadece vücudumu saran panik dalgası vardı. Karanlığın perdesinden ötesini göremiyordum ve ağzımda bir parça kumaş çiğniyordum. Oturuyordum, başımı garip bir şekilde öne eğdiğim için boynum ağrıyordu. Oğlakımı ovmak istedim, ama kollarım kolçaklara yapıştırılmış bağlara karşı gerildi.

Boğazımın derinliklerinden boğuk bir ses çıktı, ağız tıkaçla bastırılmıştı. İpi çekerek sarsıldım. Çıplak ayaklarımın altındaki halı dışında, dış ortamdan algılayabildiğim tek şey çıtır çıtır yanan ateşin sesiydi. Ayak bileklerim sandalyenin ayaklarına bağlanmıştı. Uyluklarım açılmıştı.

Göğsüme hava değdiğinde, iç çamaşırlarımla kalmış olduğumu fark ettim.

İlk aklıma gelen, Isabella'yı kaçıran vampirlerin sonunda beni buldukları, yatak çarşaflarından aldıkları kokuyu takip ederek izimi sürdükleriydi. Vampirlerin açıklanamayan bir şekilde çekici ve sarhoş edici bulduğu koku.

"Saf seks gibi tadı var," demişti doğuştan saldırgan olan.

Çılgına döndüm, ağzımdaki tıkaçla çığlık attım ve bağlarımdan kurtulmaya çalıştım. Ağırlığımı kaydırdıkça sandalye ileri geri sallandı. Bağlar çok sıkı değildi, biraz gevşekti. Belki de sadece...

Sandalye geriye devrilince çığlık attım.

Tanıdık bir kahkaha sesi ve uzayda asılı kalmış, geriye doğru eğilmiş ama artık düşmeyen hissi ile, çarpan kalbim bir an durdu.

Rune.

Bilinçli olduğum son anlar aklıma geldi. Beni sahiplenmesini istemiştim. Rune beni gizlice kalesine kaçırmıştı.

Sandalye öne doğru eğildi ve ben tekrar dik durmaya başladım. Panik halindeki ciğerlerimi sakinleştirmek için burnumdan derin nefes aldım. Rune'un bana dokunmasını, beni sakinleştirecek bir şey söylemesini ya da beni burada, neredeyse çıplak, ağzım tıkanmış, gözlerim bağlı, bacaklarım açık ve bağlanmış halde bırakmaktan başka bir şey yapmasını bekledim.

Tek kelime etmedi. Tüm vampirlerin hareket ettiği gibi yumuşak ve zarif hareket ettiğini duydum. Bir ara kemerin açıldığını duydum ve kışkımdaki morlukların acısını neredeyse hissedebiliyordum.

O sessiz kaldıkça, ben daha da temkinli oldum.

Bir işkence ve sorgulama uzmanı tarafından bir mahkum gibi sandalyeye bağlanmıştım.

Bu hala bir oyundu, değil mi? Duyusal girdilerin eksikliği ve acımasız çaresizliğimden dolayı, uyarılmamın giderek arttığını hissedebiliyordum. Uyluklarımın arasındaki boşluk ağrıyordu, ıslaklık birikiyordu.

Derinin boynuma hafifçe dokunmasıyla irkildim. Sıcak bir nefes kulağımı okşadı. Dudaklar kulak kepçemi kapladı ve ben titredim. Dişler kulak mememi okşadı. Ağzıma tıkılmış kumaşın içinde bilinçsiz bir ses çıkardı.

Rune boynumdaki kemeri tuttu. Beni çok kolay bir şekilde öldürebilirdi. Tabii ki beni bu şekilde öldürmezdi. Hayır, bu israf olurdu. Rune beni öldürmek isteseydi, ölürlen kanımın son damlasını da içinden çekip giderdi.

En azından, onun kemeri olduğunu sandım, ama sonra deri boğazımı sıkarken yumuşak bir tıklama sesi duydum. Malzeme de cildime beklediğimden daha yumuşaktı.

Bir tıkırtı sesi kafamı karıştırdı, boynumun ortasında hafif bir çekme hissettim. Rune ağzımdan tıkaçları çıkardı.

Dudaklarımı yaladım ve yuttum, kumaşın bıraktığı hoş olmayan kuruluğu ortadan kaldırmak için çaresizce. Boğazımı temizledim.

Sonra göz bağım çıkarıldı, ama Rune onu çıkarırken bana dokunmadı.

"Bekle," dedi.

Sesi, var olan en yatıştırıcı şey haline gelmişti. Kulaklarım hiç bu kadar uyanık olmamıştı, onu çaresizce bekliyordu. O benim tek bildiğim şeydi, hayatım onun elindeydi.

"Gözlerini yirmi saniye kapalı tut, alışsınlar."

Göz kapaklarımın ötesindeki ışık gerçekten de baskıcı ve rahatsız ediciydi. Söyleneni yaptım ve ipin kesilme sesini dinledim.

"Ve gerçekten söylemem gerekiyorsa, benim açık iznim olmadan sakın kıpırdamaya *kalkışma*."

Yine yutkundum.

Aynı yumuşak tıkırtı sesi kulak zarlarımı gıdıkladı ve boynumdaki deri öne doğru çekildi, daha da sıkılaştı.

"Anladığını söyle, evcil hayvan."

Gözlerimi yavaşça açtım ve Rune'un öfkeli, koyu kahverengi irisleri gördüğüm ilk şey olduğunda içimi bir titreme kapladı. Yüzümü sertçe kavradı, ama onun vahşeti bile beni sakinleştirdi, dokunmamasının yokluğundan sonra hoş bir rahatlama oldu.

Tamamen özgür kalmıştım, ama yine de bir milim bile kıpırdamadım. Zihinsel özgürlük bambaşka bir şeydi.

"Anlıyorum."

Yüzü biraz yumuşadı. "Aferin kızım." Beni tutan elini bıraktı.

Onun övgüsüne kendimi kaptırdım, odayı dolduran çarpıcı, ezici arzuyu beslendiğim gibi, onun övgüsünü de içime çektim. Hafif dalgalı saçları loş ışıktaki neredeyse siyah görünüyordu. Oyulmuş göğsü çıplaktı, karanlık bir güçle titreyen mürekkep gibi dövmelerin güzel kıvrımlarını ve dikenli dallarını ortaya çıkarıyordu.

Bakışlarım, geniş parmak eklemlerine doladığı gül altın zincirine indi. Zincir boynuma kadar uzanıyordu. Orada yerleştirdiği şeye dokunmak, anlamını anlamak istedim.

Bilinçaltımda, hareket etmemem gerektiğini hatırlamadan önce, ellerimden birini bir santim kadar kaldırdım.

Rune'un keskin gözleri bu hareketi yakaladı ve yüzü karardı. Gülümsemesinde hiç mizah yoktu. "Küçük Alev," diye iç geçirdi, yüzünde acımasız bir acıma ifadesi vardı. "Eğitime ihtiyacın olacağını zaten biliyordum, ama Helia zavallı ruhunu kurtarsın..."

Bir anda dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimle kendimi tutmak için öne doğru eğildim.

Başımı kaldırmaya çalıştım, ama Rune'un güçlü eli saçımı kavradı ve beni durdurdu.

"Bana bakma. Yere bak. Bacaklarını aç, kollarını önüne uzat ve o mükemmel kışını havaya kaldır."

Boynumda tasma ve ağızlık vardı. Bu gerçeği bir anda fark ettim ve Rune saçımı bırakıp kıcıma sert bir tokat atmadan önce bunu düşünmeye vaktim olmadı.

Şaşkınlıkla bağırdım, zihnim hiç olmadığı kadar itaatkar bir hale geldi, Rune ve onun iradesi dışındaki tüm düşüncelerim kayboldu.

Kollarımı dua eder gibi uzattım, dizlerimi bükerek sırtımı kavisli hale getirdim. "İşte böyle, oyuncak, alnını haliya bastır yoksa botumu kullanırım bunu senin için yaparım." Rune, ben daha da eğilip kıcıımı tamamen ortaya çıkardığımda onaylayan bir ses çıkardı. "İşte bu çok güzel bir manzara. Bu pozisyonun adı ne, biliyor musun Scarlett?"

"Hayır," dedim.

Kıcıma bir başka ağır darbe indi, ani hareketle tasmam tıkırdadı.

"Hayır, efendim," diye düzelttim kendimi. *Efendim ya da Rune*. Oyun oynarken ona böyle hitap etmemi söylemişti, ama efendim daha saygılıydı.

"Bana ait olduğunu düşünürsek - kirli zihnin, baştan çıkarıcı vücudun ve parlak ruhun... Efendi ya da Tanrı da olur," dedi Rune yumuşak bir sesle. Sesinde mizah vardı, çünkü benim henüz *buna* hazır olmadığımı çok iyi biliyordu.

Sanki benim arzu ve teslimiyet sisimin içinden öfkemin patladığını hissedebiliyormuş gibi, deri botunun ağırlığı sırtımın üst kısmına indi. Sert basmadı, ama bu hareket beni daha da aşağılamaya yetti, alnım yere daha sert bastırırken, amım onu arzuluyordu.

"Bu pozisyona *alçakgönüllülük* denir." Ayağını geri çekti.

Sessiz kaldım. Bekledim. Beni çevreledi, keskin gözleri ve müdahaleci dokunuşlarıyla beni incelerken ara sıra tasmamı hafifçe çekti. Parmağını sırtımdan aşağıya, kıvrımlı kalçama doğru kaydırды. Benim amımı sahiplenircesine avuçladığında, ona sürtünme ve orada biriken acıyı dindirme dürtüsüyle mücadele ettim. Külotumu yırttı, beni tamamen çıplak ve ona açık bıraktı.

"O tehlikeli gözler benimkilerle buluştuğu andan itibaren, seni her zaman arzuladığın gibi yerine koymayı hayal ettim," dedi. "Sana alçakgönüllülüğü, saygıyı, bağlılığı öğretmek. Seni en güçlü halin haline getirmek, *benden başka* hiçbir şeyden ve kimseden korkmayacak kadar güçlü hale getirmek - bu dünyada bir daha hesap vermek zorunda kalacağın tek varlık. Kendi iraden dışında bağlı kalacağın tek irade. Kendi kalbinden başka tanıyacağın tek otorite."

Sözleri her zamanki gibi sıcak, güzel ve güçlü bir şekilde üzerime düştü. Rune'un yoğunluğunda güvendeydim. Kucaklanmıştım. *Görülmüştüm.*

"Ben seninim Scarlett, seni korumak, sana hizmet etmek ve istediğin sürece seni sevmek için buradayım."

Sanki beni tekrar tokatlamış gibi irkildim.

"Bana bakabilirsin, Küçük Alev," dedi yumuşak bir sesle.

Kalbim daha yeni sakinleşmişti, ama şimdi göğüs kafesinden çıkmaya çalışır gibi kaburgalarımın çarpıyordu.

Rune'un da diz çökmüş olduğunu görmek için kendimi yukarı ittim. Bu, hiç görmeyeceğimi sandığım bir manzaraydı ve ona bakarken dudaklarım titremeye başladı. İkimiz de diz çökmüş olsak da, onun boyu benimkini gölgede bırakıyordu.

Başparmağıyla dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve bu şefkati beni sakinleştirmede. Beni daha da kırdı. Boynumdaki bu tasma, onun sıkı bir şekilde tuttuğu zincire bağlıydı. Biz bu ahlaksızlık eylemiydik, ama çok daha fazlasıydık. Biz, sahne donanımının ve tiyatronun ardındaki anlamdık. Biz, güvenin değiş tokuşu, teslimiyet ve bağlılığın akışıydık. Biz, takıntı ve bağımlılık, aşk, sanat ve şiirdik. Hayat, tüm karmaşıklığı ve ikiliği, cesareti ve bitmeyen ateşi ile.

Gözümden tek bir damla yaş süzüldü. Onun kararlılığında kendimi topladım, onun şiddetli güç uğultusunda kendimi kök saldım.

"Hayatım boyunca bir şey aradım, hep ufka baktım," dedim. "Geleceğimi. Crescent Haven'dan büyük kaçışımı. Aradığım şeyin orada olduğunu sanıyordum," pencereyi, parıldayan şehir manzarasını işaret ettim, "ama *o sendin*, Rune. Seni arıyordum."

Rune'un hakimiyeti eridi ve bana gücünün altında yatan adamı, onun korkutucu vampirliğini sevdiğim kadar sevdiğim insanı gösterdi.

"Seni seviyorum, Rune," dedim ve gözleri parladı. "Her şeyini. Ama özellikle sadece bana sakladığın kısımlarını."

"Onlar sadece senin için kalacak," dedi karanlık bir sesle. Kendi ruhundan korkan bir vampir lordu. Kötü niyetli sırıtışı midemi bulandırdı. Sonra maske tekrar düştü ve ben onun yüzündeki nadir görülen yumuşaklık izinde kendimi kaybettim. "Scarlett, hiç değişmeyen bir dünyada farklı hissettiren tek şey sensin."

SCARLETT

Tüm benliğimle Rune'a uzandım ve hiç bu kadar güçlü bir şeyin içinde bulunmamıştım, sanki sözlerimiz sihirli bir güç taşıyormuş gibi.

"Bu sadece başlangıç."

Tasmamı çekti ve eğildi, dudaklarımız ateşli bir şekilde birbirine kenetlendi. Anında kontrolü bıraktım ve o homurdandı. Dilini alaycı bir şekilde ağzıma soktu ve dişleri her zamankinden daha sert batınca nefesim kesildi.

Rune geri çekildi, tasmam gerildi. "Şimdi senden besleneceğim," dedi, çenesi titrerken dişlerinin arasından neredeyse tıslayarak. "Ve sana güvenmeni istiyorum, seni tattığımda kontrolümü kaybetmiş gibi görünebilirim, ama seni asla tehlikeye atmayacağım. Benimle her zaman güvende olacaksın."

Başımı salladım. "Biliyorum, Rune."

"Ama çok yoğun olacak," dedi. "Her şey. Beslenme. Sevişme. Her orgazmın, her acı çekişin."

Korkum hiç olması gerektiği gibi davranmamıştı. Ben ateşe uçan bir kelebek değildim. Işık beni hiç ilgilendirmezdi. Ben her zaman karanlığa uçardım. Sapkın zevkler, tehlikeli oyunlar, kötücül baştan çıkarmalar. Köylülerin sayısız uyarıları bile kemiklerimden bu derin, mağara gibi dürtüyü çıkarmaya yetmemişti. Isabella'nın utanç verici sözleri de.

Rune, benim uzun zamandır nefret ettiğim yanlarımı seviyordu. O benimle birlikte savunmasız bir insan olsaydı, ben de onun için pişmanlık duymadan kötü olurdum.

"Bir kez beslendiğinde," dedim ve Rune'un gözleri juguler damarıma kaydı, Odessa'da olduğu gibi bir çılgınlık oluşuyordu. "Artık diğer ölümlülerden içmeyecek misin?"

Rune bir an durakladıktan sonra kıkırdadı. "Hayır, değerli kızım. Başkasından beslenmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bunun için midem kalkmayacak. Zaten kalkmıyor."

Bu beni en iğrenç zevkle doldurdu.

"Bunun için yeterli kanım var mı?" Rune güçlüydü. Kendini ayakta tutmak için ortalama bir vampirin ihtiyaç duyduğundan daha fazla kana ihtiyacı vardı, özellikle de çatışma zamanlarında.

"Normal şartlar altında, evet. Bazen kan takviyesi iksirlerine ihtiyacın olabilir. Böyle zor bulunan bir büyüye sahip bir kan cadısı buldum. Kan naklin başarısız olduktan sonra, içim rahat etmek istedim." Çenesi titredi. "Tabii ki bunu gizli tuttum, çünkü bu tür iksirler zorlu bir süreç ve çok nadir bulunan malzemeler gerektirir. Sana her zaman göz kulak olacağım. Başkasından beslenmek, sadece talihsiz bir son çare olacaktır."

Memnuniyetle başımı salladım, bükülmüş bacaklarımın üzerine oturup, zindanda gördüğüm gibi ellerimi dizlerimin üzerine koydum. Ona baktım, arzusu doruğa ulaştığında keyifle.

Ayağa kalktı, tasma boynumu çekerek beni onu takip etmeye zorladı. Beni kollarına aldı ve o beni oturma odasından yatak odasına taşırken ben bacaklarımı ona doladım. Beni yatağa attığında korkmadım.

Ama üzerime çıkıp, her zamanki gibi dik ve korkutucu penisıyla, derisinden sızan gölgeleriyle, yutkunup hareketsiz kalmaktan başka bir şey yapamadım. Yakamı çıkarmadı ama tasmayı çıkardı ve yatağın kenarına attı. Boynumdaki yumuşak derinin hissi garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Rune, ortasındaki metal halkayı parmağımla okşadığımı izledi. "Yaka takılmasını seviyorsun."

Cevap vermedim. Cevap vermeme gerek yoktu.

O, memnuniyetle hafifçe iç geçirdi. "Biliyordum, evcil hayvanım. Benden asla kaçamayacağını, seni her zaman izlediğimi hatırlatılmayı seviyorsun. Her nefesinin bana ait olduğunu, her zevkinin benim iznimle olduğunu."

Penisinin ucu benim yarıklarımın üzerinde sürtündüğünde, keskin bir nefes aldım. İhtiyaçla titredim. Hayatımda hiç bu kadar çaresizce, acı verici bir şekilde tahrik olmamıştım. Gölgeleleri fırladı, dikenleri başımın üstünde bileklerimi bağlarken içine soktu.

Rune eğilip gözlerimin içine sertçe baktı. "Sen. Benim. Benim."

"Evet, Rune."

Penisi girişimi kışkırttı. Dudaklarında küçümseyen bir gülümsemeyle inledi. "Oh, Küçük Alev. Neden hiç olmadığın kadar ıslaksın? Bütün gece sana neredeyse hiç dokunmadım ki? Uyuşturulup esir gibi muamele görmen mi buna neden oldu? Yoksa benim iyi küçük insan evcil hayvanım gibi tasma takılıp aşağılanman mı?"

Sikini yavaşça içime soktuğunda, daha fazla hava aldım, zaten imkansız bir gerginlik hissediyordum.

Rune, boynumu sertçe kavramadan önce yanağımı okşadı. "İkisi de mi?"

Onun sıkı tutuşuna karşı başımı salladım ve o yumuşakça güldü.

"Mmhmm." Daha derine itti ve ben kıvrandım, inilti ile çığlık arasında bir ses çıkardım. "Dayanabilirsin bebeğim," diye beni sakinleştirdi. "Rahatla."

Gevşedim, doluluk hissi gözlerimi başımın arkasına gönderdi. Zonklayan ihtiyacım sadece katlanarak arttı ve klitorisimi daireler çizdiğinde daha da derinleştim.

"Aferin kızım," dedi ve ben onun ağzına inlerken dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu. "Mükemmel, itaatkar bir kız."

Beni ustaca çalıştırdı, daha derine girdi, zevk bana daha fazlasını almamı sağlarken, onun büyüklüğüne yavaşça alışmamı sağladı.

Bu şekilde onunla bağlantı kurduğumda, sonunda kalan son duvarlarım da yıkıldı. Daha derin, ruhsal bir düzeyde açılıyormuşum gibi hissettim, onun karanlığından sarhoş olurken onu içime çekiyordum.

"Beni almaya geleceksin," dedi Rune. "Kanında boşaldığın anın tadını almak istiyorum."

Beslenmeden bahsedilince, Rune sertçe saldırdı. Rahatsızlık, zevk dalgalarıyla karışarak onları daha da güçlendirirken, ben nefes nefese kalmış ve kıvranıyordum. Lanet olsun, Rune başından beri haklıymış.

Acıyı gerçekten seviyordum.

Tıpkı korkum, paniğim ve dehşetim gibi, sadece onun için kanamak istiyordum.

Rune küfretti. "O sevimli inlemeler," diye inledi. Klitorisime uyguladığı baskıyı artırırken, sesinin titreşimi vücudumda yankılandı. Beni germeye devam etti, hızını artırdı, karanlık gözleri benimkini esir aldı.

Daha yeni başlamıştık, ama bedenim patlamak üzereydi, boşalmak için çaresizce bekliyordu. Yatağa gömüldüm, bileklerim Rune'un gölgeleriyle dolanıp başımın üstündeki kollarımın etrafına sarılmaya devam etti. Gerildim, sinirlerim ısı ile dolarken tırmandım.

Zirveye ulaştığımda, Rune bunu biliyordu, benim hiçbir şey söylememe gerek kalmadan benim hakkımda her şeyi bilen o korkutucu şekilde.

"Gel."

Patladım, kalçaları sallanırken etrafını sıkıca sardım ve dalga dalga sarsıldım. Rune'un gözleri muhteşem bir çılgınlığa büründü, derinlere girerken dudaklarıyla inlememi yakaladı. Göz kapaklarımdan arkasında kozmosu gördüğüme yemin ederdim, ama kısa süre sonra Rune beni yakamdan tutup cehenneme geri çekti.

Gözlerim açıldığında Rune kulağıma fısıldadı: "Seninle işim *henüz* bitmedi."

Göğüs uçlarımdan birini çimdikleyip çekti ve keskin bir acı hissiyle irkildim. Aynısını diğerine de yaptı ve ben gölge sarmaşıklarının tutuşuna karşı mücadele ettim. Onlar da buna karşılık sıkılaştılar. Acı beni uyanık tuttu ve Rune alnımı öptü, sonra sabit bakışlarımı tuttu.

"Nefes al. Nefes almayı unutma," diye uyardı.

Dikkatlice boynumu kaldırdı, yakamı açıp bir kenara koydu. Kaşlarımı çattım. Onun rahatlatıcı sıkışmasını şimdiden özlemiştim. Ne olduğunu anladığımda kalbim durdu.

Zaman yavaşladı. Gözlerinin kaydığı anı, kontrolünü tamamen kaybettiği anı gördüm. Rune penisini içime derinlemesine soktu. Dişlerini gösterdi. Ben çığlık attım.

Dişleri boynumu deldiğinde, iki uzun saniye boyunca dayanılmaz bir acı hissettim. Ve bu acı, sonsuza kadar tekrar tekrar yapabileceğim bir fedakârlıktı, çünkü kısa süre sonra beni saran mutluluk dolu coşkuyu hak etmek için. Bağlarımla mücadele etmeyi bıraktım ve iç çekerek tüm kaslarımı gevşettim.

Rune içimden çekildiğinde, sanki geri alıyormuşum gibi hissettim. Bir baraj yıkılmış, kanım kadar güçlü bir arzu selini serbest bırakmıştı. Sonunda bana tüm benliğini açığa çıkarmıştı: hükümdar, hayalperest, erkek ve avcı. O içime gömüldü, ben de ona bastırdım. Hayatımın en uzun orgazmına kapılmıştım, sanki hiç düşmeyen, hiç bitmeyen sürekli bir zirve gibi.

Valentin'in dağlarının üzerinde yuvarlanan bulutlar kadar hafif, Rune'un oturma odam için bana hediye ettiği tablodaki yumuşak sis kadar hafif hissediyordum. Rune'un beni hiç olmadığı kadar sert becerdiğinin farkındaydım, gözlerimi kapatıp bacaklarımı ona doladım. Dişlerinin battığı yerde, sadece karıncalanan bir zevk hissettim, yoğunluğun odak noktası, çökmüş dalgalar halinde dışarıya yayılıyordu. Hem tatmin olmuştum hem de özlem duyuyordum, sanki bu, hep istediğim ama

bunun hiç bitmemesini istiyormuşum gibi. Bu zıtlık beni daha da derine çekti, Rune beni tutarken ve kullanırken, elleri morartarak, dolaşarak, zorlayarak beni açtı.

Ayrıldığında, dili yaramı kapatmak için üzerinde gezdirdi. Hayalperestçe gülümsedim. Rune'un sahiplik işaretini taşımanın düşüncesini, onun kadar çok seviyordum.

"O güzel gözlerini aç, bebeğim," dedi Rune yumuşak bir sesle, hala içimde, derin ve yavaşça hareket ediyordu.

Gözlerimi açtım. Yüz hatları sıcak olsa da, gözlerinde hala inkar edilemez bir açlık, açık bir yara gibi kanayan ve kanayan bir arzu vardı.

"Sözler yetersiz," diye homurdandı.

Eğildi ve bileklerimin artık bağlı olmadığını fark ettim. Ona uzandım, güçlü çenesini okşadım ve ellerimi koyu saçlarında gezdirdim. Rune titredi, kol kasları imkansız bir şekilde gerildi.

"Tadın ne kadar bağımlılık yapıcı," dedi Rune. "Bu tehlikeli, Scarlett. Yüzyıllar boyunca hiç böyle bir şey tatmadım. Asla başka birinin kanını içmeyeceksin. Yoksa onların kafalarını değersiz bedenlerinden ayıracağım. Anlaşıldı mı?"

Kıkırdadım. "Evet, Lord Rune."

Rune gözlerini devirdi, dudakları yukarı kıvrıldı. "Sen zehir sarhoşusun." Gölgelerinden biri boynumda yavaşça, pürüzsüz ve sağlam bir şekilde gezindi.

"Ağzını aç," diye emretti. Ben itaat ettiğimde, iki parmağını ağzımın içine soktu ve "Em," dedi.

Yanaklarımı çukurlaştırdım, o daha derine indiğinde öğürmeye başladım. O buna sadistçe gülümsedi, gözleri erimiş ateş gibiydi.

O onları çıkardığında boğulup nefes nefese kaldım ve bir anda Rune beni ön kollarım ve dizlerimin üzerine çevirdi. Bacaklarımı ayırdı ve ben kıvrılırken acımasızca içime girdi. Kafamı yorganın içine itip arkadan sertçe becerirken şaşkın bir çığlık attım. "Ne kadar mükemmel bir küçük sürtük," diye övdü Rune. "Beni çok iyi karşılıyorsun,

Küçük Alev."

Sesindeki açlığı, gölgeleri gibi bana uzanan susuzluğu hâlâ duyabiliyordum. Ani derinlik, imkansız dolgunluk karşısında çığlık attım. Tükürüğümle ıslanan parmakları klitorisimi ovmaya başladı. Ben yeniden alışırken, o acı ile zevki kesmeye devam etti.

"O zindandaki her vampir ve ölümlü seni istiyordu, Scarlett. Hepsi bana ait olanı imreniyorlardı," dedi içgüdüsel bir öfkeyle. "Ve hepsinin seni izlemesini izlerken, tek düşünebildiğim,

kendini sahipsiz, işaretsiz, talep edilmemiş olarak tanıtmam için cezalandırmak. Seni hepsinin önünde seve seve alıkoyardım. Aristelle'e senin benim için ne kadar iyi bir fahişe olduğunu gösterirdim."

Onun sözleri beni daha da tahrik etti ve inledim. Beni başka bir orgazm zirvesine çıkardığında, hala içimdeyken durakladı. Rune'un istediği gibi yüzüm hala yatağa bastırılmış haldeyken, parmaklarına karşı itildim. Beni başka bir zirveye çıkardığında ve onun elinde boşaldığımda, saldırısına her zamankinden daha acımasızca devam etti.

Ellerimi tuttu ve bileklerimi belimin altına doğru itti, ben bu acı veren tutuşundan nefes nefese kalırken onları orada tuttu. Her itişte bacaklarım titriyordu, zihnim ecstasye, ıstırap ve teslimiyetle dolu bir havuza kayıyordu, bunun mümkün olduğunu bilmiyordum.

Sonra kollarımı bıraktı ve gövdemizi göğsüne doğru çekti, titrek bedenimi sanki gerçekten bir oyuncak bebekmişim gibi davranıyordu.

Boğazından hayvani bir ses çıktı ve boynumu sıkıca kavradığında, başka bir ince kordonun daha koptuğunu hissettim.

O andan itibaren, Rune'un oynucağıydım, sadece zevk için var olan bir oyuncak. Vücudumu istediği gibi yönlendirdi, boynumdan, göğüslerimden, uyluklarımın içinden içti. Her orgazmımı yaptığı gibi, inlemelerimi ve çığlıklarımı da açgözlülükle çaldı. Erimiş, Rune'un içinde kaybolmuş ve hayatımı onun demir gibi sıkı tutuşuna teslim etmişim.

Vücudumla olan bağlantım kaybolup, görüşümde lekeler belirmeye başlayana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, kalbim yavaşlıyor ve kan basıncım düşüyordu. Ama Rune de bunu hissetti ve her açık ısırtığı hızla pıhtılaştırdı, boş boş akan kanı yaladı. Son izde, dilini kan akıntısına karşı yavaşça gezdirdi, ben zevk ve acı denizinde sürüklenmeye devam ederken, penisi içimde seğiriyordu.

Rune, boğazımı elleriyle kavrayarak, bir homurtuyla içimde boşaldı.

Rune ve benim birbirimize olabildiğince derin bir şekilde bağlandığımızı düşünmüştüm, ama yanılmıştım. Benim özüm ona akarken, onunki de içime akarken, ruhlarımızda olduğu gibi bedenlerimiz de ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlandı.

RUNE

Scarlett'e şefkatle, sadakatle baktım. O artık benim en değerli varlığımı — ortağım ve ruh eşim — savaş sonunda Valentin'in tanrılar tarafından kutsanmış kıyılarına vurduğunda yanımda olmasını istediğim kadındı.

Kimsenin ne düşündüğü umurunda değildi, Sadie veya Mason bile. Artık değil. Scarlett ile olan bağım yoğun ve kafa karıştırıcı olabilirdi, ama tüm bunların açıklanamayan tesadüfünü bizim hakkımızda en güzel şey olarak gördüm.

Scarlett geniş duşumda bana yaslanıp sırtını göğsüme dayarken, ben onu yıkarken, Odessa'dan kaleye giden gizli tünelde Mason'la karşılaştığım anı düşündüm.

O, kollarımdaki Scarlett'e, dişlerimi ortaya çıkaran bir soğuklukla bakmıştı. Gözleri, Scarlett'in gevşek baldırındaki bandaja odaklanmıştı.

"Mükemmel," demişti.

Aplikler Mason'ın kararlı yüzünü aydınlatmış, sesi mağara gibi yeraltı duvarlarında yankılanmıştı. Scarlett ve ben, korunan, gizli kale girişine çok yakındık, ikinci komutanımla bir başka yorucu konuşmayı daha önlemek üzereydik.

"Ne?" diye sordum, dişlerimi sıkarak.

"O bandajı alayım," demişti. Scarlett'in baygın bedenini sıkıca tutarken ona uyarıcı bir bakış attığımda, Mason bir adım geri çekilmiş ve yüz hatlarını gevşetmişti. "Onu bir kan cadısına götürüp kimliğini doğrulatayım. Gerçekten insan olduğunu teyit edince, dururum. Onu bırakırım. Onunla ne yapmak isterseniz, sorgusuz sualsiz yaparsınız. Yaşlılıktan ölene kadar yanında tut, onu dönüştür ve bizden biri yap, umurunda değil. Hatta bu kızı sevmeye bile başlayabilirim, çünkü senin onu bu kadar sevmenin bir nedeni olduğuna eminim."

Mason'ın isteğini düşünürken, hala sert bir şekilde burun kıvırdım. Eğer ona izin veririm, o da bana her gün baş ağrısı vermekten vazgeçecekti. Scarlett için gerçek bir risk yoktu. Aslında, bana en yakın olanlar ona güvenmezse, o daha büyük bir tehlike altında olacaktı.

"Onun senin düşündüğün kişi olduğundan emin olayım."

Anı silindi ve Scarlett'in başının üstüne öptüm. Onun kim olduğunu biliyordum, bu yüzden Mason'ın onun kanıyla gitmesine izin verdim.

Onun günahkar derecede güçlü, karşı konulmaz kanı, saf seks, tıpkı kendisi gibi hem karanlık hem de tatlıydı. Gerçekten hiç böyle bir şey tatmamıştım. İlk başta, onu çok sevdiğim için tadı daha güzel geldiğini düşündüm, ama ne kadar çok içersem, Küçük Alevimin ne kadar özel olduğunu o kadar çok anladım. Her zaman ne kadar özel olduğunu.

Asla sönmeyecek bir ateşle yanıyordu ve onun parlaklığına bakmam için bana güvendiği için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar onur duydum. Ondan içmek, onun yakıcı, parlak ruhunu buz gibi, gölgeli ruhumun içine çekmek. Bu, en kirli, en pis eylem olabilir.

Onun narin teninde bıraktığım çeşitli morlukları parmağımla izledim ve o benim dokunuşuma karşılık içini çekti. Ona hiç olmadığım kadar nazik davranmıştım. İlk seferinde benim böyle olmam gerekiyordu. Ve ben her zaman onun ihtiyaçlarını kendi sapkın arzularımın üstünde tutardım.

Sadece kanına bağımlı değildim. Onun güzel küçük amına da bağımlıydım, parmaklarımın ve sikimin etrafında imkansız bir şekilde sıkışmasına. Tasmalı ve zincirli halini görmeye. Vücudunun benimkine karışan kıvrımlarına. Dudaklarına. Sevimli küçük inlemelerine. O dünyayı sarsan gözlerine.

Scarlett'e henüz söylememiştim, çünkü onun umutlarını boşa çıkarmak istemiyordum. Ama sınır bölgesi Talomon'dan Isabella hakkında umut verici bir ipucu aldığımı haber vermiştim. Durian'ın seks zindanlarından birinde, onun tarifine uyan sarışın bir kadın, Crescent Haven'dan geldiğini iddia etmişti. Ağır bir şekilde uyuşturulmuş ve bu ortama yeni gelen birkaç kadınla birlikte dikkatle izleniyordu. Nereli olduğunu söyledikten sonra, birden fazla doğumlu kişi tarafından arka odaya götürülmüş ve gece boyunca bir daha görülmemişti. O kulüpte de bir daha görülmemişti. Ancak benim şekil değiştiren gözlerimden biri, kokusunu Durian'ın güçlü, eski bir soyun torunları olan zengin iç çevresinden biri olan Evangeline Naya'ya ait bir eve kadar takip etti. Evangeline, Liza ve Frederick ile çok yakındı — o hayattayken. Eğer

doğmuşları iktidardan uzaklaştırmasaydım, bu adamlar ve kadınlar sarayda lordlar ve leydiler olacaktı. Valentin kraliyet ailesinin üyeleri olacaktı.

Onlardan bunu çalmak bana büyük zevk verdi.

Tıpkı Evangeline'in evini basıp Isabella'yı ve Helia'nın kaç tane köle tuttuğunu bilmediğim diğerlerini kurtarmaktan büyük zevk alacağım gibi. Sonsuz bir samanlıkta iğne bulmamız bir mucizeydi, ama Scarlett'in kendine çektiği güzel büyüye alışmaya başlamıştım.

Son derece dikkatli davranmamız gerekiyordu. Bir başka sonuçsuz baskın felaketle sonuçlanabilirdi. Başarılı olsak bile bunun sonuçlarının ne olacağını bilmiyordum. Doğanlar, antlaşmayı ve en temel yasalarımı ihlal ederken suçüstü yakalanacaklardı, ama bu önemli olmayabilirdi. Bütün bu olaylarda bir terslik vardı: gerginliğin tırmanması, Durian'ın kibri, birkaç gün sonra gelecek olan üst düzey yetkililere rağmen krallığın sessizliği. Bu yüzden Sadie, yakın çevrem ve ben, hafifinden felakete varan potansiyel çatışmaları ele almak için birkaç model hazırlıyorduk.

Karanlık bir bulut yaklaşıyordu. Scarlett'i daha sıkı kucakladım, onu sıcak bir havluyla sardım ve yenilebilir tabak ve çatal bıçaklarla ilgili saçma sorularını yanıtladım.

"Ne kadar şeker yiyorsun?" diye sordum, başımı sallayarak.

O da dönüp bana baktı. "Bu soruyu sorarken kullandığın üslubu hiç beğenmedim."

Onun buruşuk yüzüne ve ateşli gözlerine gülerek baktım. "Özür dilerim, bebeğim. Şeflerimin sana istediğin tüm tatlıları hazırlamasını sağlayacağım. Ve ben de bu tatlılığı dolaylı olarak tadacağım." Isırık izlerimden birinin üzerinden parmağımı gezdirdim ve Scarlett'in yarı yürekli öfkesi kayboldu.

"Planın nedir?" diye sordu.

Onu dikkatle izledim, o kurnaz küçük zihninin yeni gerçekliğine uyum sağlamak için nasıl da dönüp durduğunu.

"Uyuyacağız. Ben kendime ait olanı hallederim, senin iyileşmek için iyi bir dinlenmeye ihtiyacın var," dedim ve devam etmeden önce onun başını sallamasını bekledim. "Yarın eşyalarını toplayacaksın. Ben de kendi hazırlıklarımı yapıp klan işleriyle ilgilenmem gerekiyor. Bu arada, bunun gerçekten istediğin şey olduğundan emin olmak için sana benden uzak bir alan vereceğim. Eğer öyleyse, seni almaya geleceğim. Ve tüm dünyanın senin bana ait olduğunu bilmesini sağlayacağım." O

başını salladı. "Fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi rüya gibi, hala kanında benim büyümden kaynaklanan afrodizyak kimyasallarla doluydu. "

Zaten denedim. Bu imkansız."

Elimin tersiyle kızarmış yanağını okşadım. Tanıdık bir suçluluk duygusu uyandı, Scarlett'in kalbinin ve ruhunun gardiyanı olduğumda onun özgürlüğünü çaldığımı hatırlattı. Ama o yanımdayken bu duyguyu sürdürmek zordu. Ona benden kaçma şansı vermiştim, ama kader onu ayaklarıma atmıştı.

Biz kaçınılmazdık, hayatlarımız sonsuza dek iç içe geçmişti. O benim Küçük Alevimdi, ben ise onun karanlığıydım, gölgelerden onu her zaman takip eden canavardım.

Ertesi akşam Mason beni müzik odasında bulduğunda, ben oradaydım. Klanla ve Scarlett'siz geçen uzun ve yorucu bir günün ardından, koleksiyonumu yeniden düzenlemekle ve Scarlett'in hemen dinlemesini istediğim tüm albümleri bulmakla meşguldüm.

Arada sırada, görünmez tasmaını çekerek Lumina'daki o pis dairede olduğundan emin oluyordum. Tam da olması gereken yerde.

"Rune," dedi Mason.

Omzumu bile dönmedim. "Sabırla özrünü bekliyorum."

Yine, Scarlett'in çok insani ebeveynlerin ve çok insani bir kız kardeşin yanında büyüdüğünü görmemiş olsaydım, belki biraz endişelenirdim.

Mason sessizdi, muhtemelen gururuna büyük bir darbe almadan bu durumdan kurtulup kurtulamayacağını düşünüyordu.

Ona hiç acımadım ve döndüm, onu iyice azarlayıp alay ettikten sonra ancak o zaman affetmeye hazırdım. Geçtiğimiz haftalarda bana yaşattığı baş ağrılarından sonra, o da aynısını ve daha kötüsünü hak etmişti.

Ama Scarlett'in ölümünü doğruladıktan sonra, beklediğim gibi bir yüz ifadesi takınmadı.

Midem düğümlendi, derin kaşlarını çatması ve dengesiz yüz hatlarını anlamlandıramadım. Mason, tereddüt eden, bu kadar duygusal davranan bir kadın değildi. Bu kadar *belirsiz* davranan bir kadın değildi.

"Ne oldu?" diye sordum.

Yukarıdaki yıldızlar titredi ve söndü, odadaki büyü bizim enerjik etkimize tepki verdi.

Mason bir kez gözlerini kırptıktan sonra düzeldi. "Üzgünüm, Rune." Daha fazla göksel ışık sönmeye başladı, renkler mürekkep siyahına dönüştü.

"Scarlett bir succubus. Güçlü bir succubus. Büyüsü, kan cadısının daha önce gördüğü her şeyden daha güçlüydü."

Scarlett bir succubus.

Duyduğum tek kelimeler, işleyebildiğim tek kelimeler bunlardı. Ama bunlar bile hiçbir anlam ifade etmiyordu. Neredeyse gülecektim, gölgeler kontrolsüz bir şekilde cildimden sızıyordu.

"Hayır, değil."

"Öyle," dedi Mason. "Kan cadısıyla kendin konuşabilirsin. Büyüyü yaparken kanın kimden geldiği hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hatta ikinci bir görüş bile aldım. O cadıyla da konuşabilirsin."

Kafamı salladım, dişlerim ağrıyordu, midem bulanıyordu. Scarlett'in kanı odaya dolan gölgelere güç veriyordu. Ve benim kanım onun içindeydi, bana onun tam olarak nerede olduğunu söylüyordu. Hâlâ dairededi, benimle yaşamak için eşyalarını topluyordu, tüm dünyaya onu benim olarak ilan etmek için.

"Hayır," dedim. Birkaç kez daha onun orada olmadığını, olamayacağını tekrarladım.

Mason'ın yüzünde bir değişiklik oldu. *Acıma.*

Yüzlerce yıldır kimsenin yüzünde bana yönelik acıma görmemiştim. Bu acıma, içimde karanlık bir şeyi tetikledi. Tarif edemeyeceğim bir öfke.

Ve odayı sarsan, kulakları sağır eden bir çatlak sesi, müzik kasesi binlerce parçaya ayrılırken, kontrol edilemez bir öfkeydi. Mason eğildi, ama ben topladığım gölgelerden bir duvar oluşturarak bizi keskin parçalardan korudum.

Mason, dalga dalga gelen yoğunluk benim sistemimi sarsarken öne çıktı.

"Kendini toplaman gerek," dedi sert bir sesle. "Onu savaş sırasında değil de şimdi keşfettiğimiz için şanslıyız, ama zayıflık gösterilemeyeceğini herkesten daha iyi biliyorsun. Artık farkında olduğuna göre, bu karışıklığı temizleyeceğine inanıyorum. Bu, görevi bana ve Uriah'a ya da oyunda çıkarı olmayan başka birine devretmek anlamına gelse bile, *gerçekten* gerekliyse."

Sözlerinde keskin bir ima vardı: Sıralarımıza sızmış bir succubus'a yapılması gerekeni yapmam için bana güvenilemeyeceği. Altımda bulunan tüm vampirleri gözleri kapalıyken yapmaları için acımasızca öğrettiğim şeyi kendim yapamayacağım. Sadece birkaç hafta önce, yükselen bir klan üyesine, kendi sevgilisini, bir casusu işkence edip öldürmesini emretmişim.

Mason'ın sözleri aynı zamanda bir tehditti. Ben yapmazsam Scarlett'le ilgileneneğine söz veriyordu.

Zihnimde bir bölünme yaşandı. Scarlett için olduğum adam, şok ve savunmacı bir şekilde hareketsiz duruyor, bana ait olanı korumak için bir açıklama bulmak için fazla mesai yapıyordu. Valentin için olduğum hükümdar ise tam tersini yapıyordu, son yirmi yılı gözden geçirip, hile ve ihanet ipuçları arıyordu.

İki taraf çatıştı, silahlar kaldırıldı. Mason'ın değerlendirci bakışında, klanıma karşı görevimi gördüm. Son kalan titreyen yıldızlarda, Scarlett'in delici mavi gözlerini gördüm.

"İşaretler her zaman oradaydı," dedi Mason. "Sen onun kim olduğunu bile bilmeden, dikkatini bu kadar kolay çekmesi. Tüm kulübün, kontrol edilemez şehvet ya da kıskançlık, aynı takıntının iki yüzüyle, onun büyüüne kapılması. Dün gece, ikiniz birbirinizle kıskançlık oyunu oynarken, tüm kulüp de sizinle birlikte oynuyordu. Onun manipülatif büyüü herkesi çılgınlığa sürüklüyordu. Geldiğinden beri etrafındaki herkesi etkiliyordu. Biz sadece onun cazibesinin arkasında hiçbir şey göremiyorduk."

Mason beni izlerken yine kaşlarını çatı, öfkesi yine küçümseyen bir endişeye dönüştü.

"O hepimizi kandırdı. Succubuslar böyle yapar ve bu kadın bu konuda oldukça başarılı. Sahte insanlığıyla, masumiyetiyle oynuyor. Valentin'deki en güçlü varlığa bağlandı ve kendi büyüünü güçlendirmek için senden beslendi. Şimdi bunun nedenini öğrenmemiz gerekiyor."

Mason Scarlett'i tanımlamıyor gibi görünüyordu, ama ben sorunun tam olarak bu olduğunu biliyordum. Aramızdaki bağlantı, Scarlett'in cazibesi ve davranış kalıpları hakkında açıklanamayan her şey zihnimden geçip gitti. Kader ve ruh eşlerinin hakim olduğu bir gerçeklik yapısını teşvik etmişti, oysa succubus doğası en basit açıklamayı sunuyordu.

Yüzyıllardır hissetmediğim bir acı, acınacak derecede zayıf ve insan olduğum zamandan beri, şiddetli bir fırtına gibi içimi deldi. Oda karardı.

Mason'ın bakışlarını yakaladım, dudaklarım kıvrıldı. "Öğreneceğim ve sonra halledeceğim."

SCARLETT

Eşyalarımı toplarken kendime sessizce fısıldadım, bu, hızla atan kalbimi sakinleştirmek için bir girişimdi. Rune'un anlaşmamızın benim tarafımı ne zaman yerine getireceğini merak ediyordum. Bana romanının güzel bir bölümünü vermişti, bu yüzden onun için şarkı söylememi emretmesi sadece an meselesiydi. Birkaç saat önce şikayet etmeden kanımı emmesine ve beni insan evcil hayvanı gibi davranmasına izin vermişken, bu düşüncenin beni bu kadar korkutması biraz komikti.

Arada sırada aynanın önünden geçerken cildimde bir çürük veya ısırık izi görürdüm ve o anda tüm korkularımı, tüm utancımı bir anlığına dindiren bir sıcaklık yayılırdı içime.

Ve utanç çok fazlaydı. Özellikle de Rune yanımda olup beni sıkıp tokatlayarak bu duyguyu yok etmediği için. Isabella'nın sesi daha da kötüleşmişti, sanki zihnimden kaybolup gittiğini ve onun yerine en çok nefret ettiği şeyin gerçek vücut bulmuş hali geldiğini fark etmiş gibi. Benim gibi kadınlar dışında.

Artık Rune, Snow, Penn ve diğer cadılardan, hatta kendi içimde oluşturduğum kaynaktan gelen tüm bu sevgiyle çevrili olduğum için, öfkelenmeye başlamıştım. Isabella'nın beni tekrar sevmesi için çok zaman harcamıştım. Bize bir çatı sağlamak için, onun bana nefret etmeyi öğrettiği yanlarımı kullanmıştım. Rune ve arkadaşlarımın sevdiği ve takdir ettiği yanlarımı.

Şu anda aldığım sevgi, Isabella'nın küçümsemesinin kaçınılmaz olmadığını kanıtlıyordu. Benim doğamda yanlış bir şey yoktu. Ben bir parazit değildim. Sadece yaralıydım, tıpkı Isabella'nın korkunç çocukluğumuzdan dolayı yaralı olduğu gibi. Öfkelenmiştim, ama onun için çok endişeleniyordum, hala ona ulaşmaya çalışıyor ve bir gün her şeyin tekrar yoluna gireceğini umuyordum.

Hala öfke, utanç, keder ve sevgi arasında gidip geliyordum. Snow bana bunun normal olduğunu, bu tür şeylerin zaman aldığını söylemişti.

Bu sefer, avucumdaki Isabella'nın günlüğüne baktığımda, onun sözlerini okuma isteği her zamankinden daha güçlüydü. Rune'un beni sahiplenmesine izin verdiğimden beri, ben bir dürtü yumağıydım. Her şey değişiyordu ve ben aynı aşırı çalıştırılmış hikayeden ve içimdeki dırdır eden monologdan çok yorulmuştum.

Deri kayışları çözdüm.

Isabella'ya neden mahremiyet borçluydum? Bana olan her şeye izin verdikten sonra? Zaten onun hayatını kurtarıyordum, bu fedakarlık, onun benim hakkımdaki en içten düşüncelerini okuduğum için yaptığım ihlali telafi etmez miydi?

Yıllarca tahminlerde bulunmaktan, kafa yormaktan yorulmuştum. Gerçeği bilmek istiyordum. Gerçeği bilmem *gerekiyordu*. Çünkü her şey değişiyordu ve bu kadar ağır bir yükü taşımaktan bıkmıştım. Belki bu benim için bir son olurdu, kulağımda çınlayan müdahaleci, acımasız sesinin tabutuna son çivi çakılırdı.

Günlüğü açtım.

Sayfaların üstünden aşağıya doğru, eğik yazılmış kelimeler sıralanmıştı. Onu mutfak masasında yazarken gördüğüm zamanları hatırladım. Ya da arka verandada, annemizin ölü bahçesinin yanında, öfkeyle yazarken bana sert bakışlar attığı zamanları.

Henüz kelimelerden oluşan duvarı okumadım. Ya da en azından okumamaya çalıştım, ara sıra benim ya da Phillip'in ismine odaklandım. Sadece tarihleri taradım, değişimin gerçekleştiği, benden hoşlanmayı bıraktığı dönemi aradım. Başlangıca yakın olmalıydı, çünkü babam öldükten sonra Phillip'in annesinin ona günlüğü verdiğini hatırlıyordum.

Aradığım sırada, bir girdinin ilk satırını gördüm ve kalbim tamamen durdu.

O benim kardeşim bile değil.

O satırı defalarca okudum.

Avuç içlerim o kadar terlemişti ki, süveterimle silmek zorunda kaldım. Ellerim titriyordu, ağzım kurumuştı.

Scarlett evlatlık alınmıştı. Fran, bir gün ona bahçesini temizlemesine yardım ederken ağzından kaçırılmıştı.

Fran, Phillip'in annesiydi. Bana hiç ilgi göstermezdi, ya da belki Phillip'in bana gösterdiği ilgiyi beğenmiyordu.

Bana her şeyi anlattı. Sonunda her şey anlam kazandı. Neden hiç bizim gibi hissetmediğini. Anlaşılan, annem gerçek kız kardeşimi düşürmüş, bu yüzden biri skandal bebeğini Helia'nın ayaklarının dibine bıraktığında, Wes Fran'a söyledi ve Fran bebeğin anneme verilmesi gerektiğini söyledi. Wes, Scarlett'in Helia'nın bir hediyesi olduğunu söyledi. Ben buna saçmalık diyorum. Fran da öyle, ama o bunu söylemek için fazla nazik.

Fran'ın kocası Wes, Helia'nın yerel tapınağında baş rahipti. Okumayı bıraktım, gözyaşları ve şokla görüşüm bulanıklaşmıştı. En derin yaram açılmıştı ve şimdi kontrolsüz bir şekilde kanıyordu. Kafamı salladım, bunun doğru olmaması için, bu açıklamanın bu kadar mantıklı olmaması için.

Neden hiç ait hissetmemiştim, neden ailemizdeki diğer kimseye benzemiyordum. Neden Isabella birdenbire bana kız kardeşi gibi davranmayı bırakmıştı.

Isabella gerçekten bu kadar acımasız mıydı? Evlatlık olsun ya da olmasın, annem ve babam hala benim ebeveynlerimdi, değil mi? Gözyaşları yüzümden akarken, yere çöktüm. Günlüğü sıkıca tutarken, dizlerimi göğsüme çekip hafifçe sallandım. Orada durmalıyım, ama yapamadım. Isabella'nın beni neden reddettiğini, neden benden bu kadar nefret ettiğini anlamalıyım.

Titrek parmaklarımla sayfaları çevirip, ağlarken göz gezdirdim. Sanki anne babamı yeniden yas tutuyormuşum gibiydi.

...akşam yemeği hazırlarken kendini kesti ve ben de bu fırsatı değerlendirdim. Kanı Beatrice'e götürdüm. Kuzeni, büyülenmiş iblisleri tanıyabilen bir büyü biliyordu.

Son hıçkırığımı boğazımda takıldı, kafam karışmıştı. Gözlerimi silerek görüşümü netleştirdim. Telaşla sayfaları karıştırırken bir şeyi gözden kaçırmış olmalıyım. Geriye dönüp bağlamı anlamaya çalıştım.

Fran, Scarlett'in bir succubus olduğunu ve bu yüzden bu kadar ilgiye aç bir fahişe olduğunu şaka yollu söyledi. Bu yüzden Phillip'in gözleri, beni ne kadar sevse ve benimle olmak istese de, iradesine rağmen hep başka yerlere kayıyordu. Bu yüzden, bizi hayatta tutmak için para, yemek ve iyilikler karşılığında fahişelik yapmadığında bile, eğlence için erkeklerle oynuyordu.

Fran şaka yapıyordu. Ama ben kütüphaneye gittim ve Lillian'ın seks iblisleri hakkında okumaya başladım. Ve anladım. Hiç şüphe duymadan, doğrulamaya gerek kalmadan anladım. Succubuslar, gerçek doğaları hakkında şüphe uyandırmamak için, özellikle de büyülerinin etkisi altındaki kişiler tarafından, büyülenmişlerdi.

, özellikle de büyüüne kapılmış olanlar tarafından. Ama ben Scarlett'in büyüüne kapılmamıştım. Onu tam olarak görebiliyordum, ruhunun olması gereken karanlık boşluğu görebiliyordum.

İleri sardım, mideme bir yumruk gibi korku çöktü. Ağlamayı bırakmıştım, şimdi sersemlemiş ve telaş içindeydim. Aklımdan düşünceler geçiyordu, daha önce hiç kelimelere dökemediğim duygular — büyüü hissetme yeteneğim, başkalarının arzularını algılayabilme yeteneğim. Bazen, ben de onu kullanabiliyormuşum gibi hissediyordum.

Hayır.

Herkes odadaki enerjiyi algılayabilirdi, gerginlik ve hafifliğin olduğu yerleri hissedebilirdi. Herkes, birinin kendisini istediğini anlayabilirdi. Ben kendimi buna hazırlamıştım. Baştan çıkarma numaralarım beceriydi. Herkes bunları yapabiliirdi. Sadece dikkatli olup oyunu öğrenmeleri gerekiyordu.

Isabella'nın sesi benim uçuşumumdan yükseldi. Ona saldırıya uğradığımı söyledikten sonra söylediği sözler: *Bu şekilde davranıp giyinirken ne bekliyordun ki? Herkesin iyi kalpli oldukları için senin isteklerine boyun eğeceklerini mi sandın? Sırf çok çekici, esprili ve konuşması hoş bir insan olduğun için mi? Sen bir manipülatörsün ve er ya da geç caziben geçecek ve onlar senin cömertçe sunduklarını geri almaya gelecekler.*

Sen bir parazitsin, Scarlett. Annem ve babam bunu biliyordu, şimdi ben de biliyorum.

Sonra Rune'un succubi'leri tanımlamasını hatırladım. Geçen hafta bir tanesini işkence edip öldürmenin zevkini yaşadığını söylerkenki memnuniyetini.

Donakaldım, ağzım kum gibi kurudu ve boğazımda sert bir yumru oluştu. Titriyordum, korku dolu gözyaşları yine birikmeye başladı.

Karnımda safra kaynarken okumaya devam ettim, yine ileriye atladım.

Her şey çok mantıklı geliyordu. Okuduklarımdan, succubi'lerin bebek ve çocukken bile çok güçlü olduklarını, tehlikeye düştüklerinde yardım ve koruma çektiklerini öğrendim. Bunların hepsi bir hayatta kalma taktiği, manipülasyon büyülerinin başlangıcı. Scarlett, ona bakmaları için anne babamızı onu sevmeye zorladı, bu kadar basit.

Beatrice ve kuzenine bunu sır olarak saklamaları için para verdim. Kuzenine kimin kanı olduğunu söylemedim, zaten o da şehirden ayrılıyor. Ama Beatrice biliyor ve Scarlett'e asla söylememesini sağlamalıydım.

Evimde yaşayan iblise, paranın arızalı su tesisatı için olduğunu söyledim. Parayı, fahişelik yaparak kazandığı bahşişlerden aldım. Bir gün,

Ona söyleyeceğim. Belki de tüm köye söyleyeceğim ve onun hakkında ne karar vereceklerini görecekim. Ama şimdilik ona ihtiyacım var. Bu, benimle yaşlı cadı arasında kalacak. Phillip ve ben birlikte bir hayat kuruyoruz. Scarlett'in şeytani ailesini ya da insan tarafını bulmak için kaçmasına izin veremem. Her ne kadar bir insanla yatan vampir onları da öldürdüğünden emin olsam da.

Günlük yere düştü ve ben banyoya koştum, son yirmi dört saatte yediğim her şeyi kusmadan önce zar zor tuvalete yetiştim.

Birkaç dakika sonra lavaboyu temizledim, ağzımı yıkadım ve su içmek için mutfığa sendeledim. Dengemi sağlamak için tezgaha tutunarak bir bardak suyu içiyordum ki, ayakların döşemeye çarptığı kesin sesini duydum.

Şaşkın ve gözyaşları içinde, ilk içgüdüm düşürdüğüm günlüğü saklamak için acele etmekte. Ama Rune çoktan yatak odam ile açık oturma odası arasındaki kapıda duruyordu.

"Neden ağlıyorsun, şeytan kız? Başarılı bir baştan çıkarmayı kutlaman gerekmez mi?"

Bardağı elimden kaydı ve vücudum titreyince yere düşerek parçalandı.

"Okudun mu? Az önce mi?" diye sordum, sesim bir oktav yüksek, boğuk çıkıyordu. Kalbim sıkıştı, boğazımda başka bir hıçkırık yükseldi. Onun daha yeni geldiğini sanıyordum. Isabella'nın günlüğünü okumaya vakti olması mantıklı gelmiyordu, ama düzgün düşünemiyordum.

O biliyordu. Önemli olan tek şey buydu. Benim bir succubus olduğumu biliyordu.

Sözlerime bir anlık bir şaşkınlık gösterdi, ama sanki hiç konuşmamışım gibi, bu şaşkınlık hemen kayboldu.

Rune'u daha önce kızgın gördüğümü sanıyordum. Onun gücüne tanık olduğumu sanıyordum. Ama şimdi karşımda dururken, gölge büyüü yayarken, gözleri öfkeyle kararmış, kasları gergin, dövmeleeri zonklarken, onun öfkesine yakın bir şey görmediğimi fark ettim.

O öne doğru adım attı, ben ise geri çekildim, kafamın karışık, kalbi kırık beynimi düşünmeye zorlamaya çalışıyordum. Ayaklarımın dibindeki kırık cam parçaları gibi parçalanıp çatlarken, tek bir tutarlı düşünceyi bir araya getirmeye çalışıyordum.

"Ya da, senin söylediğin kişi olduğundan emin olmasaydım, başarılı olurdu," dedi, dudağı kıvrılmış, yüzü tiksinti ve nefretle bozulmuştu.

Rune'un bana böyle bakacağını hiç hayal etmemiştim. Bu bakış, acımı boğucu bir şeye dönüştürdü, omuzlarımı ağırlaştırdı ve keskin pençeler gibi göğsüme saplandı.

"Beni bu kadar uzun süre kandırdığın için seni tebrik ederim," dedi, ses tonunda anlaşılmaz bir kin vardı. "Gerçekten etkileyici."

Bir sonraki sözlerini söylemeden önce, ön kapım açıldı.

SCARLETT

Öfkeli Snow, oturma odama girdi. Beni hıçkırarak ağlarken ve Rune'un gücü havada titreşirken görünce, avuçlarında parlak bir büyü yarattı.

Rune onu bir çırpıda kırıp atabilirdi, ama arkadaşım ayaklarını yere sağlam basıp yumruklarını sıktı. Gerçeği bilseydi bunu yapmazdı. Yere baktım. Tırnaklarımı avuç içlerime batırdım ve bu acı verici hissin beni bu kabustan uyandırıp ait olduğum Rune'un yatağına geri götürmesini umdum.

"Ondan uzak dur!" diye bağırdı Snow.

Rune karanlık bir kahkaha attı.

Rune'u suçlayarak işaret etti. "Sana kanını içirdi," dedi, buz gibi sarı saçları omuzlarının etrafında dalgalanırken yeşil gözleri haklı bir öfkeyle parlıyordu. "En başından beri seni takip ediyor, tıpkı zalim bir canavar gibi."

Rune, Snow'a sert bir bakış attı ve ben içgüdüsel olarak ikisinin arasına atladım.

"O bir succubus, seni zavallı aptal," dedi Rune.

Snow'a bakıp yüzündeki değişimi, beni yeni gözlerle gördüğünü fark ettiğimde bir parçam öldü.

"O, başkalarının enerjisiyle beslenen, ruhsuz, ikiyüzlü bir iblis," diye tükürdü Rune.

Kendimi geri çekildiğimi, vücudumun çöktüğünü hissettim. Zihnimde yıldızları görmeye çalıştım, kendimi koparıp uzaklara süzölmeye çalıştım.

Sonra, bir anlık sessizliğin ardından, Snow öne çıkıp benim yanıma geldi.

"Aynı şey *senin* için de geçerli bence."

Vücutuma geri çekildim. Bakışlarım Snow'a kaydı, onun buz gibi bakışlarını izledim - bana değil, *Rune'a*. Onun söylediklerini duymamış mıydı? Büyü bozulmuştu. Bir cadı olarak, muhtemelen benim var olmayan ruhumu görebiliyordu. Neden hala yanımda duruyordu?

Rune'un gözleri tekrar bana döndü. "Bu yüzden Crescent Haven'daydın," dedi aniden, zihninde çözmeye çalıştığı bulmacanın cevabını sesli olarak dile getirerek. "Sana tesadüfen rastlamadım. Kaderin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Düşmanlarımın seni bulacağını bildikleri vatanıma yerleştirildin, sırf bizim birbirimize ait olduğumuzu gösteren bu aptalca hikayeyi beslemek için."

Aptalca bir hikaye. Ruhsuz. Çocukça hayaller. Parazit.

Rune'un idealist, naif kalbimi açık göğsümden söküp almasına o kadar takılmıştım ki, onun ortaya çıkardığı bilgiyi neredeyse kaçıırıyordum.

"Crescent Haven senin evin mi?" diye sordum. Kaşlarımı çattım, dehşet beni sararken gözyaşlarımı sildim. "Bana rastladın... *Ne zamandır beni takip ediyorsun?*"

İzlendiğimi hissettiğim anları, ensem arkasındaki garip yanığı düşündüm. Crescent Haven'da hissettiklerimi Rune ile hiç ilişkilendirmemiştim, çünkü neden ilişkilendirecektim ki? O zamanlar beni izleyen o olduğunu düşünmek benim için hiç mantıklı gelmezdi. Ama çocukken bile birkaç kez aynı tanıdık yanığı hissetmişim.

Öfke damarlarımdan fışkırdı ve bu, keder dalgalarından hoş bir kurtuluş oldu.

"Ama beni tanımıyor gibi davrandın?" Rune'un *beni* hiç kimsenin görmediği bir şekilde *gördüğü* tüm anları düşünerek boğuk bir sesle sordum. Çocukluğum, ailem, umutlarım ve korkularım hakkında bilgi edindiği şekilde. "*Çocukken* bana gizlice kanını mı verdin?"

Snow da şok olmuş bir şekilde nefesini tuttu ve geri adım atarken bileğimi tuttu.

"Hayır," diye bağırdı Rune. "Tabii ki hayır."

Hiç mizah duygusu olmadan acı bir şekilde güldüm. "Oh, ne kadar asil bir davranış. Benim rızam bir yana, benim haberim bile olmadan özünü içime zorla sokmadan önce *b e n i m yetişkin* olmama kadar beklediğin için çok mutluyum." "Öyle değildi," dedi Rune, koyu renkli gözlerinde öfkeyle. "Sen beni büyüledin, bu yüzden her yıl ya da iki yılda bir ziyaretlerim sırasında hayatta ve iyi olduğundan emin olmak istedim. Şimdi anlıyorum ki, seni sadece *senin succubus çekim gücünden dolayı ilgilendiğimi anlıyorum.*"

"Bana yalan söyledin," dedim. "Sen... sen beni kullandın. İnançlarımı, yaralarımı ve hayallerimi. Hakkımda bilmemen gereken şeyleri."

Rune alaycı bir şekilde güldü. "Bu durumun nasıl gelişeceğini hayal ettiğim onca senaryo arasında, kendini *kurban* ilan etmen yoktu." Dalları seğirdi, keskin dikenleri büyüyle titriyordu. "Ama tam da beklemem gereken şeydi, değil mi?"

Bize doğru yaklaştı.

"Sakın kıpırdama," diye homurdandı Snow, hala bileğimi sıkıca tutuyordu.

"Bizimle ilgili her şey yalandı," dedim, daha fazla gözyaşının . Öfkemin rahatlatıcı ateşinde kalmak istiyordum. Beni bekleyen kalp kırıklığının derinliklerine kaymak, boğulurken dalgaların altında beni emmeye hazır olan dalgaların derinliklerine kaymak istemiyordum.

"Doğru." Rune gözlerimin içine baktı. Yüz hatları tekrar sertleşmeden önce, belirsiz bir şey gözlerinde parladı. "Kendini sahipsiz say."

Keskin bir bıçak darbesi, bir hançer dönüşü.

"Sen benim için *bir hiçsin*." Sözleri güç ve öfkeyle doluydu, duvarlardan yankılanıyordu.

Dudaklarım titredi, dizlerim çökmek üzereydi, dünyam karanlığa gömülmeye başladı.

"Sen benim için hiçbir zaman bir şey ifade etmedin."

Acı ve dehşet içinde kan ağlıyordum, ama Rune bana endişe ya da acıma ile bakmıyordu, sadece sarsılmaz bir öfke ve tam bir soğuklukla. Benim acımı paylaşmıyordu. Sert ahşap zeminde kan kaybından ölmeme izin verdi, sadece izledi.

"Sana bir dakika daha bakmaya dayanamıyorum," dedi. "Lumina'dan ayrılma. Daha da iyisi, bu lanet daireden ayrılma. Geri geldiğimde, kiminle çalıştığını ve kökenlerin hakkında bildiğin her şeyi bana anlatacaksın. İşbirliği yapmazsan ne olacağını sana söylememe gerek olduğunu sanmıyorum."

Snow'un kollarında PARÇALANDIM, sadece buruşuk bir insan kabuğu gibi. Bir *iblis* gibi. Eğer ruhsuz bir canavarsam, neden bu kadar çok acı çekiyordum? Sosyopati, sürekli devam eden boşluktan

ve her biri bir öncekinden daha büyük ve daha güçlü olan ezici acı dalgalarıyla dolu boşluğu doldurmak için hoş bir kaçış olurdu.

Sonunda, tek bir seferde ağlayabileceğimi düşündüğümden daha fazla ağladım. Ağır bir uyuşukluk ve inanamama hissine kapıldım. Sessizleştım ve Snow sonunda konuştu.

"Hiçbir fikrin yoktu, değil mi?"

"Hangi kısmı?" Sesim kısık ve boğuk çıktı. Boğazımı temizledim. "Cevap hayır, hiçbirini bilmiyordum."

"Bana her şeyi anlat, Scar."

Kalkıp, dizlerimi göğsüme çekerek karşısına oturdum. Omzundaki gözyaşı lekelerine baktım.

"Neden gitmedin? Benim ne olduğumu bilmenize rağmen beni savundunuz."

Kollarında ağlamama izin verdin, diye düşündüm, ama sesli olarak söylemedim.

"Çünkü seni seviyorum!" dedi, başını sallayarak. "Sen benim arkadaşısın. Ailenin kim olduğu umurumda değil, Scarlett. Seni önemsiyorum çünkü sen benim arkadaşısın. Bu inatçı kafana girmesi ne kadar sürerse sürsün, tekrar tekrar söyleyeceğim."

Ona her şeyi anlattım. Rune'dan, güzel aşk hikayemizden, yazılarından ve sadece benim için sakladığı insanlığından bahsettim. Anlaşılan, hikayeyi tamamen bitirmeden birkaç kez ara verip ağlamayı bitirmemişim. Isabella'nın günlüğünde okuduklarımı anlattım, hatta kendimi farklı hissettiğim tüm anları bile anlattım. Odessa'da, seks ve şiddetle çevriliyken hissettiklerimi anlattım, sanki Crescent Haven'da olduğumdan daha çok oraya aitmişim gibi.

"Ölümlü kaçakçılık protestosunda bir an vardı," dedi Snow sessizce, gözleri benimkilere kaymadan önce yere bakarak. "Senin öfkелendiğini gördüm. Senden bir kıvılcım gibi hissettim. Sonra tüm kalabalık seninle birlikte öfkелendi. O an, rüzgâr tersine döndü."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yavaşça başımı salladım. "Sence ben mi yaptım bunu?" Ağzımı kapattım, vücudum titriyordu.

Snow yine şiddetli koruyucu moduna geçti, Rune'a sanki ondan sonsuz derecede daha güçlü değilmiş gibi baktığı zamanki ifadesini takındı.

"Bunu çözeceğiz," dedi, o kadar kendinden emin bir şekilde ki, sorgulamadan ona neredeyse inandım. "Yaşlı cadılarla danışacağım. Gerekirse benim cadı grubumda ve kardeş cadı gruplarında. Senin güçlerinin doğasını ve onları nasıl kontrol edeceğini anlayana kadar, ne gerekiyorsa yapıp daha fazla bilgi toplayacağım."

Gücünü ve onu nasıl kontrol edeceğini anlayana kadar, ne pahasına olursa olsun, daha fazla bilgi toplayacağım." Elimi eline aldı ve çenesini kaldırarak yeşil gözlerine sertlik kattı. "Ölümlü olmayabilirsin, ama bir ruhun var. Şu anda onu görüyorum, tüm o sırlar, keder, travma ve kafa karışıklığının altında gömülü. Isabella'nın senin hakkında söyledikleri gibi biri değilsin. *Onun* senin hakkında söyledikleri gibi *biri* değilsin. Sen şefkatli ve yumuşak, zeki ve anlayışlı, iyi konuşan ve inanılmaz derecede cömertsin. Dış görünüşünden daha da güzelsin. Ve sana inanıyorum, Scarlett. Senin iyiliğine ve ışığına inanıyorum."

"Ben inanmıyorum."

"Umurumda değil," diye karşılık verdi, ayağa kalkıp ellerini beline koydu. "Rune'un şu anda ilgilenmesi gereken çok daha büyük savaşlar var. Doğmuş bölgelerde çatışmalar çıktı, sınırda birkaç kişi öldürüldü. Doğmuşlar onun yeni politikalarını pek hoş karşılamıyor." Nefes aldı. "Zamanımız var. Ben bunu çözeceğim. Sen sabırlı ol."

Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Snow'un zamanımız olduğunu bilmesinin imkanı yoktu. Rune her an beni almaya gelebilir. Ama onun gerçekliğe karşı isyankar algısını kim yok edebilirdi ki?

Snow sonunda gittiğinde, halının üzerine uzandım ve tavana bakarak uzandım. Aşk hikayemiz zihnimde tekrar tekrar oynuyordu, her seferinde daha fazla gerçek, daha fazla zehir içeriyordu. Şarkılarımızın melodisi, gürültü ve ılgıklarla dolu bir kakofoniye dönüştü. Şiirler, acımasız kelimelere dönüştü ve benim *kimsenin istemediği, ruhsuz, hiçbir şeyim olmadığını* tekrar tekrar söylüyordu.

Hiçbir şey.

Aynalardan uzak durdum ve kendime bakmaktan her ne pahasına olursa olsun kaçındım. Derimde onun izlerini görmek beni şiddetli bir şekilde hasta ediyordu. Bir zamanlar her şeyden çok istediğim şey, ekşimişti. Vücudumdaki onun şehvetinin kanıtları, sadece kırılan ve kaybedilen her şeyi hatırlatıyordu.

Bir saat içinde, ailemi ikinci kez kaybetmiştim. Gerçekte kardeşim olmayan kız kardeşim için tüm umudumu kaybetmiştim. Beni sonsuza kadar sevebileceğini düşündüğüm, ruhumdaki acı veren boşluğu doldurabileceğini gizlice umduğum adamı kaybetmiştim.

Ama Rune benim sorunumu çözemezdi. Kimse çözemezdi. Sonunda cevabımı, yakınımıdaki herkesin beni incitmesinin ya da terk etmesinin nedenini bulmuştum. Erkeklerin bedenime ve zihnime uyguladıkları tüm şiddetin nedenini. Tüm reddedilme ve kalp kırıklıklarının nedenini.

Bunca yıl sonra, nihayet neden asla gerçekten sevelemeyeceğimin nedenini keşfettim. Diğer succubuslar bu kaybı yas tutuyor muydu? Bize verilen tüm sevginin sahte olduğunu, doğuştan gelen manipülasyonumuzun ürünü olduğunu bilerek nasıl yaşıyorlardı? Ruh eşlerinin bizim için değil, başkal

bize verilen tüm sevginin sahte olduğunu, bizim doğuştan gelen manipölasyonumuzun ürünü olduğunu bilerek nasıl yaşıyorlardı? Ruh eşlerinin bizim için değil, başkaları için olduğunu bilerek nasıl yaşıyorlardı?

Isabella başından beri haklıydı. Ben bir parazittim.

Kan çanağına dönmüş gözlerimi kapattım. Boşluk sonunda beni yakaladı. Beni tek bir ısırıkta yuttu, beni her zaman ayakta tutacağını sandığım umudu söndürdü. Her zaman kozmosa uzanan yorgun uzuvlarım yanlarıma düştü, yıldızlar birer birer söndü. Bir zamanlar yükselen sesim ölümcül bir sessizliğe büründü. Ufukta gördüğüm, her zaman daha parlak olan yarın, yerine içime dönerek çılgın karanlığa bakmaya başladı.

Yalnızdım.

SCARLETT

Yatağımdan çıkmadım. Yemek yemedim. İnsanların ruhlarını ya da hayatım boyunca farkında olmadan yaptığım her neyse onu beslemedim. Ağladım. Uzandım. Kendimi kucaklayıp sarıldım, hıçkırarak ağladım ve gittikçe daha da derine battım.

Bunun için de kendimden nefret ettim, her şey için. Sanki demir bir kafesmiş gibi yatağa kilitlenmiş olduğum için - bir daha asla yapmayacağıma kendime söz verdiğim bir şey - Isabella'ya Trevin'in bana yaptıklarını anlattığımda, bunun benim hatam olduğunu söylediğinden beri. Kendime, ne olursa olsun, bu kişi olmayacağıma dair söz vermiştim. Bu işe yaramaz, zayıf, çürüyen kadın.

Isabella'nın yıllardır bildiği gerçeği daha önce fark edemediğim için kendimden nefret ediyordum. Bilmeliydim. Ruhumdaki karanlık, dürtülerim ve yeteneklerim... Bende bir sorun olduğunu, insanların bana bu kadar yoğun tepki vermelerinin bir nedeni olduğunu biliyordum. Her şeyden öte, kim olduğumdan nefret ediyordum.

Ne olduğumdan.

Hayatımda ilk kez her şey sonunda yolunda gidiyordu. Beni gerçekten önemseyen ve söylediklerimle ilgilenen arkadaşlarım ve insanlar vardı. Beni zorlayan ve heyecanlandıran bir işim vardı. Hayalini kurduğum her şeyi öğrenmek ve deneyimlemek için sonsuz fırsatların olduğu, kendimi canlı hissettiğim bir şehirde yaşıyordum. *Rune* vardı. Asla benim için mümkün olacağını düşünmediğim, ama her şeyden çok arzuladığım büyük aşk. Beni sahiplendi ve bunu yaptığında, sanki beni asla terk etmeyecekmiş gibi, kırılmaz bir söz vermiş gibi hissettim.

Sanki beni asla bırakmayacakmış gibi.

Ama bir anda, hiç düşünmeden, beni terk etti. Hak ettiğimi anladığımı düşündüğüm anda, altımdan halı çekildi

— sonunda ulaşabileceğim hayallerimin hayatı. Aptaldım, kördüm. Kendimden nefret ediyordum, ama ondan da nefret ediyordum.

Onun düşmanlarından doğan bir iblis olmasam bile, Rune bana yalan söylemişti. Bana kendi kanını içirmişti. Beni çocukluğumdan beri izliyordu. Onun takıntısının, ihlallerinin boyutunu kim bilebilirdi ki? Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Onun da dediği gibi, başlangıçta bana bu kadar ilgi duymasının tek nedeni benim büyümdü.

Hepsi yalandı. Yoğunluğumuz, aşkımız, kaderimiz. O bana ait değildi. Tıpkı ailemin benim ailem olmadığı, kız kardeşimin benim kız kardeşim olmadığı ve benim bir insan olmadığım gibi.

Ben bir iblistim ve yalnızdım. Her zaman yalnız olacaktım, insanların beni ben olduğum için mi sevdiklerini yoksa onları manipüle ettiğim için mi sevdiklerini anlayamadan. Succubi ve incubi'lerin, gizli bir amaç için kullanılmadıkları sürece, var olan hemen hemen herkes tarafından nefret edildiği dışında, doğam hakkında yararlı hiçbir şey bilmiyordum. O zaman bile, kullanılmak sevilme ya da sevilmeyle aynı şey değildi. Bunu çok iyi biliyordum.

Titreyerek yorganıma sarıldım. Gözyaşlarımın hiç biteceğini merak ettim. Su içmeye kendimi ikna edemedim, bu yüzden bu sadece bir zaman meselesiydi.

SNOW yatak odama girip beni kıvrılmış halde gördüğünde, Isabella'yı düşündüm. Ağzını açtığına, dramatik ve tembel olduğum için bana bağırmasını bekledim. Acınası. Ya da büyümden kurtulduğunu ve diğerleri gibi beni reddetmek için burada olduğunu söylemesini bekledim.

"Penn sana yemek yaptı. Açıkçası, çok fazla yemek," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Eli, Tera ve Winnifred biraz daha okumaya devam ediyorlar, ama biz zaten çok şey öğrendik. *Selam* söylüyorlar ve hala seni önemsediklerini söylüyorlar. Kimliğini küçük çevremiz dışındaki herkesten gizli tutuyoruz. Endişelenme."

İnanamadan ona baktım, neredeyse halüsinasyon görüyor muyum diye merak ettim. Yaklaşarak, yatağımın başucundaki masaya bir bardak su koydu.

"Yemeği yatağına getirebilirim," dedi. "Neye ihtiyacın olursa. Sadece yemek yemeni istiyorum. Hala bizimle birlikte, hayatta, mutlu ve sevilen biri olarak burada olmayı hak ediyorsun. Çok şey değişti, ama senin değerlerin değişmedi. İnsanlar için önemli birisin ve bu dünyaya olağanüstü bir şey katıyorsun."

Odanın içinde bir saniye boyunca göz gezdirdim, sanki başka birine konuşuyor olabileceğini düşünerek.

"Bunu hak etmiyorum... seni," diye kekeleydim. Kendimi zorlayarak başucuna yaslandım, hala çarşafı kalkan olarak üzerime çekiyordum.

Snow başını salladı. "Aşk söz konusu olduğunda *hak etmek* diye bir şey yoktur. Koşullar ya da şartlar yoktur. Sadece seversin."

Bu bana mantıklı gelmiyordu. Hayatım boyunca aşk, ulaşmaya çalıştığım bir şeydi. Nadir bulunan, bilinmeyen bir şeydi. Bazen oradaydı, bazen yoktu. Bazen kontrolüm altında olduğunu hissederdim — sanki belirli bir şekilde davranırsam, bana verileceğini düşünürdüm. Diğer zamanlarda ise öngörülemezdi, aralıklı pekiştirme sistemiyle dağıtılırdı. Snow'un bana gösterdiği aşk, dalgalı ve çalkantılı değildi. Sabit ve güvenilir, durmadan akan nazik bir nehir gibiydi.

Hiç mantıklı değildi ama oradaydı — onu sihirli bir yük gibi hissedebiliyordum. Ama bu, benim erişemediğim zihinsel bir katmanda var olan, benim kullanabileceğim veya etkileyebileceğim bir arzu değildi.

"İnsanları beni sevmeye zorlayamam," dedim, kaşlarımı çatarak. Göğsümde garip bir şey parladı, bir tür sezgi, *bir tür bilme*. Sanki kendi cazibemin altına bakıp, uzun zamandır kaçındığım tarafımı görüyordum, bu büyü parçaları ve duyguları anlamlandırıyor ve onları yaşadığım deneyimlerle ilişkilendiriyordum.

"Hayır, yapamazsın," dedi Snow. "Succubi aşk uyandıramaz, Scarlett. Succubi arzuyu etkiler ve ondan beslenir. Aşk bir arzu değildir. Şehvet, açlık veya istek gibi değildir. Hepsi birbiriyle ilişkili ve bağlantılıdır, ama kimseyi seni sevmeye zorlayamazsın."

Yatağa baktım. Onun sözleri yankılandı. Isabella, ne kadar istesem de beni sevmeye zorlanmamıştı.

"Mitingde kalabalığın üzerinde yarattığın etkiyi gösterdiğimde seni korkuttuğumu biliyorum. Ama Selena ve onun büyüünü kutlarken cadıların ve şekil değiştirenlerin çevresini nasıl etkilediğini de hatırlamanı istiyorum. O çevrede neredeyse herkes, sen şarkı söyledikten sonra daha hafif, daha iyileşmiş ve umutlu hissetti. O anda teşvik ettiğin arzu saf ve *iyiydi*, Scarlett. Şarkı söylerken niyetin ne olduğunu hatırlıyor musun?"

O anı hatırladım, herkesin bir araya gelip güldüğünü ve gülümsediğini gördüm. Snow'un koruma ve şifa için dua ettiğini, Selena'nın büyü ve ihtişamının araçları olmamız için dua ettiğini duydum.

"Herkesin benim için istediğim gibi güzel bir hayat sürmesini, tüm hayallerimizin gerçekleşmesini istedim," dedim. "Söylediklerini güçlendirmek istedim. Bilmiyorum."

"*Biliyorsun.* Sen bunu yaptın, Scar. O çemberden sonra insanlar ilham aldı. Eli yeniden çizmeye başladı. Winnifred, yenilenen bir tutkuyla kaos büyüğü çalışmalarına kendini adadı. Herkes senin büyüğü almaya hazır değildi, çünkü herkes kendini değıştirmek veya daha fazlasını elde etmek için yeterince güçlü bir arzuya sahip değildi. Bazı insanlar, sanki içlerindeki eksikliği veya güvensizliği körüklemişsin gibi, kötü tepki verdiler — sana zalim davranan o kadın gibi."

"Partneri bana fazla ilgi gösterdiğinden dolayı düşmanca davrandığını düşünmüştüm," dedim. Snow beni izleyip gülümsediğinde kendimi bilinçli hissederek su içecek gücü buldum.

"Her ikisi de olabilir," dedi. "Yaptığın şey çok yoğun. Bu, bizim en derinlerimize işleyen bir sihir. Arzu, hayatta kalmamızın anahtarıdır. Yiyecek ve su arzusu olmadan yok oluruz. Arkadaşlık arzusu olmadan, izole oluruz ve ruhlarımız ve zihinlerimiz çürür. Arzu ahlaki değildir. İyiliğimizi belirleyen, niyetlerimizin ve eylemlerimizin gidişatıdır."

Başım dönüyordu. Snow'un söyledikleri cömertçe. Ama o kadının gözlerindeki küçümsemeyi hatırladım, beni Snow'un hayırseverlik vakası olarak nitelendirdiğinde. Ne kadar iyi, ne kadar sessiz, ne kadar *az* olmaya çalışırsam çalışayım, defalarca maruz kaldığım aynı küçümsemeydi bu. Ve bu, Rune'un gözlerindeki nefretle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Yüzyıllardır hayatta olan bu vampir, succubi ve incubi'leri tanımakla kalmamış, onları işkence etmiş ve öldürmüştü. Eğer bizim kötü olduğumuzu düşünüyorsa, muhtemelen haklıydı.

Ben yarı *doğmuştum*.

Karnımı tuttum, az önce yuttuğum su geri çıkmak üzereydi.

Müzik ve yıldızlarla dolu oda önümde uzanıyordu, Rune'un eli benimkine dokunuyordu. Eğer benim cazibemi gördükten sonra benden nefret ediyorsa, o zaman beni hiç sevmemişti demektir. Ya da Snow'un söylediğı şey, benim çok sevinerek inandığım, cadıların dilekleri gibi bir şeydi. Çünkü alternatif —asla gerçekten sevimemeyeceğim—düşüncesi, taşıyamayacağım kadar ağır bir yük.

Bu korku içime çöktü ve bir an nefes alamadım, sanki ciğerlerim mumyalaşmış ve nefes borularım sıkışmış gibi.

"Sana bir tabak yemek hazırlayacağım," dedi Snow. "Aç değilim," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Hala yapıyorum."

Nefesimi toparlarken, Snow bir an için ortadan kayboldu. Sonra yanıma oturdu, kucağımda dokunulmamış makarna ve ekmek tabağımla, uzun bir sessizlik içinde.

Sadece Rune'u düşündüm. Gerçeği öğrendikten sonra bana nasıl baktığını, daha önce bana nasıl baktığıyla karşılaştırdım. Benden beslendikten sonra, aramızda fiziksel bir temas olmadan birkaç dakikadan fazla uzak kalmamıştı. Beni kucakladı, yıkadı, parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi, dudakları tenime değdi.

Sanki mantık ve akıl ötesinde bir şekilde beden ve ruh olarak birbirimize bağılımız gibi hissediyordum. Ama benim doğamı keşfettiği anda, onun için hiçbir anlam ifade etmiyordum. Onun kanını içtiğimi, aşkımızın bir yalan olduğunu ve benim doğuştan bir bitki olduğumu düşünüyordu.

Rune ve benim birbirimiz için ifade ettiğimiz her şey benim şeytani büyümün bir ürünüydü, o zaman daha ne kadar kanıta ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Mahkumdum.

"Beni öldürecek," diye Snow'a morbid bir kesinlikle fısıldadım. Kalbim sıkıştı, gözlerim kapandı.

Eğer aşkımız bir yalan ise, neden hala onu derinlerde hissediyorum, sanki açık bir yara gibi içimden dışarı akıyor?

"Hayır, yapmayacak. Sana zarar verirse onu öldürebileceğimi söyledi."

Snow'un yüzü öfkeyle parladı. "Ve ben de tam olarak bunu yapacağım." Onu suçluluk duygusu içinde izledim. Onun kendini tehlikeye atmasına asla izin veremezdim. Rune beni almaya geldiğinde, arkadaşlarımin benden olabildiğince uzak olmasını istedim. Benim yüzümden başka kimsenin zarar görmesini istemedim. Isabella benden nefret etse de, onun köle olmasının sebebi bendim.

Kimse böyle bir kaderi hak etmezdi. Özellikle de bir seks iblisine çok yakın oldukları için.

Sonunda Snow için yedim. Onun zafer kazanmasını, bana yardım ettiği için kendini iyi hissetmesini istedim. Bu noktada en azından bunu yapabilirdim. Zaten yakında ölecektim.

Acıyan midemi yatıştırırken beni izleyen gözlerindeki ışık, bana en ufak bir sıcaklık hissi verdi.

Ben midem kaldırdığı kadar yedikten sonra, karşımda oturmak için yer değiştirdi, bacaklarını çaprazladı ve yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Tamam, öğrendiklerim şunlar. Büyü, senin aurana iyi bir şekilde odaklanmamı engelliyordu, tıpkı senin güçlerini maskeleyiği ve gerçek doğan hakkında şüpheleri saptırdığı gibi. Succubi'ler doğuştan bir büyüyle, yani senin insan görünüşünle birlikte çalışarak meraklı gözleri yatıştırmak ve sahte insanlık yansıtmak için kullanılan büyülü bir peçeyle

meraklı gözleri yatıştırmak ve sahte bir insanlık yansıtmak için insan görünüşüyle birlikte çalışır. Bu, öğrenmen gereken bir şey değildir, ancak bazıları diğerlerinden daha güçlüdür. Ne kadar güçlü olursan, o kadar çok, şey, beslenirsin..."

Tirildim.

"—glamour'un ve etkin o kadar güçlü olur. Güçlerine gelince, succubi ve incubi'lerin bu kadar nadir olmamasını gerçekten dilerdim, çünkü kendi büyümüzü öğrenmek söz konusu olduğunda mentorluk her zaman en iyisidir. Türünün yaptıklarının çoğu, iyi bir nedenden ötürü gizem ve sırlarla örtülüdür."

"Neden bu kadar nadiriz?" diye sordum.

"İnsan çiftlerinden doğan çoğu çocuk hastadır ve rahim dışında hayatta kalamaz ya da kısa süre sonra ölür. Bu yüzden nadiren doğarlar. Doğduklarında da, tutku suçlarında öldürülme olasılıkları yüksektir."

Yutkundum. Bu mantıklıydı. Takip edildiğim, tehdit edildiğim veya istenmeyen takıntılara maruz kaldığım tüm anları düşündüm.

"Ya da gerçek doğalarını keşfeden biri olursa öldürülürler, özellikle de güçlerini hile yapmak veya para ve siyaset üzerinde etki yaratmak için kullanıyorlarsa." Snow elimi tuttu. "Bu yüzden kan nakli olmadan iyileştin ve nakil başarısız oldu. İnsan vücudunda yaşıyorsun, ama doğuştan olanlar gibi olgunluğa ulaştığında yaşlanmayı durduruyorsun. Vampirlerin ölümsüzlüğüne sahipsin, ama ölümlülerin kırılganlığına da, ancak insanlardan daha hızlı iyileşiyorsun. Görünmek, seks iblislerinin doğasının bir parçasıdır..."

"Savunmasız," dedim, serbest elimi yumruk yapıp sıkarak. "Bu bir hile. Bir tuzak."

Snow beni dikkatle inceledi. "Bu sadece doğa, Scarlett. Her zaman hayatta kalmak için en iyi şansı veren özellikleri seçer. Şu anda, güçlerin tamamen bozulmuş durumda. Bazen engelleniyorlar, bazen de duyguların yüzünden her yere sızıyorlar. Tamamen içgüdülerle hareket ediyorsun. Kimi ve nasıl etkilediğini tamamen kontrol edebildiğini hayal et."

"Şimdi görebiliyor musun? İçimde?"

Snow'un coşkusu azaldı, gözleri bir anlığına donuklaştı ve vücudumu süzdü. "Evet. Büyünü görebiliyorum. Enerji merkezlerinin alt yarısında, midenin altında yoğunlaşmış durumda — auranın seks, arzu, dürtü ve hayatta kalma ile ilgili yarısı. Bir insanın aurasının yumuşak bir dalgalanması vardır. Kendi kendine yeterlidir. Seninki ise etkiyle,

senin dışına yayılan güçle dolu. Şu anda zayıfsın, güçlerin korku yüzünden körelmiş. Ve sanırım, son birkaç gündür yalnız kaldığın için. Kendini ayakta tutmak için diğer insanların yanında olmalısın."

"*Beslenmek* için mi?" diye tiksintiyle tükürdüm. "Scarlett, beslenmek doğası gereği..."

Onu keserek sözünü kestim. Daha fazla dinlemek istemiyordum. "Güçlerimi öğrenmek istemiyorum. Onları kontrol etmek istemiyorum. Onları kapatmak istiyorum." Boğazımda başka bir hıçkırık yükseldi, sesim hayal kırıklığı ve çaresizlikle titriyordu. "Lütfen, Snow."

Yüzü, benim çöküşümü izlerken üzüntüyle buruştu. Bu beni daha da umutsuzluğa sürükledi. Elimi onunkinden çektiğimde gözlerindeki ışık söndü.

"Onu kapatmak istiyorum. Onu içimden çıkarmak istiyorum," diye yalvardım. "*Lütfen onu içimden tamamen çıkar.*"

RUNE

Çalışma odamda oturmuş, bu akşam şehre gelen yeni dönüşüm dalgası hakkında Sadie ile yazışıyordum. Ona Scarlett'ten bahsettim ve o da hemen ona uçmamı istedi.

Succubus'u düşündüğümde ışıklar titredi. Gücüm sızmak, bir mil çapındaki her şeyi çürütmekle tehdit ediyordu. Hala Lumina'da olup olmadığını sürekli kontrol ettim. Bağlantı her zaman bu kadar kesin değildi, ama son günlerde keskin bir sezgiyle tam olarak hangi odada olduğunu belirleyebiliyordum. Bu yüzden yatak odasından çıkmamış olması kafamı karıştırdı.

Hâlâ hayattaydı. Görünmez tasma aracılığıyla kalbinin attığını hissedebiliyordum. Ama yavaştı. Gücü azalıyordu.

Ve onun için hala endişelenmekten nefret ediyordum. İçimdeki her şeyin ona gitmek için can atmasından nefret ediyordum. Sadece ona bağırmak ve neden yataktan kalkmadığını, neden kaçmaya çalışmadığını sormak için olsa bile. Neden bu kadar kalbi kırık ve kafası karışık göründüğünü sormak için.

Kurnazlığı eşsizdi ve bunun muhtemelen onun oyunlarının bir parçası olduğunu, yakalandığı için savunma mekanizmalarının devreye girdiğini hatırlamam gerekiyordu.

Ama neden? Isabella'yı gözlemliyorduk. Görünüşe göre, o gerçekten bir insan kölesiydi, bu da Scarlett'in Aristelle'e neden geldiğine dair hikayesini destekliyordu. Isabella da Scarlett'e hiç benzemiyordu. Ayrıca, Isabella'nın kız kardeşine hor davrandığını kendi gözlerimle görmüştüm. Onlar gerçekten kardeş miydi? Ya da belki üvey kardeşler? Scarlett ne zamandır succubus olduğunu biliyordu? Onun yöneticisi kimdi ve benim nereden geldiğimi nasıl biliyorlardı?

Çok fazla soru, çok fazla tutarsızlık ve uyuşmayan şeyler vardı. İlk başta, onun gerçek doğasının

Neden ona çekildiğimi, neden bu kadar çılgınca takıntılı hale geldiğimi, neden bu kadar tesadüfî bir şekilde bir araya geldiğimizi. Ama onun davranışlarını ne kadar çok incelediğimde, o kadar az mantıklı geliyordu. Değişken çocuk tüm bunlara nasıl uyuyordu? Eğer kim olduğunu ve ne yapmaya gönderildiğini biliyorsa, neden Valentin'e birlikte seyahat etmeyi planlıyorlardı? Onun haberi olmadan onu izlerken, Aristelle'e gelmesi için onu teşvik eden keşifçilere nasıl tepki verdiğini kendi gözlerimle gördüm. Ayrıca, sanki neden olduğunu bilmiyormuş gibi, sanki hiçbir şey üzerinde kontrolü yokmuş gibi saldırıya uğradığını da izledim.

Siktir. Hala son birkaç ayı anlayamıyordum. Henüz değil, Scarlett'i bir zamanlar hayal ettiğimden tamamen farklı bir şekilde şarkı söyletmeden önce değil. Tek bildiğim, onun bir succubus olduğu ve en azından son konuştuğumda bunu bildiği idi.

Bana karşı ne zaman döndüğü hala belirsizdi, ama gerçek doğası açıklanamazdı. Ne kadar istesem de. Ama böyle şeyleri asla yüksek sesle söylemezdim. Bir daha asla. O bir hiçti. Gerçekten buna inanana kadar, sanki o benim için ölmüş gibi yaşayacaktım. Ruhsuz bir sülük gibi benden beslenmediği için büyüğü sonunda bozulana kadar.

Uriah içeri girdi, yüzü taş gibiydi. En kötüsüne hazırlandım.

"Durian, doğan bölgelerden ve Talomon ve Kell sınırından çekilmemizi talep etti. Herhangi bir itaatsizlik, doğanlar tarafından bir tehdit olarak görülecek ve güçle karşılanacaktır."

Soğuk bir kahkaha attım, gölgelerim koyu dumanlar halinde dalgalandı.

"Ve böylece başladı," dedim. "Bölgelerimizden Talomon ve Kell'e geri çekilin. Sınırı koruyun. Şehirde yaşayan tüm doğan sivillere sınırı geçmeleri için iki gün süre vereceğiz. Topraklarımıza ayak basan herkesi öldürün. Durian ve yakın çevresiyle bağlantılı olduğunu düşündüğümüz hiç kimseye, ya da şiddet ve yıkım eylemlerine hoşgörü gösterilmeyecek. Onlara kaçma şansı vermeyeceğiz. Örneğin Liza, dört saat önce hala Nyx'te dolaşırken görülmüştü. Onu bulun."

Uriah inledi, gözleri parladı. "Onu işkence edip parçalara ayırarak sınırın ötesine göndermek, tam da ihtiyacımız olan moral desteği olur." Başını salladı. "Öyleyse başlasın."

"Hala krallıktan haber yok mu?" diye sordum. Endişelenmeyi çoktan bırakmıştım. İlk başta, Kral Earle'nin yüksek rütbeli yetkilileri gelmeden önce Aristelle'de çatışmayı önlemeye çalışıyorduk. Ama artık bu kaçınılmaz olduğu için

daha geniş Ravenia'da müttefikler kazanma planlarımızı ilerletmek zorundaydık. Krallığa karşı güçler toplanırken, Earle ve doğanların gücüne yaklaşamıyorlardı. Ravenia'nın yaklaşan çatışmasının Valentin'inki çözülene kadar sürmesini tanrılara dua ettim. Krallığın desteğini kazanarak doğanları ezip nihayet adadan yok edebilirsek, tüm sorunlarımız çözülecekti. Ravenia'ya ihracata devam edebilir ve krallık bizi rahat bırakabilirdi. Kendi savaşları yaklaşırken, silah ve büyülu eşya sıkıntısı yaşamak istemeyeceklerdi.

Uriah başını salladı.

Hiç tepki göstermedim. Klanım benim tereddüt ettiğimi, şüphe veya endişe duyduğumu asla görmemeliydi. Maskem sertleşti, savaş zamanında aşılmaz bir görünüm kazandı.

"Sadie'ye kısa bir gezi yapacağım. En fazla dört saat içinde dönerim."

Durup, bu sabah erken saatlerde doğuştan ölümlü gözlerimle dönüşmüş olanlarla yaptığım konuşmayı hatırladım. Evangeline'in evine baskın yapıp orada tuttuğu köleleri kurtarmak için emirlerimi bekliyorlardı. Bu, çok daha büyük bir ağın sadece küçük bir parçasıydı, ama yine de önemliydi. Scarlett'in sesini zihnimde duydum, bu insanların benim tahtamdaki basit piyonlar olmadığını hatırlattı.

Uriah'ı durdurdum.

"Bekle." O da döndü.

"Savaş başladığına göre, gerilimi azaltmak için hiçbir nedenimiz yok. Kalan güçlerimiz, çıkarken Evangeline'in insan ticareti hücrelerine baskın yapacak. Geri döndüğümde operasyonu bizzat yöneteceğim ve yolumuza çıkan herkesi yok edeceğiz. Sonra bu olayı kamuoyuna duyurarak herkese doğanların kim olduğunu hatırlatacağız. Kim olduğumuzu. Ve neden Valentin ölümlülerinin tam işbirliğine her zamankinden daha fazla ihtiyacımız olduğunu."

"İyi bir plan," dedi Uriah. Sonra kaşlarını kaldırdı, gözlerinde bir tereddüt belirdi.

"Söyle hadi."

"Sence kız kardeş de bir succubus mu?"

Kafamı salladım. "Hayır. O çok dayanılmaz biri." İç geçirdim. "Ama doğanların zulmü, hiçbir insanın hak ettiği bir kader değil. Eninde sonunda sorgulanması gerekecek, ama şimdilik, kurtarılan diğer ölümlülerle birlikte bakım merkezlerimizden birinde sıkı gözetim altında tutulacak. Travma uzmanlarımız onunla ilgilendikten sonra onu ziyaret edeceğim."

Aramızda söylenmemiş sözler havada asılı kaldı. Uriah ağzını açtı, sonra kapıya doğru yönelmeden önce kapattı.

Çıkmadan önce, dönmeden şöyle dedi: "Bu, umduğum sonuç değildi. Sen kendini tamamen klana adadın. Aristelle ve Valentin'e de. Seni korumak istedik, ama ben şahsen senin bunu yaşamayı istedim. *Onu* yaşamayı. Sende on yıllardır görmediğim bir ateş gördüm ve o alevlerin sönmesini izlemek bana hiç zevk vermedi."

TİPKİ KORKUDUĞUM GİBİ, Sadie'nin evine olan uçuş, zihnimin kendini sonsuza dek işkence etmesi için mükemmel bir fırsattı. Kendimi işle meşgul etmek, aklımı kaybetmemek için tek yoldu.

Çünkü Scarlett'in, onun succubus doğasını keşfettiğim anda büyüünün öldüğünü hissetmesini istemiş olsam da, gerçek bundan çok uzaktı. Öfkem çok gerçektir. Hâlâ güçlüydü, damarlarımın içinde dolaşan ve gölgelerime sızan bir zehir gibiydi. Ama takıntım derinlere kök salmıştı. Söylediği sözler ve yazdığı mesajlar zihnime kazınmıştı. Onları kaç kez çevirip her açıdan incelesem de, sevdiğim kadınla beni tuzağa düşüren iblisi uzlaştırmakta hala zorlanıyordum. Sözleri bir veba gibiydi. Çarşafımda ve odamda onun kokusu, insanlığımın son kalıntıları paramparça etti. Beni güçsüz bırakmak istemişti. Başından beri, o gittikçe güçlenirken beni zayıflatmıştı.

Yine de, zihnimin duvarlarında yankılanan melek gibi sesini silemedim, hala sadece anılarımla bile onları yıkabiliyordum. Gerçek, onun bedenine ve zihnine olan takıntımı, hem yumuşak sevgisine hem de kötü öfkesine olan bağımlılığımı ortadan kaldırmamıştı. Scarlett kendini derinden yerleştirmişti ve daha önce hiç bir illüzyona bu kadar umutsuzca tutunmak istememiştim.

Ayrılmadan önce beslenmek zorundaydım. Bu, tüm düşüncelerim ve dürtülerimden daha fazla beni yıktı — ona gitmek, ona yazmak, öfkelenmek, savunmak ve ulaşmak. Başka birinin derisinden beslenme düşüncesi, kan için olan iştahımı tamamen kaybetmeme neden oldu. Kanını sunan insana bakmak bile istemedim. Bir görevliye bana bir kadeh getirmesini söyledim ve

sadece beslenmek için zorla içirdim. Bu sadece yakıttı; bu eylemden hiçbir zevk almadım.

Scarlett'in kanıyla karşılaştırıldığında, çamurlu su gibi tadı vardı. Ve hayatın en basit zevklerinden birini, kim bilir ne kadar süreliğine, benden çaldığı için şeytani kadını lanetledim. Onun kanı dışında tüm kanların tadını nefret ederek ölecek olsam şaşırırmazdım.

Bunun olacağını biliyordum. Onu sahiplenmemin birçok nedeninden biri de buydu. Kısa bir süreliğine o benimdi, ben de onundum — arkamda, sırtımda bıçağını görmeden önce.

Millie, Sadie'nin malikanesine şiddetli bir kükremeye indi ve endişeli, çekingen ahır kızını neredeyse ödünü koparacaktı.

Sadie'yi bulmadan önce ona kısa bir selam verdim. Yanına yardımcılarını getirme zahmetine girmedim. Ya da belki ev işleri günüydü ve onlar da daracak kıyafetleriyle evi tertemiz yapıyordu. Bu düşünce normalde yüzüme bir gülümseme getirirdi.

Sadie'yi siyah deri korse, pantolon ve sağlam, parlak botlarla gördüğümde, birbirimize anlamlı bir bakış attık. Savaş başlamıştı.

"Beklediğimizden erken," diye mırıldandı, beni uzun sütunların yanından geçerek devasa mülkünün içine götürürken. "En yeni grup arkada eğitim görüyor. Onlar özellikle güçlü bir grup. Selenanın karşılaştığımız durumu bilerek bize yardım ettiğini düşünmek hoşuma gidiyor."

Strateji hakkında daha fazla sohbet ettik, bir sonraki hamlelerimizi gözden geçirdik.

Bir ara Sadie, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir yüz ifadesi yaptı. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum, ama parmaklarını şıktattığında ve altlarından biri insan bir kadınla yanına geldiğinde, şaşkın bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. Kadın güzeldi, dalgalı buz gibi sarı saçları ve gri gözleri vardı, masumiyet saçan çekici özellikleri vardı. Bebek mavisi elbisesi, güneydeki kurak toprakların tarzında muhafazakârdı.

"Rune, bu Araea. O, Trinity'den bir succubus ve seks işçisi."

Kızı yeni bir bakış açısıyla değerlendirdim. Güçlerini kasten kapatıyor muydu? Aynı şeyi, Mason'la birlikte yakın zamanda öldürdüğümüz succubus'ta ve daha önce yakaladığımız birkaç incubus ve succubus casusunda da fark etmiştim. Bunun nedeninin, onların ne olduklarını bildiğimiz ve bizi manipüle etmeye çalışmak için hiçbir nedenleri olmadığı olduğunu düşünmüştüm. İblisler sadece içimizde zaten var olan arzuları teşvik edebilirdi ve onları serbest bırakmak asla bu arzular arasında yer almıyordu. Yine de, özellikle kıza zarar vermek için hiçbir nedenim olmadığı düşünülürse, daha fazla çekicilik bekliyordum. Ve onu çekici buluyordum.

Ama bundan başka bir şey yoktu. Sanki müzede bir sanat eserini hayranlıkla inceledikten sonra, hiçbir bağlılık veya derin ilgi duymadan bir sonrakine geçiyormuşum gibiydi.

"Siz ikiniz sohbet edin," dedi Sadie, elini hafifçe sallayarak. Soğukkanlı ve kayıtsız görünse de, daha derin bir şeylerin iş başında olduğunu biliyordum. Benim anlayabileceğimden biraz daha öte bir şey.

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi kız, sesi yumuşak bir ima ile. Biraz gergin görünüyordu, gülümsemeyle beni değerlendiriyordu ama yüzünde kısa bir an için karışıklık belirdi. "Kuzenlerim dönuştü ve bize gönderdikleri mektuplarda sizden çok övgüyle bahsediyorlar."

Sadece başımı salladım, kanımda arzusun alevlenmesini bekledim. "Kuzenlerin..."

Söylenmemiş soruyu anladı ve omzunu silkti. "Doğmuş bir adam anneme saldırdı. Babamın kızı olarak büyütüldüm, ama annem her zaman gerçeği biliyordu. Gerçeği açıklamak zorunda kalana kadar beni korudu. Ailemin geri kalanı bunu öğrendiğinde, ikiye bölündüler. Babam bir daha benimle hiç konuşmadı ve annem beni sadece gizlice görebiliyor."

Acı gözlerinde yankılandı, ama çabucak silkeledi ve masum cazibesinin rahat havasına geri döndü.

"Ailenin reddetmesinin acısını anlıyorum," dedim. "Kaybın için üzgünüm."

Sadie'ye bir göz attım, sonra tekrar Araea'ya döndüm. Ne oyunu oynuyorduk biz? Ancak bu etkileşimden daha garip olan, Araea'nın ne kadar normal görünmesiydi. Ne kadar *insancıl*. Acısı gerçek görünüyordu.

Şimdiye kadar karşılaştığım tüm seks iblisleri, hile ve güç oyunları içindeydi. Bir keresinde, gizli saflarımdaki birkaç şekil değiştiren erkeğin bir binadan atlamaları için bir incubus'un arzularını körüklediğine tanık olmuştum. Yakın zamanda, sürünün değerli bir üyesini kaybetmişlerdi. Aylardır birkaç dönüştürülmüş kişiden beslenen güçlü bir incubus için, onların küçük bir keder parçası, ölümün tek kaçış yolu gibi görüldüğü kadar ürpertici bir umutsuzluğu uyandırmak için yeterliydi.

Bu şiddet ve aldatma oyunları dışında hiç bir iblisle karşılaşmamıştım. Yıllar boyunca, onlara karşı körü körüne duyduğum nefretim nedeniyle bir iki kez uyarıldım, ama bu eleştirileri hep görmezden geldim. Onlar yarı doğmuşlardı ve karşılaştığım her biri, Lillian'ın diğer çocukları gibi kalpsiz ve alçakgönüllüydü.

"Suçluluk duyuyorsun," dedi iblis kadın.

Gözlerim tekrar ona döndü, Scarlett'in yaptığı gibi, onun nazik gri irislerinin beni dalgalarının altına çekmesini bekledim. Ama bu hiç olmadı. Ben sağlam zeminde sıkıca kök salmış olarak kaldım.

Onun müdahaleci merakını görmezden geldim. "Nasıl başa çıktın? Doğalını öğrendiğinde?"

Yutkundu. "Yıkılmıştım. Artık beni gerçekten sevenlerin samimi olduğuna inanamıyordum, ya da henüz anlamadığım güçlerimle onları bir şekilde buna zorladığımı düşünüyordum."

Bir anda içimdeki bir şey ekşidi, ama bir başka parçam yavaşça görünmez bir ip ile Scarlett'in hala yatak odasında olduğunu anladım.

"Evimden atıldım ve komşu kasabaya kaçtım. Biz seks iblisleri birbirimizi tanıyabiliriz ve taşındıktan kısa bir süre sonra bir incubus buldum. O, güçlerimi anlamama, onları kullanarak evsizlikten kurtulmama ve her zaman kurban olmak yerine kendimi korumaya başlamama yardım etti."

Sadie, Araea'ya keskin bir bakış attı, yeşil gözleri yılan gibi oldu.

Araea koluma uzandı ve ben onun dokunuşundan geri çekildim. Hızlıca kaşlarını çatmasını kolay bir gülümsemeyle örttü.

"İstersen daha özel bir yerde konuşabiliriz. Doğamla ilgili tüm sorularını elimden geldiğince cevaplayabilirim. Dönüştürülmüşlere yardım etmek için ne gerekiyorsa yaparım. Hizmetindeyim," dedi, imalı ve utangaç bir tavırla.

Scarlett bu rolü çok daha ikna edici bir şekilde oynadı. Sıkılmıştım.

"Tanrıların aşkına," diye inledim ve Sadie'ye sinirli bir bakış attım. "Bu tuhaf küçük oyunu artık bitirebilir miyiz? Belki de bu saçmalığın amacını bana anlattığın kısma geçebiliriz?"

Sadie tsk etti. "Her zaman sinir bozucu bir şekilde işbirliği yapmıyorsun."

Kollarımı kavuşturup iki kadına da sert bir bakış attım. Araea rolünü bırakınca, telaşlı ve gözle görülür şekilde kafası karışmış bir hale gelmişti.

"Buraya gelmeden önce sonsuza kadar beslendiğime yemin ederim," dedi. "Şu anda son derece güçlüyüm. Ama onun içinde aşamadığım bir duvar var. Sanki hiçbir şey istemiyormuş gibi."

Sadie, memnun bir kedi gibi gülümseyerek iç geçirdi. "Benim mükemmel tasarımı sayesinde."

Sonunda parçalar yerine oturdu. Sadie bunu yüksek sesle söylediğinde, rahatsız edici gerçek nihayet ortaya çıktığında bir an için mükemmel sakinliğimi kaybettim.

"Seks iblislerinin etkisine kapılamazsın, Rune. Bunu uzun zaman önce, benden arzularını ortadan kaldırmamı istediğinde ve ben de seve seve kabul ettiğimde garanti altına aldık. Succubuslara karşı, kan dökme arzusuna karşı olduğu kadar bağışıklısın. İçinde barındırdığın tüm arzular sadece ve sadece sana ait."

RUNE

Hatham'a doğru uçtum. Yaklaştıkça, Millie kilometrelerce uzaktan bile kardeşlerini hissederek onlara seslendi. Doğmuş bölgelerde konuşlanmış kalan kuvvetlerim, eğimli parke taşlı tepeler üzerine inşa edilmiş, düşmüş doğmuş kraliyet ailesinin gösterişli mahallesine gönderilmişti. Evangeline'in malikanesi birkaç dakika içinde hava ve kara kuvvetleri tarafından kuşatılacaktı.

Köleleştirilmiş ölümlülerin bulunduğu bu hücreyi kurtarır kurtarmaz, savaş hattını geçip geri dönecektik.

Şimdilik.

Durian'ın yeni inşa edilen sarayı yakındaydı, sıkı bir şekilde korunuyordu ve benim kalem gibi yeşil alanlarla çevrili, daha az nüfuslu bir bölgede bulunuyordu. Doğumluların topraklarını ve tarihi binalarını ele geçirmemiz onları çılgına çeviriyordu. Onların gözünde, biz sadece vampirliği bozmakla kalmamış, aynı zamanda Lillian'ın çocuklarının krallar, kraliçeler ve aristokratlar olarak hüküm sürmesi yönündeki iradesine de küfrediyorduk - hedonizm, zenginlik ve şiddetin hüküm sürdüğü kutsal olmayan bir saray.

Şimdi Durian, Nyx'te çaldığımız şeyin bir kopyasını Hatham'da yeniden inşa etmek için çaresizce uğraşıyordu. Lillian'ın yeraltı sarayının bu gösterişli taklidinde bizi hangi korkunçlukların beklediğini sadece tanrılar bilebilirdi. Onun inşa ettiği her şeyi yok etmek ve benim gözlerimi bu kötü zevkine maruz bıraktığı için onu acımasızca öldürmekten büyük zevk alacaktım.

Bunun üzerine, hayatımın en uzun üç gününde ilk kez gülümsedim.

Doğmuşların, çökmekte olan bölgeleri ve yoksullukları için beni suçlamaları, ama Durian ve yoldaşlarının nesiller boyu biriktirdikleri, akıl almaz zenginliklerini kutlamaları akıl almaz bir şeydi.

Millie bulutların altına daldı. Güneş yeni batmıştı, bu yüzden doğuştan elitlerin yaşadığı mahalle karanlıkta parıldıyordu. Kara kuvvetlerimiz

Evangeline'in malikanesine çoktan girmişti. Bizi beklemiyorlardı. Devriye gezen doğuştan elitler, bizim güç gösterimize karşı neredeyse hiç tehdit oluşturmuyordu ve kolaylıkla halledildiler. Yakında Durian'ın güçleri de gelecekti.

Fazla zaman almayacaktı.

Millie, sağır edici bir gürültüyle Evangeline'in çimlerine indi. Kardeşlerinden bazıları yukarıda devriye gezerken, diğerleri bize doğru koşan doğanların üzerine atladı ve birkaçı da uyarı amacıyla yakındaki evlerin çatılarına indi.

Millie'den indim ve Uriah ve Mason'a başımı salladım. Onlar, alanı güven altına alan düzinelerce adam ve kadına emirler yağıdırıyorlardı. Uriah, binayı çevreleyen güçleri yönetecek, Mason ise benimle birlikte içeri girecekti.

Birkaç doğan Evangeline'in ön kapısını açtığında, ben hiç irkilmedim. Gölgelerim fırlayarak ikisinin göğsünü deldi, bir diğerini yerden kaldırıp bağırsaklarını derisinden sıktı.

"Ne kadar da kibarca kapıyı çalacaktım," diye iç çekerek söyledim ve en seçkin savaşçılarımla birlikte ölü doğanların üzerinden geçerek ilerledim.

Cedar burada olmalıydı. Koruduğum kişinin kaybından dolayı kanımda dolaşan öfke ve keder, etrafımı kalın bir bulut gibi saran gölgeleri besliyordu. Born'lara, onların ona gösterdiği merhameti gösterecektim. Scarlett'in kız kardeşine ve diğer tüm sömürülen ölümlülere gösterdikleri merhameti.

Işığın parlamasıyla birlikte Scarlett'le ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara attım. Bunun yerine, büyük giriş holüne, üstündeki devasa, çok katmanlı altın avizeye ve fuayenin her iki yanındaki iki merdiven setine odaklandım. Zeminler dumanlı mermerden, duvarlar koyu siyah ve kırmızıydı.

Ev sessizdi. Fazlasıyla sessizdi.

Çevrelenmişlerdi ve destek gelene kadar bizimle savaşacak güçleri yoktu, bu yüzden Evangeline ve burada yaşayan diğerleri saklanıyorlardı. Belki de güvenli bir odada, zindanda veya gizli bir kanatta. Köleler ya onlarla birlikteydi ya da başka bir yerde bakıcılar tarafından saklanıyordu.

"Evangeline'in kokusunu alıyorum. O burada, bir yerlerde," dedi Mason. "Onun iğrenç kokusunu çok net hatırlıyorum."

Evangeline savaş sırasında ortalıktaydı ve ortağı Faro barbar bir generaldi. Sivil ve çocuklar dahil olmak üzere ölümlülerin yaşadığı kasabaların tamamının katledilmesini emretmişti.

"Ve ölümlüler," dedim, klanımdan birkaç kişi bana bakıp başını salladı. "Percy, senin grubun üst katı kontrol edecek."

Neredeyse yüz yıldır bizimle birlikte hizmet eden müttefik cadılarımızdan biri olan Hanson'a döndüm. Kızıl kahverengi gözleri bir an için beyazlaştı ve öbür dünyaya baktı. Kuvars çubuğunu uzattığında havada bir büyü gücü dalgası yayıldı.

"Bir yeraltı var."

Gözlerimi kapattım ve herkesin hareket etmemesi için elimi uzattım. Yoğun bir şekilde dinleyerek ve havadaki ölümlülerin ve doğuştan kanın kokusunu analiz ederek birkaç adım öne çıktım.

Hanson'a odaklandım ve başımı salladım, ikimiz de aynı gerçeği iliklerimize kadar hissediyorduk.

"Onlar aşağıda," diye karar verdi Hanson.

Percy'ye üst katta kalanları temizlemeye devam etmesini işaret ettim, ana grup ise hızla bodrum kapısını bulmaya çalışıyordu. Her şey durmuştu. Her şey sessizdi.

Kapıları tek tek patlatarak açtık ve sonunda, karmaşık ahşap oymalarıyla süslenmiş, büyük bir merdiveni ortaya çıkaran kapıyı bulduk.

Ölümlülerin kanının kokusu daha da yoğunlaşmıştı. Sadece damarlarında dolaşan kanın kokusunu değil, yakın zamanda dökülmüş taze kanın kokusunu da alabiliyordum. Dövmelerim titredi ve Hanson'ın büyüü havada alev alev yanmaya başladı. O, tüm hayatını köle ticaretiyle mücadeleye adanmıştı, bu yüzden bir asır önce benim gizli ölümlü grubuma katılmıştı.

Vampir hızıyla merdivenleri bir anda geçtik ve ilk grup doğuştan muhafızlarımız bizi eski dünyanın misafirperverliğiyle karşıladı.

Bir hançer kafama doğru uçtu. Ateş büyüü püskürdü. Yarı saydam bir gölge duvarı hançeri engelledi ve Mason karşılık gelen su büyüünü püskürttü. Bulanık su mürekkebe dönüştü ve birkaç doğuştan doğmuşun yüzüne sıçradı. Kör olmuşlar, etrafta çırpınıyorlardı.

"Acınası bir çaba," dedim küçümseyerek. Dikenlerim keskinleşti ve uzadı, onları zayıflamış doğanların boğazlarını kesmek için kullandım. Klanımın geri kalanını kolaylıkla katletmesini izlerken gölgelerim yavaşça bana geri çekildi.

Mason, büyülü bir kısa kılıçla bir saldırıyı savuşturdu ve hızla dönerek kendi hançerini doğanların kalbine sapladı.

Değerli kölelerini korumak için bu adamları mı tutmuşlardı? Belki de bunlar sadece bir aldatmaca, bir ısınma turuydu. Savaştan bu yana geçen onca yüzyılın ardından doğanlar gerçekten bu kadar paslanmış mıydı?

Odaya göz gezdirdim, lüks bir eğlence alanıydı, salon mobilyaları ve yere yakın birkaç masa vardı, etrafta birkaç tören hançeri dağılmıştı. Masaların insan boyunda olduğunu ve muhtemelen ritüel beslenme sunakları olarak kullanıldığını fark ettim ve tiksindim. Odessa'da da bir iki tane vardı, ama bizimkiler *gönüllü* katılımcılar için tiyatro sahne dekoruydu.

İlerledik, başka bir kapıyı menteşelerinden patlatarak uzun bir koridordan geçtik.

Keskin duyularımızla, havada yayılan birkaç ses kaynağını algıladık. Başka bir savaş dalgası başladı, bu sefer daha sıkışık ve kaotikti, çünkü koridorun diğer ucundan doğanlar akın ediyordu. Kan kokusu çok güçlüydü. Bu vampirler, en güçlü hallerine ulaşmak için kısa süre önce kendilerini tıka basa yemişlerdi, bundan emindim.

Gölgelerim havada bir düzine uzuv halinde dolaşıyordu, bazıları sağlam silahlar, diğerleri ise kafa karıştırıcı büyüçlük sihrinin dallarıydı.

Klanım ve ben birbirimizin yolundan ustaca çekildik, büyü dövmeli deriden eriyerek havada bir dizi farklı yetenek olarak yayıldı. Percy'nin gölgeleri zehirliydi, deriyi kemikten eritebiliyordu. Ve sonra kemikleri de eritiyordu.

"Hızı artırın. Süsleme yok, sadece verimlilik," diye bağırdım.

Evangelina'nın kaçırılan ölümlülerin kurtarılmaktansa ölmesini tercih etme olasılığı çok yüksekti. Bu neredeyse kesindi.

Ama son grup yeteneksiz muhafızları yok ettiğimizde, bu alt kattan gelen zayıf seslerin sanki hayal etmişim gibi kesildiğini fark ettim.

Hızlı hareketlerle, adamlarım Evangelina ve kölelerin izlerini bulmak için zindanı didik didik aradılar.

Mason ve ben Hanson'la birlikte dururken, "Temiz" sesini defalarca duydum.

Şiddetli bir patlamadan sonra, Percy derin bir kaş çatışıyla salona geri döndü.

"Onları tuttukları yeri buldum. Yakın zamanda unutamayacağım birkaç başka korkunç şeyin yanı sıra."

Hanson'a baktım. Onun yetenekleri arasında savaşmak yoktu, yüzünde kararlılık olsa da gözlerinde korku belirgindi. Özel yetenekli görüşü, bizim saflarımızda yerini almasına yetecek kadar güçlüydü ve özel baskınlarda bizimkiler gibi korunuyordu.

Gözleri cam gibi parladı. "Kaçıyorlar," dedi.

Mason alnındaki ter damlasını sildi. "Gidecek hiçbir yerleri yok. Onları kuşattık."

"Kaçtıklarını görüyorum," diye tekrarladı Hanson. "Kan nehrinde sürükleniyorlar."

Bazen Hanson'ın öngöruları pratik olmaktan çok şiirseldi. Onların ezoterik sanatı, başka herhangi bir durumda çok güzel olabilirdi.

Ağzımı ovuşturdum. "Bakmaya devam et. Kokuları gittikçe zayıflıyor. Kaçtıkları gizli bir oda olmalı."

Hanson başını salladığında, yukarıdan gelen belirgin çatışma sesleri benim hayal kırıklığımı kesintiye uğrattı. Durian'ın güçleri gelmiş olmalıydı.

Gözlerimi kapattım. Göz kapaklarımın arkasında ilk gördüğüm şey Scarlett olduğunda, neredeyse yüksek sesle küfürler savuruyordum. Ama onun delici mavi gözleri kısa sürede kayboldu ve ben Odessa'daki kendi zindanımın içinde duruyordum. Özellikle de Scarlett'in sahiplenilmeyi istediği oda, yani kaledeki zindanıyla bağlantılı olan oda.

"Her şeyi bizim çaldıklarımızdan örnek alıyorlar," dedim, gözlerimi açarak. "Nyx'in gizli bir yeraltı geçit sistemi varsa, Hatham'ın da vardır."

"Ama nerede..." Mason sözünü yarım bıraktı, ikimiz de aynı anda farkına vardık.

"Percy, odaların herhangi birinde Lillian'a adanmış bir tapınak var mıydı?" Nyx'i fethettikten sonra, geçitler her zaman keşfedildikleri yerde başlıyordu. Hemen ardından tüm girişleri ve labirentin düzenini yeniden yapılandırmıştık.

Percy, emrindeki savaşçılara bağırdı ve içlerinden biri başını salladı. Mason'ın emriyle, hepimiz tekrar bir araya gelerek kadını Lillian'ın heykeline kadar takip ettik.

Yıkılmış bir duvarın ötesinde, sıralar halinde yataklar, etrafa saçılmış çarşafklar ve havada kan ve seks kokusu vardı. Midem bulandı, öfke kanımı kaynatı.

Lillian'ın heykeli, sanki uyuyan tüm köleleri izliyormuş gibi, tam ortada, duvara yaslanmış duruyordu. Burası, açıkça, kaçırılan ölümlülerin açık artırmaya çıkarılmadan önce kaldıkları birçok yerden biriydi. Ya da belki de özel açık artırmalara layık görülmedikleri için, kulüplere ve etkinliklere isteğe bağlı olarak kiralanmak üzere tutuldukları bir yerdi.

Hanson, üst kattaki kaosun gürültüsü artarken, gizli olanı ortaya çıkarmak için bir büyü mırıldanarak ileri atıldı.

Kafasını salladı. "Bu değil."

"Yüzyıllar önce kullandıkları işaretin aynısını kullanmazlar, elbette," diye işaret etti Mason.

Herkese aramaya devam etmelerini, Hanson'a da her odayı işaretler için incelemesini emretmek için ağzımı açtım, ama bunun için zamanımız olmadığını biliyordum. Buradan çıkmamız gerekiyordu. Zaten çok zaman kaybetmiştik.

Ellerimiz boş çıkamazdık. Bir daha olmaz. Buna ihtiyacımız vardı. O köleler özgürlüğü hak ediyordu, doğanlar savaşın ilk darbesini hak ediyordu ve Valentin'de dönüşmüş ölümlüler ve dönüşmüşler, güçlendirici bir kışkırtıcı olaya ihtiyaç duyuyordu.

Lillian'ı sert bir bakışla inceledim. Gözlerim vücudunda dolaştı ve sol elinde tuttuğu keskin hançerde durdu.

Başımı uzatarak, hançerinin etrafındaki havayı kokladım.

"Rune?" Mason, titrek bir sesle sordu.

"Hanson, o hançeri kullanarak kanını kurban olarak sunmanı istiyorum," dedim çabucak.

Hanson sorgusuz sualsiz öne çıktı ve bıçağın sivri ucuyla kolunu kesti.

"Doğmuş olanlar, kendi çıkarlarına olmasa bile geleneklere inatla bağlı kalırlar," dedim. "Ama elbette, bizim varlığımızı engellemeye çalışacaklardı. Ve Durian ve onun kutsal olmayan kitabı bize hatırlatmayı sevdiği gibi, Lillian ölümlülerin kanının kurban edilmesini ister."

Hanson'ın kanı Lillian'ın ayaklarına düştüğünde nefesimi tutmuş olabilirim, ama klanımın bunu bilmesine gerek yoktu.

Bir sihir kıvılcımı patladığında nefesimi bıraktım ve heykelin yanında sanki hep oradaymış gibi bir kapı belirdi. Hanson'a başımı salladım ve onu birkaç kişiyle birlikte girişi korumak için geride bıraktık. Geri kalanımız, insanüstü hızımızı kullanarak kaçan bakıcıları yakaladık. Neyse ki henüz elden çıkarmadıkları köle grubu yüzünden yavaşlamışlardı.

Aptalca kibirli ve sonsuz bir şekilde anlamsız gelenekçiliğe bağlıydılar. En azından doğuştan olanlar tahmin edilebilir kalıyordu.

Geçit, nemli tortu, toprak ve taş kokuyordu, üstünde loş cadı ışıkları süzülüyordu. Bağırışlar başladı ve esirlerin hepsini öldürmeleri için sadece birkaç saniyemiz kaldığını biliyordum.

Gölgelerim benden önce onlara ulaştı, doğanları yakalayıp çekerek onları duvarlara fırlattı.

Korku dolu ıgıllıklar havayı deldi. Bir köşeyi döndük ve birkaç doğan insanın, çoğu kadın olan bir grup insanı sığır sürüsü gibi muamele ettiğini gördük. Zaten yeterince öfkeli olmamışım gibi, kızlardan birinin on altı yaşından fazla olamayacağını görünce vahşî bir hırıltı çıkardım.

Öfkeyle patladım. Yumruklarımı kaldırdım ve gözlerimi devirdim, gölgelerim uzantı görüşüm ve uzuvlarım gibi hareket ediyordu. Bornların ellerinden silahları aldılar, havada kıvrılarak insanlar için kalkan, onları esir alanlar için ölümcül silahlar gibi davrandılar. Büyümden gelen ani sezgiyle, gerçek gözlerimi tekrar açtım, tam da bana zehirli uzun kılıçlarla saldıran iki born için.

Birkaç gölgeyi kendime doğru çektim. Mason, doğanlardan birini yakaladı, gölge dalgaları onun ayaklarına çarptı ve onu yere serdi. Mason ona saldırdı, jilet gibi keskin bir gölge akışı onun göğsünü kesip içini ürüttü.

İkincisini ise elimle hallettim, hançerimin boynunu delip geçmesinden büyük zevk aldım. Bornların kanında yıkanmayı seviyordum. Hayatın en basit zevklerinden biriydi.

Klan geri kalanları kısa sürede halletti, ama ben kaçarken ve hareket ederken, gözetimsiz bir doğan kadının bir köleye saldırdığını fark ettim. Kadının saçından yakaladı ve boğazını kesti, tam da gölgelerimden biri kafatasını delerken. İkisi de yere düştü ve düşen köle kadına en yakın olan kızlar ağlayarak onun cansız bedenine uzandılar.

Kalbim sıkıştı. Bir saniye içinde iki bilgi daha ortaya çıktı. Birincisi, hala alt düzey rakiplerle savaşıyorduk. Evangeline'in kokusu, diğer birkaç eski doğan gücün kaynağıyla birlikte geçitte kalmıştı, ama bu oyuncuların hiçbirisi bizimle yüzleşmek için kalmamıştı. Muhtemelen doğrudan Durian'a kaçmışlardı. Lanet olası korkaklar.

İkincisi, çok fazla güç harcıyordum. Döndüğümde hemen beslenmem gerekecekti ve tekrar beslenme düşüncesi midemi bulandırıyordu. Bu da elbette aklıma Scarlett'i getirdi.

Grubu ve yerde yatan sarışın kadını taradım. Isabella'yı bulmak uzun sürmedi, dik duruyor, kollarını kavuşturmuş, vahşî bir sokak kedisi gibi bakıyordu.

"Neye bakıyorsun?" diye tısladı.

İlk başta, kime hırladığını bilmediğini sandım, ama daha olası olan gerçek, benim kim olduğumu *çok iyi* biliyor olmasıydı.

"Sizi dönüştürölmüş bölgeye geri götürüyoruz," dedim, kalbi parçalayan, korkudan titreyen, istismara uğramış insan grubuna bakarak. Bazıları titriyordu, açık yaraları vardı ve üzerlerinde neredeyse hiç giysi yoktu. "Oradan, ölümlüler tarafından işletilen bir bakım merkezine götüröleceksiniz. Orada ailelerinizle yeniden bir araya gelmenize yardımcı olacaklar ve evlerinize güvenli bir şekilde dönmenizi sağlayacaklar."

Isabella'ya tekrar bakmamaya çalıştım, ama bu imkansızdı. Onun hiçbir özelliğı bana Scarlett'i hatırlatmıyordu. Benzer özellikler, tanıdık yüz ifadeleri veya davranışları yoktu. Her zaman düşündüğüm gibi, daha farklı olamazlardı. Peki, eğer kardeş değillerse, Scarlett bu insan ailesine nasıl gelmişti?

Eve dönüş uçağında, kanım cildime sıçradı ve zafer havada hissediliyordu, sonunda Sadie'nin gösterisini sindirebildim.

Scarlett'e olan sonsuz, ebedi takıntım bir yanılsama değildi. Ama bu, onun benim manipöle edilmemiş arzularımdan beslenen ve bilinmeyen düşmanlar için casusluk yapan bir ajan olmadığı anlamına gelmiyordu. O bir succubus'tu ve bunu benden saklamıştı.

Ona olan çarpık, her şeyi tüketen aşkımın gerçek olması, onun da aynı şeyi hissettiğı anlamına gelmiyordu.

SCARLETT

Rune'un kaybolan notlarında bana söylediği en güzel sözleri gizlice hafızamdan kopyalamıştım. Onları, onun ilk bölümünün yazılı olduğu kağıt parçalarına saklamıştım, bir zamanlar elbisemi ve opera biletlerimi sakladığım kutuya koymuştum.

Sanırım fiziksel olduğu kadar zihinsel de bir mazoşisttim. Çünkü sürekli kusmak istesem de, Rune'un güzel cümlelerinin her birini tekrar tekrar okudum.

Gerçeği, zehri, ortak yanılığımızın köklerini ararken —sonunda yaptığım tek şey ona daha da aşık olmak oldu. Ve beni asla sevmeyecek birine bu kadar sonsuz bir şekilde aşık olmak, kendimi asla hazırlayamayacağım bir acıydı. Kader ve ruhlar, romantizm ve alın yazısı hakkında bildiğimi sandığım her şeyi paramparça etti.

Beni paramparça etti.

Gerçekliğimin ekseni geri dönülmez bir şekilde eğilmişti ve kenardan kayarken tutunacak hiçbir şey kalmamıştı.

Bütün hayatım bir yalandı. Ailem. Kimliğim. Yeteneklerim. Kusurlarım. Bazen kendimi uzaklara sürüklenirken, kendimi üçüncü bir kişi olarak gözlemlerken buluyordum. Bağlantısızdım, sadece umutsuzluk ve yıkımın tekrar tekrar yayınlanan, hıçkırıklarla dolu bir yayınıydım.

Sen benimsin. Her zaman öyle oldun.

Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım, asla bırakmayacağım, ne kadar yalvarırsan yalvar, ne kadar yakarırsan yakar.

Onun çarpık sözleri bile beni daha da derine çekti. Bana yaptıkları için ondan nefret etmeliydim. Duygularını bu kadar kolay kapatması için. Bana kanını verip, haberim olmadan beni takip etmesi için. Beni çocukken izlemesi için. Yaptığı tüm yalanlar için.

Ondan nefret etmeliydim, ama etmedim. Onu o kadar çok seviyordum ki, çökmekte olan gerçekliğime rağmen, bu karşılıksız aşk beni yataktan çıkaran birkaç şeyden biriydi.

Bu ve benim ne olduğumu, ne yaptığımı bilen ve yine de yanımda duran arkadaşlarımın sonsuz sevgisi. Gerçekten de güçlü bir iblis olmalıyım.

Okumaya devam ettim, anlamını kavrayamadığım kelimelerini araştırmaya devam ettim. Bir zamanlar en sevdiği sanat eserlerine bakarken ve topladığı müzikleri dinlerken hissettiğim anlamı. Dudaklarından dökülen, sayfalardan yükselen ve dokunuşunun emriyle tenime yayılan anlamı.

Sonunda, keder dalgası öfkeye dönüştü. Harekete geçme, eylemde bulunma çağrısı. Çok fazla söz vermişti, hepsini bu kadar kolayca bozamazdı. Benim aşkım gerçekse, onunki nasıl gerçek olamazdı? O da benim kadar acı çekiyor olmalıydı. Sadece benim ihanetimi cezalandırmak için öyle davranıyordu.

Ayağa kalktım. Kimseyi beni sevmeye zorlayamazdım. Snow, şüphe duysam da kalbimde bildiğim şeyi doğrulamıştı. Ve Rune beni sevmişti.

Bu gerçek olmalıydı.

Kim olduğumu, ailemin kim olduğunu, nereden geldiğimi ya da neden Helia için yerel tapınağa bırakıldığımı bilmiyordum. Snow'u uzaklaştırdığım ve güçlerim hakkında daha fazla şey duymayı reddettiğim için, onlar hakkında da neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

Olduğum şey yüzünden nefret ediliyordum. *Ama Rune de öyle.* Arzuları manipüle ettim, bazı gerçekleri ve kendimin bazı yönlerini meraklı gözlerden sakladım. *Ama Rune de öyle yaptı.*

Tek bildiğim, Rune'un beni sahiplendiği idi. Bana sonsuza kadar bakacağına ve koruyacağına yemin etmişti ve ben onun benden bu kadar kolayca kaçmasına izin vermeyecektim.

Eğer ona gidersem ve o beni orada öldürürse, sorun değil. En azından, o benim için gelseydi, arkadaşlarımı aynı kaderden kurtarmış olurum. Beni tavana asıp, sahip olmadığım cevaplar için işkence etmeye karar verirse, o da sorun değildi. Ona verecek hiçbir şeyim yoktu.

Tek sahip olduğum şey, içimden kontrolsüz bir şekilde akan bu aşktı. Benim gibi bir iblisin hissedemeyeceğini söylediği bu saf, naif, aptalca duygu.

Ama ben hissettim. Lanet olsun, ben bunu hissettim.

Kapımdan fırladım, siyah bir kazak elbise gelişigüzel giyinmiş, saçlarım yarı fırçalanmış, yüzüm muhtemelen şişmiş ve gözlerim kan çanağına dönmüştü. Görünüşümün ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum, çünkü aynaya bakıp solmuş izleri görmekten hala kaçınıyordum. Bitkin, kafası karışık ve muhtemelen zayıf akıl sağlığımın son çöküşünün eşiğindeydim. Ama harekete geçmeliydim. Bunu, bizi, sonuna kadar görmeliydim.

Kaleye giden arka sokaklardaki parke taşlı kestirme yolun ortasında, siyah ayak bileği botumun bağcığının çözüldüğünü fark ettim. Etrafıma bakındım, kimseye teşhirci davranmadığımdan emin olduktan sonra, mümkün olduğunca çabuk bağlamak için eğildim. Sorun yoktu. Zaten hava karanlıktı. Saat kaçtı ki? Zamanın anlamı çoktan yitmişti.

Ayağa kalktım, ani hareket ve son üç gündür düzenli yemek yememem, uyumam ve sanırım *arzu* duymamamdan dolayı başım dönüyordu.

Arkamda bir ateş kuşunun çığlığı kulaklarımı sağır edecek şekilde yankılandığında neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı.

"Ne..."

Tek bir hece bile çıkaramadan Liza ile yüz yüze geldim. "Merhaba, küçük insan," diye mırıldandı. "Benden çok etkilenmelisin . Aslında senin zavallı, dönüşmüş korumayı öldürmekten kendimi alıkoydum. Nedenini biliyor musun?"

Ondan uzaklaştım, ama eli hızla uzandı ve uzun, keskin tırnakları omzuma saplandı.

Diğer eli boğazımı sertçe kavradı. Ben çığlık attığımda, bana tokat attı. Darbenin etkisiyle gözlerimden içgüdüsel olarak yaşlar boşandı.

Bana kötücül, açgözlü bir şekilde baktı. "Çünkü o zavallı iğrençliğin, kendine gelir gelmez Rune'a geri dönmesini istiyorum. Kulağına fısıldadığım mesajı, o piç vampir lorduna aynen tekrar etmesini istiyorum. Tek pişmanlığım, Rune'un bunu duyduğunda, ne yapıldığını ve kimin yaptığını anladığında yüzündeki ifadeyi görememem."

Arkamdan bağırışlar yükseldi ve Liza'nın kan kırmızısı dudakları kıvrıldı. "Onu bulduk. Bir ateş kuşu kaçırmış."

"Oh, harika. Bir de ilk elden tanıklarımız olacak," dedi Liza soğukkanlı bir memnuniyetle.

Mücadele etmem boşunaydı, çığlıklarım onu sadece kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ben çırpınırken beni ateş kuşuna sürükledi. Kafamın karıştığı bir hareket telaşında, dönüştürülmüş vampirlerin bize doğru koştuğunu gördüm. Gölgeler uzandı.

Sonra görüşüm bulanıklaştı ve karardı, başım acıdan patlayacak gibi oldu ve uzuvlarım güçsüzleşti.

Bir an için kozmosu gördüm. Sonra hiçbir şey görmedim.

RUNE

"Birisi seni görmeye geldi," dedi Mason kuru bir sesle.

Yüzündeki ifadeyi görünce, ana eğlence kanadındaki kutlamadan hemen çıktım. Yüzümde doğanların kanı sıçramıştı. Klanımın, her zaman onlarla birlikte siperlerde olacağımı görmesi gerekiyordu. Ayrıca, başarılı bir doğan katliamının hatırasını da keyifle hatırladım.

Giriş salonuna doğru ilerlerken savaşla ilgili tüm düşüncelerim kayboldu. Scarlett'in bana geleceğini beklemiyordum, ama sanırım o cesur hamlelerden asla çekinmeyen biriydi.

Ama bana öfkeyle bakan, kollarını kavuşturmuş ve etrafını saran dönüşmüş adamlardan hiç etkilenmeyen Scarlett değildi.

"En sevdiğimiz cadı," dedi Uriah. Snow'u merakla izliyordu ve onu gördüğüne memnun olduğunu söyleyebilirdim. "Biraz daha bağırmaya mı geldin, sarışın?"

Pastel mor giysili, birkaç kolye, yüzük ve sallanan bilezikler takan buz gibi sarışın cadı ona bakmadı. Sadece bana baktı. "O bilmiyordu, Rune," dedi.

Uriah, Mason ve ben hariç herkesin gitmesi için bir işaret yaptım.

Sonra, cadıyı kızdırmak için onun duruşunu taklit ederek kollarımı kavuşturdum. "Öyle mi?"

"O bozulmuş."

Midem düğümlendi, ama bunu belli etmedim. Ona hiçbir şey vermedim. Aslında yüzlerce farklı soru sormak istesem de. Gerçeği öğrenmek istedim. Küçük şeytan kızıdan başka hiçbir şeyi bu kadar istememiştim.

"Asla gerçekten sevileceğini düşünmüyor ve ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. *Ne yazık ki*, senin her sözüne kulak veriyor, bu yüzden ona

ona ruhsuz bir şeytan olduğunu söylediğinde, sana inandı," dedi Snow, yüzünde ham duygular belirliyordu.

"Onu dışarı çıkaralım mı?" diye sordu Mason, sesinde sert bir ton vardı. "Yoksa alıkoyalım mı?"

Snow'un yumuşak yeşil gözlerinde sonunda bir korku belirdi. Yutkundu ve olduğu yerde kalakaldı.

"Hayır," dedim. "Söylemesi gerekenleri söylesin."

Mason bana onaylamayan bir bakış attı, ben de ona uyarıcı bir bakış attım.

"O bilmiyordu," diye tekrarladı Snow. Bir an suçlu göründü, yüz hatları buruştu ve çantasından deri ciltli bir kitap çıkardı. "Sen gölgeler içinde içeri girmeden hemen önce bunu okudu. Seninle aynı anda öğrendi. Bunu alıp sana verdikten sonra benimle hiçbir şey yapmak istemeyebilir, ama bu onun hayatını kurtarırsa, o zaman buna değmiş olacak."

Snow öne çıktı, gözleri cam gibi ve kan çanağıydı. Omuzları duygusal yükün ve yorgunluğun ağırlığıyla çökmüştü. Scarlett'e olan derin sevgisi, içimi yeniden burktu. Arkadaşı, onun büyü, cazibesi ve manipülasyonunun altında gerçekte nasıl biri olduğunu görüyordu ve yine de onu savunuyordu. Onu bir göz açıp kapayıncaya kadar öldürebilecek vampirlerle dolu bir odada bile.

Sadie'nin sesi kulaklarımda yankılandı, Hatham'a uçmadan önce bana söylediği son sözlerden biri.

Kesin olan hiçbir şey yoktur, Rune. Bazen yanılırız. Senin gibi yanılmaz tanrılar bile.

"Bu Isabella'nın günlüğü," dedi Snow.

Uzatılan elinden günlüğü aldım. Scarlett'in dairesini didik didik ettiğimde, bunun onun günlüğü olduğunu düşünmüştüm. En son oraya gittiğimde, onu alıp bilgi aramak aklıma bile gelmemişti. Ama hangi succubus, ikiyüzlü maceralarının günlüğünü tutardı ki?

"Kız kardeşi yıllardır biliyordu," diye devam etti Snow. "Ama Scarlett'e hiç söylemedi çünkü Scarlett'in bilinmeyen kökenlerini aramak ya da kendisi gibi olanları bulmak için Crescent Haven'dan kaçacağından korkuyordu. Bazen, daha derin bir komplo yoktur. Bazen doğuştan vampir olan biri bir insanla sevişir ve insan, o bebeği Helia'nın ayaklarının dibine, hiç kimsenin bilmediği bir kasabada bırakır. Belki de bebeği güvende tutmak için, naif bir şekilde, insanlar onu büyütürse, doğuştan vampir olan tarafından çok insanlara benzeyeceğini düşünerek. Ne olduğu önemli değil,

ve belki de gerçeğin tamamını asla öğrenemeyeceğiz. Önemli olan, Scarlett'in ne olduğunu bilmiyor olmasıydı. Üç gün öncesine kadar insan olduğunu sanıyordu.

Snow, Mason'ın alaycı sözlerine ya da benim kararlı bakışlarıma aldırış etmedi. Devam etti ve ben, kıyafetlerinde kalan Scarlett'in kokusunun en ufak izine bile dikkatimi vermemeye çalıştım. Bu koku, dişlerimin ağrmasına ve görünmez tasmamın bilinçsizce uzanmasına neden olsa da. Ben, büyüğü bağı ve onun bulunduğu yeri takip etmeden önce, Snow devam etti ve konsantrasyonumu bozdu.

“O, bir anda neredeyse her şeyini kaybetti. Ailesini, kimliğini, güvenlik duygusunu, hayatı ve geleceği hakkındaki anlayışını. *Seni* kaybetti. Ve sen varsayımlarda bulunup ona önyargılı, temelsiz fikirlerini dayatırken, o kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yıkılmış ve mahvolmuş durumda. O seni tüm varlığıyla, güzel kalbi ve *ruhıyla* sevdi. Senin onu utanç ve alaycı sözlerle örtbas etmeye çalışmana rağmen, onun ruhu gerçekten var.” Sesinde zehirli bir ton vardı. “Ve sen tereddüt etmeden, bir anda onu terk ettin. Onu dinlemeye bile tenezzül etmeden. Onun hayatının en yürek parçalayıcı anını sonsuz derecede daha yıkıcı hale getirdin. Bugün kollarımda ağlayarak, güçlerini ondan alıp almamamı yalvardı. Kendinden nefret ediyor ve ben de bunu izin vermekle kalmayıp, bu kadar kendini nefret etmesini talep ettiğin için *senden* nefret ediyorum.”

Mason, Snow gibi öne çıktı ama ben onu durdurdum. "Succubi aşk uyandıramaz. O seni manipüle etmiyordu." "Biliyorum," dedim.

Mason ve Uriah birbirlerine şaşkın bakışlar attılar.

"Succubus büyüsünden etkilenemem, tıpkı kan hırsına kapılamadığım gibi," en yakın arkadaşlarıma, Scarlett'in cadı arkadaşı kadar cesurca beni savunacaklarını umduğum en sadık yoldaşlarıma açıkladım. "Sadie bugün bana bunu gösterdi."

"Rune," dedi Mason keskin bir sesle. "Bunların hiçbirisi bir şeyin kanıtı değil. O hala bizim için bir tehdit. Hala bir casus olabilir ya da bir noktada casus yapılmış olabilir. Hala hepimize zarar verebilir. *Sana* zarar verebilir."

Snow beni dikkatle izledi, omuzları gevşedi ve çenesi bir santim yükseldi. "Onu hala seviyorsun," dedi. "Ona ihtiyacın var."

Bu sözler beni derinden etkiledi ve kısa süre sonra Mason'ı ve Uriah'ı görmedim bile. Yıldızları, okyanusları ve derin bir karanlığı gördüm, kurumuş dilimde çürümüş bir kötülük tadı aldım.

Snow parmağını bana doğrulttu, gözleri kısıldı. "Senden hoşlanmıyorum. Sana güvenmiyorum. Ona çocukluğundan beri yaptıklarını onaylamıyorum."

Mason ve Uriah'ın beyinlerinde yankılanan, dile getirilmemiş sorularını neredeyse duyabiliyordum.

"Ama bazen insanlar birbirlerini bulurlar çünkü kaderlerinde vardır ve her şey yerine oturur. Diğer zamanlarda ise, savaşmak zorundasın. Scarlett'in onun için savaşacak birine ihtiyacı var. Tüm sağduyuma rağmen, tüm o paranoya ve korkunun altında, sende bu yetenek olduğunu düşünüyorum."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Onu hayal kırıklığına uğratma."

Snow geri çekilirken, kollarını yeniden kavuşturup ağzını sakın bir kararlılıkla kapattığında, insanlığımın derinliklerden yeniden yükseldiğini hissettim.

İnanmak istedim. Kendime, Scarlett'e ve yıldızlarda yazılı aşka inanmak istedim. Mason'ın yaşadığı dünyada yaşayamazdım. Korkutucu bir an için, gerçekliğim Scarlett'siz bir gerçeklikse, gerçekliktense yanılsamada yaşamayı tercih edeceğimi düşündüm.

Defteri açtım, birkaç önemli bölümde zaten köşeleri kıvrılmıştı. Göz gezdirdim. Scarlett'in gördüklerini gördüm ve onun hakkında yazılmış bu acımasız sözleri okurken neler hissetmiş olabileceğini hayal ettim. Bildiğim senaryolar, utanç ve suçluluk duygusunun yarattığı dağ gibi yükün etkisiyle yıllardır onun kafasında dönüp duruyordu. Kız kardeşinin, Scarlett'i birkaç saldırı, taciz ve istenmeyen takıntı vakasından sorumlu tuttuğunu okudum. Isabella'nın Scarlett'in kökenleri ve onun gerçek doğası hakkındaki bilgisizliği hakkındaki anlatımını okudum.

Kitabı kapattım ve Uriah'a uzattım. "Bunu çalışma odamdaki masamın sol üst köşesindeki kilitli çekmeceye koy."

Küçük Alev'i bulacaktım. Ona sözümü tuttuğumu ve hak etmeyen, aşağılık kız kardeşinin güvende olduğunu söyleyecektim.

Kurumuş olan tarafım, bir daha hissedemeyeceğimi sandığım ateşle yeniden canlandı: Scarlett'in sonsuz ateşi, artık sadece sönmekte olan közler. Bunu düzeltmem gerekecekti.

Snow'un dudakları bilmiş bir şekilde kıvrıldı ve Mason sinirlenerek bana uzandı. Mason tekrar konuşmadan, yakın çevremden iki kişi baygın haldeki Race'i ön kapıdan içeri sürükledi.

Şaşkınlığım kısa sürede paniğe dönüştü. Çünkü Race, Scarlett'i gözetlemek için geride kalan kişiydi ve diğer iki adam, Nyx'i devriye gezip Liza'yı avlamakla görevli özel timdeydi. Onların arkasında bir kadın girdi,

gözleri ile iletişim kuran ve krallığı takip eden klan üyelerinden biriydi.

İlk konuşan oydu. "Kral Earle, Ravenia'nın dönüşmüş ve müttefik ölümlü güçlerine savaş ilan etti. Konseyindeki muhalif üyeler saklandı. Onun yüksek rütbeli yetkilileri artık bizimle görüşmüyor. Durian ile görüşüyorlar."

Tüm planlarımızda bu her zaman en felaket senaryoydu. Yine de krallığın desteğini kaybetmiş olabileceğimiz ve daha da kötüsü, krallığın Valentin'i doğanlar için geri almaya karar vermiş olabileceği fikrini bile sindiremedim.

Hayır. Scarlett'in koruması önümdeyken, o olmadan bu yıkıcı darbeye odaklanamazdım. Race kıpırdadı ve yavaşça gözlerini açtı.

"Ne oldu?" diye bağırdım.

Dev boğazını temizledi. "Liza'yı bulduk. Lumina'daki tüm ahır çalışanlarını öldürdü ve bir ateş kuşunu ele geçirdi. Sonra Race'i bayılttı ve buraya geldiğini düşündüğümüz Scarlett'le birlikte uçup gitti."

Scarlett'le uçtu. Buraya geliyordu.

Bu sözler zihnimde yankılandı, korkunç gerçekleri göğsümü delip geçti.

"Karşı koydu mu?" diye sordu Mason ve tanrılar adına, onu boğmak istedim. Hâlâ Scarlett'in doğuştan olanlarla çalıştığına dair bir kanıt arıyordu.

Dev şaşkın görünüyordu. "Evet. Ama o bir insan. Bu yüzden kolayca etkisiz hale getirildi. Liza ayrıldığında bilinci kapalıydı."

"Git. Gözümün önünden kaybol," diye Mason'a homurdandım. Mason, bir anlık şaşkınlık gösterdi, sonra topuklarını döndürüp emrimi yerine getirdi. Doğmuş olan Scarlett'i *götürmüştü*. Scarlett isteksizce gitmişti.

Doğmuş olanlar onun insan olduğunu sanıyordu.

Altımızdaki zemin sallandı, gölgelerim içimden dışarı döküldü. Uriah Snow'a uzandı, onu uzaklaştırdı ve benim öfkemi ondan korudu.

Race kendine geldi, ama ilk gördüğü şey benim yüzüm olunca irkildi.

"Seni öldürmemesinin bir nedeni var sanırım," diye tısladım. "Mesajı söyle."

Patlamamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Ya da belki de henüz beslenmemiş olmamdı. Beslenseydim, tüm kaleyi enkaz ve küle çevirmiş olabilirdim.

Race kekeledi, ama onun şaşkınlığına sabrım yoktu.

Gölgelerim yerde sürünerek ona doğru ilerlediğinde, sonunda sesini buldu. "O... O, göze göz dedi. Scarlett karşılığında Frederick. Bunun sadece başlangıç olduğunu ve yakında doğanların her şeyi geri alacağını söyledi."

Kalenin arkasındaki ormanda, ileri geri yürüyordum. Klanım beni bu halde görmeyecekti, ama öfkemi kolayca gizleyemiyordum.

Kanımda benim kanım akan kadın Hatham'a inerken, ben de görünmez tasmamı uzatmaya devam ettim. Onun nerede olduğunu görünmez bir haritada gördüm, etki alanını yerlere ve isimlere dönüştürdüm.

Sonunda, hareket etmeyi bıraktı. Yeri sarsan bir kükreme attım. Camların kırılma sesi ve gölge kasırgalarının uğultusu havayı doldurdu. Sadie bana gerçeği göstermemiş olsaydı, aşkımızın geride bırakacağı sonsuz boşluktan başka bir şey göremiyordum. Nerede olduğunu tam olarak biliyordum.

Scarlett, beni terk ettiğime inanan, korkmuş ve kalbi kırık Küçük Alevim, şimdi Durian'ın sarayındaydı.

SCARLETT

Göz kapaklarımın arkasında Rune'u gördüm. Kalın, koyu saçları parmaklarıma yumuşak bir dokunuşla değiyordu. Onun sert, katı, sarsılmaz diğer tüm özellikleriyle keskin bir tezat oluşturunuyordu. Güzel bir şekilde korkutucu ve gizlice savunmasızdı. Ona sarıldım ve gölgeleri beni koruyucu bir şekilde sardı, zihnim, bedenim ve ruhumun ona ait olduğunu hatırlatan rahatlatıcı bir hatırlatma.

Hiç değişmeyen bir dünyada farklı hissettiren tek şey sensin.

Gözlerimi açtığımda, güçlü, çukur burunlu, taş gibi yüz hatları olan, simsiyah, soğuk gözleri ve çenesinden aşağıya doğru düz ve ince sarkan sarı saçları olan bir adam gördüm. Altımdaki zemin sert ve rahatsızdı, üstümdeki ışıklar, altın detaylarla süslenmiş karanlık tavana karşı loştu.

Başım zonkluyordu, ama yine de bu adamdan uzaklaşmak için kendimi zorlayarak kalkmaya çalıştım. Adam beni geri çekti ve gözleriyle bir daha denemem için uyarıda bulundu. Hiç bu kadar soğukluk, bu kadar *kötülük* hissetmemiştim.

Gülümsedi. Bu hareket mekanikti, sanki diğer insanların gülümsemelerini inceleyerek öğrenmiş, ama taklidini asla mükemmel hale getirememiş gibi.

"Korkmana gerek yok, Helia'nın mükemmel çocuğu," dedi, sesi omurgamdan aşağıya doğru mide bulandırıcı bir ürperti yaratarak. "Böylesine masum, saf, büyüleyici küçük bir yaratık, küfürlü vebasıyla krallığı kasıp kavuran iğrenç yaratığa ait değildir. Sen Lillian ve onun soyuna hizmet etmek için doğdun, Scarlett. *Bana*, Seçilmiş Durian'a hizmet etmek için, Karanlık Tanrıça'nın ihtişamı için Valentin'i geri almak ve dönüşmüşleri yeryüzünden silmek için."

Hayır. Bu tuhaf bir rüya olmalıydı. Bundan önce neredeydim? Gözlerimi kıptım. Rune. Rune'a gidiyordum.

Durian yanağımı okşadı ve ben geri çekildim. Gülümsemesi kayboldu ve yüzümü sertçe kavradı. Ben irkildiğimde, sanki kendi gücünü unutmuş gibi, elini gevşetti. Ya da benim kırılğanlığımı.

Beni bıraktı ve parmaklarını şıklattı. Kısa süre sonra Liza bize doğru yaklaşıyordu. Onların silüetlerinin ötesinde çevremizi göremiyordum. Mum ve parfüm kokusu aldım. Adrenalin yükseldi, görüşüm daraldı.

Liza'nın elinde ne olduğunu fark eder etmez, gerildim. "Hayır," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Durian beni sabit tutarken, Liza karışık saçlarını kaldırdı ve boynuma ortasında gümüş bir halka sallanan ağır siyah bir tasma taktı.

O tasmayı yerine takınca gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. Küçük bir anahtarla kilitledi, hızla yüzümün önüne salladıktan sonra cebine attı. Durian hala kollarımı yanımda tutuyor, dizini bacaklarımdan üzerine koymuştu. Liza'nın yılan gibi dilinin, gözyaşlarımıdan birini yakalamak için dışarı fırlamasını engellemek için kırıdayamıyordum.

"Yeter," dedi Durian. "Bizi yalnız bırak."

Liza başını eğip memnun bir gülümsemeye geri çekildiğinde, Durian ayağa kalktı. Ben dizlerimi göğsüme çekip titrerken, o bana bakıyordu. Boğazımdaki tasmayı koparmak istedim. Çok sıkıydı, nefes alamıyordum.

"Yakında, benim dokunuşumdan başka hiçbir dokunuşu hatırlayamayacaksın. Benim için yaşamak dışında hiçbir nedenin kalmayacak. Rune'u bir daha asla düşünmeyeceksin. Onun adını bile hatırlayamayacaksın."

Asla. Rune'u asla unutmayacaktım. Bu imkansızdı; zaten denemiştim.

Durian, hesaplı bir soğuklukla beni izleyerek iç geçirdi. "İnatçı küçük şey, hmm? Onun senden neden bu kadar hoşlandığını açıkça görebiliyorum."

Durian sırttı ve tek gördüğüm, keskin, uzamış iki köpek dişi oldu.

"Seni kırmak çok zevkli olacak. Sen mükemmel olana kadar, sana verdiğim düşünceler dışında başka hiçbir düşüncen kalmayana kadar durmayacağım. Ve benim malım, ona verdiğim her şey için her zaman minnettar olacak, ister benim cömert ilğim olsun, ister sert, ilahi düzeltmelerim."

Rune beni bulacaktı. Rune beni kurtaracaktı.

Sonra, keskin bir nefesle, her şeyi hatırladım — her korkunç ayrıntıyı. Beni ne kadar acımasız bir tiksinti ve sert bir küçümsemeyle baktığını hatırladım. Onu gerçeğe, içimde barındırdığım ve daha önce hiç hissetmediğim kadar gerçek olan sevgiye ikna edememiştim.

, daha önce hiç hissetmediğim kadar gerçek olan sevgimi. Kırılmaz, sonsuz, durmadan akan bir nehir gibi.

Rune kaçtığımı düşünecekti. Artık düşmanlarına katıldığının açık kanıtı olduğu için nefretine daha da derin bir şekilde kapılacaktı. Beni aramaya gelmeyecekti. Gelirse de, sadece beni öldürmek için olacaktı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan daha hızlı akarken, boğazımı sıkkan boğucu tasmayı tırmalıyordum. Durian'ın hastalıklı gülümsemesi genişledi.

"Sen *bana* aitsin, evcil hayvan. Son nefesine kadar."

Stalked by Seduction and Shadows'u okuduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarın notu, *Eternal Obsession* Book 2, [*Taken by Touch and Torment*](#) hakkında daha fazla bilgi ve [ücretsiz bonus içerik](#) için sayfayı aşağı kaydırmaya devam edin. Bu kitabı beğendiyseniz, [bir yorum bırakırsanız](#) çok sevinirim.

MAGGI'DEN NOT

Scarlett ve Rune'un hikayesinin ilk bölümünü okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Rune'un bakış açısından yazılmış ücretsiz bonus sahneyi okumak isterseniz, [web sitemde](#) bulabilirsiniz. Rune'un çılgın, takıntılı ve koruyucu halini kim daha fazla görmek istemez ki? ;)

Yeni yayınlar, erken okuma fırsatları, özel içerikler ve etkinlikler hakkında bilgi almak için [haber bültenime kaydolun](#).

Taken by Touch and Torment, Haziran 2024'te satışa sunulacak. Diğer okuyucularla sohbet etmek ve bağlantı kurmak ya da o sonla ilgili bana açıkça bağışlamak istiyorsanız, [Facebook okuyucu grubuma](#) katılabilirsiniz.

MAGGI SUNSERI'NİN DİĞER ESERLERİ

ETERNAL OBSESSION DUET

Stalked by Seduction and Shadows Taken

by Touch and Torment

ARADIA'NIN KAYIP CADILARI

Keşfedilenler

Arzu Edilenler

Aydınlatılan

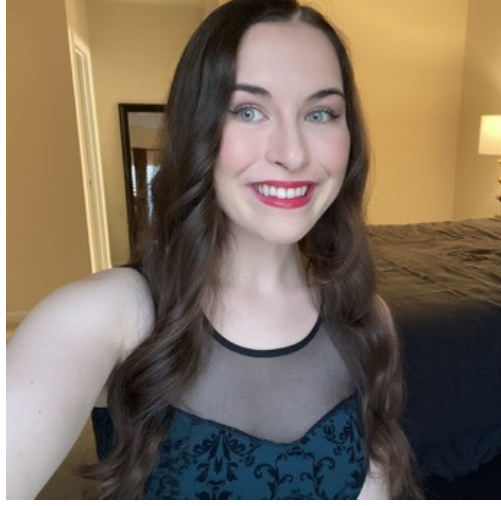
Avlanan

Aşağılanan

İddia Edilen

Kurtarılan

MAGGI SUNSERI HAKKINDA

Maggie Sunseri, gündüzleri fantastik romantizm kitapları yazan bir yazar, geceleri ise cadı, tarot kartı okuyucusu ve succubus'tur. Antropoloji/Sosyoloji alanında lisans derecesine sahiptir. Dünyayı gezmediği zamanlarda, mevsim ne olursa olsun sonbaharmış gibi davranarak, iyi bir kitap ve sıcak bir fincan çay ile kıvrılmış halde bulabilirsiniz.

Ayrıca maneviyat ve büyüçülük, eleştirel teori, cinsellik, bütünsel sağlık, topluluk oluşturma, bağımlılık ve travma iyileşmesi hakkında bir [Substack yazısı](#) yazmaktadır.

Maggie ile bağlantı kurun:

maggiesunseri.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

